

สำนักงาน

๑๒๒๑ หน้าวัดราชบพิศ

ถนนเฟื่องนคร พระนคร ไตรศัฟท์ ๙๔๘

หลวงสรรพากร บรมนาถการ

โรงพิมพ์ไทยเขมม เป็นเจ้าของและผู้พิมพ์

กำหนดเวลาออก

ในวันที่ ๑๕ ของเดือน หากจะคลากเคลื่อน คณะพยายามจะไม่ให้เกินกว่ากำหนด ๑๕ วัน (คือไม่เกินกว่าในเดือนที่ออก)

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี (๓๒ เล่ม) ๓๐ บาท ครึ่งปี (๑๖ เล่ม) ๑๖ บาท

การบอกรับ

ไม่จำเป็นจะต้อง รับ บอกรับตั้งแต่ฉบับต้นๆ จะบอกรับตั้งแต่ฉบับใดก็ได้ นับ ๓๒ เล่ม เป็น ๑ ปี ๑๖ เล่ม เป็นครึ่งปี โปรดแจ้งความจำนงยังสำนักงานข้างบนนี้ โดยทางใดทางหนึ่งแล้วแต่ความสะดวก พร้อมกันเงินค่าบำรุง สำหรับผู้ที่อยู่ต่างจังหวัด โปรดส่งเงินทางธนาคาร สำหรับผู้ที่อยู่ในจังหวัดพระนคร จะให้ไปรับเงินที่ร้าน พร้อมด้วยนำหนังสือส่งยังท่านที่เคียวก็ได้

อัตราค่าแจ้งความ

ในแผ่นกระดาษหลังปก และแผ่นปกข้างใน (คือหน้าซึ่งแจ้งระเบียบการอยู่ กับแผ่นแจ้งความของโรงพิมพ์อยู่ข้างท้าย) พิมพ์ด้วยหมึกสีแดง ๖๐ บาท ในแผ่นกระดาษสีต่างๆ สอดอยู่ภายในปกหน้า และหลังเล่มหน้าละ ๕๐ บาท ครึ่งปีหรือครึ่งหน้า ๓๐ บาท

มีกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

(ปีที่ ๔ เล่ม ๒ วันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๐)

มาศานุสร	แสงจำกร	หน้า ๑๘๕
นิสสัยชาย	ประเสริฐอักษร	,, ๑๘๖
บทละคอนอนามัย	นายลออ เพ็ชรสังห์	,, ๑๘๗
ภุตกถา	ฟ. เจริญวิทย์	,, ๑๘๘
น้ำใจนางระบำ	ชาญหัตถกิจ	,, ๒๐๑
เลือดทหาร	พ. ชัยนาม	,, ๒๑๓
ยาวิเศษ	ศรีเสาวภาคย์	,, ๒๔๓
อัสมาเทวี (ต่อ)	โกศโรหิต	,, ๒๔๖
สัตว์โลก	อุบลวรรณ	,, ๒๗๘
วิวาห์ประหลาด	จ. ต. อัสวเสนา	,, ๒๘๐
คติแห่งพลเมืองดี	ขุนจงจัตตินิสัย	,, ๓๐๐
ไฟไหม้	มรกต	,, ๓๐๓
แถลงการณ์สาธารณสุขพิเศษ	กรมสาธารณสุข	,, ๓๑๕
เซอร์โคแนนดอยลเชอผี	นายสะอาด	,, ๓๒๑
ครัวของไทยเขมม	นายชา งามดระกุล	,, ๓๓๗
วิชานารี	นางสาวเผ่ง พหุรัตน์	,, ๓๔๑
สารเขมม		,, ๓๔๔
อันตวาทิ	วณิ	,, ๓๔๗

มาศานุสร

มิถุนายน

นตติ โลเก รโห นาม

ที่ลี้ในโลกัน

ไข่ม คอกนา

ใครกอยกิก ไก่

ชั่วแล้ว

ท่อนพันจากคลองคว

เนตรเทพ ไต้เขย

คอกกนินญาแล้ว

คลากวู้วเห็น

แสงจากร

A man once loved a pretty maiden.

๑ เมื่อหนึ่งชาย เสน่ห์สาย สวาทล่อน

He kissed her once,

เพื่อนจูบหล่อน ฟอดหนึ่ง ชนฉิ่งจิตต์

he kissed her twice

เพื่อนจูบหล่อน ฟอดสอง ลำพองพินม

and then he goes away.

แล้วเพื่อนปลิด เสน่ห์ เลี่ยงลาเซย

A bee once sat upon a flower.

เมื่อหนึ่งภมร ว่อนหา บุปผาสด

He sipped it once,

มันสุบรส จิบหนึ่ง ชนฉิ่งเฉย

he sipped it twice

มันสุบรส จิบสอง ลำพองเคย

and then he flies away.

แล้วมันเลย บินลา ผลาไกล

For the girl had no money

เพราะสาวน้อย กลอยขวัญ ไม่มีอัฐ

and the flower had no honey.

กุสมขัด มัทธรส ไม่หยดไหล

Is'nt it funny ?

ใช่หึส อัสจรรย ชนหรือไ ?

But it's true

แต่เข้าใจ ที่มันจริง จริงไหมเอย ๑ ๖ คำ

ประเสริฐอักษร

บทละครนอก อนามัย

เรื่อง

การทำลายเชื้อโรค

ของ

นายถอด เพ็ชรสิงห์

(ประพันธ์ตามโครงเรื่องอังกฤษชื่อ The Trial of Jimmy Germ)

ตัวละครนอก

นางพญาสุภาพ

คนกวาดถนน

ยิมมีเยอรมัน

แสงแดด

อากาศบริสุทธิ์

สบู่

กรดคาบอิลิก

กาน้ำ

(นอกจากนั้นนางก้าน้ำยังตามสมควร)

ฉาก

ทั้งพระ โธของนางพญาสุภาพ มียลถึงก้อยู่กลาง เมื่อนั่งหันหน้าทางคนดู มีพรม
ขนาดเขื่องพวงกลมแก้วคนมีกู่ไวกลางเวทีฉั่นหนึ่ง
(เมื่อมีก้านางพญาเสด็จออกพระมทวยเหล่านางกำนัล)

ลูก
บ ๑

บทร้อง — ข้างประสาราง

ดูราท่านทะหลายชายและหญิง
อันว่าสิ่งสรรพทุกซึกก็ยกใหญ่
ถึงชานนแห่ละหนารอเอาใจ
มีโรคภัยเกิดซุกทุกฤดู
นางพญาสุภาพไม่ปล่อยปลม
เพราะตวงคมความกำสรดใจหุ
สูกักระกำจกหมัสตร
ทวยโรคเคียงคึกกิจตรญวน

นางพญา เอ โรคภัยใน เมืองเรากระไร

ร้ายอย่างนี้ กันแม่สัพพิตร ไปไหน
เสียเล่า?

นางโสภา แม่สัพพิตรหรือเพคะ? หม่อมฉัน
ได้ทราบข่าวว่าเธอเป็นทวิภคะ

นางพญา ตายจริง แม่สัพพิตรเป็นทวิภค ย้าน
เมือง เห็นจะเปน บ่อเกิดของโรคใหญ่
เสียแล้ว เอ! (ถอนพระทัย) แล้ว
กิริยนั้นละ ฉันไม่เห็นเขาดังแต่เข้า

มาแล้ว

เจรจา

นางพญา เอ นี่แน่แม่โสภา หล่อนได้ นางโสภา แม่ริชนี้ เป็นอหิวาตกโรคเพคะ
ข่าวคราว ราก คน กวาทถนน ของฉัน
ข้างใหม่จะ? อการอยู่ข้างจะน่ากลัว แต่แพทย์
ได้รับรองว่าเธอจะหายในวันรุ่งขึ้น

นางโสภา ไม่ให้ข่าวอย่างหนึ่งอย่างใดเลย นางพญา โอ! โอ! แม่ริชนี้นะหรือเป็น
เพคะ แต่จากวังไปก็สามวันแล้ว
หม่อมฉันคอยฟังข่าวอยู่ทุก ๆ ชั่วโมง
ก็มีให้ข่าวประการใด อหิวาต์ ถ้าจะไปกินของสุ่มสี่สุ่มห้า
เข้าแล้วละซี อะไรช่างไม่ระวังเนื้อ
ระวังตัวยิ่งเลย (ก๊วยโสภา) หล่อน

พ.ศ. ๒๔๗๐

บทละครนอกนามยี่

เป็น คนรักมาก ของฉัน, ต้องระวังตัว

ให้กินะวะ

นางโสกา เพคะ

บทร้อง — ตनावแปลง

นางพญา อธิจาธานันแสนเชื่อง

มิได้เว้นคำเข้าเฝ้าทูลละออง

ประสารายทรงทั้งหลายไม่วายครวญ

โดยประมวลงโรทวิมาธิชา

ทั้งใช้สิ้นสรรพโรคระยาทุกตัว

เป็นนาคลัดลากลามขามนักหนา

แนที่เกียวยิมมีเยอรม์เหิมคักกา

มีนอวกกล้ามาระยาในแค้นเรา

เออไ้ใช้ทำการตามไปปราศปราย

หวังเรียบรายความสังขยดเลือกเอา

หรือไปพัวพันอยู่คึกคัก

ที่มิวเมาหรือไกลทั้งไม่มา

(มีเสียงเอะอะขึ้นในโรง เช่น “อู๊วะ
อ้ายหมอนคอรัง” ฯลฯ นางโสกาวิ่งเข้า
ไปดู แล้วกลับเข้ามาทูลว่าคนกวาดถนนจับ
ตัวยิมมีเยอรม์ มาได้แล้ว คนกวาดถนนมี
ยิมมีเยอรม์ ออก)

บทร้อง — แหกหนัง

คนกวาดถนน ขอเคชะพระชาญาไม่พ้นเกล้า

ไปทักเข้าเจ้าทักให้ออกไปคร่าท

ยิมมีมีมันพันขน

ไปรคณัญชาละอะจะให้ทำไมมัน

ยิมมี

อ้ายเรองผ่านน้อยอย่าเอามาอ้อย

คนกวาดถนน นิงเถาะเอ๊ย (ก๊วยนางพญา)

กวระเข้าให้อาสัญ

นางพญา ตามใจเด็กท่าน จงไปลงทิดท

ให้ ส้มกันกัยที่ยังหงักร

คนกวาดถนน (ก๊วยยิมมี) อ้าเจ้าเยอรม์ เหิม

ทนงจรัตัว

ยังจะมีวงทำไมอ้อยชาคัก

นางพญา ไปเลิกไปให้ประหารผลาญชีรา

ชาวประชาไ้สิ้นร่อนล่อนระทม

บทร้อง — นางนาค

ยิมมี

ข้าหรือคชะเออโรทสม — ญาขิง

ขรม เผ่าพันธุ์โรทราชนา

อยู่ยังพฤษชาติปราวณา กอปรก่อ

มีรณา สืบเนอเชื้อสายไม่สูญ

ขิงนานกัยังเพ่มพณ • ล้วนปฏิภู

โรทกมกคณสนัน

เกะกระระรานผู้คน ใครบ่อาทน

ฤทธานภาพแห่ง

นังนอสนันคินทวดดู ข้าพ้องพญ

ก็เริ่งทำร้ายวายุปราณ

ข้าเกรงแต่เก็กกอปรการ อายน้ำ

ทุกวาร์ ทำความสอากว่างกาย
แต่ว่าข้าวกายสหาย ที่ผลอเวอวาย
กันแต่ลบกปรกโสมน

เจรจา

นางพญา อูเหม่ อ้ายคนเจ้าเล่ห์ เลโก
โอหังอะไอย่างนี้ ผู้คนของข้าวก
วาก็เพราะเจ้า

คนกวากถนน เพราะคนข้าเห็น ว่า ควร
จะได้ รัยพระอนมิตให้ประหาณมันเสีย

ยิมมี อะโฮ ข้าแต่นางพญา ข้า

ไม่มีความผิดอะไรนี้ การที่คน

ของพระองค์ต้องตาย ก็เพราะความ

ไม่เป็นด้วยแควะวังต่างหาก ถ้า

คนทั่วไปพากันรู้จักรักกายว่างกายให้

ถูกต้องสขวิทยา และอนามัยแล้ว

ข้า ๆ ก็ไม่กล้าเอาชีวิตของเขาได้

ข้า ๆ ขอแนะนำก่อนที่ชีวิตของ

ข้า ๆ จะออกจากร่าง ว่าความสอาก

เปรียบเหมือนกันกำแพงแก้ว อากาศ

บริสุทธิ์ชกชอยามฤต

บทร้อง — ทอญ่อน

นางพญา อันโทษเจ้าคร่งนี้ไม่มีนอย

ที่จะปล่อยตัวไปเห็นไม่สม

จนไว้ ชฟักจะขมขื่นนอยตรม

ทุกขระทมเข้าร้ายหลายคดี

โดยคำวิหิเคราะห์ที่เห็นเหมาะว่า

ควรระฆ่าให้ ชั่วคมฆ่าคนเป็นผี

(ยิมมีเหลียวหาพระต)

จะเหลียวหน้าหาใครอ้ายอัยย

อย่าลักเลียวจะหนีลไป

(นางพญาคอยหัดถ้ามครั้ง แสงแตก

อากาศบริสุทธิ์ สย กระทบอณิก

และกาน้ำ ออกทางประตูซ้าย แล้ว

คำนับพร้อมกัน)

นางพญา (ร้องต่อไป) ทหารเสื้อของข้า

รักษาอยู่ เจ้าจงรู้เถิดคนนั้นควร

หัวนไหว

(ก๊แสงแตก ฯลฯ) เอาพาคัว

มันไปฟันให้บรรลัย อัยยอให้

มันนมช้วน

(แสงแตก เดินออกมา ข้าง หน้า

และ เมื่อ ถึง ยท ของใคร คนนั้น ก็ทำ

อย่างเดียวกัน)

บทร้อง — ขันพลับพลา

แสงแตก ขอเคชะ ข้า ๆ จะฆ่าด้วย แสง

สว่างแรงแสงฆ่าให้สาธัญ

อากาศบริสุทธิ์ อันตัวข้า ๆ จะ พัก คัก ช้วน

มิให้ มันยังยืนคนชว

พ.ศ. ๒๔๗๐

บทละครอนามัย

สยั ฤทธิชัย ข้าฯ จะดูให้ เนื้อ خاک
อายยิมมีคนพิณาคไปเมืองผี

กรรกายยอลิก เกษะกรทของข้าฯ ยรรคาม
พอด้องฤทธิชัยไม่คนคง

กาน้ำ น้ำเดือด ๆ กำลัง ปลาน ผลาญ
ชีวิต สุนัขทักพิพไม่หลอหลง
(ต่าง ก็ช่วยกัน ล้อม หน้า ล้อม
หลังยิมมี ยิมมีร้องโอยแล้วล้มลง)

นางพญา ยวงประสาที่จะพากันยียง
พร้อมกัน เพราะ โรคภัย ปลุกปลองชั่ววาว

(ช่วย กัน จับ มนพรม คนละมุม
เพื่อนำพรากศพิมมีไปทิ้ง ทำท่า
จะเดินกลับเข้าโรง ร้องพร้อมกัน
ดังนี้)

บทร้อง — ฝรั่งำเท้า
ละคอนให้ เห็นเย็นนิติน
เพื่อนะนิตเกิดกำหนดพจนชยา
รักษาร่วงอย่างสุขสมจรณกาย
อนามัยใจหมายเอาไว้อย ๑
(เปลี่ยนเสียงชะโยสามครั้งพร้อมกัน)

— บัณฑิต —

สรรเสริญพระบารมี

๒๐๒ ถ้าไม่กำหราบ การหละหลวมก็จะพึงมี แม้ไม่ยกย่องเสียเลย การ
ประคองใจก็หมด ผู้เป็นนายก ต้องมีกฎ ๒ ประการนี้เป็นนิตย

ของ ฉ.ภ. พิชยญาติ

พ.ศ. ๒๔๗๐

พุทธนิเวศ

ไปแต่โดยเดียวไม่. ฉันทิ, เท็กผู้ประกอบ
ด้วยธรรมเวรีย ก็มีลักษณะโคก ออกทำการแค่
ลำพังก่อน ต้องอาศัย บิการมารทาชซึ่งให้
ตัวจึงได้กระทำตามต่อภายหลัง."

แต่ การ ที่เกยวลา^๕ร ผู้ บิการ จะ ช^๕ให้ พัทธนา
กับ กุลธ^๕ร ผู้ บิการ ทำ ใน เวลานั้น ไม่ ใช่ อย่าง อื่น
นอกไปจากการเคารพบูชาพระอัลลัหม์พระบิดา
ของคนทั้งหมด และพระมะหมัดผู้เป็นมหา
ศาสนนายก่อนทรงสถิตย์ ยิง.

"ข้อความนุญย ผู้ทรง ร่างอยู่ด้วยเลือกเนื้อ
และเป็นลูกของชาติคน ย่อมมีความกระหาย
ใน ของ ตา; คำเนรี ชีวิตโยในทาง เสว;
ประพฤติกวักทอน (เกยจ^๕รอัน) เสมือนลา.
ไผ่ใจ หาแต่สิ่ง เล็ก ๆ น้อย ๆ (ปราศจาก
สาระ) เยี่ยงกษัตริย์ ในทะเลทราย. อาการ
ที่เสียดวาระ โคกเข้าจับสัตว์เป็นภักษาหารของ
มันฉันทิ; ฉันทินั้นนุญยบิการเพื่องูสข้อยด้วย
โภกทรัพย์อันมั่งคั่งของตน. ลูกสิงห์ช้อย
นอนเสือกชย แสงแดดโดยไม่มี ลืม คำมีอาการ
อย่างไหน, คนเกยช้อยหลับตาจากความสยบ
โดยลักษณะอย่างนั้น.

"กระแสรแห่งชีวิตของคนเรา, ย่อมมี
ซากของนุญยประกอบด้วยความประมาทและ
โมหะจิตลอบ อยู่เต็มประ^๕กษ^๕อสุ^๕ซึ่ง^๕ล่องลอย

ไปตามสายน้ำในแม่น้ำโคกวิธ.

"นกแร้ง ซึ่งถือ ท้องฟ้าเป็นที่ คม นาคม
คอยจิกกระดูกซากศพ แล้วชยออกกินสิ้น
หมดฉันทิ. มนุษย์ก็ถูกฆ่าอันเกิดแต่ตัว
เองกลืนกินหมดฉันทินัน.

"ลูกรัก ของ บิการ, เจ้าจง สละ มนุษย์
ยังความสันโดษให้เลิก ประตูนกเพลิงกิน
โดยเอาลูกลา พาบินไปสู่ ทะเลทราย อัน เป็น ที่
สันติสุขของมันเป็นฉันทินัน."

ขณะที่ เกยวลา^๕ร กล่าวคำ สอนบุตร มาถึง
เพียงนั้น ก็พัดที่เหลือไปเห็น ต้น มะกรูด
ต้นหนึ่งซึ่งอยู่ตรงหน้าออกไปไม่ไกลนัก เบ่ง
ลำต้นพองใหญ่ขึ้นทุกที ในที่สุดปรากฏเป็น
ร่างสัตว์วิเศษสอาดอย่างชัดเจน.

"คุณท่านเกยวลา^๕ร," นางบิการนั้น
กล่าว, "ฉันทิจะชมเชยความมั่งคั่งรวิงของ
ท่าน ผู้ตั้งอยู่ในที่ ไม่ประมาท, และมีความ
บัณฑิต ได้เห็นบุตรน้อยกำลังรับคำสอนอันมีคุณค่า
ต่อปากของบิการเองทั้งนี้. บุตร ได้มีความ
เฉลียวฉลาด, ความยกย่องสรรเสริญย่อม
ได้แก่บิการด้วย; ฉันทิโคระก็เกิดด้วยความไ
มาให้ โอวาท แก่บุตร จะ เป็นเครื่อง เสียดแทง
หัวใจ ของ มารดาเขา. แต่ เหตุใดท่าน
เกยวลา^๕ร จึงรวิงมากเกินไป เหมือนจะไม่ให้

หน่อแนว ของ ท่าน คำนึง ชีวิต อยู่ ใน โลก ?
 พระอัลล้าได้สร้างเขามาให้เป็นลูกของโลก.
 บุญคุณ อันนี้ เขายัง เป็นหนี้ อยู่ แก่ พระองค์;
 เพราะ ฉะนั้น เขาต้อง ทำกิจ อัน เป็น น้าที่สนอง
 พระองค์, คือต้อง ไม่ปฏิเสธการงานอันเกี่ยว
 ของกับเพื่อน มนุษย์ ทั่วกัน และ ไม่ ละ
 เพื่อนมนุษย์ หันเอาตัวออกไปสู่ ความสบายแต่
 เดียว. ที่ท่านจะ ชักไปอยู่ทะเลทราย ก็
 เหมือนให้เขาไปเป็นเพื่อนกับคนบ้าและสัตว์บ้า
 โดยแท้ ใครเลยจะ ย้องกันความประสงค์อัน
 หลากหลาย ของพระ อัลล้าได้. ไม่มี มนุษย์
 คนใดเป็นเจ้าเป็นใหญ่แก่ตัวเองได้. ต้องเป็น
 ทาสแก่สาธารณชน. ถ้าใครพยายามเอา
 ชนระแก่ความประสงค์ของสวรรค์เช่นนั้น, ก็เท่า
 กับเป็นบ้าหรือ โลกเลวอย่างยิ่ง. ขอทักเตือน
 ให้ คำเตือนแก่บุตรเพื่อให้ ชีวิตแล้วคลาจาก
 ความโง่ความเขี้ยวอันดกอยู่ แต่ชีวิตของคน
 จะต้องตกลงกี่ยวการโลกก่อน แล้วจึงสำเร็จ
 ได้ในภายหลัง. เพราะฉะนั้นขอท่านอิหม่าม
 คนนี้จงให้ฉันทิษฏา พายศทั้งสี่ของท่าน
 ไปสู่ที่ ๆ เขาจะ ได้ฟังคำสอนเรื่องสภาพของ
 ชาติมนุษย์ จาก ปาก หม่อมมรอันเป็นชาติ
 ของเรา. และฉันทินทรของท่านจะได้เรียน
 วิชาความเสียหายและความคดของคณอื่น ๆ ไว้เป็น
 เครื่องเตือนใจให้ชีวิต ของเขา ก้าวไป สู่ทาง

ถูกในการภานา.”
 เกียรติยศ มีความ ยืนถึ ยืนถึนักที่ได้ ฟังนาง
 บิศาออกปากรับอาสาเช่นนั้น. เขาทำท่า
 จะคุกเข่าลงสวท และสรรเสริญ ความอริของ
 นางบิศา. แต่นางบิศา ได้ทรงเจ้าพวยงเขา
 ให้ ยืนขึ้นและกล่าวว่า “โอ ! ท่านอิหม่าม
 ท่านควร สวทสรรเสริญ คุณของพระอัลล้าแต่
 องค์เดียว; ส่วน ผู้อื่นดังใหญ่ยัก เพียงไร,
 ท่านยังไม่ควรทำเช่นนั้น; เพราะผู้ใดใครง
 ความเย็นใหญ่เพียงไร ย่อมอาศัยสองหัตถ์
 ของพระ อัลล้าทั้งสิ้น. นั้นแน่ อิหม่าม,
 เวลานพระจันทร์เข้ามาอยู่ในระหว่างสายตาเรา
 กับทิวาแล้ว จะมีซักซำอยู่ไย, ก่อน
 ศศิธรจะ เขจรไปรอบ ชาวพิภพพิภพนา แลกลอุ
 จะ ได้กลับมาแนบชิดของบิดามารดาอีก. ท่าน
 จงตั้งใจในความ อาริของตนได้ แสดงต่อชาติของ
 ท่าน และจงวางใจให้เป็นสันติสุข จงกว่า
 จะ ถึง ความพระจันทร์ ใหม่ (พระจันทร์
 ข้างขึ้น) บุตรทั้งสี่จะกลับ มาสู่แสงแนของ
 ท่านเป็นแน่เทียว.” ว่าดังนี้แล้ว, นางบิศา
 เข้าโอบอุ้ม เด็ก พิภพนา แลกลอุพาโคต ลงใน
 ย่อน้ำพรมหายไป.

ในชั่วสองสาม อดใจบุตรของ เกียรติยศ ก็
 เห็นว่าตัวมาอยู่ในที่ราบกว้างยาวแห่งหนึ่ง ซึ่ง
 ตรงมุมหนึ่งของท่น ม่วงหนึ่ง ตั้งอยู่ ทุ่งนาสง่า

พ.ศ. ๒๔๗๐

ภูกกฏ

นัก. นางบิศา โมธังไค ซึ่ให้เด็กคว้งและ
บอกว่า “ในทั้น แทะ พัทธนาและ กลอ
ต้องเรียนรู้ความกั จากความชั่ว แลความสว่าง
จากความมืด แต่จงระวังอย่างหนึ่งนะเจ้าหน
คือเจ้าต้องสละกรรมผลปากนังงัย; ฟัง, ก,
และเรียน สามอย่างเท่าันที่เจ้าฟังทำ อย่า
ไ้ปรีชาผลสัมพุกกันพวกลัเป็นอันขาด.”

ครันบิศาและคนมาดั่งวงแล้ว, โมธัง
ไค นำเด็กทั้งสองเข้าไปใน ห้อง โถงใหญ่ซึ่งมี
อาสนะทองคำตรอยดงยี่สิบแปดท ยนอาสนะ
เหล่านั้นเด่นนายบิศาผู้ทรงชาติตระกูลไค
นั่งอยู่พร้อมแล้ว และคำ ลงมาท พนม พรหมลาค
เต็มไปตลอดทงห้อง. บรรดาบิศาชาติค่าง
มาคนทงนคมคิยชอัสติย อักสองคน นังเรียง
กันไป เป็นลำดับ มี จำนวน มากจน นัยไม่ถ้วน.
บิศาเหล่านั้น ไ้รยอนญาติให้มาฟังคำสอนอัน
เป็นคุณของพวกทมิฬชาติสังกว่าตน. ครันการ
ประชุมพร้อมมด, อีรคาเยม ผู้ นัง เหนือ
อาสนะอันสูงกว่ใคร ๆ ไ้ไ้ยอวรมักถว่า

“ข้าแต่ท่านผู้ชาติอมรทั้งหลาย, ท่าน
เป็นผู้ทรงไว้ ซึ่งความกั้มครองแก่หน่อแนวของ
มนุญยอนเอากำเนกแต่กินเหนียว. ท่านจง
กล่าว ถึง ความ สำเร็จ ใน กิจ ทังปวง ที่ท่านไ้
กระทำแล้วนั้นเถิด. ท่านไ้ไ้เคยลงโทษความ
ชั่วช้าชนิดใด ๆ มาย่าง, และไ้ไ้รางวัล

คุณความกั้มาก้อย่าง, แสงสว่างปลอมท่าน
ไ้เปลี่ยนแปลงให้พ้นเวรมาแล้วอย่างไร ? โอ !
มนุญย ผู้มรณะชาติอันปราศจากทพททั้งหลาย,
คง ยอ ไ้ไ้ด้วย ความ ปกป้อง ของ เราท่าน นั้น.
การกระทำของพวกท่าน เป็นที่พมใจเพียงไร ?
และความชวนชววยไม่มี ทิสคของท่านทำคุณ
อย่างไร ? ว่าไป, ว่าสัักันพึงเคยวนเกิดเพอน
ผู้ทรงคุณ.” ประโยคสุดท้ายนั้นอีรคาเยมผู้
มีเส้นเคราเป็นเงินทั้นมาพุกกับบิศาทั้นอยู่ย่น
อาสนะใกล้กว่เพอน, แล้วเลยกถว่าเตือน
ค่อไปว่า “มา, ขอไ้พวกเราฟังเรื่องการ
สงเคราะห์ ของท่าน ที่ไ้มี แก่ มนุญย มาแล้ว
อย่างไร.”

เมือ บิศา ผู้ นัง ไ้ไ้ สักยัดยอคำเหล่า
นั้น จังลกลงไปยืนส้ารวมกิริยาอันอาสนะ
แห่งตน แล้วเริ่มเล่าเรื่องที่ได้ประสพมาด้วย
ความยินดี.

“ข้าแต่ท่านอีรคาเยมผู้ฉลาด, ความ
ยินดีของท่านเสีย ของข้าพเจ้า ระสังขณอยู่
ไม่ไ้. แม้ความสามารถของข้าพเจ้าจะมี
แต่เล็กน้อยเท่าที่ไ้ช่วย เหลือชาติ มนุญยมา
นั้น, ก็ระ พยายามทำตาม คำสั่ง ของท่าน.
และ ความ สำเร็จ ซึ่ง ข้าพเจ้าไ้ไ้ใส่ ไ้แก่การ
งานมานั้น พอระเรียกชออดก ๆ ไ้ไ้ถึงนั้นว่า
พงศาอวตารของพาดนิชอาบูดา.”

กลา ๑

พงศาวดารของพาดิชาบานตา

ในท่ามกลาง อ้าว ทำงอกรือ ของ นคร
 ยากักกั อันเป็นที่ย่อมทนงของพณพภ
 ซึ่งอุคม ด้วยโลกทรพย์ ไหลมาแต่ทิศต่าง ๆ
 ยังมีพาดิชาบานตาหนึ่ง นามว่า อายคา, เป็นคู้
 มีลาภรุ่ม รวยด้วยสรรพสินค้า แลทรพย์ สิ้น
 ของชาติ ทั้งหลายทั่วโลก. เขามีอำนาจ
 ยิ่งใหญ่ครองทั่วไว้ และให้ ความสรรเสริญ
 จากคนจน ตลอดทั่ว. การแจกทาน ประจำ
 วัน ด้วยสิ่ง ของ อัน มาก มาย ของเขา นับ เป็น
 เรืองพันขึ้นไป. ในวันหนึ่ง ๆ เขาจึงชนะ
 นำใจคนตมหม่นพ่นด้วยการกุศลและความอริ
 ของเขา. แต่อย่างไรก็ดี, แม้อายคาจะ
 ได้ ใช้ วันให้ สิ้นไปโดยความเป็นใหญ่อันเกิด
 แต่ประกอบกุศลก็เห็นปานนั้น, ครั้นย่าง
 เข้าวัยชรากาลความร่ำรวยนั้นก็สิ้นไป กลับ
 ให้ความร่ำรวยให้เจาแทนที่. ภริยาของเขา
 ผู้ทรง โฉมงาม ยิ่ง กว่า สตรีใดใน แคว้น เซอร์
 คัสเซย์กั บุตรของเขาซึ่งมีลักษณะว่าเร้ง
 และ น่ารัก ยิ่งกว่า หน่อแนว ของเทพ ชิดาถัก,
 มหาสมยติ อันใหญ่หลวงเลยความโภจของคน
 จะเล้งดังกั, ทั้งสามประการนี้ไม่อาจะจับ

ความมั่นคง อันร้ายแรง ของเขา ซึ่งเกิดขึ้น ใน
 เวลาเก่า; เพราะทุก ๆ คณพนายพาดิชา
 นัย่างเก่าพันประคเข้าไปในห้องนอน, กับทีย
 น้อย โยทงซึ่งไม่มั่งคั่งแลงอะไรหรือเวทมนต์
 อย่างไหนจะทำให้เขยอนทโย, ไคเลอนราก
 ก้อยของมันมาโดยลำพังจนถึงกลางห้อง แล้ว
 ฝ้ายนั้นก็ขยออกเอง. ภายในทียปรกฏ
 เป็นหญิงกะมแลงร่างชรา มีมือถ้อยไม่ทำ
 สว่าห้วยขึ้นพันสองอัน กระโถกออกจากทียเกิน
 บักโยกยักยันตรงมาหา อายคาและ กล่าววาจา
 ซ้ำอัยทุกครั้งกั “คุณอายคา! ท่านเป็นผู้
 ที่พระมเหสีมักให้ประทานพรโดยอุคม เหตุไฉน
 ท่านยังร้อซ้ำไม่ แสวงหาแก้วสารพัดร่นักของ
 ออโรมานัสเล่า? แก้วสารพัดร่นักนี้เป็นของอัน
 วิเศษสุก ผู้ใดได้ครองผู้นั้นจะไม่รู้จักความ
 ร้อนใจและความไม่พอใจเลย. แม้อำนาจคน
 หรือกลใด ๆ ในลาภสมยติกัก็ไม่มารบกวนได้.
 กรอ อัยคา! จนกว่าท่านจะได้ครองสมยติอัน
 ประเสริฐก็ขอแก้วสารพัดร่นักของออโรมานัส,
 ผู้นั้นจะต้องมาให้ ท่านเห็นทุกคณ เป็นเครื่อง
 เคือนความอยุ่เล่าของท่าน. และทียชเรณิ

พ.ศ. ๒๔๗๐

ภทกถ

“ในจะอยู่ในห้องนอนของท่านตลอดกาล.”

ครั้นย้ายค่อมแคะ กล่าววาจาถึงนั้นแล้ว ก็กลับไปยังห้อง ยืนมือขึ้นสนับไม่เท่าทั้งสอง และกำรามทวยอาการนำกลับก็ จนกระทั่ง ฝ่ายกลับยึดแน่นลงถึงเค็ม ปลดปล่อยให้นาย พาณิษฐ์ผู้กระหิรัย นอนฉงนใจ กลังกระสับ กระส่าย อยู่บนเตียง ไม่เป็นอันหลับ ค่อมมา ตลอดครึ่ง

การเขย่ม อย่างอื่นมีกลิ่น ยังมี เขียวเข้ญ อายุกตอ ๆ กันมาทุกคืนมิได้ขาด ทำให้ ชีวิตของเขา ตกอยู่ในความ อันดลและ เหนื่อย หน่าย. เขาไม่กล้าสะแกงความทุกขนั้นแก่ เพื่อน ด้วยเกรงว่าความประหลาดของเรื่อง จะทำให้เขาได้ รับเสียงฮามากกว่าเสียง ของ คำสวด. แต่กระนั้นนัก, เมื่อ เขาถูก รบกวน ด้วย การ บังคับ ของ ยายค่อม ในยาม กลางคืนหนักเข้า เขาก็อ่อนใจทนนิ่งต่อไป ไม่ไหว, จึงจำไปเปิดความจริงออกในท่าม กลางหมู่มิตรเมื่อ เวลากินอาหารกันอยู่ในห้อง ชาลน ว่าใครจะสามารถให้ข้อเคาเรื่องแก้ว สารพัตร นักของออโรมานิสหรือรู้จัก ๆ แก้ว สารพัตรนั้นก็มีอยู่แห่งใดบ้าง. คำถามของ อายุกตอได้ รับคำตอบอย่างพอใจไม่ เป็นแค่ เพื่อนเหล่านั้นแจ้งว่าเขาเคยได้ ยืนคำสวดสรวญ

คุณวิเศษ ของ แก้ว สารพัตร นกนั้นเหมือนกัน.

แต่ที่หอระ่มแห่งใดพวกเขาสลับอยู่เพราะหาพบ เมื่อไม่สมปรารถนาถึงนั้น, อายุกตอจึงกลับ ไปยอมให้อายค่อมทำกรรมฐาน ข้างในกลางคืน ต่อไปอีก; เพราะไม่ทราบทางที่จะลี้ภัยตัว ไปตามชมทวยพยับ ที่เขาถูกบังคับให้ทำนั้นได้.

วันรุ่งขึ้นก็ มีการบ่าวร้องให้ตามท้องถนน นัยใหญ่ที่วันครวญาคึกว่า นายพาณิซออายุ จะให้รางวัลมาก ที่สันทัดผู้ ที่สามารถนำความ มาแจ้งแก่ เขาว่าแก้วสารพัตร นักของออโรมานิสอยู่ที่ไหน. คำบ่าวร้องกระนั้น. ข้าราชการของ อายุกตอได้ออกเดิน ตะ โทนโพ้นหาอยู่หลายวัน ทึก ๆ กัน, ก็ไม่มีใครแนคนเคียวข่าวร้ายสา แง้ ที่ อยู่ของสิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ แก้ว อายุกตอผู้กำลัง เร้าร้อนใจไปจนถึงนั้นได้.

กาลนั้นมาอีก หลายวัน. ยังมีพ่อค้า ต่างๆวนมาหาผู้หนึ่ง ถูกพวกโจรอาหรัย แย่งชิงสินค้าไปหมดในระหว่างเดินทาง; ครั้น ผ่านเข้านครยากก็ได้อัทรายประกาศของอายุกตอ จึงเข้าหาผู้ บ่าวร้องบอก ว่า เขารู้ ที่อยู่แห่งแก้ว สารพัตร นักของออโรมานิส ให้พาเขาไปหา อายุกตอเถิด จะแจ้งความพิศการให้ทราบทั้งสิ้น พวกบ่าวร้องต่างก็ ใจชวนกันพาพ่อค้าคนนั้นมา สว่างของอายุกตอ ซึ่งขณะนั้นกำลังนอนเอกเขนก

พ. เจริญทิพย์

๐๓๖๘ นิพนธ์

อยู่คนเดียว มีเหล่านางบำเรอกำลังซบถล้อม
แววแสงมอย โขยรอบ. แต่ อายุกาหาร^๑ สึก
บันเทิงใจในเสียงนารีและเสียงเครื่องสังคีตนั้น
ไม่. บรรดาอาหารสรรพโอสถรสทั้งค้อยไว้
เต็มโต๊ะ ทรงหน้าก็ไม่สามารถ ชวนใจให้เขา
ยังเกิดความยินดีได้. ฝ่ายยุครัตนราคีมาเคียง
ข้าง คอยปล่อยโยนเอาใจ ทวัง ให้เขา คลาย
ความทุกข์ ชน.

“ท่านอายุกาหาร^๑,” พวกข้า^๑ร้องได้
พดชนพร้อมเป็นเสียงอันเดียว. “ขอเชิญ
ท่าน มองดู^๑ วัฏจักร^๑ ที่อยู่^๑ แห่ง แก้วสารพัตร์^๑ นก
ของอโธโรมานสันเด็ก.”

เมื่อได้ยินเสียง ของ พวก ข้า^๑ทาส^๑ ทั้ง นั้น,
อายุกา^๑จึงเงยหน้า^๑ขึ้น เหมือนกับ คนฟังตนจาก
ความฝัน.

“นชอรัย,” พวกข้า^๑กล่าวและ^๑ซบ^๑มือ^๑ไปที่
พ่อค้า^๑ทาง^๑กำว^๑ผู้^๑ชาว^๑พ, “นั่นคือ^๑ชาย^๑ที่^๑รับ^๑อาสา^๑
ว่าจะ^๑ช^๑ท^๑อยู่^๑แห่ง^๑แก้ว^๑สาร^๑พัตร์^๑น^๑ก^๑ของ^๑อโธ^๑โร^๑มา^๑น^๑สัน^๑เด็ก^๑
ให้แก่^๑ท่าน.”

ขณะนี้ พ่อค้า^๑เดินทาง^๑ทำ^๑อา^๑การ^๑จะ^๑เริ่ม^๑แล้ว
เรื่อง^๑ของ^๑เขา, แต่^๑อายุกา^๑ได้^๑ซ^๑บ^๑ตาม^๑อง^๑ไป
โดย^๑รอบ แล้ว^๑ออก^๑คำ^๑สั่ง^๑แก่^๑บรรดา^๑ผู้^๑อยู่^๑ใน^๑นั้น
ให้^๑ออกไป^๑จาก^๑ห้อง^๑ทั้ง^๑หมด เพื่อ^๑เขา^๑จะ^๑ได้^๑ฟัง
เรื่อง^๑แต่^๑ผู้^๑เกิด^๑บ^๑โดย^๑ส^๑บาย^๑ใจ. เมื่อ^๑คร^๑บ^๑ย^๑คร^๑ว

ของเขาและ^๑คน^๑ใช้^๑เค^๑าร^๑พ^๑่อ^๑คำ^๑สั่ง^๑นั้น^๑แล้ว, พ่อ^๑ค้า^๑
เ^๑ิน^๑ทาง^๑จึง^๑เริ่ม^๑เร^๑อง^๑ให้^๑อายุกา^๑ฟ^๑ัง^๑ท^๑่อ^๑ไป^๑นี้^๑—

“ข้า^๑แต่^๑ท่าน^๑ ผู้^๑เป็น^๑น^๑าร^๑ของ^๑ ย^๑า^๑ก^๑ก^๑,
ท^๑ร^๑พ^๑ย์^๑ส^๑ม^๑บ^๑ติ^๑ของ^๑ท่าน^๑หนึ่ง. ข้า^๑ท^๑าส^๑ของ^๑ท่าน^๑
อีก^๑หนึ่ง; พ^๑ง^๑สง^๑เคร^๑าะ^๑ที่^๑ท่าน^๑ให้^๑เท^๑ย^๑ว^๑คน^๑หา^๑แก้ว^๑
สาร^๑พัตร์^๑น^๑ก^๑ของ^๑อโธ^๑โร^๑มา^๑น^๑สัน^๑เด็ก^๑ได้. แต่^๑ฝ่าย^๑คน^๑จน^๑
ผู้^๑จ^๑ม^๑อยู่^๑ใน^๑ความ^๑ซ^๑ด^๑สน^๑ ท^๑ร^๑พ^๑ย์^๑ส^๑ม^๑บ^๑ติ^๑นั้น^๑จะ^๑ทำ^๑
การ^๑อย่าง^๑ว่า^๑ไม่^๑ได้^๑เลย. จึง^๑อยู่, เข^๑ามี^๑ข้า^๑
สามารถ^๑พา^๑ตัว^๑ท^๑อง^๑เท^๑ย^๑ว^๑ไป^๑ใน^๑ที่^๑ต่าง^๑ๆ และ^๑ตรวจ^๑
ตรา^๑พา^๑ห^๑ล^๑ได้^๑ทุก^๑แห่ง, แต่^๑แก้ว^๑สาร^๑พัตร์^๑น^๑ก^๑ของ^๑
โร^๑มา^๑น^๑สัน^๑จะ^๑ย^๑ก^๑เสีย^๑จาก^๑สาย^๑ตา^๑ของ^๑เขา^๑จน^๑ต^๑ล^๑อ^๑ก^๑
ชา^๑ก^๑. เพราะ^๑การ^๑ใช้^๑ย^๑าย^๑สำ^๑หรับ^๑สน^๑บ^๑สน^๑น^๑
การ^๑พ^๑ย^๑สิ่ง^๑ศ^๑ก^๑ก^๑สิ^๑ท^๑ชน^๑ใหญ่^๑ท^๑ล^๑วง^๑นัก. ทั้ง^๑
ร^๑าง^๑ว^๑ล^๑ก็^๑จะ^๑ต^๑อง^๑ให้^๑แก่^๑ผู้^๑เ^๑าะ^๑เป็น^๑ค^๑ำ^๑ม^๑าก^๑ม^๑าย^๑อีก^๑
เหมือน^๑กัน. ส่วน^๑ตัว^๑ข้า^๑พ^๑เจ^๑้าน^๑, โอ!
ท่าน^๑มหา^๑พา^๑ณ^๑ิ^๑ช, น^๑ิ^๑ย^๑ว่า^๑เป็น^๑ทา^๑ส^๑อยู่^๑ชี^๑ว^๑ิต^๑;
ไม่^๑สามารถ^๑หา^๑ทุน^๑ท^๑ร^๑พ^๑ย์^๑ได้^๑พอ^๑ที่^๑จะ^๑ทำ^๑การ^๑
เร^๑อง^๑; แต่^๑เมื่อ^๑พระ^๑อ^๑ล^๑ห^๑่า^๑ทรง^๑ประ^๑ท^๑าน^๑
ไซ^๑ค^๑ชะ^๑ตา^๑ให้^๑แก่^๑ข้า^๑พ^๑เจ^๑้า^๑อย่าง^๑ไร; แม้^๑จะ^๑
ค^๑ก^๑ทุก^๑ซ^๑ัก^๑เช^๑ิญ^๑แต่^๑ไหน, ข้า^๑พ^๑เจ^๑้า^๑จำ^๑ค^๑อง^๑
ค^๑ำ^๑ร^๑ง^๑ชี^๑ว^๑ิต^๑ไป^๑ด้วย^๑ความ^๑พ^๑อ^๑ใจ ตาม^๑ที่^๑พระ^๑เป็น^๑
เจ^๑้า^๑ทรง^๑ส^๑ำ^๑ป^๑ระ^๑ม^๑าน^๑นี้.”

“แต่, เพื่อน^๑เอ^๑ย,” อายุกา^๑พ^๑ก^๑จ^๑ก^๑, “ท่าน^๑
ยัง^๑ล^๑ม^๑ตัว^๑ไม่^๑ได้^๑ย^๑ก^๑แก่^๑ค^๑ิด^๑นี้^๑ว่า^๑แก้ว^๑สาร^๑พัตร์^๑น^๑ก^๑

พ.ศ. ๒๔๗๐

ภูตกดา

อันศักดิ์สิทธิ์
ที่ไหน ?”

ฉันจะพบ หรือแม่ ซอโต้

ก็นำฉันไป เป็นเวลาชั่วย

และมีท่าส

ที่ไหน ?”

“โอ้ ทัชฌายะ ชอชิม.” พ่อคำอนาถา

ตอบ, “และอยู่ในท่ามกลางชุมพรพยอมหมา
ของโลก ทั้งหมด. มีเจ้าเผ่าอยู่ หลายองค.

ท่านจะเข้าไปไหนฉันไม่ได้ เว้นไว้แต่จะ
บรรทุกสิ่งของอันมีค่ามา ๆ ประการเอาไปด้วย

สำหรับ เป็นกำไลแก่ ภคชนหนึ่งซึ่งเผ่าท่านทาง
อยู่ภายนอก. และแม่ว่าของกำไลที่ท่านนำ

ไปไม่มีค่าสูงพอแล้ว ความประสงค์ของท่าน
ที่จิตใจไป เป็นต้องล้มละลายหมด.”

“ฉันมี,” อายูคา ร้องขึ้น ด้วย เสียงดัง
เพราะความยินดีที่จะได้แก้วสารพัดนึกโดย

อาศัยโชคทวีป อันยิ่งใหญ่ของเขา, “ที่กิน
สัทมนห้าพันไร่, ล้อมรอบแม่น้ำทุกสายใน

นครบาดคกัณ. ฉันมีส่วนผลไม้หวาน, ผลไม้
ไร่เย็น น้ำมัน, และไร่ ข้าวโพด รวมกัน หมน

สองพันแห่ง; ฉันมีขมิ้นซึ่งเกิดเพชร
อย่างงามที่สกลชัยสองข้อ; ฉันมีเรือสำหรับ

ใช้การดำหาไข่มุกอันมีค่าหรือยล้า; ฉัน
มีโรงเก็บเครื่องแต่งตัว ตามสมัยนิยม ทุกอย่าง

แปรร้อยหลัง; แล้วยังมีโรงเก็บไหมเส้นอย่าง
ราคาสูงและไหมทออีกเป็นลายต่าง ๆ อีกสร้อย

หลัง; นอกจากนี้ยังมีสมบัติของมหาอำมาตย์

งาม ๆ ในแคว้นเซอวคัสเซออยู่ใต้ อำนาจของ
ฉันสิ้น.”

“โอ! แสนบรมสุข, บรมสุขยิ่งท่าน
อายุชรา!” พ่อคำ อนาถากล่าวขึ้น ยังมีทัน

อายุตาจะรำพันจบ. “สมบัติของท่านแล้ว
แต่สิ่งเดียว, จะมีค่าซื้อ ทางเข้าไปใน ทัชฌายะ

ชอชิมได้.”

“ถ้าเช่นนั้น,” อายูคากล่าวเสริมด้วย
ความยินดีที่ ได้นิสัยเดินทางร้องขึ้นเพราะตกใจ

ใน สมบัติ ของเขา. “ท่าน พงำฉันไปสู่
ปากทางที่เข้าทัชฌายะชอชิมในทันทีเถิด.”

“อนิจจา! ท่าน อายุชรา ขอ รับ,” ผู้
เดินทางตอบ, “ทัชฌายะชอชิมอยู่ไกลถึงใน

ทะเลทราย อาหรับ จะไป ทันที ตามท่าน ว่า
กระไรได้. หนทาง หรืออีกไกล ต้อง เดินไป

แค้นหลายวัน. ประการหนึ่งของกำไลท่าน
ยังไม่ได้เตรียมพร้อม, ทั้งพวกพลสำหรับ

ระวังกษัตริย์ทำได้ จักเป็นหมดหมดไม่. จะได้
อะไรไปยั้งกัน พวกโจรอาหรับที่จะมาทำร้าย

แก่ตัวท่านและของ ๆ ท่านเล่า ข้าพเจ้าเห็น
ว่าทรัพย์สินสมบัติของท่านจะต้องเอาไปนั้นมากมาย

นัก จำต้องคอยบอกคนใช้ จักแรงคักเลือก
ให้ถูกใจท่านก่อน แล้วตรวจเตรียมผู้คน

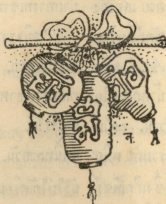

ฟ. เจริญวิทย์

๐๖๖๖ นิพนธ์

จะเข้าขบวนไปกับท่านให้พร้อมไว้, พงษ์ชัย ของอายุคา, จึงมาขอหาสิ่งของต่าง ๆ ตาม
วัตถุประสงค์น่าจะได้ออกเดินทางที่เกี่ยว.”

อายุคาเห็นชอบ ตามคำปรึกษาของพ่อค้า สำหรับ คอย บังคับ กอง เกวียน คาวาน อัน
อนาถานัน จึงประสาธน์ให้เข้ามาอำนาจ บรรทุกถว้น แต่สรรพสิ่ง อันมีค่าของอายุคาไป
เห็นอ สมบัติ ของ ตน แล้ว แต่ จะใช้สอย ทรวร ในทเลทราย. ครั้นถึงวันกำหนดออกเดินทาง
เตรียมการตามความพอใจ. สุกแต่ให้ได้ออก และสิ่ง ของต่าง ๆ ได้ทรวรเตรียมพร้อมเสร็จ,
เดินทาง ที่มุ่งหมายไว้ตาม กำหนดเป็นแล้วกัน. อายุคาจึงลาภริยาและครอบครัวด้วยความอาลัย
ฝ่าย พ่อค้าอนาถานัน ครั้นได้สัทธิเห็นอทรพย์ แล้วเคลื่อนขบวนออกเดินทางไปสู่หุบผาภิรมย์.

๒๐๓ ความวางคนเสมอ เป็นคุณลักษณะของใหญ่ แต่ท่านมิได้วางตนจนพัน
หลักของผู้ใหญ่

ของ น. ถ. พิชญาคี

หัวใจ นาง ระ บำ

“ชาล หักถ กิจ”

เขียน

เข้มนาคา ซ้อม ค่อย ๆ คลื่อนไป ทีละ
น้อย ๆ —

ข้าพเจ้านั่งอยู่ข้าง ๆ หน้าต่างภายในร้าน
‘ประภัสร์’ เพื่อคอยนายช่างด้วยควม
ร้อนรน

บอกกันตรง ๆ เอะ ว่า ข้าพเจ้ากำลังจะ
ถอนฟัน เพราะมันทำพิษเอาข้าพเจ้ามาหลาย
เวลาแล้ว

เพื่อจะ ภัย ความ กระวน กระวาย ในการที่
ต้องนั่งรอนนายช่างอยู่ให้เหือกหาย ข้าพเจ้า
จึง หยบ หนึ่งสี่พิมพ์ ที่ วาง ทั้ง อยู่ บน โต๊ะ นั้น
น้อยหนึ่งขึ้นมาอ่านเพื่อเป็นการฆ่าเวลา

แต่ ทัน โคนั้น ข้าพเจ้า ต้องสั้ทั้ง ใจหายวาย
คุณพญามีเจ้าระฆากกัถัง เขาควง ใจไปอย่าง
รวดเร็ว —

เพราะข้าวในคอรั้นหนึ่งมีใจความตอน

ท้ายว่า:—

“—ทันใดนั้นรถยนตร์ของนายจรัส
จิตรกุล กับ นางสาวสมทรง ลักขณเลิศ
นาง ระบำ ผู้มี ชื่อ เสียง แห่งโรง ละคอน
‘ทัศนารมณ’ ก็เล่นพุ่งตรงเข้าชนรถ
ของพระยาประสิทธิ์ ฯ เจ้าโครมใหญ่
แต่เป็นทันใดนั้นดีมากทั้งสองฝ่ายต่าง
ก็ได้รับ ความ บาดเจ็บ แต่ เพียง เล็กน้อย
และ สามารถ นำรถเล่น ต่อไปได้ อย่าง
เดิม”

ข้าพเจ้าตกใจแทบลมจับ, อา! แม่สมทรง
— แม่สมทรง ก็หล่อเป็นคู่รักอย่างสุขสวาท
ชาติใจของข้าพเจ้าเห็นวันนา เหตุใดหน้
จึงมาทำเช่นนี้ น่าอนาถ!

ชาญพิศดึก

อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ตรงเชื่อในชาวนั้น
อย่างแน่นนอน ไม่มีปัญหา
เกี่ยว — เกี่ยวก่อนสหายเอ๋ย โปรดฟัง
ประวัติย่อ ๆ ของแม่สมทรง เลี้ยงลูกหน้อย เล็ก
มา — ข้าพเจ้ายินดี จะเล่าให้ฟัง อย่างไม่มีขัดขัง
ที่เกี่ยว เธอละนะ —

— แม่สมทรง — หล่อนเป็นหญิงที่ใคร ๆ
ได้ยอมาให้ เกียรติยศ แล้วว่า เป็นคารา แห่งโรง
ละครคน “ทัศนารมณ” หล่อนก็เอาการ
ระยำเป็นอาชีพมาแต่ชาติเพียง ๓๒ ขวบ
จนมาถึงหล่อนมีวัยย่างเข้า ๓๘ ปี เมื่อเป็น
เช่นนี้ความฉ้อฉลฉ้อฉลในการเดินรัวกับความ
สวยงามของหล่อนจะไม่เกินค่านาน กันไปด้วย
เหตุกึ่งๆ — นั้นแหละ — ขบขันชาติ ที่หอมหวล ชวน
ชมยังมี หม่อมมรคอบคมา เพื่อ จะล้มตัวคนชรส
อันใด เหตุฉนั้นจะเป็นการปลุกไปเที่ยวหรือ
ถ้าข้าพเจ้าจะบอกท่านว่า — แม่สมทรง — หล่อน
ก็ ถูกควม ด้วยชาย อันเป็น จำนวนไม่น้อย กว่า
๒๐ คนด้วยฉนั้น และข้าพเจ้า — ข้าพเจ้าก็
คนหนึ่ง ในจำนวนนั้นเหมือนกัน
คนไหนที่หล่อนแสดง คนนั้นหล่อนเป็น
ครึ่งไว้รับเงิน ค่ารางวัลไม่น้อยกว่า ๕๐๐ บาท
เช่นนี้ ใครเลยจะกล้า กล่าวว่หล่อน เป็นคนจน

มิถุน

จบ จน ชาติษา ของ หล่อน อย่างชน ๓๘ ปี
หล่อน ก็บอก ความรัก ทั้งมวล ให้แก่ ชายหนุ่ม
ผู้หนึ่ง ชื่อจรัส, ตามที่มิชชี่ ปรากฏอยู่ใน
หนังสือพิมพ์ ที่ข้าพเจ้า ได้หยิบยื่นอ่านนั่นเอง
เมื่อหญิงที่ข้าพเจ้า ชาติศก ไปอยู่ในกำมือ
ของผู้อื่นแล้ว ใครยังจะไม่คิด — ไม่โกรธ
แค้น ขอบอกตรง ๆ จะว่าข้าพเจ้า โกรธแค้น
เจ้าจรัส — ก็ปฏิบัติของข้าพเจ้าอย่างเอก
เช่นนี้ ถ้าเป็น ที่ข้าพเจ้า ก็ต้อง คิดอยู่
อย่างอนอก ที่ระ พรากรัก ระหว่างคน ทั้งสอง
เสียให้ ได้

ทั้งแต่นั้นเรามาข้าพเจ้าก็เลยกลายเป็นคน
ใช้เงินเปลืองที่สุด เพราะต้องปลื้มเป็นค่ารางวัล
ให้หล่อน ในคนที่แสดงนั้นคนหนึ่ง ๆ อย่างน้อย
๕๐๐ บาท ทำเอาหล่อนเห็นใจข้าพเจ้าอีก ใจอยู่
แต่นั้นแหละ — นั้นแหละวิสัยนางระยำ ก็
ต้องการเงิน เป็นใหญ่ เหตุฉนั้น พอล่วงมา
ไม่ช้า หล่อนก็โอนความรักที่หมดต่อเจ้าหมอ
จรัสมา ให้แก่ข้าพเจ้าทั้งหมด
จะว่าไปมันก็เป็น ความคิดอันดี ของหล่อน
— ความคิดของหล่อนเอง โอ! ข้าพเจ้ารวบ
กว่าเจ้าจรัสเป็นไหน ๆ บิดามารดาข้าพเจ้าก็
เป็นคนรวยฐานะ ของ ข้าพเจ้า ก็ดีกว่ามัน
มากนัก ท่านบิดาข้าพเจ้า มีลูกคนเดียว —

และข้าพเจ้า คนเดียวเท่านั้น ซึ่งเป็นที่รักของ
ท่าน เมื่อข้าพเจ้าจะประสงค์สิ่งใด ท่านก็
ไม่ขัดข้อง ขัดข้องได้ ข้าพเจ้าจะได้ ใครช
เอาอะไรล่ะ เงินทอง ของท่านข้าพเจ้าก็เอา
มาขายตามแม่สมทบลงเป็นก๊วยเป็นกอง จนหล่อน
เห็นออกเห็นใจข้าพเจ้า

เพราะฉะนั้นถ้าหล่อนไม่รักข้าพเจ้า จะเรียก
ว่าหล่อนเป็นลาได้ไหม

ไม่ต้องสงสัย ตั้งแต่นั้นต่อมา เรา
ก็เริ่มรักกันอย่างลึกซึ้งหาขาดใจ — เราต่างก็
มอบชีวิตจิตใจไว้ให้แก่กัน — เรารักกัน
— เรามีความสุขแล้ว

เห็นไหมล่ะ ว่าความพยายาม ของข้าพเจ้า
เอาการเพียงไร

พอละครคนเล็ก ข้าพเจ้ามักจะเอารถไปรับ
หล่อนเสมอ แล้วเราก็จากันไปเที่ยวตามไฮเต็ล
ต่าง ๆ น่าเพลินใจ หล่อนยอมให้ข้าพเจ้าทำ
เช่นนั้นเพราะหล่อนรักข้าพเจ้า คแต่ใจหมอ
จำรัสชีวิตอยู่กับหล่อนไม่ก็เดือน ยังพาหล่อน
ไปเที่ยวได้ ฉันทว่าข้าพเจ้าจะทำไม่ได้ ไม่
ประหลาด — ไม่ประหลาด

ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะรู้ว่าหล่อน หันมารัก
ข้าพเจ้า มันก็ยังไม่หมดความพยายาม มัก
จะซำเลียงหางตา อันมีแววแห่ง ความมริยา

ยังข้าพเจ้าเสมอ

แต่เปล่า! ข้าพเจ้าไม่ยื่น — ไม่ยื่นหระต่อ
แนวตาชกคนหรือก เรวักดังรักกันเรื่อย ๆ มา
สิ้นประวัติการณ์อันน้อย ๆ ของหล่อน — แม่
สมทบ ลูกคนเล็ก — แค่นี้เพียงท่าน
ข้าพเจ้าจะเริ่มดำเนินเรื่องต่อไปละ คเคย
ฟัง —

ราววันหนึ่ง — วันนั้นเป็นวันเสาร์ — พอ
ละครคนเล็กแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอตามไปส่ง
หล่อนยังบ้านตามเคย แต่ฉันทว่า! คำจึงรอน
ของข้าพเจ้ามีสภาพคล้ายอากาศขาด เพราะ
หล่อนขี้เสข และบอกว่าหล่อนจะไป ตาม
ลำพังของหล่อนเอง หล่อนแสดงความชอบใจ
ข้าพเจ้า ครึ่งหนึ่งแล้วเราก็กแยกทางกัน

ช่างเถอะ! ถึงหล่อนจะไม่ยอมให้ข้าพเจ้า
ตามไปส่งก็ตามที หรือว่าไม่ยอมขึ้นรถยนต์
กลียันนั้นก็ช่างเถอะ ข้าพเจ้าไม่ว่า — ไม่ว่า
แต่ก็คิดแปลกใจอยู่มากไม่ใช่น้อย

หรือว่าหล่อนจะคิดนอกใจข้าพเจ้า หรือ
หล่อนเห็นคนอื่นดีกว่าข้าพเจ้า หรือว่าหล่อน
จะเริ่มเกลียดข้าพเจ้า ช่างเถอะ — ข้าพเจ้า
จะไม่บอก ท่านละ เพราะ ข้าพเจ้าก็ยังคิด
ไม่ออกเหมือนกันว่าทำไมหล่อน จึงไม่ยอมให้
ข้าพเจ้าไปส่งหล่อน ยังคิดก็ยังคลุมใจจนอน

ชาตยหัตถิก

๐๖๖๒ มิถุน

แทบไม่หลับ

คราวนี้รุ่งขึ้นวันอาทิตย์ก่อนขึ้น อากาศ
ปลอดพ้นของข้าพเจ้า ก็ระทมจนทกที จนรู้สึกว่
ทนไม่ไหว เหตุฉนั้นข้าพเจ้าจึงตรงไปย้งร้าน
“ประคิยฐนต” เพื่อจะถอนพิษชยทชยคนน
ออกเสีย — ก็ พอกี้ ข้าพเจ้าได้ หยบ หนึ่งลือ
พิมพยบยบ นนมาอ่าน และก็ได้ ทรมยชว่นน
แล้วอย่างพรมผล

ตามชว่นนมีความว่าแม่สมทรวงครักของ
ข้าพเจ้า ได้ นังวณนทว ไป เทยว กับ เจ้า จารัส
แล้วกพเอนไปเกกอย่ทวเหตุชน แยกก เช่นน
ข้าพเจ้าจะทำอย่งไร

ข้าพเจ้าถนใจใหญ่ ด้วยความ ทมทหวัง
รู้สึกทอกอลยในชีวิตของนคนเป็นสันพ้น อา!
นี่หรือแม่สมทรวง หล่อนบอกว่รักข้าพเจ้า
และจะไม่ยอมแต่งนกับชยคนใดทอนอกจาก
ข้าพเจ้า แต่ ทำไมหล่อนจึง จนรดไป กับ
เจ้าจารัสชนเก่าอีกเล่า

อา! ข้าพเจ้ารู้สึกนอยใจในวาสน่ายังนถ
เสียวแรง หลงรัก หล่อน — — สละชนสาร์ เพอ
หล่อน — — แล่มอยชีวิตจิตใจให้แก่หล่อน
— หล่อน แต่มีเทยว แล้วหล่อนยัง กล้าแว้ง ทัก
หลังข้าพเจ้าเข้าอีก

จริงแล้ว หล่อนอยากไปเทยวกับเจ้าจารัส

จึงไกลยอกกับข้าพเจ้าว่า จะไปย้งน ตามล้าพ้ง

— — ไม่ยอมให้ข้าพเจ้าตามไปส่ง ยนิจจา!
น้ำใจหญิง

ซี! ซี! อ้ายจารัส — อ้ายหมอ จารัส
กล้าทำไค ถึงเพียงน

ยนิจจา! สทวยอัย มันเป็นการลยเหลียม
กันเล่นง่าย ๆ ไม่ใช่อะไร ใครจะยอมให้มัน
ทำเช่นนั้น ไม่ไค — ไม่ไค ข้าพเจ้าจะยอม
ให้มันทำเล่นเช่นนั้นไม่ไคเป็นอันชยท ข้าพเจ้า
จะต้องชวมน — ชวมนเสีย — — ชัม!

แต่โอ! ยิ่งคิกไปก็ยิ่งชย โทษเขาไม่เหมาะ
ต้องโทษครักของเราซี เขาเป็นผู้ชยท ที่เรา ๆ
ยังแย่งของเขามาไค ถ้าผู้หญิงไม่คิกนออกใจ
เราแล้ว เขาจะมากล้าชยงแะไคละฤฯ ต้อง
โทษผู้หญิง — ผู้หญิงไม่คิก น้แหละ สัญชยท
หญิงใจงายก็ยอมเป็นเช่นนั้น — มันคิกนออกใจ
แน่แล้ว ข้าพเจ้าต้อง ถลยชาน — ถลยไปลย
ความให้แน่นอน จะไค รึแล้ว รึวอด กัน ไป
เสีย

คิกทั้งนั้นแล้วข้าพเจ้า จึงลยพรวทพรวทจะ
ออกมานอกร้าน แต่ก็ต้องปะทะกับเจ๊กลยจ้ง
คนหนึ่ง มันพทวว่า “เชยญ คุณไปชยนบ
ชยคัย นายชว่ง ถาลัง คอย คุณ อยู่พรม แล้ว
เชยญเถิด”

พ.ศ. ๒๔๗๐

น้ำนางระบำ

ข้าพเจ้าตอบโดยเร็วว่า “ประเดี๋ยวจะมาใหม่ เวลานอมนั้จะร้อนเสียแล้ว” แล้วข้าพเจ้าก็ออกมาจากร้านนั้นทันที

“เขยอย่าเสียแล้วกรรมัง”

“ไม่ข้า ถ้าข้าจะรู้เรื่องทีละคน เมื่อคนนั้น แม่สมทรง”

๐ ๐ ๐
รด.พืคคตอณเคียวส์ใช้ไ้ไ้ค้อย ๆ คลานมาหยกทหนาคัก “กุตลานุเครวาท” ถึงบ้านข้าพเจ้าแล้ว

มิไ้ใครให้เสียเวลาจนวินาทีเคียว ข้าพเจ้ารีบวิ่งไปนบ้าน และค่อโทรศัพทไปยังบ้านของสมทรงท้วยอาการรวกเร็ว สักครู่ก็มาถึง คอย มา ตาม สาย ว่า “นั่นเขยรีคะ คุณเรณู?”

“จะฉันเอง ยากเขย มากไหมจะ?”
ข้าพเจ้าถามอย่างแตกคันให้

“ยากเขยอะไรกัน คุณเรณู นี่คุณเพื้อไปรี?” หล่อนถามมาตามสาย

“ไม่เพื้อ ฉันยังมีสติ” ข้าพเจ้าตอบ
“หล่อนอย่าทำไ้”

“เฮ้! ก็ฉันไม่เข้าใจเลย ว่าทำไมคุณจึงกล่าวเช่นนั้น”

“หล่อนจะเข้าใจอะไรไ้? ก็มิวไปเพื้อเสียเมื่อคนนั้น จมคัว — จมคัวถอง ฉันผู้เล่าขานชอญทุกลมหายใจ”

“คุณเรณู — คุณเรณู” หล่อนตะโกน

“อัยตาย! คุชชี ไซ้! เขยเพื้อใหญ่เสียแล้วเฮ้า” เสียงของหล่อนแถมจะละห้อยนำสงสาร “คุณเรณู ไปรักไปหาสมทรงสักหล่อนเถะ”

ข้าพเจ้าพูดอย่างโกรธที่สุกว่า “ไ้ซีแม่สองใจ — แม่กาลิ ฉันจะไปหาหล่อนที่เขยวันแหละ เกร็บมแก้ตัวไ้เถะ เลิกกัน”
ข้าพเจ้ารีบวางเครื่องโทรศัพทที่ไม่เกินกว่า ๓๐ นาที ก็ไป ถึงบ้าน ของ หล่อนโดย บ้านคู่ชีวิตคันนั้น ลองคึกคึกหรือว่าหัวใจของข้าพเจ้าจะเต้นแรงปานไ้

พอเห็นวงพิคคตอณชาวชคักกับความตกใจของหล่อน ข้าพเจ้าก็กรากเข้าไป ตรงหน้าหล่อน เบียงพืคคตอณร้าย ประสพมฤคคตอณเป็นภักษาทหารพร้อมคักกล่าวว่า “แม่สมทรงอุบายของหล่อนเก่งมาก”

สีหน้าหล่อนชคักเลือกลองอีก “อะไร! คุณเรณูขอหมายความว่าอะไร”

“หมายความว่า หล่อน ก็คักนอใจฉันนะซี” ข้าพเจ้าพล่งออกไปท้วยความโกรธ
“มื่อย่างไรโกหคันไ้? หล่อนไม่ไ้ไซ้? เมื่อ

ชาตยหัตถิก

“คุณทนายบอกฉันว่า หล่อนจะกลับบ้านเองโดย
มือฉันให้ฉันตามมาส่งหล่อนที่บ้าน”

หล่อนรับคำ “แต่ที่ฉันสงสัยนัก ที่เธอ
บอกความเรื่องเกิดขึ้น เรื่องอะไรกันคะคุณเรือน
สมทรวงอยากทราบจริง ๆ”

“ก็เรื่องที่หล่อนไปเที่ยวกับยายหม้อจ้าวรัส
นำซี แล้วไปเกิดชุนเข้ากับรถของเจ้าคุณ
อะไรกันก็จำไม่ได้แล้ว ซิ! ซิ! ทำได้ลงคอ...”

“ตาย—ตาย!” หล่อนออกอุทานด้วย
เสียงอันทัง “โธ! คุณเรือน พอยชกรักของ
สมทรวง อะไรเป็นเหตุให้เธอคิดไปดังนั้น เธอ

ทราบมาจากใครกัน ไช้! สมทรวง แสนจะ
รักเธอ — รักเธอยิ่งกว่าดวงใจฉันเป็น ที่รัก
ของสมทรวงเสียอีก สมทรวงทำเช่นนั้นไม่ได้
หรือหว่า สมทรวงยังรักเธออยู่ทุก ๆ สมทรวงให้
ระย้าเข้าออก สมทรวงทำไม่ได้จริง ๆ เพื่อเห็น
แก่สมทรวงผู้รักภพ ขอเธอจงอธิบายสักหน่อย
เถิดว่า เธอทราบมาจากใครกัน?”

“ทราบมาจากใคร?” ข้าพเจ้าทวนคำ
เป็นเชิงถาม “ก็ทราบ มาจากหนังสือพิมพ์
นะซี ฉันอ่านมาหยก ๆ ก็เกี่ยว หล่อนตอบเหลือ
ให้ญแล้ว”

“พุทไธเชื้อ! คุณเรือนเจ้าข้า” หล่อน
ส่อนน้อย ๆ ด้วยความเสียใจ “เธอจะทราบ

หรือว่าสมทรวงรักเธอปานใด สมทรวงไม่เคย
คิดเช่นนั้นเลย เป็น อันขาด เป็นความสลับ
คุณเรือนเจ้าข้า โปรดเข้าใจเสียใหม่จะดีกว่า
ที่ฉัน ขอ บอก ว่า นายจ้าวรัส กับ ที่ฉัน นั้น ไม่ไ้
เกี่ยวข้องกัน เธอเข้าใจผิด...”

ข้าพเจ้าโพล่ง ออกไปด้วย คำลึงไทละ อัน
แรงกล้า “ไม่ผิดนะ หล่อนควรตายเสียดีกว่า
ขึ้นอยู่ ไปให้ โลกคราหน้าไว้ว่าเป็นหญิงระยำ
ทำไม ตายเสียเถิด—ตายเสียเถิด ฉะนั้น
ไม่เสียตายเลย ทาใหม่ ก็คงดีกว่านี้หลาย
ร้อยเท่า”

“ไช้! ไช้! ค—คุณเรือน—เจ้า—ช—
ชา” หล่อนสั่นด้วยความโหยหวนและความ
เสียใจของคนกัน “สมทรวง ร—รัก—เธอ—
—สมทรวง รัก—เธอ”

“อย่าทำฉนั้น” ข้าพเจ้ายังคง “หล่อน
สัญญาไว้หรือว่าหล่อนไม่เคยนั่งรถไปเที่ยวกับ
เจ้าจ้าวรัส”

“สมทรวง ขอมริบ อย่างที่หน้าฉันตายาน ว่า
เคยไปกับเขา — สมทรวงเคยไปเมื่อก่อนนี้ —
ไปก่อนที่เราทั้งสองจะเริ่มรักกัน —”

“จะอย่างไรก็ตาม เลิกกันที ฉะนั้น
ไม่อยากจะเห็นหน้าหล่อนต่อไปแล้ว หล่อนเป็น
นางระยำ — นางระยำที่ อับธวิ — ชั่วช้า

พ.ศ. ๒๔๗๐

สำนวน ยิ่งกว่าสัตว์ เคี้ยวจวน — หล่อน
รักชายไม่เลิกลูกหน้า ลิ่นเสียทีหล่อน — มี
หลงหล่อน — มีวละเมอบุชาหล่อน แต่
ตอนท้าย — หล่อน ก็กลับ แฉ่งมากก็ฉิน เข้าอีก
อยู่ไปให้หนักโลกทำไม ตายเสียชี — ”

“โฮ! โฮเอ๊ย ค—คุณ เรณู จ—เจ้า ข—
เธอปรักปรำคิดฉินเกินไป เธอโกรธคิดฉินในกร
ที่ไม่มาถึเธอ เท่านั้นเอง แล้วเธอก็เลย
พาลโกรธคิดฉิน โธ! น้ำใจของเธอช่างโหดร้าย
จริง ๆ เธอให้คิดฉินไปตายเสีย — เธอสลัก
คิดฉิน ก็—ก็แล้ว สมทรงอยากเห็นหนังสือพิมพ์
ทั้งกลางวันจริง ๆ ”

“ยังระยอยากอ่านหนังสือพิมพ์อีก” ข้าพเจ้า
โกรธจนตัวสั่น “มันไม่มี ประโยชน์ คอก
แม่รูปงาม” กล่าวแล้วก็เดินออกจากบ้าน แต่
ครั้นแล้ว ก็กลับหลังไปพูดกับหล่อนอีก เป็นครั้ง
สุดท้ายว่า :

“เอาเถอะขอให้อีกที ไว้อาตมาหน้าจึง
ค่อยพบกันใหม่ ซาติน หมทวาสัน กันแต่
เพียงคนเดียว ลาทีละ แม่นางระบำ — ”

“โธ! พุทโฮเอ๊ย — เอ๊ย — คุณ —
คุณเรณู เจ้า ข— ”

ข้าพเจ้ามีพิภพ จะฟังเสียง ของหล่อน ต่อไป
อีกจึงรีบสาวเท้าออกจากบ้านนั้น ขึ้นรถตรงไป

ยังร้าน “ประติมากรรม” อีกเป็นการสอง
ทั้งความละห้อย สร้อยคร่ำไริ ให้แก่นางสาว
สมทรงเป็นเอกปริยาย

พอข้าพเจ้าย่างเข้าไปในร้าน “ประติมา
กรรม” คำถามที่ไฉน จากเจ้าลูกจ้างคนนั้น
ประ โยคแรก ก็คือ “คุณมา ถอนพันธุ์คัย?
เชื้อข้างในชี ”

ข้าพเจ้ารีบคำแล้วพทขึ้นว่า “ประเคี้ยว
ให้อ้วนไปอ่านหนังสือพิมพ์ที่อ่านเมื่อคืนสักหน่อย
เถอะ ”

“หนังสือพิมพ์ไหนคัย?” เจ้าคนนั้น
ถามด้วยความแปลกใจ

ข้าพเจ้า ชมิอไปยั้ง หนังสือพิมพ์ ทวางอยู่
บนโต๊ะ ซึ่ง ข้าพเจ้าได้นั่งรออยู่ สักครู่ ก่อนนั้น
พร้อมกับพทว่า

“หนังสือพิมพ์บน โต๊ะนั้นยังไรละ เมื่อคืน
อ้วนกำลังอ่านค้างอยู่ ก็พอคัยมีธุระต้องออกไป
เสียข้างนอก ”

มันหัวง้อออกมาถึงกักใหญ่และกล่าวด้วย
ความขันว่า “โฮ! คุณ ฮะ! — นั้น
มันเป็น หนังสือพิมพ์ ที่เขา ห่อของมาทั้น คงแต่
เมือวานนคัย ”

ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นมนึกหน่อย แต่ครั้นแล้ว
จึงเสด็จพทว่า

ชาตยหัตถิกิจ

มิกน

“มันมีข่าวกึ๋นนำชำนนา ไห้อวลองอ่าน
คูักประเคียวละ”

พอกล่าวเสร็จ ข้าพเจ้าก็ปรกไปทีโตะ
และหยิบหนังสือพิมพ์ ฅยบนันจน มาอ่านค้วัย
ความกระหายอีกครึ่งหนึ่ง

อ่านไป ก็พยข่าวอนัน่าอศุสนันอย่างเคิม
อีก ไม่ต้องสงสัย ว่า ความ โกรธแค้นของ
ข้าพเจ้าจะเพิ่มพลขณอีกสักเพิงไร

แต่ — พอเหลอยปรก ขนไปควนที่ข้างบน
ใน หนังสือพิมพ์ นนันจนตา ของข้าพเจ้าก็ ลาย
พวว่า ศัรยะทมนจึ ขีมว่าจะทรงกายไว้ ไม่อยู่
หนังสือพิมพ์ ฅยบนันลง วันที่ ๓๒ เมษายน

พระพทชคักราช ๒๔๖๒

ข้าพเจ้าร้องจนจนสคเสียง “อวะคายจริง
น มัน หนังสือพิมพ์ ฅยบนันลง วันที่ ๓๒ เมษายน
ฅยหายแล้ว”

เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ทราษไคทันทว่า
ข่าวอนัน ต้องเป็นข่าวคงแต่คกรเมอหล่อนยังคง
รักอัยกับเจ้าหมอจาร์ล — และ ไม่ใช่เป็นข่าว
ทอยคขณเมอคนทลวงมาแล้วอย่างแน่นอน

เป็นอันว่า ข้าพเจ้าเองเป็นผู้ลิก — ฅลิกใน
การที่ไป ปรกปร่า หล่อนผู้เป็น ยอกรักของข้า
พเจ้าอย่างสาคเสยเทเสย — ฅลิกอย่าง ไม่มึนมนย
ยดจนไคในโลก จะมาปรอย — และ ก็เป็น

ความลิก อนันเองมาจากอาการ เชื้อเชอะ เผลอ
เรออย่างระย้าของข้าพเจ้านันเอง

มิกนุหาว่า ข้าพเจ้าควรจะไปขอโทษ —
— ยอมรับลิกต่อหล่อนอย่างหน้าชนคายาน ให้
สมกัยที่ไคกระ ทำค้อหล่อนใหม่ ?

แน่นอน ข้าพเจ้าต้องไป — และต้องไป
ไคเร้วที่สค

เมื่อข้าพเจ้าเร้วลิกค้วัยยอมไปรับลิกต่อหล่อน
เสยไคยคัแล้วเชื่อว่าหล่อนคงยกโทษให้เป้นแน
แล้วเราต่างก็ ระรักกันเพิ่ม ขนอีกหลายเท่า —
— แล้วเรากัจะพากันไปเที่ยว กินอาการคัในยาม
เย็น — ตก กลางคิน ก็ พากันไปรับประทาน
อาหารตามโยเค็ล — แล้วกั ขนรดกลัข้าน
อย่างเย็นใจ — และ — ในที่สค เราทังสอง
ก็จะได้แต่งงานกันค้วัยความผาสค

เหตุคณัน ชั่วเวลาเพียง ครู่เคียว ยาน
คณันนัก็พาร่าง ของข้าพเจ้าลยลยละลัออกจาก
ร้าน “ประกฤษฐทนคั” ไปยังบ้านของหล่อน
ไคยรวคเร้ว

ข้าพเจ้ารับกระ โคคแล้วลงจากรด รับ
ตรงเข้าไปในบ้าน ประวอยเหมาะ กับนางส่อน
มารคาของสมทรวง วังสวนออกมา วังพักคั
ของ หล่อนชคัสคค และอายค้วัย หยาคอัสสค
อนันเองนอง ข้าพเจ้า แลเห็นหล่อนก่อน จึง

พ.ศ. ๒๔๗๐

น้ำใจนางระบำ

ทักขึ้นว่า “แม่—แม่จะไปไหนกัน?”

หล่อนเงยหน้าขึ้น สบสายตา ขำพเจ้าและ
กล่าวอย่างน่าสงสารว่า

“คุณ—คุณเรณู คุณมาสายไปเสียแล้ว”

ข้าพเจ้าทลากใจ “สายด้วยเรื่องอะไร?”

“พุทโธเฮ้ย! คุณเรณูสายไปนิดเดียว”

หล่อนสอนอย่างโอตครวญ “สมทรงตายเสีย
แล้ว ท———บ เมฆกันเอง—”

“โฮย!” ข้าพเจ้าร้องขึ้นจนสุดเสียง
“เป็นความจริงรึแม่?”

“โฮ! ลูกฉันตายทั้งคนจะมาปากเขาอะไร
ไปช่วยกันหน่อยเถิด ฉันกำลังจะไปหาคุณ
บ๊วยเขยวันทิกเขยว เฮ้! นั่นละ จทหมายของ
สมทรง เขาฝากไว้ให้คง—” หล่อน
กล่าว และ บ่น จทหมายให้ ข้าพเจ้า พร้อม กับ
ร้องให้ออกมาโฮ ๆ

ข้าพเจ้ารีบรับจทหมายฉะฉานไว้ แล้วถาม
ว่า “แม่ไปบอกเล่าเรื่องให้ฉันฟังสักหน่อย
เถอะ”

“ฉันก็ไม่ทราบเรื่องอะไรเลย หล่อนเริ่ม
บรรยาย “เมื่อก่อนเอง เขา—เขาวิ่งไปหาฉัน
ที่ห้องโน้น— และ บ่น จทหมาย ฉะฉาน ให้ฉัน
และ บอกว่าให้นำไปให้คง เขาวิ่งให้ส่ง
สื่อน่าสงสาร— ส่วนฉันไม่ทราบเลยว่า เขา

ร้องให้ทำไม ในที่สุดก็พูดว่า ‘ลูกลา
คุณแม่ไปก่อนแล้ว’ แต่พอฉันจะ—จะถาม
ว่าเรื่องอะไรกัน เขาก็เริ่มซิงพุกขึ้นก่อนว่า
ให้ไปถามคุณตักแล้วกัน แล้ว——แล้ว
เขากว้างหน้าไปเสียอย่างค็อย สักประเดี๋ยวหนึ่ง
ก็ไต่บันไดขึ้นบันล้นกึ่ง บัง! ขึ้น ฉันทึ่งตาม
เขาไปตก พอเขตกเขาไป ก็แลเห็นเขยอน
เหยียบควายอยู่แล้ว เลือดไหลนอง ฉันทักกับคน
ในย่าน อีกคนหนึ่ง จึงช่วยกัน ชุมนไปนอนไว้บน
ที่นอน เขาฉะฉานคดล้มไว้ และคงใจจะไปหา
คุณก่อน——โฮ! ——เวรกรรมของฉันทัก—
แล้วเราก็กว้างหน้าไปยิ่งหือคนตาย

พอเขตกเขาไป ภาพปรากฏ
แก่จักจกคือภาพ ของสมทรง แม่ยกชีวิต ของ
ข้าพเจ้า นอนเหยียบควายอยู่บน ที่นอน มีฉา
ฉันทักอยู่คลุ้มมึกไว้ หล่อนหมกคลมปราดเสีย
แล้ว

อนิจจา! สหายเฮ้ย หัวใจของข้าพเจ้า
เหี่ยวโทยและทลทักด้วยความสมเพช เวทนาใน
บิกคน มาครมแน่ว่าข้าพเจ้าจะเป็นคนใจแข็ง
สักเท่าไรก็ตามที ก็ยังอดปล่อยให้น้ำตาไหล
ลงมาอย่างพราว ๆ ไม่ได้ ข้าพเจ้าสงสาร
หล่อน—รักหล่อน—และเวทนาหล่อนเพิ่มขึ้น
อีกอย่างเหลือฉันทัก แต่จะทำอย่างไรได้ เป็น

ชาวนุหัตถกิจ

๐๖๖๘ มิกุน

เพราะความผิดของข้าพเจ้า — ความผิดของข้าพเจ้าเป็นผู้เดียวที่ได้ปล่อยให้ ความ ประมาท และผลของมาครอยง่า ไม่ไหว — สายเสียแล้ว สดจะแก้ไข ข้าพเจ้าเหลือเอง — เหลืออย่างไม่มีใครจะเปรียบ

ข้าพเจ้า ควรเข้าไป เลิกผ้าคลุม นั้น ออกกุนนิทหนึ่ง และร้องบอกทนายหน้าของหล่อนด้วยแววตาอันแสนละห้อย “อา! คงตาอันหวานคมของหล่อน ที่เคย ข้าเลื่องมาก ข้าพเจ้านั้น ยักนเป็นอันว่าปัสสนิก — ผมอันที่หักหักโคกซึ่งเคยปลิวมาท้องแก้มของข้าพเจ้า ในเวลาที่เราเคยขึ้นรถยนต์ ไปเที่ยวด้วยกันนั้น ยักนเป็นอันว่าไม่กระตักกระตัก — ไม่ไหวคิง — วิมผปากอันข้าง ริมฝีปาก ซึ่งเคย ส่ำสั กับริม ผปากข้าพเจ้ามาแล้ว จนบัดนี้ ไม่ถวนนั้น กิซคตลกลปรากจากโลหิต อนิจจา! ภาพเหล่านั้นยังพิศกึกเหมือนว่าหัวใจของข้าพเจ้ายังเหวโหยลง — เหวโหยลงทุก ๆ วินาที

หล่อนคงตาย เพราะ ความ เสียใจ เป็นแน่ ช่างน่าอนาถนัก

แต่พอนึกถึง จกทนาย ที่หล่อน ผากไว้ให้ แล้ว ความร้อนใจในการที่อยากทราบเรื่องราวต่าง ๆ ได้ยังคง ให้ ข้าพเจ้า ต้อง ผิดของ นั้น โดยเร็ว และหยิบเอากระตักข้างในออกมา

อ่านด้วยความร้อนรน ในจดหมายนั้นเขียนด้วยกีนสืออย่างหวัด ๆ มีใจความว่า:—

“คุณเรณู พอบอกขี้นมรีของสมทรง จกทนาย คิขิน จะ แทน คำพูด ครั้งสุดท้ายของกิดิน ผู้ซึ่ง ได้ ยอมมอทิศ มอขกวงใจไว้ ให้แก่เธอแล้วอย่างพร้อมมูล

กรณีง อันนำมา ซึ่งการ กระทำอัน วิยาตกรรมของกิดินครั้งนี้ ความจริง เนืองมาจากความไม่รอบคอบ ผลอดติประกอบด้วย โทษะ และ โมหะ อันแรงกล้า ของเธอโดยมิได้ ยังคิดเสียก่อนนั้นเองเป็นมูล เธอเจ้าใจคิอย่างใหญ่หลวง เธอหาว่ากิดินอกใจเธอ — สลัดทิ้งออดัยในความรักของเธอเสียสิ้น โอ! คุณเรณู เจ้าขา สมทรงจะกล้าทำไปทั้งนั้นได้ ลงคชเทยวหรือ เธอหาว่ากิดินขมรถไปเที่ยว กับนายจ้าวสเมอคนนั้น ตามที่เธอได้บอกไว้ ทราบ มาจาก หนังสือพิมพ์ พทโช้ เอ๊ย ! คุณเรณู ถ้า เธอ เป็น คน มีความ รอบคอบ อีก สักเล็กน้อยแล้ว เชื่อว่าสมทรงคงจะไม่ละ หินเธอไปได้ กิดินยอม สาระภาพ — — ไม่ ปฏิเสชาว่ากิดินกับเขาจะไม่เคยรักกัน จริง ! ครั้งหนึ่งกิดิน เคยรักเขา — เคยยอมคนให้ตก อยู่ภายในวงแขนของเขา กิดินเคยไปเที่ยว กับเขาเสมอ เมื่อเลิกจากการเดินร่ำ และกั

ชาตฤทธิกกิจ

นิพน

— เป็นอันโอโสดนักที่ —

จาก —

สมทรง

พออ่านจบ ก็รู้สึกว่ามีชัยข้าพเจ้าหมื่นตัว
นัยน์ตาฉายพร่า ดวงใจหึกหึ่งพร้อมกัยเหงื่อ
เมื่อก่อน ๗ ออกมาจนเต็มตัว แทะลมทั้งเย็น
— แทะลมกลติ จะเป็นเพราะอะไรก็บอกไม่ได้

นางส่อนมารดาของหล่อน ถามข้าพเจ้า
ว่า “ในจดหมายนั้นเขาว่ากระไรคะ ?”

ข้าพเจ้าใจคั่น ลังอกถึกใจ จะบอก
ความจริงหรือไม่ได้ — ไม่ได้ เมื่อระงับความ
อีกอีก ๗ ไว้ได้แล้ว จึงแจ้งใจ ทอประกายออกไป
อย่างลึก ๗ ร้อน ๗ แกมส่อนว่า “อ้า — อ้า
— หล่อน มี — มีทุกข้มาก แต่ไม่ทราบว่า
ทุกข้มเพราะอะไร ข้าพเจ้าช่วยให้อยู่จัดการ
ศัพให้หล่อนด้วย”

เย็นวันนั้นข้าพเจ้าได้ถูก ขอร้องให้อยู่เป็น
เพื่อนศัพ และภายในเวลา ๔-๕ วัน ข้าพเจ้า
ก็ได้รับภาระจัดการศัพจนเป็นที่เรียบร้อย

สามเดือนให้หลัง — ข้าพเจ้าก็ได้ติดใจ

แปลงเพศ จาก คฤหัสถ์ เป็น ภิกษุ เสีย อย่าง น่า
อัศจรรย์ อ้า! ข้าพเจ้าพ้นแล้ว — พ้นแล้ว

ซึ่งบ่วง แห่ง โลภะวิสัย — หมกความ จาม
ของกามเทพแล้ว ทั้งหน้าอ้าเพื่องบุญกุศลแต่
ในวัดที่ขอยและประกอบ แต่สิ่งที่เป็นประโยชน์
ทั้งในชาติและชาติหน้าข้าพเจ้าสุขแล้ว — สุข

อย่างไรไม่มีใครจะเปรียบทรายได้กับข้าพเจ้ายังยึด
เอาผ้ากาสาวพัตร์มาห่มหรือร่างกายแล้ว — ก็
ทรายนั้นแหละ ที่ข้าพเจ้า จะคงมั่นว่าชีวิต

ของข้าพเจ้ากำลังห้อมล้อมไปด้วย ความผาสุก
ถ้าว่าบุญมรดกหมดแล้วสหายเชื้อข้าพเจ้ามีได้

ก็ถึงสิ่งใดอีก นอกจาก พระไตรสรณคมอัน
เป็นที่เคารพและทรงยึดของข้าพเจ้าและชาวเรา
ทั้งหลาย และ นอกจาก มฤตยูภาพเท่านั้น

หัวใจ ของ ข้าพเจ้าเย็นรอาบและเห็นความสุข
กำลังลอยเด่น อยู่ ไร ๗ อ้า! ข้าพเจ้าจะต้อง

ลุ่มประวัติดอนแสนชื่นชมเมื่อ ๓-๔ ปี ที่ล่วงแล้ว
มานั้นเสียสละ — ไม่คิดถึงอีกเป็นอันขาดข้าพเจ้า

สุขแล้ว — สุขที่สุด

จาบบริบูรณ์

ของ
ข ขัณฑ์

[120]

พ. ชัยนาม

มิถุน

ไม่ เหตุฉะนี้บรรดาผู้ที่ไปปล่อยคนให้ตกเป็น
ทาสแห่งความงามของหล่อน จึงได้แต่พากัน
สิ้นละเมอหาหล่อนไปเท่านั้นเอง

จะเนื่องจากพละคนนิวาศ หรืออะไรก็
เหลืงที่จะเฝ้าดู เจ้าหล่อนผู้ตกเป็นเชลยความ
งามของบรรดาจักรัฯ แห่งชนทุกชน ได้ยอม
รับความรักจากชายหนุ่ม ซึ่งเป็นคนสัดท้าย
ที่ได้ซื้อความรักจากหล่อน เขาผู้นั้นคือ...
นายร้อยเอกเกรมิงต์ แอมมานแอลราซงครักษ
ของ พระเจ้าเฮมเปอเรอร์ เกรมิงต์ เป็นชาย
หนุ่ม ที่นับว่า มีโชคดี เขาได้มีชัยต่อ
ความรักของหล่อนโดยง่ายคาย และได้มอ
รูปถ่ายของเขาแก่หล่อนการประจำชีพของเขา
ซึ่งเป็นเหตุให้ทุกเข้าเย็น หล่อนจะต้องมา
ชม และ เกล้าคลั่งตลอดเวลา

ทันใดนั้น หล่อนเออมนัก ไปหิย หนึ่งสี่
อ่านเล่นที่วางอยู่ข้าง ๆ ชนเป็ดอ่าน แต่มีข้า
ก็กลับปล่อยให้ตกลงบนตัก และเลยส่งหล่อน
ลงไปทพน หล่อน ยกมือ ขึ้น ถ่าย หน้าผาก
ปล่อยจิต ให้เลือนลอยไปเช่นเดิม

ยาน ประคุดหึ่ง ของหล่อน ได้ถูกเย็ดออก
ด้วยมือองเกรคน ไซ้ของหล่อน เขาเดินตรง
เข้ามา ตรงหน้า หล่อน และก็มีศีรษะ ลง คำนับ
อย่างเชื่องช้าพลางรายงานว่ “มีแขกมาหา

ขอรับ! ชื่อ นายร้อยเอก เกรมิงต์ แอมมา
นแอล ”

เจ้าหล่อนสั้กตนจากภวังค์ เงยหน้าขึ้น
มองคน ไซ้ เจ้าหล่อนยิ้มและมัสีหน้าแสดง
ความ ชื่นชม เมอ ประโยค สักท่าย บอก นาม
ของแขก หลุดออก จาก ปาก คน ไซ้ ของหล่อน
มาเกรวีก ค่อยทรงถาย ลุกจาก เก้าอนวม พลง
ถามว่า “องเกร เกยวนเขาคอยอยู่ที่ไหน?”

“ที่ห้องรับแขก ขอรับ! ผมได้บอกให้
เขาคอยอยู่ก่อน เพราะเกรงว่าคุดยั้งไม่ได้
รับประทานอาหารมอเย็นนี้ ”

“ไม่เป็นไร องเกร!” หล่อนพุดพลางยิ้ม
น้อย ๆ และนั่งชมความจงรักภักดีของคน ไซ้
“เชิญเขาเข้ามาในนี้ บอกว่า ฉันกำลังคอย
อยู่ ”

เขาก็มศีรษะลงคำนับ พลงหันหลังเดิน
ออกนอกห้องไป

๒-๓ วินาทีให้หลัง ภาพของชายหนุ่ม
แต่งกายเครื่องแบบสีดากักไผ่เข้ามาตรงหน้า
ประคุดของเจ้าหล่อน อากันคุดะของหล่อนค่อย
ไค้งกายลง คำนับ ค้วย ท่าทาง อัน สง่าผ่าเผย
และก่อนที่จะพุดว่อะไร เขาได้ทรงเข้าสวม
กอกหล่อน และก็มีลงมพิตริมผ่ปากอัน
จรมลด้วยควมสเนหา

พ.ศ. ๒๔๗๐

เลื้อยททหาว

“เธอ” หล่อนเป็นผู้กล่าว ทำลายความ
ศุขฉวีภาพจนก่อน “ทำไมเธอหายหน้าหายตา
ไปหลายวัน” คิฉินเหงาเหลือเกิน

“เหวาร์! ยอกรัก เกรมิ่งทนายร้อยเอก
ราชวงศ์กรีกกล่าวตอบ “ฉันต้องขอลาไป
ยอกรักเจ้า! ฉันมีกิจธุระสำคัญมากที่จะต้อง
ทำ เมื่อวานเมื่อเชอเออร์ เกอ ซาแมล ผู้บังคับ
บัญชาเหนือฉัน ได้มีคำสั่งเรียกฉันไปช่วย
กิจอื่นหนึ่ง เกี่ยวกับหน้าที่ราชการไทย ตรง
ฉันจึงไม่มีเวลาว่างที่จะสนทนากับเธอได้
และการเดินทางมาหาเพื่อจะว่าลาเธอไปกระทำ
กิจธุระของพระราชาก็มี กิจอื่นนี้เป็นกิจของ
นักรบไทยแท้ เมื่อเชอเออร์ เกอ ซาแมล ท่าน
ได้พูดว่า ท่านไว้วางใจฉันมาก และเหตุฉัน
ฉันจึงเป็นผู้ที่รับมอบหน้าที่จากท่านให้นำข่าว
ลับไปทูลแก่ สมเด็จพระเจ้านั้นไปโดยน โย
นาปาก เอมเปอเรอร์ ผู้ทรงไว้วางใจสิทธิ และ
อำนาจเหนือชาติฝรั่งเศสทั้งผอง ยอกรักเจ้า!
วันมะวันฉันจะต้องจากหล่อนไป.....ไป
ยังวอเคร์โล ที่ซึ่งพระราชาทรงควบคุม
กองทัพด้วยพระองค์เองอยู่ มาเถิดรักที่รัก ฉัน
ได้เห็นใจแล้วว่าหล่อน รักฉัน ด้วยน้ำใสใจจริง
ส่วนฉัน..... คำพูดของฉันทุก ๆ คำล้วนแต่
สลับวิ่งคุ้ยเคี้ยวกัน หล่อนจึงตระหนักได้ว่า

หล่อนจะต้องเป็นที่รักของฉัน คนเดียวในโลกนี้
แต่..... แต่หล่อนแอบ นิ่งเป็นหน้าที่ของ
ลูกผู้ชาย ชาติ ทหาร จำเป็น จะต้อง ผิดของ
พระเกษพระคุณพระเจ้าอยู่หัวไทยความคงใจ”

คำบอกเล่าของกรีกซันตน เจ้าหล่อน
ฟังได้ยินเป็นครั้งแรก ในชีวิตที่ได้เคยเจอต่อ
ความรัก เจ้าหล่อนรู้สึกแปลกใจในคำพูด
ของกรีกซันตนมาก แต่เนื่องด้วยความสลด
ใจและเศร้าโศก ทำให้เจ้าหล่อนค้นคว้า
สามารถจะพบอะไรได้ นอกจากหยาบคายสุด
ซึ่งให้หล่อนอับมีซากสาย

“หล่อนร้องไห้หรือยอกรัก?” นักรบหนุ่ม
พูดพลางถอนใจใหญ่ด้วยความอาลัย

“คิฉินรู้ สักยังใจชอบกล เธอ จะไป
วอเคร์โลได้หรือ?” หล่อนพูดพลาง
ก้มศีรษะลงซบกับอกของเขา “เธอขา! เธอ
จะมีโอกาสกลับมาเห็นหน้าคิฉินหรือคะ?”

“อย่า! ยอกรัก อย่าพูดเป็นกลางเช่นนั้น!
ถึงอย่างไรก็ เกรมิ่งทนายรักของเธอ จะฝ่า
อุปสรรคมาหาเธอให้จงได้” เจ้าหล่อนจึง
คุดหน้าของเธอ คางคางที่สอมีแววแห่งความ
โศกาลัยฝังอยู่ “เธอจะเยี่ยงยายเสียไม่ได้
หรือคะ?”

“ทำไมพูดเช่นนั้นเล่า! มันเป็นหน้าที่

พ. ชัยนาม

มิกุน

ของชายชาติทหารไทยตรง ผู้ที่คิดเช่นนั้น
ก็โต้แย้งพวกข้าหลวงตาชาวเท่านั้น ผู้ที่มี
ชาติศาสนาโดยความสัตย์จริงแล้ว ย่อมจะ
ไม่สวามิภักดิ์ต่อผู้ใดคนหนึ่งเลย การครอง
เป็นหน้าท้าวราชการยังค้ำย พระราชาธิบดีซึ่ง
คุมทัพอยู่นอกเขตต์ จึงไม่รู้ และสิ่งนี้จะ
สำเร็จ ด้วย ความสามารถของฉันทน์ แต่ ผู้เกี่ยว
ยอกรัก! คนในประเทศฝรั่งเศสทุก ๆ คน
ย่อมต้องแสดงความช่วยเหลือ ประเทศบ้าน
เกิดเมืองนอนของตนให้ สมแก่เพศที่ตนเกิดมา
ยกเว้นแต่ถ้าพวกทวยศต่อพระราชาธิบดี ที่
พากันคิดจะล้มอำนาจลัทธิ ราชาธิปไตย และยก
ลัทธิประชาธิปไตยขึ้นเท่านั้น เวลานั้นมันก็จะ
ก่อการจลาจล ในเมื่อพระราชาเสด็จขึ้นออก
ประเทศ หล่อนตรึก! ถ้าพระราชาทรงมี
ชัยชนะต่อข้าศึกเมื่อใด และกรีธาทัพกลับ
คืนกรุงฝรั่งเศสแล้ว ฉันทน์คิดว่า ภาระของ
อ้ายพวกทวยศเหล่านั้น จะไม่ยุติกันทีเดียว”
“เฮฮา! คำพูดของเธอดูกังสดัน สม
ควรแล้ว ที่เธอซึ่งเป็นพระมารดา อันกล้าหาญควร
กระทำ” หล่อนหยุดพักพลางร้อง มองดู
หน้าของบุคคลที่หล่อนยอมมอบกาย อันชรร
แรงน้อยของเจ้าหล่อนไว้ ในวงแขน เสมือน
จะค้นหาความจริง จากดวงใจอันเป็นเงา

วาวของเขา

“มาเถอริท มอกลีล” เกรมิ่งคุกค่อ
“ฉันทน์ขอให้เธอตระหนักว่า หน้าท้าวราชการ
เป็นสิ่งสำคัญกว่าความรักหลายเท่า ยอกรัก!
ด้วย เกียรติศักดิ์ ของ บุนีฟอร์ม ที่ ฉันทน์ สวมอยู่นั้น
เมื่อเสร็จธุระแล้วฉันทน์จะกลับมาหาหล่อน.. มา
พบนหล่อนด้วยความรักเช่นเดิม หล่อนไม่ต้อง
เศร้าโศก จะทำให้ฉันทน์พลอยไม่สบายใจไป
ด้วย หล่อน เป็นผู้ ที่ ฉันทน์ พยายามมากที่สุดใน
หล่อนควรระอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้า ให้ช่วยพร
ให้ ฉันทน์เดินทางไปมาด้วยความสวัสดิภาพ และ
นำทัพ พระราชา เข้าย่ำยปราม พวก ทวยศต่อ
พระเจ้าเอมเปอเรอร์ ให้รายกายจึงจะควร”
เกรมิ่งก็ แอ้มมานแอต พุกพลาง เออึม มื่อ
ขวาไปเหยยคางอันแหลมของหล่อน อัดสูบล
อันคลออยู่ใน คลองจักษุ ของหล่อน ถิ่นวังพลง
มา คุงหยากไข่มุกก็อันมีค่า ทันใดนั้นหล่อน
ก็เผยอริมฝีปาก อันแดง งามลิ้ม คุงหยากแถมขึ้น
พลางกล่าวว่า
“เธอตรึก! ที่ฉันทน์ขออวยพรให้เธอทำกิจ
อันสำเร็จลุล่วงสมมโนเรศทุกประการ ขอ
องค์พระเป็นเจ้าจงคุ้มครองเกรวกริษาให้เธอเดินทางไป
มาด้วยความสวัสดิภาพ ปราศจากอุปสรรคมา
ขัดขวาง และขอพระราชาธิบดีกับประเทศ

พ.ศ. ๒๔๗๐

เลียดทหาร

ฝรั่งเศรษฐีจึงเจริญเทอญ!”

พอข้ากักรมึงก็ก้มลงจูบพิศมณปาก และปรายอินันม่นวลม้วนระนังแกว่ง คอ พวงอุ้งนึ่งกลิ้งของหล่อนแทนคำตอบ กลืนสูกนักรสที่ข้ากักรมึง สุกนักรส ข้าง หอม ทวลเสียน กระไร ต่อจากนั้นข้ากักรางแขนทั้งสองออก โอบรื้อม้วนอันนวลระนังของเจ้าหล่อนไว้ ในวงแขน แล้วก้มหน้าลงจูบพิศมณอีกวาระหนึ่ง โดยเจ้าหล่อน “กักรากแห่งนครปารีส” มิได้กระทำการเกียจกัน หรือขี้ขลาด อย่างหนึ่ง อย่างใด ทั้งสิ้น

ภายในห้องไม่มีสิ่งใด เปลี่ยนแปลงเลย นอกจากความคะฉุนภาพเข้ามาปกคลุม นานๆ เขาก็ก้มลงจูบพิศมณสีกของอินันเลียดอันดม่อม ลมุนของเจ้าหล่อนเสียวกักรก

“นี่คุณพ่อ คุณแม่ ของเธอ อย่างที่จะยังไม่ทราบกระมัง?”

นายร้อยเอกหนุ่ม กล่าวทำลาย ความเงียบ สักครู่ “ถ้าท่านรู้เข้าคงจะเสียใจมาก ถ้าความจำเป็นไม่ยิ่งยวดแล้ว ฉันจะไม่ยอม ทิ้งเธอขอรักเลยแม้แต่นาทีเดียว ด้วย เกียรติศักดิ์ ของทหารที่ พระราชาซีกิ ประทาน ให้ ฉันแหละ เป็นสิ่งประกันความรักความ สัมพันธ์ของฉันกับเธอ”

“สำหรับคตินิยมอย่างนี้ที่กลิ้งอยู่ในวง แขนของเธอแหละค่ะ เป็นของคอยแทน ความรักของเธอ อ้อ! เธอขา.... เธอจะไป ในวันมะรืนนี้ไม่ใช่หรือ? ก็ฉันอยากจะเชิญ เธอในนามคุณพ่อคตินิยมว่า ในราวตีพรวน เวล ๒๐ นาฬิกา เป็นวันเกิดของคุณพ่อคตินิยม เหตุนี้ ท่านจึงรักให้มีการ สโมสร สันนิบาต ที่บ้าน คตินิยมจึงชวนให้เธอมา ให้ ไ้กระยะ คุณพ่อ และคุณแม่คงดีใจมาก เธอก็จะ ไปในวันมะรืน นี้แล้ว”

“ยินดีที่ช่วยขอรัก” เกรมึงก็ตอบ พลาบยอมและเธอมือลัดลงไปในกระเป๋ าทิพย์ กลิ้งขานมาขายรรพยาเส้น “พรวนฉันจะ มา อวยพรให้คุณพ่อเธอ ทั้งจะมาลาท่านด้วย”

ต่อจากนั้น สอง หนุ่มสาว ต่าง ก็ สัพยอก หยอกเอนกันตามวิสัยขุรัก ขณะนั้นมื่อเสียง ฝั่เท้าคนเฝ้าตรงเข้ามา นักรบหนุ่ม คลาย แขนที่รื้อออกจากตัวของเจ้าหล่อนโดยเร็ว เขา แกล้งลักขานทำเดินส่ายไปมา ยักกลายประค ูกักถูกเผยออก ผู้ที่เข้ามาเข้ามาคอก เมอซีเออร์ และมาตามมองคตินิยม ยึกา และ มารดา ของ เจ้าหล่อน.

“พ่อฉันกับหนุ่ม ไม่เห็นหน้าเห็นตาจะหลาย วันแล้ว” เมอซีเออร์ มองคตินิยมด้วยสีหน้า

พ. ชัยนาม

มิกุน

อันยอมเยื่ออย่างมีเดสนัย แท้จริงเกี่ยวกับมาตาม
มองคิลัย ไกลขอบแลเห็นการกระทำของหนุ่ม
สาวคนใดโดยตลอดแล้ว การที่แกทั้งสองเกล่ง
ทำเป็นไม่รู้ ไม่ชี้เสียเช่นนั้น ก็เนื่องจากแกคง
จะมีความพอใจ นายร้อยเอกหนุ่ม อย่างใด
อย่างหนึ่งเป็นแน่

“ผมไม่ค่อยจะมีเวลาว่างชอริ” เกรมิงค์
ตอบโดยทันควันพร้อมก็นัยน้อมกายลงคำนับด้วย
ความเคารพ เพราะหนุ่มกำลังติดใจชอริด้วย
ราชการทหารชอริ และผมก็อยากจะทำ
ไปราชการ ของ พระเจ้าเฮมเปอเรอร์ ที่ वो -
เทอโล”

“อ้อ เธอจะไปเมื่อไร?” ผู้ที่เป็นพ่อตา
ในอนาคคของเขาถาม

“มะรืนนี้ เวลาเที่ยงวันชอริ”

“ก็แล้ว ฉันขออวยพรให้ไปโดยสวัสดิ
ภาพ อ้อ! ก็พวกรุ่นฉันขอเชิญเธอมาประชุม
สโมสรสันนิบาตที่นี้ เนื่องในการฉลองวันเกิด
ของฉัน”

“ผมยินดีที่สุดชอริ! มาเคอมัวแซล
มาเถิดก็โดยอกผมไว้เมื่อครั้งหนึ่งแล้ว”
เขาตอบ.

ขณะนั้นมีเสียงระฆังแห่งวิหารแซงต์โปล
กึ่งถึงวาลมาตามกระแสรัดมที่กำลังกระพือพัด

บอกเวลา ๘ นาฬิกา แห่งวาทักกาลในเหมันต
ฤดู

“ไปที่ห้องรับแขกกันเถะ” มองซีเออร์
มองคิลัยเป็นผู้กล่าว “มาตาม ชงกาแฟมา
สัก ๘ ถ้วยเถิด” แลพดพลงหันหน้ามา
ทางภรรยา มาตามมองคิลัยเมื่อได้ฟังเช่นนั้น
จึงเดินเข้าไปในห้องเล็กข้าง ๆ ปลูกคนใช้ ให้
ชง กาแฟให้ สามี่ และ เกรมิงค์ ก็ยุบศรสาวรับ
ประทาน ส่วนตัวแกเอง ก็กลับมาสันทนาการ
คนทั้งสาม เดินไปยังห้องรับแขก บุคคลทั้ง ๔
ต่างสนทนากันด้วยอาการรวนเร

ทันใดนั้นก็ปรากฏเสียงฝีเท้าคนช่น ขรรโค
มา พอเสียงลงสักครู่ก็ปรากฏร่างขององเตรี
คนใช้ ช่น อดเตรีเดินตรงเข้ามาคำนับ มอง
ซีเออร์มองคิลัยพาลงพคว่า “ท่านกองต์
โยนาเซีย มาหาได้เฝ้าชอริ”

“ไปเชิญท่านเข้ามานี้”

มิช้าก็ปรากฏร่างของชายกลางคนแต่งกาย
โอ้อ่า เดินตรงเข้ามาด้วยท่าทางสง่าผ่าเผย
ทวนตาของเขาคำเป็นมันขลิบ ทนวดคและ
โง้งอนน่าดู

“เชิญนั่งซิเมซีเออร์ เลอกองต์” เจ้า
ของบ้านพดพลงโค้งตัวลงคำนับ
มองต์ โยนาเซีย เดินอาจเข้ามาลากเก้าอี้

พ.ศ. ๒๔๗๐

เลียดทหาร

นมตรงหน้า พลังค่อย ๆ หย่อนลงนั่ง
เขาส่ายตามองไปรอบ ๆ ห้อง พอสายตา
ของเจ้าของบ้านเข้า เขาก็ยิ้มและพูดว่า
“ราตรีสวัสดิ์ มาเคอมัวแซล”

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะ ท่านกองต์!” หล่อนตอบ
พลาง รีบ หลบ สายตา ของ กองต์ โยนา เชีย
โดยเร็ว

“อ้อท่านกองต์! ผมขอแนะนำท่านให้
รู้จักกับนายร้อยเอกเกรมิงต์แอมมานแอลด้วย”
มองซิเออร์มองคัลย์พูดพลาง ช่มมือไป ยังนักรบ
หนุ่ม

เมื่อได้ฟัง เช่นนั้น เกรมิงต์ จึง โค้งกาย ลง
คำนับกองต์ โยนา เชีย กองต์ รีบคำนับเขา
แต่ดวงตาทั้งคู่นั้น กลับ จ้อง อีกา ของเจ้าของ
บ้านมีรูปร่าง จนเจ้าหล่อนรู้สึกอายเหนียม
ต้องหลบสายตาเขาเสียทุกคราว ทั้งเกรมิงต์
เองก็เห็นโดยตลอด เขาแสดงอาการบอกว่า
ไม่สุภาพใจ ต่อภริยาของ ท่านกองต์ โยนา เชีย

“โง่! มองซิเออร์มองคัลย์ เรื่องที่ผม
พูดไว้แก่ท่าน ๆ จะตกลงไหม? ถ้าท่าน
ไม่ตกลง ภายหลัง จะ เสียใจนา” กองต์
โยนา เชียพูดด้วยท่าทางขึงขัง “มาเถอะไป
พูดกันตัวต่อตัวคงจะดีกว่า!”

เกรมิงต์ ก็มาเคอวิต ได้อิน คำหมายแห่ง

คำพูดของเขาได้ที จึงชวนกันเดินออกนอก
ห้องไปยืนคุยกันยังระเบียงหน้ามูช ปลอ้ย
เมอซิเออร์และ มาตาม มองคัลย์ กับท่านกองต์
ไว้ในห้อง

“ใครกันหล่อนรู้จักเขาไหม?” เกรมิงต์
ถามเจ้าหล่อนเมื่อเดินมา หยุด ตรงริม หน้าต่าง
หน้ามูช

“กองต์ โยนา เชีย แซเบอร์ แห่งซาโต
มองซังแตร”

“ฉันออกจะไม่ทราบหน้าตา ตาของตัวคุณ
เสียแล้วแหละบอกไว้” เกรมิงต์พูด “หนวด
อันโค้งงอนของเขา นั้น บอกท่าทาง ว่า เขาเป็น
คนที่ไม่น่าคบค้าสมาคมด้วยเลย”

“ก็ฉันก็เหมือนกันแหละค่ะ แกเป็นเลื้อ
ผู้หญิงและเจ้าชู้ที่สำคัญทีเดียว ชะตา
ของก็ฉันก็แปลกต่างไม่ตรงกันเสียเลย แก
มาหาคุณพ่อที่ไร เป็นต้องคอย ซ้ำเลื่อง คุณก็ฉัน
ทุกที ใคร ๆ ก็ไม่หน้าเกลียดหน้าซังเท่า
อตาคุณเลย ก็ฉันเกลียดแกพิลึก อาการ
ที่แกซ้ำเลื่องก็ฉันนั้น ดูเหมือนจะไม่มีความ
สถาปนาความคิดมาเลย” หล่อนพูดพลางแสดง
กิริยาอาการขึงขัง

นายร้อยเอกหนุ่มหัวร่อพลาง “หล่อน
ออกจะ ลง ไทย เขา มาก เกิน ไป ละ กระ มัง

พ. ชัยนาม

มิกุน

บอกรัก !”

“ทำไมล่ะ คิฉินไม่ชอบสายตาที่แฉะแสง
ต่อคิฉินเลย นิสัยของคนชนคิฉินเกลียด
เหลือเกิน ทั้งขอไกล พิน โยชน แสน โยชน
การที่แฉะเวียนมาทนน้อย ๆ คิฉิน ก็รู้ ว่า
เพราะอะไร ?

“เพราะอะไรเล่า” เขาย้ำคำ

“เพราะแฉะชอบคิฉินนะซีคะ แฉะก็ชอบร้อง
ต่อคิฉินบ่อยครั้งแล้ว แต่
คิฉินได้บอกกับท่านว่าเวลานี้คิฉินยังไม่ต้องการ
มีสามี” หล่อนตอบพลงร้องไห้คร่ำครวญ

“อ้อ! อย่างนั้นคอกหรือ มีหน้าเล่าคิฉิน
จึงได้ เห็น แฉะชอบ ขำเล็ง ดูหน้าหล่อนน้อย ๆ
แล้วก็การที่แฉะต้องการพูกกับยิศาหล่อนสองต่อ
สองล่ะ” เขาถาม

“บอกรัก! เธอยังไม่รู้ประวัติของกองต์
โยนาเซีย คุณเหมือนแฉะเป็นหัวหน้าคนหนึ่งใน
ในคณะ ประชาภิบาล ที่ จะ ก่อ การ ฆาตกรรม
อำนาจคณะรัฐบาลราชาธิปไตยเสียด้วย การที่
แฉะมาพูกกับคิฉิน คือ เป็น ความลับ ก็เพราะ
จะชักชวนให้ร่วมคณะกับแฉะ อ้อ! เธอ
ขา! คุณพ่อ คิฉินได้ตกหลุมพราง ที่กองต์
โยนาเซียตกไว้แล้ว แฉะใช้ การชู้ชู้เยี่ยงพลอย
โยนคุณพ่อคิฉินต่าง ๆ นา ๆ เป็นการจำเป็น

จริง ๆ คุณพ่อคิฉินไม่มีกำลัง พวกพ้องพ่อที่จะ
สู้รบยอมถอยกับแฉะ จึงได้ตกเป็นเหยื่อล่อของแฉะ
แฉะได้ คิดจะลบล้างอำนาจของรัฐบาลในยุปัจจุบัน
นี้ด้วย คิฉินคิดว่าถ้าพระราชบิดา ไม่รีบ
ยกกองทัพกลับพระนครโดยด่วนแล้ว กรุง
ปารีสก็จะเกิดการ ฆาตกรรม อย่าง ใหญ่โต
เป็นแน่”

หล่อนพลงลงใจใหญ่พลงพูดต่อไป
อีกว่า “สำหรับตัวเธอยังคงคิฉินต่อพระ
ราชาขอให้เร่งตัวให้ที ถ้าแฉะ ว่าเธอเป็น
บุคคลในคณะ ซึ่งเป็นประโยชน์ กับคณะแฉะแล้ว
เธอคงจะต้องถูกทำร้าย หรือถูก เกลียดเกลียดให้
เป็นพวกเดียวกับแฉะนั้น”

“เปล่า สำหรับฉันไม่กลัวเลย! บอกรักเจ้า!
ฉันไม่หวั่นหวาด ต่อการลอบทำร้าย ของบุคคล

ในคณะประชาธิปไตย และอย่าพึงหวังว่า
ฉันจะ ยินยอม เมื่อ ถูก เกลียดเกลียด ให้ กระทำ
การทรยศต่อพระเจ้านะ ไปเถื่อนผู้ ทรงคุณธรรม
และ พระมหา กรุณาธิคุณ แก่ชน ชชาติ ฝรั่งเศส
ทั้งผอง ฉันเสียใจที่จะกลับเป็นผู้ ตักเตือน
เขาผู้นั้น ให้เลิกคิด การ ทรยศต่อพระเจ้า
เฮมเปอเรอร์ ถ้าเขาไม่เชื่อ ก็แปลว่าคายน
ของฉันจะต้องถูก ปลดออกจาก ผักฉินนี้ เมื่อ
วานนี้ นายพลครีเคอมาแนล ผู้บังคับบัญชา

พ.ศ. ๒๔๗๐

เลียดทหาร

ของฉัน ไ้เรียกฉันไปและได้กำชับ
ให้รักษาความลับนี้ไว้จงได้ อ่า! มัน....
อ้ายพวกขบถ.... อ้ายพวกทรยศ ถ้าพระ
ราชาธิบดี ทรง กริษาทัพ กลับมา เพียบย แดน
ฝรั่งเศสเมื่อใดแล้ว วาระนั้นแหละ ค่ะระของ
พวกมันจะต้องกระเด็นหล่นออกจากกาย”

เขาพูดกลาง ก้มลง รุมพิศ หล่อนควรฟัง
แล้วทรงกายขึ้น “คิดแล้วขอครึก ฉันลาที่
พรุ่งนี้เราก็คง ได้พบกันอีกครั้งหนึ่ง อีกตากองต์
หนวก ใจนั้นก็คงจะมาประชุมด้วยไม่ใช่หรือ?

“ ค่ะ วรคัสส์วีสต์ นะคะ ”

“ วรคัสส์วีสต์ ขอครึก ” เกรมมิงค์ค่อย
พลาญเดินผ่านห้องโถงไป ซึ่งกองต์ โยนาเซีย
และเมอซีเออร์ กับ มาคามมอติลย นั้นยืนทนนา
กันอยู่ เขาเข้าไปลาเจ้าบ้านทั้งสองแล้วลง
ขรรคไคมา กองต์ โยนาเซียชำเลืองตามอง
ดูเขาเรื่อย จนกระทั่งร่างของนักรบหนุ่มหาย
ไปในท่ามกลางความมืดแห่งรัตติกาล ซึ่ง
ไม่เป็นที่น่าสงสัยเลยว่า ตา กองต์ คง จะมิ
เว้นที่จะได้ถามถึง ประวัติของ เกรมมิงค์ แอมมา
นแอลจากเจ้าของบ้านเลย

-๒๐-

งานสโมสร ตันนิบาตเนื่องในการฉลองวัน
เกิดของเมอซีเออร์มอติลยณบ้านวิลลามองแดง
ในราตรีวันรุ่งขึ้นนั้น ไ้ไปเที่ยวด้วยความรื่น
และความสนุกสนานอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่างาน
นั้นจะยังเกิดขึ้นในวาระ ระหว่างที่ประเทศ
ฝรั่งเศส ต้อง กระทำสงคราม กับ อังกฤษและ
เยอรมันก็ แต่ยังมีสภาพบุรุษและสตรี เจ้า
นาย ข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อย มาประชุม เป็น
อันมาก ในค่ำวันนั้น ไ้มีการเดินรำใน
ห้องโถง บรรดาแขกเหลืงที่ ไ้รับเชิญจาก
เจ้าของบ้าน ไ้จับคู่กันเต้นรำอยู่เรื่อยไป

มาเคอมัวแซลมาเกอร์ด ชีวาสส์วาทของ
เจ้าของบ้าน กำลังยืนอยู่ตรงริมประตูใหญ่
แห่งบ้านวิลลามองแดง คงคาเพ่งมองไป
ยังถนนที่ผ่านหน้าบ้าน เจ้าหล่อนกำลังคอย
นายร้อยเอกเกรมมิงค์แอมมานแอลครึกซึ่งไ้คืน
ว่าจะมาในงานนี้ด้วย

“เฮ้! ย้านแล้วทำไมจึงยังไม่มา” หล่อน
ยื่นพิมพ์พาลงขงใจก หน้าที่ต่างลงไปมอง ถนน
อันยาวยิบ และด้วยแสงประทีปชวาลา ที่
จุกอยู่ตรงซุ้มประตู เผยให้เห็น ภาพแห่ง รถถึง
เทียมกับว มาชาวสัสส์วาลังวิ่งตรงมาตามถนน

[๒๒๖]

พ. ชัยนาม

มิถุน

และหยกก็กลังตรงหน้าประตูบ้านวิลลามองแดง

เจ้าหล่อนนึกแฉใจ ว่ายังงี้ ก็คงเป็นนาย
ร้อยเอกหนุ่มเป็นแน่ เจ้าหล่อนจึงได้ลงบรรได
ไปหมายจะต้อนรับด้วยความคิดใจ แต่ทันใด
นั้น สี่หน้าของเจ้าหล่อนก็กลับยักขึ้น เพราะ
ภาพที่โผล่เข้ามาในประตูก็คือภาพแห่ง กองต
โยนาเซีย แซเออร์แห่งชาโดซังเกร

กองต โยนาเซียเมื่อเห็นภาพของสาวน้อย
เจ้าหญิงพว่า

“มาเคอมีวแซล ฉันต้องขอโทษที่มา
ล่าช้ามาก เขาเดินมื่อเตนร่ากันแล้วหรือ?”

“เพิ่งเริ่มเลยเองค่ะ” หล่อนตอบโดย
เสียไมโท ้วยเข้าใจว่า กองต โยนาเซีย
ต้องการหาเรื่องพูดมากกว่าที่จะพูดโดยกิจวั
จำเ็น

“อ้อ! เขาเดินร่ากันแล้วหรือ?” เต็มที่
เราล่าช้ามาก หากเดินร่ากันยาก มาเคอ
มีวแซลมาเกอร์ริค ฉันหวังว่าเธอคงจะไม่ขัด
ข้องในการที่จะจับได้เตนร่ากับฉันเป็นแน่”

“เสียใจค่ะท่านกองต ที่ฉันรู้สึกมันเครียด
เหลือเกิน ประเด็นที่ฉันตั้งใจว่าจะปลุกตัว
ไปนอนให้จงได้” หล่อนแสวงขมิ้นด้วยความ
ไม่พอใจ

กองต โยนาเซียขำขันว่า มาเกอร์ริคไม่พอใจ

ในคำพูดของคน เหตุที่ฉันเห็นว่่าจะเสียเวลา
ในการขอร้องจนเปล่า ๆ เพราะถ้ายังพูด ก็
ยังทำให้หล่อนเกลียดเขาหนักขึ้น เจ้าหญิง
เอาความหัวเสียจนบรรไดไปยังชั้นบน

ต่อจากนั้นมาไม่กี่นาที เกรมิงก็มาถึง
สอง หนุ่มสาวได้พากันเดิน คลอเข้าไปในห้อง
เต็นร่า แต่อาการทั้งนหาได้รื้อจากสายตา
ของกองต โยนาเซียไม่ สายตาที่จ้องดูหนุ่ม
สาวนเหมือนหนึ่งจะแสดงความอาฆาตมาดร้าย
อย่างใดอย่างหนึ่ง

เมื่อเต็นร่าแล้ว เกรมิงจึงพามาเกอร์ริค
ออกไปพักที่ห้องเปลี่ยนหน้ามข ส่วนตัวเขา
เป็นคนไปเอาเครื่องดื่มมาให้ครึก ซึ่งกำลัง
คอยอยู่ตรงม้ายาวแต่ลำพัง ขณะที่เกรมิง
มีวไปสำรวจนอนในห้องเครื่องมณน กองต
โยนาเซียได้ปลุกตนออกจากห้องเต็นร่า และ
เดินตรงเข้ามาหาหล่อน พอลองเขาจึงเริ่ม
พูดขึ้นว่า

“แม้ทุกหลายแห่งปาร์ตี โทนหล่อนว่า
จะไปนอนยังงี้เล่า” เขาพูดด้วยสีหน้าแสดง
ความเขาะเขี่ย

“ท่านจะทำไมเล่าคะ?” หล่อนตอบ

“แหมสำหรับฉัน หล่อนไม่เอยาก เต็นร่า
ด้วยเสียนะ ถ้าสำหรับเจ้าหนุ่มคนนั้น หล่อน

พ.ศ. ๒๔๗๐

ออกจะพอใจมากจริงไหม?

“ท่านไม่ต้องพูดมาก ก็ฉันจะพอใจหรือ
ไม่พอใจก็ช่างเถอะค่ะ” หล่อนพูดสับปล้าง
กระเดียดตัวออกห่าง

“ก็แล้ว! ฉันจะบอกหล่อนให้สำนึก ตน
เสียเถิดว่า มิใช่เจ้าหนุ่ม ของหล่อนคนนั้น
ก็ควรจะรู้สึกตัวออก ฉันรู้ดีว่า พรุ่งนี้เขาจะ
ไปยังแนวรบวอเคอร์โล จริงไหม? เล็ก
เถระหล่อน อย่าไปคุยกับมันอีกคนเสเพล
พรรคนั้น และหล่อนควรคิดเสียด้วยว่า ถ้า
บุคคลผู้หนึ่ง ผู้ใดทำการเป็นปรปักษ์ แก่คณะ
ประชาธิปไตยแล้ว มันผู้นั้นจะต้องถูกตัดสิน
ด้วย กฎบัตร”

“หยุดพูดเถยวัน! ท่านกองต์! ท่าน
คุกเขา”

“คุก” กองต์ โยนาเซียทวนคำ “จริง
หล่อนอยากทราบว่า อำนาจของคณะประชา
ธิปไตยเป็นอย่างไร เที่ยว คอยดูก็แล้วกัน
เจ้าหนุ่มมันรักบอกมา ฉันจะพอกับเขาเอง และ
หล่อน จะสังเกต ได้ว่า เขาคง จะ กลัวเกรง ฉัน
มาก” เขาพูดเน้นคำพลาจยังหูหน้าเจ้าหล่อน
อย่างไม่กระพริบ

มาเกอร์มอชคิดขึ้นเอง เมื่อ ประโยค
คำพูดของเขาถึง หล่อนออกจะหวั่น.....

หวั่นในอำนาจอะไรชนิดหนึ่งที่เขาพูดออกมา
ฮา! ถ้าความรักของหล่อนไม่ยอม ร่วมคณะกับ
กองต์ โยนาเซียแล้ว หน้ากลัวว่าจะได้รับ
อันตรายเป็นมั่นคง เจตสิกของเจ้าหล่อนหวล
ระลึกไปถึงเหตุการณ์ ในอนาคต หล่อนคิดว่า
กาลต่อไปประเทศฝรั่งเศสอันเป็นที่รักของหล่อน
จะต้องเกิดการสงครามกลางเมือง และการ
ฆ่าฟันกันอย่างทารุณร้ายกาจ ระหว่างพวก
ที่ยังจงรักภักดีในพระเจ้าเอมเปอเรอร์ กับพวก
ที่รักธรรมเนียม การปกครอง แขนงประชาธิปไตย
เป็นแน่ คำพูดของกองต์ โยนาเซียมีอำนาจ
มาก ทำให้เจ้าหล่อนเห็นจริงถึงนั้น และ
เวลานี้พระเจ้าเน โปเลียน โยนาเซีย ผู้มีพระ
คุณยิ่งแก่ชนชาติฝรั่งเศสทั้งผอง ก็ยังต้อง
กระทำการรบพุ่ง ซึ่งขัดแย้งกับขี้นักบุญ
และเยอรมันที่วอเคอร์ โล แต่แท้จริงกำลัง
ตกอยู่ในท่ามกลางมหาภัยอันร้ายกาจ ซึ่ง
กำลังเขยอนมาที่ละน้อย กองทัพฝรั่งเศสทุก
กองกำลังถูก โจมตีจากพวกข้าศึกจนเจียนจะ
เสียที่ยึดแล้ววามระอ

มิใช่เกรงถึงแอมมานแอลก็กลั้วมา มิใช่
กลัวพวกแก้ว บรรพเหล่าอู๋นเต็มเกินตรงเข้ามา
เขารู้สึกแปลกใจมากในการที่เห็นกองต์ โยนา
เซียแผ่นม้ายืนอยู่ตรงหน้าผู้รัก กองต์ โยนา

พ. ชัยนาม

นิพนธ์

เขี้ยวเหลียวมามองคันทน์เขาเป็นเชิงเขา สอง
ชายยืนจ้องตากันปริษาซึ่งกันแลกันอยู่พักหนึ่ง
พอได้สติ เกรมึงก็ จงน แก้ว เหล่า อุ่น ส่งให้
มาเถิดอีกแกวหนึ่ง ส่วนอีกแกวหนึ่งเขายืน
ส่งไปให้กองต์ โยนาเซีย พลงพกว่า

“เชิญมึงเหล่าอุ่น ท่านกองต์ ก็เหมือน
เราได้พบกันเป็นครั้งที่สองแล้วไม่ใช่หรือ!”

“ขอโทษท่าน ข้าพเจ้าไม่ต้องการบอก
ถูกของท่านเป็นคำรบสองที่เราได้พบกัน มา
นี่ก็ว่า สองต่อสอง ข้าพเจ้าต้องการพบกับ
ท่านเป็นความลับ” กองต์พูดพลงกวั้มือให้
เขาเดินตามไป มาเถิด ขยี้จะเดินตามไป
ด้วย แต่เกรมึงก็ ห้ามไว้ เป็นอันจุนใจ จึง
ทลกลั้วไปบนท้องนอนพยุหนาดังร้องให้ ด้วย
ความวิตก

สองนักรบเดินผ่าน ท้องโล่งไปหยุดยืนตรง
ม้าขาว กองต์ โยนาเซียได้เริ่มพูดขึ้นก่อน
ว่า “นี่ทั้งแหละก็แล้ว ท่านคงจะแปลกใจ
มากเกรมึงว่าทำไมเราทั้งสอง จึงสนทนากัน
โดยสนิทเขยงสหายทักกันมานานแล้ว เขา
เถอะอะไรก็ยกไว้ มองซิเถอะเกรมึง ข้าพเจ้า
ขอถามท่านสักหน่อยว่า ท่านชอบลัทธิราชา
หรือพระราชาธิปไตย?

“แน่นอน ผมต้องชอบ ลัทธิ ราชา ธิปไตย

เพราะ ผม เป็นทหาร ของ พระเจ้า เอ็มเปอเรอร์
มีเหตุอะไรให้ท่านคิดไปเช่นนั้นหรือ?” เขา
ถามด้วยเข้าใจว่า กองต์ โยนาเซีย คงจะ
เกลียดลัทธิของเขาเป็นแน่

“ท่าน ชอบ ลัทธิ ราชาธิปไตย ที่ ราชรัฐ จง
เกลียด จงชังหรือ?” เขาพยุกับลมเย็นเป็นเชิง
เย็บ คางเขาเป็นเสาวาว สังเกตได้ว่าเขายกค
ที่เขาความทวิตส่งซ่อนไว้ภายใน

“อะไรนะ ที่ท่านว่าราชรัฐเกลียดชังองค์
โยนาปัตนะหรือ? ไม่จริงผมไม่เชื่อ ราชรัฐ
ทุกคน ยัง จง รัก รัก ที่ ต่อ พระเจ้า เอ็มเปอเรอร์
เสมอ เว้นแต่ข้าพพชยถกที่ทรงยศที่ระลัม
อำนาจของลัทธิราชาธิปไตยเสียเท่านั้น มันไม่
รู้ จักถูกพระเจ้าแห่งแกลงรอนบ่างเลย ถ้า
พระองค์กระชาทัพกลับมาเมื่อใดแล้ว วาระนั้น

แหละ พวกมันคงจะรู้สึกันดีกว่า”

กองต์ โยนาเซียหน้าแดงกำ แต่ด้วยความ
มานะเขาพูดขึ้นอีกว่า “ถูกแล้วที่ท่าน พุค
ฉินรู้ดีกว่าท่านเป็นคน ที่ม่นำใจ ซอส์คยัสมเป็น
ชายชาติทหารโดยแท้ แต่ท่านรู้ ไหมว่า
เวลานี้พระเจ้านะ ไปเลี่ยนโยนาปัตนหมดอำนาจ
แล้ว ท่านต้องเข้าใจว่า ถ้าท่านยอมรับ
ลงชื่อเป็นสมาชิกในคณะประชาธิปไตยแล้ว

ท่านจะได้มีความสุขมาก”

อยู่ตอก แต่ภายหลัง ดูเหมือนจะหอยเอา
ความปรารถนากลับมาสู่ประเทศฝรั่งเศสทั้งนั้น ”
กองต์ โบนาสเซย์หยุดพูดกลาง ล้วงกลืนบุหร
ในกระเป๋ารับเข้ามาดู

เกรม็งค ห้วนขึ้นเต็มที ความโกรธของเขา
ก็ คุกรุ่นแรงจนถึงขีดสุด วนพระระเบิดออก
อยู่แล้ว แต่เขาพยายามสงบสติอารมณ์ไว้
และนั่งฟังต่อไป

“ฉันรู้ ว่าคุณจะไป ด้วย กิจราชการ ที่
วอเคอร์ โลในวันพรุ่งนี้ และ นี่เป็นโอกาส
เหมาะที่สุด เพราะเป็นเวลาสงคราม ท่านจะ
ต้องช่วยเหลือชาวฝรั่งเศสในที่นี้ เพราะเมื่อ
ไปถึงแวนรย ท่านอาจจะถูก เอ็มเปอเรอร์
เรียกไว้เป็นทหารประจำกองรบก็ได้ อยูยาย
ของเราที่ข้าพเจ้าจะบอกกับท่านนี้ เป็นอยูยาย
ง่าย ๆ ง่ายที่สุดเกี่ยวกับท่าน คือลงมือ
ทันที ทหาร ที่อยู่ในโต ยังคัม มัญชา ของท่าน
ให้เอาไปออกห่างจาก พระเจ้านะ โปเลียน โบนาส
เซย์ แลคชอุยยงว่าเวลานี้ในประเทศ
ฝรั่งเศสกำลังเกิดการ จลาจล อย่างใหญ่หลวง
ทหารก็คงจะ ไม่เป็นใจรบแน่ และ เอ็มเปเ
เรอร์ ก็จะต้องถูกทหารเวเลตินันหรือบลูเกอร์จับ
ได้โดยง่ายคาย ฉันการปกครองของลัทธิ
ประชาธิปไตยก็ จะสำเร็จได้ โดย ง่ายคาย จึง

ใหม่ ?”

“หยุดพูด มองแซเซียร์ กระผมออกจะ ไม่พอ
ใจในคำพูดของท่านเสียแล้ว ท่านจะมากลย
กล่อมผมค่อย ๆ ไม่ได้ คราวใดถ้าชีวิตของผม
ยังอยู่ในโลกนี้แล้ว ผมจะต้องทำกิจด้วยพวก
ทรยศคือเจ้าเข้าแคงแถงร้อนเหล่านี้เสียให้หมด
กระผม อยาก ทราบเหมือนกันว่า เอ็มเปอเรอร์
ได้กระทำอะไรให้ เป็นที่เกือกร้อน แก่ชาวฝรั่งเศส
หรือไม่ ? เปล่าเลย พระองค์ มีพระทัยโอบ
อ้อมอารีหน้าสรวเสริญ จริงอยู่แม้ว่า พระองค์
จะชอบกระทำการสงครามก็จริง แต่พระองค์
เป็นวีรบุรุษชาติกันทรบ ขรรคทาหารทนาย
ย่อมจะยินดีด้วยเพื่อ พระองค์ ที่นั่น พระองค์
หวังที่จะประเทศฝรั่งเศสโดยแท้ ใช่ว่าพระ
องค์จะตั้งหน้ากระทำการสงคราม ด้วยเกียรติอะไร
กระผมเห็นว่าท่านว่าเอาเปล่า ๆ แท้ ๆ ผม
คนหนึ่งจะต้องคิดคำนึงถึง ที่ถูกเกลียดชัง
ของพระราชา ผู้มีพระคุณอันใหญ่ยิ่ง มอง
แซเซียร์ ถ้าไม่ใช่ งาน ลโมสร์ สันนิษาคของ
เมอซีเออร์มองคัลลีย์ และผมไม่คิดว่า ท่าน
เป็น กองต์ โบนาสเซย์ แห่ง ซาโต แซงแคร์ แล้ว
นำกลัวว่า ท่าน จะต้องถูกคุมขังของผมผู้ลง
ตรงกลางหัวใจเป็นแน่ ” เขาพูดด้วยความ
โกรธสีหน้าแคงก่า เอ็มเปอเรอร์มากมณผู้

พ.ศ. ๒๔๗๐

เลือกทหาร

ไว้นั้น

ถ้อยคำ ของ นายร้อยเอก หนุ่ม ทุก ๆ คำ
เปรียบประดุจเข็มซึ่งคอยแทงหัวใจของกองทั
โยนาเซียให้ปวดร้าวแสนสาหัส

กองทั ยม แท้ก็เหมือน พวยยาม แสงรั้ง ทำ
มากกว่า ปากก็พูดว่า “จริง ๆ นาเกรมิงค์
ถ้าท่านไม่เชื่อฟังคำของฉันทแล้ว ภายหลังท่าน
จะรู้สึกเสียใจมาก ไม่ต้องสงสัย เอมเชอร์เรอร์
คงเคยกระทำความเดือดร้อนให้แก่เขาเหล่านั้น
มาแล้ว นั่นนะ เมอซีเออร์เกรมิงค์ เมอ
ชน ชาวฝรั่งเศส ทั้งหมดไม่ ชอบ การปกครอง
แบบราชาธิปไตยแล้ว ท่านยังจะจับข้อเท็จ
ไป คนเกียวก่อให้เกิดหรือ ? บัวย การความ
จงรักภักดี ของ ท่าน จะ สูญ หาย ไปโดยเปล่า
ประโยชน์ มาเถื่อนำ มาช่วยกันหาความ
อิศราภาพ และ เสรีภาพ ให้ แก่ ทวย นาคร เด็ก
ถ้าประเทศฝรั่งเศสได้เปลี่ยนแปลงการปกครอง
เป็นลัทธิประชาธิปไตยแล้ว ท่านจะได้ รัชผล
ตอบแทนอย่างพึงใจที่สุด ทรัพย์สินของ ใต้ ใต้
เมอซีเออร์เกรมิงค์ ฉันทหวังดีต่อท่านนา”

คำพูดของกองทั โยนาเซียไม่ทัน จะจบลง
ก็ เกรมิงค์ เหลือออก ที่ จะ กลืน โทษะ ไว้อยู่
เจ้ากำหมัดแน่นและยกพุงตรงเสกหน้าปรบ
ไทยแรง กองทั โยนาเซียไม่ทันรู้ สึกตัวจึงได้

หมายหลังผละท่ายกลงไปหลายทอด

“อ้ายคนทรยศ หนอยแน่หัวทิว ? ท่าน
ถูกเกลียดชังของพระราชามาก” เกรมิงค์
คำราม “นั่นแหละ คือรางวัลตอบแทนในความ
หวังดีของท่าน เมอซีเออร์เลอองต์ ฉันทไม่
คิดเลยว่าคนที่มียศ ขรรค์ศักดิ์ สูงเช่นท่าน จะ
กลายเป็นคนทรยศต่อพระราชาไปได้ ด้วย
เกลียดชังของลูกผู้ชาย มา... เรามาควม
กันเถอะ”

ทันใดนั้นเองกองทั โยนาเซีย ค่อยทรง
กายลุกขึ้น ด้วยท่าทาง แสดง ความโกรธ แค้น
อย่างสาหัส ดวงตาลุกโพล่งและแดงก่ำ เขา
ชักดาบออกพลางพูดว่า “ใต้ ชีเกรมิงค์ ฉันท
จะแก้ตัวท่านย่างละ หนอยถูกเกลียดชัง
เล่นง่าย ๆ ไม่รู้ จักเสียแล้วอ้ายหมอนั้น การ
ที่ท่านได้ ถ้าไรฉันทหนึ่งก่อนนั้นไม่เป็นไร”

พอพวกเขาคว่ำ โยนาเซียก็โถมเข้าฟัน
เกรมิงค์อย่างขาดเลือด เกรมิงค์ยกดาบขึ้นขัด
และยืนนิ่งเอง การฟันดาบ อย่าง ร้าย กวาก็ได้
เริ่มขึ้น

ปรบกันทั้งสอง ต่างตั้งอกตั้งใจต่อสู้ กัน
อย่างเต็มที่ กองทั โยนาเซียก็เหมือนเขาจะ
มีโทษะมาก ดังจะได้เห็นจากการต่อสู้ของเขา
เขายกดาบ ขนฟาดดาบ ปรบกัน อย่าง แรง กล้า

พ. ชัยนาม

นิพนธ์

คล้ายกับจะจับขี้ให้เป็นนักขี้ แต่หาก
เกรงมีคดียกของไวเสียทีนั้น มิฉะนั้นก็จะ
เข้าให้ โยนาศีพ่นเล่นแน่นอน

แท้จริงโยนาเซียเป็นผู้มีฝีมือทางเพลงกาย
ลือชื่อคนหนึ่งในประเทศฝรั่งเศส ส่วนเกรมิงค
นั้นเป็นนักควล ที่พึ่งสำเร็จจากโรงเรียนการ
ฟันดาบใหม่

โดยความโกรธอันเกิดคล้อยอยู่ในสมอง
ของโยนาเซียเสียแล้ว ได้พยายามรุกไล่
ทะลวงฟันเกรมิงค ด้วยท่าทางอันชั่วร้าย แต่
เกรมิงคกลับขยี้ขยี้ไว้ได้ ทุกครั้ง เหตุฉนั้น
จึงกระทำโยนาเซียบรรดาโทษะหนักขึ้น
แต่คมคายของเขา จะกระทำให้ศัตรูถอยหนี
หาไม่ เขารู้สึกเห็นอยุ่จนแทบแตกโสมกาย
โตะและเกาอึกกลืน สิ่งต่าง ๆ ท้าย

ในบริเวณนั้นขยี้ขยี้ขาดสลายไม่เป็นชิ้น ดวง
ตาของค่อลู่แดงกำ จ้องมองกันอย่างฉุน
ทั้ง รวากัยจะกินเลือดกินเนื้อ ต่างแย่งชาย
ย่าย ขวากัน ใน เพลง คาย ด้วย ความชำนาญ
เสียงคายค่อคายกระทบกันฉาดฉานเป็นประกาย
ไฟแวววับ แต่ตลอดเวลาที่หาปรากฏว่าฝ่ายใด
เพลงพล้างไม่

เสียงอึกทักครกโครม ของปรบกัน ทักลึง
ค่อลู่กัน ให้กระทำโดยรรคาแซกเหลื่อ ที่

กำลังเดินร่ากันคกใจมาก และการเดินร่า
ก็ดะงหยดในขัณฑ์เอง เมื่อซิเออร์แลมาคาม
มองคียุ่เข้าบ้าน กับ บุตรสาว และ บรรดาแซก
ต่างก็ทรวกันลงบรรดาข้างล่าง ชวนกันวิ่ง
ทรวไปย่งที่เกิดเหตุ แต่ค่อลู่ หยด ชัก
เป็นครู่ใหญ่ เพราะทรวหน้าของเขาทิ้งหลาย
ในเวลานั้น มีภาพ อันหน้า ขนพองสยองเกล้า
คือภาพแห่งการต่อสู้ อย่างชั่วร้ายและหน้าทวาก
เลี้ยว ระหว่างกองโยนาเซียกับนายร้อยเอก
เกรมิงคแอมมานูแอล แลเห็นได้อย่างฉุนชืด
เจ็นค

มาเถรวิตเป็นคนโหดคึกอันเพื่อน เจ้าหล่น
วังตรงเข้าไปร้วทรวเกรมิงคไว้ ปากก็ร้องขึ้น
ว่า “เมื่อซิเออร์เกรมิง ทำไม่จึงเกิดเรื่อง
ถึงเช่นนี้ หยดชู้ !”

แต่แทนที่เกรมิงคจะหยด เขากลับสยดคิ้ว
หลุดจากแขนอันนั้นมวนลง ซึ่งโอริคไว้ โดยเร็ว
และเริ่มลงมือสวนดาบแทงไปโดยเร็ว

“เมื่อซิเออร์เลอกองค้ ! เกรมิงค ! หยด
เถะอย่าสู้รบกันเลย” ชายชราเจ้าของบ้าน
ร้องห้าม

ทันใดนั้นเกรมิงค จึงหันมาตอบว่า “ไปรค
บอกรองค้ โยนาศีหยดก่อนซิเออร์ — คชู้ !
มันเอาใหญ่แล้ว ไปรคเถียวไปหน่อย ซอริบ”

พ.ศ. ๒๔๗๐

เลียดทหาร

สองชายก็ยังทำการต่อสู้ มุ่งพิชิตชีวิต กันอยู่
เรื่อยไป

เมอซีเออร์มองคิลย์ เห็นท่าจะไม่เป็นการ
เสียแล้ว แกจึงสั่งคนใช้ กับบรรดาแขกผู้ชาย
ให้แยกเข้าข้างหลังบุคคลทั้งสอง และช่วย
กันวิ่งหนีห่างออกจากกัน ประโยชน์ ทั้งสอง
พยายามดิ้นรนจะให้หลุดจากข้อมือ ของผู้ ที่จับ
ไว้ และพยายามที่จะเข้าประสานกายกันอีก
แต่ไม่เป็นผล กองทัพ โยนเข้าจับชายขึ้นพลาง
คำรามว่า

“ มึงอ้ายผี กูจะต้องฆ่ามึงให้จงได้ ระวัง
ซม ! ”

“ มึงอยากจะทำอะไรหรือ ? อ้ายผี ทะเล
ข้าไม่กลัวของทอกล นึกแต่เขาห้ามไว้ ไม่ยั้ง
นั้นปลายกายของข้าคงจะฝังทะลวงใจอินทรชิต
ของมึงแล้ว ” เกรมิงค์ตอบพลางก็รีบจะ
ให้หลก

มาเกรอิติเมื่อเห็นดังนั้น เจ้าหล่อนจึงมา
ปลดปล่อยคนรักและพกวาห้ามปรามทั้งสองฝ่าย
ให้เลิกแล้วต่อกัน ชายชราเจ้าของบ้านจึง
บอกให้บรรดาแขก ที่มาประชุม กันใน วันนั้น
ช่วยพา ประโยชน์ ทั้ง สอง แยกย้ายไป คนละทาง
เพื่อ ป้องกันการ ต่อสู้ ที่อาจจะเริ่มอีกได้ ต่อ
จากนั้นนักบวชผู้ ที่ช่วยพา ใน ระหว่างบุคคล

ทั้งสอง พากัน รุก ลามไล่ ถึงยังชายอื่นเป็น
เหตุ ให้เกิดเรื่องขึ้น และเมื่อได้อิทธิพลแห่ง
เหล่านี้แล้ว มาเกรอิติจึงมีสัปดาห์เป็นทุก
เป็นร้อน ด้วยเข้าใจว่าครึกคักได้ รัชความเจ็บ
ปวด ได้ชักชวนเกรมิงค์ ให้เดิน ไปพูดกันตรง
เกาะยาวทางฝั่ง ไร่ รมผ้า

“ เธอเจียวางหรือเปล่าคะ ? หล่อนเริ่ม
ถามเมื่อนั่งลงเรียบร้อยแล้ว

“ เปล่าเลยขอรัก ! ฉันไม่กลัวมันเลย
มันถูกเกลียดชังของพระราชามาก ฉันเป็น
ทหารที่พระราชาได้ทรงชุบเลี้ยง และเมื่อ
มหาดรณาศึกษาแก่ฉัน จำเป็นจะต้องพลีชีพ
กู้เกียรติของพระราชา คำพูดที่หล่อนพูดแก่
ฉันนั้นจริงทุกคำ เขาเกลียดชังฉันและเขา
ได้ทราบดีว่าฉันจะไปขอเคอร์ โลฟวั้น เขาจึง
แนะนำให้ฉันยื่นหัวทวารที่อยู่ใต้บังคับบัญชา
ให้เอาใจออกหากพระเจ้าเอมเปอเรอร์ แต่
ขอรัก—ฉันทำไปไม่ไหว เพราะไม่ใช่คน
ทรยศต่อเจ้าเข้แดงแกร่งร้อน และด้วยเหตุนี้
ฉันกับเขาได้เกิดจิตใจกันเกิดต่อสู้ กันขึ้น ”

เกรมิงค์หยุดพักด้วยความเหนื่อย ส่วน
มาเกรอิติเห็นเจ้าหล่อนมิได้ยรีปากพูดว่าอะไร
นอกจาก อัสสัสส ซึ่งไหลริน อยู่ในหน่วยตาทั้ง
สอง นึกว่าหนุมองคนรักและเริ่มพูด

พ. ชัยนาม

นิพนธ์

ต่อไปนี้

“ขอครึก! หล่อนจะต้องระวังตัวให้มากนะ ในระหว่างที่ฉันไม่อยู่ กองค โยนาเซีย คงพยายามฉกฉวยฉันแน่นอน และอีกประการหนึ่ง สายตาของเขาคงคอยชำเลืองดูโยหน้าฉันงามของหล่อนเสมอแน่ ๆ ที่เหมือนจะไม่มีความห่วงใยในความปลอดภัยเลย พิลึก! ฉันออกจะท้อแท้ และดูเหมือนจะเป็นลางร้ายอย่างใด อย่างหนึ่งเป็นแน่ พรุ่งนี้ฉันจะขอลาตบะขอครึก ถึงอย่างไรก็ตามฉันจะพยายามกลับมากหาหล่อนให้ได้ และของ เขาใจ ว่า ถึงกายไปใจอยู่เป็นคู่ชีวิตเสมอ”

เจ้าหล่อนยิ้มทักทาย พลางซบกายลงในวงแขนของเขา มีชาเกรมิ่งต กักรักกายลูกชื่อนี้ และบอกเล่าเจ้าของบ้านกับบรรดาแขกที่ซอซพ

โดยอ้างว่าเธอขี้เกียจไม่ได้ เพราะคนจะต้องไปแนวรชวเคอร์ไลในวันรุ่งขึ้น เมื่อรับคำอวยพรจากเจ้าของบ้านแล้ว เขาก็กลับลงมพิทิมฉปากอันจลิมของมาเกอร์ดเสียหนึ่งที่เป็นเชิงไว้อาลัย แล้วเขาก็ลงบรรไดเดินออกนอกบ้านไป มาเกอร์ดมองดูครึกกันกระทั้งภาพแห่งนั้นกับหม่อมค้อยหายไปในความมืดแห่งรัตติกาล และเขาทิวทัศน์คาคาขไปด้วยหิมะในเหมันตฤดู เจ้าหล่อน ยิ้มกับ ชนแนบกับทรวงอก เผยริมฝีปากอันลง ถึงประหนึ่งจะอ่อนหวานต่อสวรรค์ ให้คุ้มครอง ครึกให้คลาก พัน ภาชนะทราย และ อุปสรรค ทั้ง มวลต่อจากนั้น หล่อน ก็โยหน้า ลงบนฝ่ามือทั้งสอง และปรีเทวนาอย่างสามเพศ

—๓—

วันคืนก็ล่วงไปอย่างรวดเร็วประคัมกับวันหนึ่งก็แล้วคืนหนึ่งก็แล้ว ได้พลันเปลี่ยนเวียนสลับทยอย ๆ กันอยู่เรื่อยไป หลายสัปดาห์ก็ผ่านไปแล้ว ตลอดเดือนหนึ่งเต็ม ๆ ชาวคราวสงครามระหว่าง ฝรั่งเศส กับสก็อตก็ยังหาแว่นแคว้นปรากฏว่าเป็นประการใดไม่ แต่นั่นแหละจะว่าชาวฝรั่งเศสเสียเลยก็กระไรอยู่ เพราะ

หลังจากเวลาที่ เกรมิ่ง ได้ ไป จากปารีส แล้วหลายวัน จนกระทั่งกาลราตรีหนึ่ง ซึ่งเป็นวาระที่จะบังเกิดเรื่องราวที่จะได้พรรณาก็คือ โยนี้
ราตรีนั้นเป็นราตรี แห่งจันทร์เพ็ญและเป็นเพลาล่วงแล้วกระทั้งมีขนิมิตยาม...มีขนิมิตยามอันเยี่ยมสงัด ปราศจาก คิพที่ สำเนียงใด ๆ จะ

พ.ศ. ๒๔๗๐

เลื้อยตทหาร

ปรากฏว่าออกมาท่ามกลาง ความสว่าง
หลัว ๆ ของแสงรัชนีกร อันโคม ฝังกลบอยู่บน
ภาคพื้นที่มีมพร นาน ๆ จึงจะมีเสียงลม
หนาวอันโชยพัด มาแต่ อัครทิศ คือ รุกขชาติ
นานาพรรณให้ สั่นระวี และเสียงระฆังของ
บรรดาโบสถ์ ในบริเวณพระนครปารีสถึงถึงวาฬ
บอกเวลา อา ! พระมหานครปารีสนครหลวง
แห่งประเทศฝรั่งเศส กำลัง จะ เหมทั้ง สงศ์ความ
เจียยสังคีและเคร้าโศก เสมือนหนึ่งแควล้อม
อยู่ในบริเวณสุสานอันเปล่าเปลี่ยวโดยแท้ ทุก ๆ
แห่งคามถนนหนทางและบ้านเรือนก็ชาวโพลน
ด้วยหิมะปกคลุมไปทั้งนั้น

ท่ามกลาง ความ เจียยสังคี แห่งราตรีกาล
และ ความ หนาว ขะเยือก เย็นในเหม็นตฤณ
ถ้าจะเพ่งมอง ไปยังถนนสายหนึ่ง ซึ่งอยู่ ทางทิศ
ตะวันออกแห่งนครปารีสแล้ว จะเห็นได้จาก
แสงจันทร์อันพวยพุ่งลอคมาหาเมฆต้องภาพของ
นักรบแต่งกาย ขมุกขมอม คอยม้า ฝ่ากองหิมะ
บนถนนอันยึกยายมาโดยเร็ว หน้าตาธิริยาบท
มีผิดแปลกไปจากสภาพของเกรมิงต์แอมมานแอล
เลย แน่ที่เขียว ชายนักรบผู้หนึ่งมีใช้ใครอื่นไกล
ที่แท้ ก็คือ เกรมิงต์ นายร้อยเอกองครักษ์ของ
เฮมเปอเรอร์นั่นเอง เขา รู้สึก อึดโรยมาก
แต่ยังคงพยายามจะไปโดยมิต้องเหลียวหลัง เพื่

จะเข้าประตูกรุงปารีสโดยเร็ว เขาคงเดิน
ทางไกลแค่ วอเคอร์ โด มาด้วยความ อ่อนเพลีย
บ้านที่เขามุ่งไปหาก่อนนั้น คือ บ้าน วิลลา
มองแตง

ชั่วเวลาไม่ช้า เขาก็มาถึง บริเวณบ้าน
ของมาเคอมัวแซลมาเกอร์ตมองคิลัย เพียง
เวลาที่ เขา จากไป สงคราม เดือน เดือน เท่านั้น
สภาพแห่งบ้านวิลลามองแตงได้เปลี่ยนแปลงไป
มาก โคมไฟที่เคยจุดไว้ ตรงซุ้ม ประตูเมื่อ
ก่อน ก็ถูกปลดไปเสียแล้ว ถึงแม้ว่าดวง
จันทร์จะส่องสว่างอยู่ก็ ก็ยังทึบมืดไม่
เหมือนกาลก่อน

เกรมิงต์คอยเลือนกายลงจากหลังม้า ด้วย
หิมะเขามาของผลึกประคุด เห็นยึกแน่นด้วย
ล้นกุ่มแจวภายใน จึงยกมือขึ้นเคาะประตู
เรียกให้เขตรัย เขาคอยอยู่เป็นนานจึงได้ยิน
เสียง คนเดิน ลงบรร ไคมาหยุด ตรง หน้า ประตู
และ ได้ยินเสียงร้องถาม ลอก ออกมาจาก ภายใน ว่า

“นั่นใคร ? คักคนบ้านแล้วมาทำไม
กัน ?”

“กันเอง ! นั่นแก่หรือองค์เร จำกันไม่
เทียบหรือ ?” เขาร้องตอบเข้าไปทางประตู

“อ้อ ! นั่นคุณร้อยเอกเกรมิงต์หรือครัย

พ. ชัยนาม

มิกุน

ขอโทษที่ผมไม่รู้”

ต่อจากนั้นเขาได้ยื่นเสียงไขกุญแจกร๊กรัก และเสียงทาลายในลิ้น บัดคัลยานักถูกเผย ออก เขาจึงมาเกินตรงเข้าไปเห็นอึ้งเกรคนใช้ อันซอสต์คัย ของบ้านวิลลามาองแดงยืนอยู่

“อึ้งเกร! เมอซีเออร์มอองคัลยียู่ไหน?”

อึ้งเกร นั่งของไม่ตอบ ประการใด เขาจึง เหลียวมากหน้าอึ้งเกรซัด สดคัมแวแห่งความ เกร้าไครกเจือปนอยู่ด้วย จึงถาม ชน อักว่า “อึ้งเกรนั้นเขอเอนอะไรไปหรือ?”

“ไปรทอย่าให้ผมผูกเคียววนเลยครัย ชน ไปนบ้านักกว่า ผมจะเล่าให้คุณฟังโดย ถัดวัน,” ชายคนใช้ตอบ

นายร้อยเอกหนุ่มรู้สึกแปลกใจมาก เขา ค่อยก้าวเท้าเดินตามอึ้งเกรชนไปนบ้าน และ ยืนหันเองเขารู้สึกแปลกใจอกเอนคำรวงสองว่า เหตุใดเกรอง เฟอร์นิเชอว ที่ ประคัม ประภา ท้อง รัยแซกจึงถูกปลดไปเสียสิ้น สิ่งต่าง ๆ ถูก รักรระ ทยกระ ทยหมก พอเขาเอนกายลงบน เกาอวยวซงตงอยู่ตรงนั้น อึ้งเกร คนใช้ ผู้ ซอสต์คัย ก็ซิงตามชนก่อนว่า

“คุณเกรมั้งดี! ทำไมคุณจึงกลับมาเล่า พระเจ้าเอมเปอเรอร์ มชัยแล้วหรือครัย?”

“เปล่าอึ้งเกร โชคร้ายตกอยู่แก่ฝ่ายเรา

เราต้องพ่ายแพ้แก่ข้าศึก กองทัพที่อยู่ใน

ความควบคุมของโยนาปากได้ถูกคัยกอพอเลด ดิงตันและ จอมพลยลเวอร์ ต์แตก พินาศ เป็น รล มหาจุล และมิหน้าซัว เอมเปอเรอร์ ยัง ถูกจับ!” “แล้วคุณก็เห็น กลัยมหาหรือ ครัย?” อึ้งเกรร้อง

“แต่เค็มฉัน คิดว่า จะยอม พลชีวิต ช่วย พระเจ้า นะ ไปเลียน ให้ พัน จาก เจริม มีช ของ ข้าศึกให้จงได้ แต่ไม่ไหว อึ้งเกร ลำพังฉัน คนเดียวไหน จะสามารถ แหก ค่าย ของข้าศึก เข้าไปได้ จึงจำเป็นต้องเห็นมัน เพราะถ้าอยู่ ไปฉันก็ไม่สามารถจะทนทความพินาศของกอง ทัพฝ่ายเราซึ่งตกเป็นเชลยได้ การที่ฉันกลั ยมานี้ใช้ว่า จะคิดแต่ เอาชีวิต รอดแต่ด้วยเคียว เท่านั้น พรุ่งนี้ฉันจะไปทักกรมัญญาการ แจ่ง ความแก่เมอซีเออร์เกอซาเบล ว่าฝ่ายเราเป็น ฝ่ายปราชัย แก่เยอรมัน และ อึ้งเกร ชน เขาพูด พลังกวากตาไปรอบ ๆ อึ้งเกรเขอไปบอกกัย มาเคอมีวแซลมาเออริทที่เถอะ บอกว่าฉันกลั ยจากวอเคอร์ โลแล้ว ถ้าหล่อนจะกำลังหลั ย สนิทกระมัง?

“คุณเกรมั้งดี นี่คุณลั่นไปหรือ” คนใช้ ร้องอุทาน

“อะไร ฉันไม่รู้เรื่องเลย!”

พ.ศ. ๒๔๗๐

เลื้อยคทาหาร

“ถ้าคุณได้ฟังเรื่องราวของครอบครัว
มอญก็เลยแล้ว คุณจะต้องเกิดคนแคระและโครก
เศร้ามาก”

“ทำไม?” เขาถามด้วยอาการทั้ง

“หลังจากที่คุณไปแล้วไม่กี่วัน เมื่อ
เธอรู้มอญก็เลยได้ถูกจับในถ้ำที่ถูกหาว่า เป็น
สมาชิกของคณะประชาธิปไตย และ ได้ถูก
ตัดสินประหารชีวิต

“โอ สวรรค์!” เขาร้องขึ้น เรื่องมัน
เป็นอย่างไร?

“ก็เพราะ อ้าย กองต์ โยนาเซีย น่ะครับ
มันเป็นผู้ปริศนา เหตุการณ์การปฏิวัติของเมอ
ซิเออร์มอญก็เลยจึงไร้อิสระ ส่วนมากมอญก็เลย
ได้เป็นลมถึงแก่กรรมเสียแค่ ๔-๕ วันเนือง
ด้วยความเสียใจ ศพนั้นผมกับบรรดาคนไข้
ก็ช่วยกันนำไปฝังที่สุสานเรียบร้อยแล้ว

นักบุญหนุ่มน้อยใจใหญ่ ใบหน้าซดสลด
ด้วยความเศร้าใจ

“และ เมื่อเช้าวัน กองต์ โยนาเซีย ได้นำ
ทหารมากายานโดยอ้างว่า ได้รับคำสั่ง
ให้รักษานายเป็นของรัฐบาล แต่ยังไม่อนุญาต
ให้พวกผมพักอยู่ได้เกินกว่าจะมืดไป ส่วน
มาเดอมัวแซลมาเดอริค ได้ถูกกองต์ โยนาเซีย
สังหารของคุณพ่อลงไปแล้วเมื่อเช้านี้เอง ไม่ทราบ

ว่าบ้านจะเป็นอย่างไร แต่ผมได้ทราบว่า
คุณเหมือนเขาได้ หลอกเจ้าหล่อนว่า คุณตายใน
สนามรบแล้ว และอ้างว่าเวลานี้ บ้านเมือง
กำลังจะเกิดการจลาจล เขาอาจจะคุมกอง
เจ้าหล่อนไว้ไม่ให้รีบขึ้นรถไปได้ นอกจากนี้
มารดาผู้ชราภาพของคุณก็ได้ ถูก กองต์ โยนา
เซียใช้ใช้อำนาจข่มขืนจนทำจนถึงแก่กรรมด้วยความ
โหดเหี้ยม

“โอ พระผู้เป็นเจ้าของชน” เขาร้องพลาง
ลึกลับจากภายใน “ต้องฆ่ามัน ฉันยอม
สละชีวิตเพื่อความแค้น ด้วยเลื้อยคทาหาร ฉัน
ต้องเอาชีวิตมันให้จงได้”

“คุณจะทำชีวิตเขาจริง? ไม่ไหว”
“ไหวขอเพื่อนรัก เพื่อความแค้น ที่รอน
ระอยู่ในท้องอกของฉัน ต้องไปพิชิต
มันเสียเท่านั้น อังเดร โปรดเตรียมม้าไว้ให้
ฉันด้วย เขอยินดีจะไปกับฉันไหมเล่า?”

“ยินดีขอรับ ถ้าคุณทำการแก้แค้นมัน
อ้ายสัตว์ แต่จริง ผมก็กระแค้นมันแทน
บุญคุณนายผมเหมือนกัน เมื่อผมต้อง
ขอโทษในการที่พทลงใจคุณนะครับ”

“ขออนุญาตผมเถิด เตรียมม้าเร็ว ๒ ม้า
นะ สำหรับเขี้ยวทั้ง ๒ ตัวฉันก็ด้วย รีบไป
แต่เดี๋ยวนี้เอง จะดี เพราะจะได้ทำการฉก

ถ้าเข้าไปมันคงทำการ มีก็มีร้ายแก่ มาเคอ
มีวเชลมองก็ลยี่เป็นแน่ เอาคายไปด้วยนะ
อึ้งเกร เผลออย่างทีเออะต้องใช้ มันก็ได้”

ประมาณ ๕ นาทีให้หลัง สองชายก็กระ
โศกขึ้นมีคำควงว่า ความมีกและความหนาวม่ง
ตรงไปยั้งชาโตมอชิงเคร โทยเร็ว มีคำเขา
ก็แลเห็นภาพแห่งชาโตซึ่งเครตึงสูงตระหง่าน
อยู่เบื้องหน้า เห็นได้จากแสงจันทร์ อันพวย
พุ่งลอคกลีบเมฆออกมา พอไปถึงเขาก็เลือน
กายลงจากม้า และสั่งให้อึ้งเกรไปคอยอยู่
ตรงที่ใกล้ ๆ นั้น ส่วนตัวเขาเองได้เดินแฝง
ความมืดเข้าไปตรงริมประตูแห่งชาโต พยายาม
มองหาหนทางเข้า ด้วยมีทหารยามประจำ
ชาโตยืนเฝ้าประตูอยู่ เขาคิดหาวิธีเข้าอยู่เป็น
นานจึงนึกได้ เกรมึงตรวย กระวักกระวักไป
กระซิบกับอึ้งเกรสองสามคำ แล้วกลับมายัง
ที่เก่าตามเดิม

ทันใดนั้นก็ปรากฏเป็นเสียงคนร้องขอความ
ช่วยเหลือ คล้ายกับถูกทำร้าย ถึงกับมา
ทหารยามที่ยืนเฝ้าประตูจึงวิ่งออกไปดู เกรมึงก็
เมื่อได้ โอกาสดังนี้ จึงวิ่งเล่นพรวกเข้าไป
ในชาโตโดยเร็ว เขาค่อยพวยกายคลานไป
ตามพินคินด้วยความลำบาก ด้วยแสงจันทร์
อันส่องหลัว ๆ นั้น เขาอาจเห็นภาพของเหล่า

ทหารยามเดินเฝ้าประยอไปมา เกรมึงก็โยหน้า
ขึ้นมองคอยดูลงชาโต เบื้องบนมีแสงไฟฟ้า
สว่างจ้า แสดงว่าผู้ที่อยู่ข้างบนนั้นยังไม่หลับ
เขาคิดเอาโอกาสนี้มืด แฝงกายย้ายขึ้นขึ้นไป
บนเฉลียงชาโตชั้นบนโดยเร็ว แต่เขาก็ต้อง
นอนราบลงกับพื้นอีก เพราะมีเสียงคนเดิน
พุกกันมา พอเสียงพุกค่อยสงบลงแล้ว เขา
ก็รีบย่อตัวลงและ แฝงกายไปตามมรรคาห้องบน
คฤหาสน์

ผลที่สุดเขาก็ บรรลุ ถึงห้อง ข้างบน ชั้นสูง
ของชาโต อันเป็นที่ที่เขาเข้าใจว่าเป็นห้อง
ของกองทัโยนาเซีย เกรมึงก็เดินไปริม
บานประตูลองเอามือผลัก ก็เห็นภายใน ห้องไม่
ได้สนิท แต่มีบันไดขึ้นเขาคือต้องหยุด
ใจฟัง เพราะมีเสียงคนหัวเราะ และมีเสียง
สัตว์ร้องให้ซึก ๆ อยู่ภายใน เกรมึงก็แง้ม
บานประตูลองคืบหน้าเข้าไป ก็ได้เห็นสิ่งที่
หน้าตาที่สที่สุด โลหิตฉีกขึ้นหน้า แดงดำ
เขาเอมมือมากุมฝ่ากระบังไว้แน่น ก็ดีพจน
เห็นความขึ้นเป็นเส้นนูน จักกระแทกจะ
กระ โศกเข้าทำร้ายบุคคล ที่ปรากฏอยู่ภายใน
ให้ ได้ แต่เขาค่อยหยุดชงักสลดใจครู่ต่อไป
เพราะภาพที่ปรากฏแก่ใจมิชานนคือ ภาพ
กองทัโยนาเซียสัตว์ของเขา กำลังยืนอยู่ตรง

W. S. 1870

เลื้อยทหา

หน้าสัตว์สาวหน้าตาช่ายไปด้วย อัสสัฏฐคน
เจ้าหล่อนผู้^{นี้}คช มาเกษริต มงคัลย

“ ไข่หล่อนจ้! หล่อนไม่วักฉันขี้ขลาด
หรือ ? มัวแต่ไปคอย อ้ายหนุ่มเกรมึงๆ ของ
หล่อนนะ ไม่ไหวคอก มันตายเสียแล้ว คาย
ในสนามรบด้วยควาหมกตัญญูบ้า ๆ ของมันนี่
ต่ออีตาเฮมเปอเรอร์ ” เสียงโยนาเซย์พูด

“เจ๊ยย ท่านกองทั ^๑ คินันยอมตายเสีย
ดีกว่า ทั จะยอมเป็น ภรรยา มนัสสูชาทว ^๒ เช่น
ท่าน ” หล่อนตอบพลางกระเียบตัวถอยหลัง
ตอนนั้นเห็นเขาเกรมึงด ^๓ ซึ่งแอบฟังอยู่รู้สึก
เพิ่มความรักใคร่ ^๔ ในตัวรักขึ้นเป็นอันมาก ^๕ คืบ
รั้ง ^๖ แล้วว่า ^๗ มาเถอวิต ^๘ ยังหา เสียความ
บริสุทธิ์ไม่ ^๙

“ หล่อนไม่ต้องพูดถึงอก กอดศพก็ต่อ
โหนดนั้นละ ลองดูความสามารถของหล่อนว่าจะ
ทอดงไปได้อีกไหม เขาพกพลาสมเอนมอไป
กอดเจ้าหล่อนไว้ โดยเร็ว มาเถวitic สมัยหลุก
และวังหนัไปรอบ ๆ ห้องโนนาเซียงคงไล่กติดตาม
ไปเรื่อย จนเจ้าหล่อนสุดท้ายจะมีโอกาสหลุก
พ้นไปได้อีก เกรมิงต์แอมมานแอล ไม่สามารถ
จะทนคุณภาพอันน่ายาคตามักไปได้อีก เขาแผ่น
พรรคเข้าไปในห้อง และหันกลับมามาดันคาล
ภายในไว้ โดยเร็ว

เสียเปล่า โยนเข้าเขี่ยทิ้ง เหลือรวมของ
 ๒
 ๓
 ๔
 ๕
 ๖
 ๗
 ๘
 ๙
 ๑๐
 ๑๑
 ๑๒
 ๑๓
 ๑๔
 ๑๕
 ๑๖
 ๑๗
 ๑๘
 ๑๙
 ๒๐
 ๒๑
 ๒๒
 ๒๓
 ๒๔
 ๒๕
 ๒๖
 ๒๗
 ๒๘
 ๒๙
 ๓๐
 ๓๑
 ๓๒
 ๓๓
 ๓๔
 ๓๕
 ๓๖
 ๓๗
 ๓๘
 ๓๙
 ๔๐
 ๔๑
 ๔๒
 ๔๓
 ๔๔
 ๔๕
 ๔๖
 ๔๗
 ๔๘
 ๔๙
 ๕๐
 ๕๑
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐
 ๑๐๑
 ๑๐๒
 ๑๐๓
 ๑๐๔
 ๑๐๕
 ๑๐๖
 ๑๐๗
 ๑๐๘
 ๑๐๙
 ๑๑๐
 ๑๑๑
 ๑๑๒
 ๑๑๓
 ๑๑๔
 ๑๑๕
 ๑๑๖
 ๑๑๗
 ๑๑๘
 ๑๑๙
 ๑๒๐
 ๑๒๑
 ๑๒๒
 ๑๒๓
 ๑๒๔
 ๑๒๕
 ๑๒๖
 ๑๒๗
 ๑๒๘
 ๑๒๙
 ๑๓๐
 ๑๓๑
 ๑๓๒
 ๑๓๓
 ๑๓๔
 ๑๓๕
 ๑๓๖
 ๑๓๗
 ๑๓๘
 ๑๓๙
 ๑๔๐
 ๑๔๑
 ๑๔๒
 ๑๔๓
 ๑๔๔
 ๑๔๕
 ๑๔๖
 ๑๔๗
 ๑๔๘
 ๑๔๙
 ๑๕๐
 ๑๕๑
 ๑๕๒
 ๑๕๓
 ๑๕๔
 ๑๕๕
 ๑๕๖
 ๑๕๗
 ๑๕๘
 ๑๕๙
 ๑๖๐
 ๑๖๑
 ๑๖๒
 ๑๖๓
 ๑๖๔
 ๑๖๕
 ๑๖๖
 ๑๖๗
 ๑๖๘
 ๑๖๙
 ๑๗๐
 ๑๗๑
 ๑๗๒
 ๑๗๓
 ๑๗๔
 ๑๗๕
 ๑๗๖
 ๑๗๗
 ๑๗๘
 ๑๗๙
 ๑๘๐
 ๑๘๑
 ๑๘๒
 ๑๘๓
 ๑๘๔
 ๑๘๕
 ๑๘๖
 ๑๘๗
 ๑๘๘
 ๑๘๙
 ๑๙๐
 ๑๙๑
 ๑๙๒
 ๑๙๓
 ๑๙๔
 ๑๙๕
 ๑๙๖
 ๑๙๗
 ๑๙๘
 ๑๙๙
 ๒๐๐
 ๒๐๑
 ๒๐๒
 ๒๐๓
 ๒๐๔
 ๒๐๕
 ๒๐๖
 ๒๐๗
 ๒๐๘
 ๒๐๙
 ๒๑๐
 ๒๑๑
 ๒๑๒
 ๒๑๓
 ๒๑๔
 ๒๑๕
 ๒๑๖
 ๒๑๗
 ๒๑๘
 ๒๑๙
 ๒๒๐
 ๒๒๑
 ๒๒๒
 ๒๒๓
 ๒๒๔
 ๒๒๕
 ๒๒๖
 ๒๒๗
 ๒๒๘
 ๒๒๙
 ๒๓๐
 ๒๓๑
 ๒๓๒
 ๒๓๓
 ๒๓๔
 ๒๓๕
 ๒๓๖
 ๒๓๗
 ๒๓๘
 ๒๓๙
 ๒๔๐
 ๒๔๑
 ๒๔๒
 ๒๔๓
 ๒๔๔
 ๒๔๕
 ๒๔๖
 ๒๔๗
 ๒๔๘
 ๒๔๙
 ๒๕๐
 ๒๕๑
 ๒๕๒
 ๒๕๓
 ๒๕๔
 ๒๕๕
 ๒๕๖
 ๒๕๗
 ๒๕๘
 ๒๕๙
 ๒๖๐
 ๒๖๑
 ๒๖๒
 ๒๖๓
 ๒๖๔
 ๒๖๕
 ๒๖๖
 ๒๖๗
 ๒๖๘
 ๒๖๙
 ๒๗๐
 ๒๗๑
 ๒๗๒
 ๒๗๓
 ๒๗๔
 ๒๗๕
 ๒๗๖
 ๒๗๗
 ๒๗๘
 ๒๗๙
 ๒๘๐
 ๒๘๑
 ๒๘๒
 ๒๘๓
 ๒๘๔
 ๒๘๕
 ๒๘๖
 ๒๘๗
 ๒๘๘
 ๒๘๙
 ๒๙๐
 ๒๙๑
 ๒๙๒
 ๒๙๓
 ๒๙๔
 ๒๙๕
 ๒๙๖
 ๒๙๗
 ๒๙๘
 ๒๙๙
 ๓๐๐
 ๓๐๑
 ๓๐๒
 ๓๐๓
 ๓๐๔
 ๓๐๕
 ๓๐๖
 ๓๐๗
 ๓๐๘
 ๓๐๙
 ๓๑๐
 ๓๑๑
 ๓๑๒
 ๓๑๓
 ๓๑๔
 ๓๑๕
 ๓๑๖
 ๓๑๗
 ๓๑๘
 ๓๑๙
 ๓๒๐
 ๓๒๑
 ๓๒๒
 ๓๒๓
 ๓๒๔
 ๓๒๕
 ๓๒๖
 ๓๒๗
 ๓๒๘
 ๓๒๙
 ๓๓๐
 ๓๓๑
 ๓๓๒
 ๓๓๓
 ๓๓๔
 ๓๓๕
 ๓๓๖
 ๓๓๗
 ๓๓๘
 ๓๓๙
 ๓๔๐
 ๓๔๑
 ๓๔๒
 ๓๔๓
 ๓๔๔
 ๓๔๕
 ๓๔๖
 ๓๔๗
 ๓๔๘
 ๓๔๙
 ๓๕๐
 ๓๕๑
 ๓๕๒
 ๓๕๓
 ๓๕๔
 ๓๕๕
 ๓๕๖
 ๓๕๗
 ๓๕๘
 ๓๕๙
 ๓๖๐
 ๓๖๑
 ๓๖๒
 ๓๖๓
 ๓๖๔
 ๓๖๕
 ๓๖๖
 ๓๖๗
 ๓๖๘
 ๓๖๙
 ๓๗๐
 ๓๗๑
 ๓๗๒
 ๓๗๓
 ๓๗๔
 ๓๗๕
 ๓๗๖
 ๓๗๗
 ๓๗๘
 ๓๗๙
 ๓๘๐
 ๓๘๑
 ๓๘๒
 ๓๘๓
 ๓๘๔
 ๓๘๕
 ๓๘๖
 ๓๘๗
 ๓๘๘
 ๓๘๙
 ๓๙๐
 ๓๙๑

“เกรงผิด ! ท่านกลับมาจากเมื่อไร ?”
กองตแกั่งถาม

“ กระจกลืมเมื่อไรก็ช่าง ไม่ใช่ต้องการ
ของมึง ว่าแต่ตัวมึงเถอะ ทำไมจึงทำกั
กูเช่นนั้น มึง เป็น อัยยัทมา ตัวมหาอุบายตัว
ของประเทศ ฝรั่งเศส มึงเกลียดกู แทะ เลือดตา
กระเด็น อวดศักดิ์แรงกล้าเหมือนเท่านั้น น
เพราะเหตุใดเลยอยู่กุ่มาทิน มีคนมึงคงทำ
ความมระยำ แก่มาเคอมัวแซด มอญตึลยี่ เป็นแน่
ไม่ว่าอย่างไรร อัยยัททิสันท์ชั!” เกรวมึงค
เน้นคำด้วยควมฉุนเฉียว

“อ้อ! ชื่อนั้นไม่ต้องถามบอก” โยนาแซ็บ
ตอบ ด้วย กิริยา อากาโร ชนิก หน้าด้าน เข้า ใต้
“ว่าแต่ถ้าเจ้ายิงรักชีวิตของเจ้าอยู่แล้วรอก
ไปจากห้องนี้โดยเร็ว มิฉะนั้นเจ้าจะนำชีวิตมา
ทั้งเสียโดยเปล่าประโยชน์ เพราะถ้าข้าชโงก
หน้าต่างไปเรียกทหาร ประจำาโคชันมาแล้ว
ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า ตัวเจ้าต้องแตกไม่มี
ชีวิต” เขาซัพลังคำรามเสียงห้าว ๆ

“เชือดตะโกนชั่ว—ตะโกนให้คอหอยแตก

พ. ชัยนาม

มิถุน

พวกมันก็เข้ามาไม่ได้ ประตูกำลังปิดแล้ว
ไว้มั่นใจแล้วละ เพื่อนเอ๋ย วันนั้น ความตาย
ของมึงมาถึงละ ปลดกายเร็ว ข้าจะก็เกยริ
กักก็ตายตามเล่มนี้” เขาพูดพลางเปลื้องเสื้อ
ออกโยนไป ชักกายปราศออกจากฝัก ตั้งท่า
คุมเชิงอยู่ก่อน

กองทัโยนาเซีย หน้าซีก คล้ายสนักขุ่น
ครอก ทำท่าคล้ายจะไม่สู้ แต่ดูเหมือนจะ
เป็นอาการชนทีเลือลากหางมากกว่า เพราะ
ในทันใดนั้นเขาได้ปลดกายพินเฮวออก และ
พยายามเข้าพันทวย อาการรวดเร็วก็จสายฟ้าแลบ

การที่โยนาเซีย กระโดดเข้าพันทวยเร็ว
ทำให้เกรมิงค์แทบหกล้มไม่ทัน จึงต้องลากกาย
ดอยหลังหาวหลักใหม่ โยนาเซียเห็นแผนที่
จึงรุดไล่ ทิ่มแทง สัตว์ ของเขาด้วยความโกรธ
แค้น และ มุ่งที่จะเอาชัยชนะโดยเร็วที่สุด
แต่เกรมิงค์รีบและขยันวิ่งไว้มิได้

ทวงดา ของคู่ต่อสู้ ทั้งสอง แขนงกำลังกวาด
นำกลิ้ง ท่าพยายามรุดไล่ประชิดสัตว์เมื่อใกล้
ทีเสมอไป เป็นเวลาช้านานต่างฝ่ายต่างก็ทำ
อะไรกันไม่ได้เลย ด้วยท่าพยายามต่างชำนาน
ในทางเพลี่ยงพวยกันทั้งคู่

พุกทวิง กองทัโยนาเซีย ออกจะมีส่วน
ได้เปรียบสัตว์ของเขาอยู่มาก เพราะรูปร่าง

กล้าสั่นกว่า ทั้งเคยได้ รับ ความฝึกฝน ใน ทาง
พันทวยมาจากบรรณาจารย์ด้วย จนนับได้
ว่าเป็นเอตทัคคะใน ทางนั้นคนหนึ่ง ใน ประเทศ
ฝรั่งเศส เขาได้เคย แทะสัตว์ ล้ม ใน สนาม
มาแล้วหลาย สิบครั้ง ยรรยาค นัก พันทวย
ด้วยกัน น้อย คน นักที่ จะไม่รู้จักเขา ส่วน
เกรมิงค์นาน ๆ จึงจะได้ต่อสู้ สักครั้งหนึ่ง แต่
อาศัยที่เขาได้ เคยอบรม มาจาก ครูที่ เก่งกล้า
ทั้งประภคณด้วยมีน้ำใจกล้าหาญด้วย

ครั้งหนึ่ง เกรมิงค์ เสียท่า ถูก ปลายกาย
ของสัตว์ เฉียวเอา แก้มเขย่งซ้าย เป็น แผลยาว
เขารู้สึกเจ็บแปลบ จึงโดดดอยหลังออกมา
กองทัโยนาเซียเข้าใจว่าสัตว์ของเขาคงได้ รับ
ความเจ็บปวดมากจนเสียที จึงรุดไล่ทิ่มแทง
ติดตามมาอย่างพิถีพิถัน พร้อมกับยกกายพุ่ง
หมายตรงหัวใจของปรปักษ์ แต่เกรมิงค์รู้ที่จะ
เฉียวตัว พร้อมกับ พลิกคมกาย ฟาดไปถูกหน้า
ผากสัตว์เป็นแผลเยื่อ โยนาเซียเซดอยหลัง
โลเทิดโลไลโทรมหน้า ในทันใดนั้นเอง เกรมิงค์
ก็กลับตั้งตัวได้ และพยายามรุกเข้าพันทวยเร็ว
แต่.....นี้สัสยชาติเลื้อไม่ทรงหลาย โยนาเซีย
อสังหา กลืน ความเจ็บปวดไว้ พยายามรวบรวม
กำลัง ที่มี อยู่ทั้งหมด ครองเข้าต่อสู้ปรปักษ์
ต่อไป ทั้งสองฝ่าย เตะตบฟันฟาด พร้อมกัน

พ.ศ. ๒๔๗๐

เลียดทหาร

คายค่อคาย กระทยกันชนเวหาเป็นประกายและ
กึ่งสนั่น.

ยั้งนานไปทุกที ความเจ็บปวดก็เริ่มทยทวิ
แก่ค่อค่อผู้มากชน ทั้งโทษก็เข้าครอบงำจนทั้ง
สองแทบจะกลายเป็นยาด้วยความโกรธ เพราะ
ฉนั้นเมื่อการต่อสู้ดำเนินนานออกไป ความ
ร้ายกาจก็เพิ่มขึ้นเป็นลำดับเนื่องจากโทษเจริญ
ขึ้น แรกก้าวเข้า ครอบงำ เสียแล้ว ทั้งสอง นาย
เพลิงคาย ที่นำก็จึงมีค้อย ปรากฏขึ้น เท้าไต่กัน
ต่างฝ่าย ต่างมุ่ง เข้า ประทิด ประหาร กัน ด้วย
อาการอันร้าย ทั่วเกียรติศักดิ์ของชายชาติ
ทหาร เพื่อเสภาพและข่มกันชีวิตอันพึงสงวน
ของตนตลอดจนเพื่อต้องการ โลภิตของสัตว์มา
เส้น คมคาย ของ กัน และ กัน ทุกชั่ว ระยะเวลา
อัสสาสะ

เสียง คาย ค่อ คายกระทย กัน เป็น จังหวะ
ระโค่น สิ่งต่างที่ อยู่ใน บริเวณนั้น แดกหัก
ไม่เป็นชนกั เสียงดังก้องเนื่อง ในการต่อสู้ของ
ประมุขแห่งชาโคกับ นายร้อยเอกราของครักษ์
ได้ กระทำให้ บรรดา ทหาร พรอค พวก ของ
โยนาเซียอันอยู่ภายนอกตกใจมาก จึงชวน
กันวิ่งควขันมาลงห้องทยักการต่อสู้ และ
ระพากันเข้าไป แต่บานประตูนั้นได้ถูกสันกาล
เสียแน่นหนาแล้ว เขาจึงได้แต่ทุบประตูให้

เข็ควับ

เสียงทุบ ประตู ทำให้ โยนาเซีย มีใจมาก
ขึ้น แต่เขาไม่สามารถจะวิ่งไปถอดสลักรับ
พวกพ้องให้เข้ามาช่วยเหลือได้ จึงร้องออก
ไปว่า

“พวกเราพึงประตูเข้ามาซิเร ! ข้าจะไป
เปิดให้ ถ้าไม่ได้เพราะกำลังต่อสู้ กัน เร้วเข้า
มาช่วยกัน ”

ต่อจากนั้นเสียงยานประตูถูกทุบ และถูก
กระทุ้ง โดยแรงกลเสียงเอะอะภายนอกเลยสิ้น
ส่วน ภายใน การ ต่อสู้ ก็ ยัง คงดำเนิน เรื่อยไป
เสียงยานประตูอันใหญ่ให้มาซึ่งลั่นอันอื้ออึง
อยู่นั้น เร้วใจเกรงมังกให้ รัยหักโหมเอาชัยชนะ
ศัตรูของเขาให้ได้ โดยเร็ว ก่อนที่บานประตู
จะถูกทำลายลง

เนื่องด้วย ความ อ่อนเพลีย ของ ค่อค่อผู้ทั้ง
สองทวงทำลายโดยแสงประกาย ของ คมคายที่
ระววยววยอยู่ตรงหน้า และเนื่องจากที่โยนาเซีย
ออก กำลัง เมื่อเริ่มการต่อสู้มากเกินไป จึง
กระทำให้เขาเห็นค เห็นเยมาก เห่งอ แดก
โถมกาย แขนที่เคียดคายขึ้นบีบคั้นด้วย
อาการ รวดเร็วฉนั้น ยศันถักเมื่อยล้าผิดธรรมดา
แต่ด้วยความมานะของชายเลียดทหาร เขา
ได้ตั้งใจต่อสู้ เพื่อ รอเวลาให้ พวกพ้อง ทำลาย

พ. ชัยนาม

มิถุน

ประศเข้ามาช่วยเหลือได้ เกรมิ่งคัมแมมา
นแอลเมอเห็นว่าเป็นฝ่ายรุก จึงทวงซ้าย
ซ้ายขวา ค้วย กำลังเร็ว กองค โยนเข้า
ถอยหลังกรุด แต่ในขณะที่เขาถอยหลัง
เท้าข้างหนึ่งไถลตกเท้าอีกข้างหนึ่งเข้า เขา
เซจนเสียหลักทันทีโดนปลายดาบอันแหลมของ
เกรมิ่งคัมพุ่งคาม คิกทลหน้าอก ตลอกหลังเป็น
แผลหะหะหน้ากลัว

เสียแล้วโยนาเซยช่มอ้อน เหลือกคา
สวรค สี่หน้า ขบขง และร้อง ครวญครางทวย
ความเจ็บปวด ทายร่วงหลดจากมือมะหงาย
ล้มลงทวยอาการอันน่าสังเวชในบัดนี้ !

เกรมิ่งคัมถอนใจใหญ่ เขาเหลียวไปมอง
มาเกอร์ค ซึ่งยืนอยู่ข้างนั้น เจ้าหล่อน
มีสี่หน้าซึกเซียวทวยความหวาดกลัวจนคลั่งไป

“บอกรัก ! ไปเถะ วับน้อยพวกสัตว์
ซึ่ง มัน กำลัง จะ แท้ กัน เข้า มา เป็น โขง สอง
โขง ” เกรมิ่งคัม ร้องเตือน .

มาเกอร์คจากภวังค เหลียวมอง
คัมรัก พลัง ไผ เข้าซบกาย ใน วงแขน ของเขา
คือจากนั้นเจ้าหล่อนก็เบยหน้าขึ้นพูดว่า เราจะ
ไปทางไหนเล่าคะ ? ประศล้นศาลหมก ถ้า
ออกไปก็คงตายแน่นอน ! ”

ขณะนเสียงกระซิบประศูกังคังฉินเป็นลำดับ

พร้อมกัยเสียงคำรามดังก้องอยู่ภายนอก ยาน
ประศล้นแตกเป็นรู ทั่ว หูึงชายทั้งสอง
รู้สึกตกใจมาก ทันใดนั้นความคึกอันหนึ่ง
ก็แล่นมาสู่สมอของเกรมิ่งคัมทันที เขาใช้
เกาข้อตัวยันขึ้นโยนหน้าข้างซาโต และ
คิกกระ โศกหนึ่งลงไปตาม

แต่ ไม่ไหว ในขณะที่เขาทอด
สายตายแลดูไปเบื้องล่างนั้นรู้สึกว่ายอนซาโต
ที่เขายืนอยู่นั้น อยู่สูงจากพื้นดินมากนัก แลดู
ระลึว่าน่าสยดสยอง ! เบื้องล่างมีแต่กองหิมะ
ขาวเป็นกองพเนินแลสล้างไปลิบ ๆ

แต่ถ้าเขาไม่หันโดยทางนี้แล้ว ก็ไม่มี
ทางอื่นที่จะพ้นอันตรายได้

“บอกรักมาเถะ ! ” เขาพูด “ เรา
ยอมเสี่ยง โชค โชคหนึ่งจากหอคอยให้ตกลงไป
บนกองหิมะดีกว่า คงไม่เป็นอะไรหรอก ”

มาเกอร์คกระทำตามทวยรู้สึก ว่า ความ
ตายใกล้ เข้ามา แล้ว หล่อน จึง ย่น ขน ขน
หน้าข้างตามคำสั่งของคัมรัก และตั้งท่าจะ
กระ โศก ลงไปบนกองหิมะอันแผระลือ อยู่เบื้อง
ล่าง แต่ก็ถลันถอยมาเสียอีก เพราะการ
ที่กระ โศก ลงไปจาก หอคอยอันสูงลิบเช่นนั้น
ย่อมเป็นภาพอันน่าสยดสยองยิ่งนัก

“ โศกซิ บอกรัก ! ” เกรมิ่งคัมร้องเตือน

พ.ศ. ๒๔๗๐

เลือดทหาร

เมื่อยานประตูกกระทั้งหลุดไปแผ่นเยื่อเรือ

มาเกอริตหลุกหลุกตากระโจนพรวดจาก
ยาน หน้าต่างแห่ง หอคอยลงไปสู่เบื้องล่าง โดย
เร็ว ส่วนเกรมังก์ ก็พุ่งตัวตามลงไปสู่เบื้อง
ล่าง พร้อมกันยานประตูกนั้นก็มาถล่มทำลาย
ลงพอดี ทหารของโยนาเซียวิ่งตรึงกันเข้ามา
แต่เสียเสียแล้ว เพราะแทนที่จะพบศัตรูของตน

กลับพบว่าผู้เป็นประมุขแห่งตนนอนเหยียดยาว
อยู่ในห้องนั้น

เขาจึงตรงเข้าประคองร่างโยนาเซีย ซึ่ง
อาบชุ่มไปด้วยโลหิตนอนสิ้นสติอยู่ จึงรีบช่วย
กันกระทำการรักษาพยาบาลโดยเร็ว กองทัพ
โยนาเซีย อุตสาหัสตกลงความเจ็บปวดไว้ เขา
ล้มมือไปทางหน้าต่างพลางพูดว่า

“ตามไปประหารมัน เพื่อกันแค้นแทนข้า
โดยเร็ว ! มันโคตหนีไปทางนั้น”

พวกพ้อง ของโยนาเซีย ตรึงกันยืนช่น ชน
หน้าต่างโดยเร็ว เขาเห็นหนุ่มสาวตกลงไป
บนกองหิมะ : เขาทั้งหลายออกกันชมความ
กล้าหาญ ของ หญิง ชาย คนมาก แต่ถึง
กระนั้นนัก ในจำนวนทหารของโยนาเซีย หา
มีคนใดคนหนึ่ง กล้าพอที่จะกระโดดจากยอด
ซาโต ลงไปสู่เบื้องล่าง เพื่อดูติดตามไป แก่แก่
แทนนายของตัวสักคนไม่ เพราะเขาคิดว่า

อย่างน้อยก็ต้องกระโดดหักหรือพิจารณาไปตลอดชีพ

โยนาเซียเมื่อเห็นพวกของตนไม่สามารถ
กระโดดติดตามเช่นนั้น จึงพุกด้วยความแค้น
ระคนความเจ็บปวด แล่นสาหัสว่า “ตาม
มันซิ พวกเรา ข้ามมันเสีย ลงบันไดไป เคียว
เอาม้ากวอดมัน เพือนรัก แก่แก่แทนกันซิ
ไปสัก ๕ คนก็พอ”

เมื่อโยนาเซียประมุขสังคนนั้น ทหาร ๕ นาย
จึงวิ่งลงจาก ยอด ซาโต เพื่อดูติดตามโดยเร็ว
โยนาเซียมองด้วยความพอใจ แต่มีข้าก่อกับ
ร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด และกันทรุน
ทรายอยู่พักเกี่ยวกับซากใจ

ส่วน เกรมังก์ ก็มาเกอริต ซึ่งโชนลงมา
จากยอดหอคอยนั้น ฉลาดแฉวงหักหักตกลงมา
บนกองหิมะ จึงมิได้ได้รับความเจ็บปวดมากมาย
นอกจากจะเคล็ดยอกไปตามซาเล่กันน้อยเท่านั้น
เมื่อนั่งอยู่ จนความเจ็บปวดค่อยบรรเทาลงแล้ว
หนุ่มสาวจึงชวนกันเล็ดลอดออกมา ก็พอดี
เห็นองครักษ์เข้ามาคอยอยู่แล้ว เกรมังก์เห็น
ม้าผูก อยู่ข้าง ๆ ตัวหนึ่ง จึงเลย นำมา ให้
มาเกอริตขี่ แล้วบุคคลทั้งสามก็หนีออกจาก
บริเวณซาโตของซังแกรโดยเร็ว

“คุณเกรมังก์ คุณแก่แก่สำเร็จแล้ว
หรือ” องครักษ์ถามในขณะที่มาตามทาง

พ. ชัยนาม

มิถุน

“สำเร็จแล้ว กันแกงอ้ายกองคันเสีย
เต็มรักเทียว” เขาตอบ “แต่น่ากลัวว่า
พวกมันจะติดตามมาเป็นแน่”

เกรมังก์พักยังไม่ทันซักคำ ก็ปรากฏ
เสียงฝีเท้ามา ของ พวกโยนาเซีย ได้ กระชั้น
กวดหลังคึก ๆ เข้ามาทุกที

“เร็ว อังเกร ! แก พามาเคอ มัวแซล
มาเกอวิต ล่วงหน้าไปก่อน ส่วนกันจะคอย
บ้องกันด้านทานมันไว้”

“ไม่ได้ ชักรีบ ผม ต้อง อยู่ ช่วยคุณ”
อังเกรร้องตอบ

“เฮาเถอะน่า ฉินรู้ ทั่วว่าเขเป็นผู้ ทิ้งรัก
รักก็ค้อฉิน แต่เขคอยบ้องกัน มาเกอวิต ไป
ข้างหน้าก่อน เพราะอาจะมีอันตรายเกิดขึ้น
แก่หล่อน ก็ไ้” เขา พุก พलग กระตุ้น ให้
อังเกรกับมาเกอวิตรีบไป

มีข้าทวารทั้ง ๕ นายของ โยนาเซีย ก็มาทัน
๓ นาย ปลดคาย ออก จากฝัก ครง เข้าล้อม
เกรมังก์ ไว้ ส่วนอีก ๒ คน ปลักตัวไล่ตาม
อังเกรก็มาเกอวิตไปโดยเร็ว เกรมังก์ เมื่อ
เหลียวเห็นเช่นนั้น ก็รู้สึก ท่วงตัวรักเป็นอันมาก
แต่ยังเชื่อว่า อังเกร คงจะปรายทวารสองนาย
นั้นได้เป็นแน่

เกรมังก์กระตักยังเหียนม้ามอยห่างออกมา

พलग กระซาคคาย ที่ สพาย ออกโดยเร็ว
และกษณะนั้นเอง การพ้นกายระหว่าง ๓ ค่อ
๓ ก็เริ่มขึ้น

ทหารทั้ง ๓ ของ โยนาเซีย พยายาม ที่จะพ้น
สัตว์ของเขาให้เหลกไม่เป็นชั้นก็ แต่หาก
เกรมังก์เป็นผีชำนาญในทางพ้นกายผู้หนึ่ง จึง
สามารถขย็ยอ้งไว้ ได้ทุกครั้ง

ถึงแม้ว่า ขย็ยกัน ทั้ง สองฝ่าย จะ ต่อสู้ กัน
เห็นเห็นอย่มากมายก็ต่างก็ไม่วายที่จะพยายาม
เข้าพิชฌาฏกันด้วยอาการอันร้ายหนาสาหัสพลกัว
เสียงคายค่อคายกระแทกกันดังฉาดฉ้าง เป็น
ประกายไฟแวววับ ทหาร ๓ นายนั้นก็มี ความ
ชำนาญในเพลงคายพอกู แต่ละคนเคย ได้รับ
ความชมเชยในทาง พ้นกายมาแล้วหลายครั้ง

เกรมังก์แม้จะรู้สึกเห็นอຍແສນเห็นอຍเนอง
จากค่อค่อสู้ ถึงสองครั้งก็ เขาก็ยังพยายาม
ใช้ปลายคายขย็ยคุมคายของสัตว์ซึ่งมีน้อย
ฉวักฉวี่ยน ครงมาถึง ศีรษะ และ แล็กหน้าของ
เขาได้ทุกครั้ง แต่กระนั้นตามร่างกายของ
เขา ยัง ถูก ปลายคาย ฉวย ไป เป็น หลาย แห่ง
เสื่อแสงซาก กระรุ่งกระรอง เบือน โดติคซึ่งไหล
อยู่ซิบ ๆ มีซากสาย เขา รู้ สักว่าสัตว์ของเขา
มีฝีมือไม่เลวเลย มีหน้าซำยังมีจำนวนถึง
๓ นายด้วย ถ้าเขาไม่เอาชัยชนะโดยเร็ว

พ.ศ. ๒๔๗๐

เลียดทหาร

น่ากลัวว่าข้าเขา จะต้อง ตกเป็น เขาให้ สัตว์
ฟันแทะเล่นเป็นแน่

ทันใดนั้นกายของสัตว์ทั้งสามเล่มก็ประทุง
พร้อมกันลงมาถึงพื้น เขาอยู่กลางวงมือไว้ได้
และรีบ ยกกายขึ้น ฟุ้ง แทงตรงไปยัง แสงหน้า
ประจักษ์คนหนึ่ง โดยเร็วก็สายฟ้าแลบ มีทัน
ทีจะให้ สัตว์มีโอกาสดูขบขันได้ เจ้าทหาร
คนนั้นทำอาการ คลั่งกาหยาหลัง ร่วง จากม้า
ลงไปเหยียบ ริมทาง ส่องมือ ยกขึ้นก้มแผล
ควมวุ่นวายด้วยความเจ็บปวด บ้างก็กรร้อง
เรียก เพื่อน ทั้ง สอง ให้ กระทำ การ แก่นั่นให้
จงได้

ทหาร สอง นายเมื่อเห็น เพื่อน ได้ รัยความ
เจ็บปวด เช่น นั้น ก็คลุก เข้า ฟัน เกรมึงต์
ด้วย ความโกรธ อย่าง ขำเลียด เกรมึงต์
กระตุ่มเข้า ไปโดยแรง หมายถึง แทง ซอก คอ
ประจักษ์คนหนึ่ง แต่มีนัยเสียที่เห็นเขาจึงถลา
เสียเข้าไปข้างหน้า เจ้าคนหนึ่งเห็นได้ ทิ้ง
โถมเข้าแทงซ้ำ เกรมึงต์จะวิ่งหนีก็
ควมวุ่นวายเข้าที่มดกท้องหลังถึง ร้อย ! เจ้า
หมอนั้น นอนหงาย กลิ้งไม่ เป็นท่า ทั้ง มิได้
สิ่งเดียวหรืออะไรเลย แล้วเขากระโดด
กายเงือกเงือเขาใส่สัตว์ที่เหลือเพียงคนเดียว
นั้นต่อไป

เจ้าคนที่เหลืออยู่ เมื่อเห็นเพื่อนทั้งสอง
ลงไปนอนอยู่ ข้างทาง ด้วย อาการ อัน รวดเร็ว
เช่น นั้น ก็เสียขวัญ สึก ขน พอง สยอง
เกล้ามืออยากที่จะต่อสู้ต่อไปอีก พลันมันก็หลย
ลือพอเป็นโอกาสแล้วก็รีบกระโดดขึ้นมายืน
กลับกระ โจนพรวกควยหนีไปโดยสุดเท้า

เมื่อเสร็จ จากการ ปรายปราม ประจักษ์แล้ว
เขาจึงรีบ ควมมา ตามไป ช่วย อังเธรโดย เร็ว
มีข้าเขาที่ปรากฏภาพ ทอຍข้างหน้าได้ ชักเจน
คือ ภาพของคนใช้ ผู้ ซอส์คัย กำลัง คอส์กับ
ทหารทั้งสองของ โยนนาเซียอยู่ และจึกกระ
เหล่านั้นจะเสียทีอยู่แล้ว ส่วนมาเกวียตนมา
คลั่งอยู่ข้าง ๆ

เกรมึงต์ มิได้อธิษฐาน เขารับควมมาชน
แขงข้างโดยเร็ว และชักกายปราศตรงเข้า
ช่วยเหลือ ส่วนปากก็ร้องตะโกนว่า

“อังเธร เอาชี กันมาช่วยแล้ว”
การ ที่ เขา ร้อง ตะโกนไปนั้น ทำให้ อังเธร
เหลียวมาด้วยความ คลั่ง เกลยเป็นโอกาสให้
ทหารโยนนาเซียได้ทำ จิ้งแทงพวกไปจำเพาะ
ถูกตรง ซอกคอพอดี อังเธร ร้อง ด้วยความ
เจ็บปวด ภายนั้นระริก ร่วงลงจากม้าทันที
เกรมึงต์จะเข้าขบขันก็ทันทันไม่ เขาจึงต้อง
รีบหนีที่คอส์กับ ทหารโยนนาเซีย ที่ ตามมาแก้

พ. ชัยนาม

มิกุน

แคนอีก แต่ลำพังเจ้าทหารเลวพรรคนั้น ที่ไหน
จะพอมือมีวิชาทหาร ทั้งสองก็ต้องควมมาหนีไป
ด้วยได้รบ ความเจ็บปวดเป็นแผลเหวอะหวะ ไป
ทั้งกาย

เกรมิ่งดี มีพักที่จะไล่ตาม เขาตรงเข้าพียง
มาเกอวิต ลงจากหลังม้า สองหนุ่มสาวรีบวิ่ง
ตรงไปยังเชิงเขาซึ่งนอนนิ่งแน่นไม่กระตุกกระตัก
ตรงซอกคอก มีแสงเป็น ทาง ยาว ทลุ เข้าไปใน
หลอกลม เกรมิ่งดี ลองแตะกายก็เห็นเย็นชืด
ทั้งปราศจากลมหายใจ ก็รู้ว่าชีพของชายคน
ไซ้ อันซอสติบ ไกลไปสู่อุบัติโลกเสียแล้ว !

สองชายหญิงคุกเข่าลงข้างศพ มีอา
ถันความสังเวชไว้ ไ้ มาเกอวิต จึงถอกไม้
กางเขนที่แขวนอยู่ที่สรวงคอก ออกมาวางบน
ร่างอันปราศจากชีวิต พลังสวทวิงวอนให้
วิญญาณของเขาไปสู่สุคติ แล้วเขาทั้งสอง
ก็โกกชันม้ามุ่งหน้าตรงไปยังทิศใต้

“นี่เราจะไปไหน กันคะ ?” มาเกอวิต
ถามครึก

“เราจะไป ให้ พัน ประเทศ ฝรั่งเศส ซี้

ยอครึก ! ส่วนการภายใน นั้น สึกแล้วแต่จะ
เป็นไป ความแค้นของเราได้สึกสิ้นลงแล้ว
เธอพอใจหรือยัง ?”

มาเกอวิตน้ำตาคลอด้วยระลึกถึงความเก่า

“ร้องให้ทำไม ยอครึก เราแก้แค้นพอ
แล้ว ไปเถิด ไปให้ พันประเทศฝรั่งเศสอัน
เต็มไปด้วยมหาภัยร้ายแแปด ไปสู่ถิ่นอันผาสุก
คือ แอสปาญ ยังไงเล่า” นายร้อยเอกหนุ่ม
พุกพลาญ เอ็มมือไปคลุ่ ส่วนน้อยให้มานั่งร่วม
มาตัวเก็บวักัน พลาญก็ลงจุมพิศปรางคอีก
นั้นม่นวลด้วยความสิ้นหา ส่วนมาอีกตัวหนึ่งก็

คงวิ่งตามนายของมันไปเรื่อย สองหนุ่มสาว
เหลียวหน้ามามองที่บ้านเกิดเมืองมารดร เป็น
เชิงไว้อาลัยยิ่งรักท่าย มาเกอวิตชยหน้าลง
ในวงแขนของเกรมิ่งดี ซึ่งกำลัง กระซิบร่างอัน
แน่นน้อยของเจ้าหล่อนไว้ ด้วยความรัก หนุ่ม
น้อยก็มาหันหลังสู่กลั่นสุคนธ์ครจากปรางคและ
ผลดีทองของเจ้าหล่อน มีหยุคหย่อน ทุจะเป็น
สัญญาณียกความรัก ของเขาทั้งสองให้ ยืนยง
คงไว้ชั่ววันนิกร

ยาวิเศษ

ของ

ศรีเลาวภาคย์

พระราชยาธิบดี ผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาดใน
แคว้นยวชนั้นในสมัยยุคกาลโพ้น ยังเกิด
พระอาการประชวรอย่างแปลกปลาดก มีการเยอ
พระกระยาหาร เช่น ท้อง แพบยทรวง ทงคณ
ได้พยายามรักษาพระอาการ ประชวรของ พระ
องค์ โดยวิธีแปลก ๆ กัน ตามลัทธิแห่งความรู้
พระอาการก็มีแต่ทรุดลงเนื่อง จากเสวยพระกระ
ยาหารมิได้ คือพระกำลัง เร็วแรงถอยลง ทุก
ขณะ พระราชมารดา ของ พระราชา ทรง
ประกาศว่าถ้าแพทย์คนใดรักษาพระอาการประ
ชวรอย่างปลาดกนั้น หายได้จะประทานรางวัลจน
ถึงชนาก หากผู้ใดรักษามีหายแล้วไซ้
ผู้ใดจักต้องเสียศีรษะเป็นบรรณาการ เหตุเป็น
ดังนี้ บรรดาแพทย์ ที่อุทธรณ์มิรู้ ได้ถูกส่ง ไปยัง
ตะแลงแกงเสียเป็นอันมาก
วันหนึ่ง เมื่อเวลาของนายแพทย์หนุ่มผู้หนึ่ง
นายแพทย์ผู้ใด พยายาม ตรวรสุมภูฐานแห่ง

พระโรค ของ องค์พระ ราชา ยศนี้ โดยละเอียด
ถนัด ผลที่ได้ ไม่ปรากฏว่าพระราชยามีสิ่งใด
ในส่วนร่างพระกายบดพร่องหรือมีเชื้อโรคร้าย
แฝงอยู่เลย ครั้นเขาจะกราบทูลว่า ไม่เป็น
อะไรแล้ว ก็มักกลัวว่าชีวิตเขาคงถึงฉาญเสีย
ในวันนั้นเป็นมั่นคง อาศัยความปรีชาญาณอัน
มีมาแต่กำเนิดของเขา ทำให้เขาจะลัดถึงวิธี
รักษาอย่างพิศดารได้ทันที

“ข้าแต่ พระมหากษัตริย์ พระอาการประชวร
ของ พระองค์หนักมาก เกือบ เกิน ที่ จะรักษา”
เขากราบทูลเสียงสั่นสั่น “ข้าพระพุทธเจ้า
ขอพระราชทานเวลาสักเดือนหนึ่ง เพื่อได้ ทำ
การทดลองพระเดชพระคุณจนเต็มความสามารถ
พระเจ้าข้า”

“เออ! แต่อย่าลืมว่าหัวของตัวเองจะขาด
เมื่อข้าไม่หายในกำหนด”

“แล้ว แต่ จะ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ

ศรีเสาวภาคย์

มิกน

แต่ พระองค์ ต้องเชอฟัง คำสั่งของข้าพระพุทธเจ้า

“เฮอ หมายความว่าอย่างไร ?”

“ข้าพระพุทธเจ้าห้ามของแสด ขางอย่าง พระเจ้าข้า”

“อะไรบ้าง ?”

“หม เยื่อ ไก่ เครื่องสีกาวทองปวง พระเจ้าข้า”

“ข้ามิออกขายอะไร ?”

“ถ้าพระองค์เกรงว่าจะออก พระองค์จะ สวรรคตภายในราตรีก็เห็นพระเจ้าข้า พระ องค์ก็ต้องทรง ทนส่วย พวกแย่ง แลผลไปก่อน อีกอย่างหนึ่ง รส เปียวย, หวาน, มัน, ก็แสด คงส่วยได้แต่ รสเค็มที่เกิดจากเกล็ดอย่างเดียว พระเจ้าข้า”

พระราชาก็ทรงขอมตามคำห้ามของนาย แพทย์หนุ่ม ด้วย ทรง เกรง พระชนม์ ของ พระองค์จะถึงที่สุดเสียในเร็ววัน พระกระยา หารต่าง ๆ ที่ห้องเครื่อง จักมาถวายตาม คำสั่ง แพทย์นั้น สักทีพระองค์จะทรงกลืนได้ลงคอ เพราะมันไม่มีรสชาติอย่างใดนอกจากเค็มทื่อๆ อย่างเดียว แต่ที่พระองค์ ส่วยก็ด้วยความหิว บังคับเท่านั้น นายแพทย์ ได้คัมพระ โอสถขึ้น ขนานหนึ่งเทียบมาถวายให้ส่วยทกรอชั้วโมง

เป็นจำนวนหนึ่งแก้วเต็ม ๆ พอ จวนถึง เวลา เส็กก็เอาที่บรรทม เอาให้ส่วยพระ โอสถครึ่ง สักถ้วยสองแก้วข้างสามแก้วข้าง ยานี้ มีสี่ชั้นขาว ๆ รสเค็มอ่อน ๆ กลืนหอมชวนใจ พระองค์ทรงคิดว่า ครองทนห้าแก้วก็ดูเหมือน ส่วยได้

อำนาจพระ โอสถวิเศษ พระราชามีพระ วรรณของ โสธินบ้าง

การรักษานายแพทย์หนุ่ม ดำเนินมา เกือบ ๑๕ วัน รสพระ โอสถที่ประคบให้ส่วย มีแปลก ๆ จนพระราชาก็ไม่ทรงทราบว่ากินนาน แ่นซึ้งแท้จริงกินนานเดียว แต่พระกระยาหาร นั้นแหละ พระราชาสักทีจะทนส่วย อยู่ได้ ฉะเพาะเวลาที่ถึงกำหนดพระองค์ส่วย นาย แพทย์หนุ่ม ก็ยังมีอริยประพานอาหารอยู่ที่หน้า ห้องพระ บรรทมของพระองค์ บ้าง และอยู่ใน เขตราชพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเสียด้วย เขา สดแสดออกปฎิวิยาประหนึ่งว่า เขา เอรีคอ้วย เสียเหลือแสน ยิ่งเจ้าอาหารนั้นส่งกลิ่นฟุ้งมา ต้อง พระฉานะ ประสาท ของ พระองค์ อีก ด้วย มัน เป็น ทางทำให้ พระองค์ ยิ่งเกิด พระอาการ ทรงทราย ด้วย กระหายเย็นที่ยิ่ง

“เฮย! อ้ายหมอ นี่มึงจะให้ ข้า ออกไป ถึงไหน ?” พระราชาครึ่กครึ่ก “มึง

พ.ศ. ๒๔๗๐

ยาวิเศษ

ให้ข้ากิน แต่ข้าวก็เกลียด ส่วนมังมากิน สด กวอยู่ในเครื่อง พระกระยาหาร ปรากฏมี สดขาวอวอกข้าวอยู่ตรงนั้น”

“ขอเคชะ ข้าพระพุทธเจ้าเป็นเวรภัย รัชทายาทองค์ ครั้นจะหลบเลี่ยงไปทอนถกเกรง จะถูกตำหนิว่าละทิ้งหน้าที่ พระเจ้าข้า”

“อย่าพูดมาก ข้าควร จะจงเวลาเล็ก ของแสดงไต่บ้างหรือยัง?”

“ไต่ฝ่าพระบาทของทรงกำหนดว่า หาก ข้าพระพุทธเจ้ายอมให้พระองค์เสวยของสดขาว ไต่ไต่ขยวน พระองค์จะเสวยไต่สดเท่าใด?”

“ข้าคิดว่ามาก เก่าน—เก่าน” ราชชา ธิปไตยทรงกำพระหัตถ์ประคอง

แพทย์หนุ่มรีบส่งไปยังห้องเครื่อง ให้เทียบ ที่พระกระยาหารสดขาวอันโอชะมาทันที พระ ราชชากระโถกครุฑครุฑโดยเร็ว พระองค์เสวย เสวยหมกเกลี้ยงที่ ประหนึ่งคน ออกไขเค็มที่ และที่จริงพระองค์ก็ไขจริง ค่อยจากวันนั้นไป ของแสดง ที่ว่าแสดง ก็กลายเป็นไม่แสดงสืบไป พระราชาเสวยไต่ ด้วยการ เชื้อคัชร้อย เป็นนิตย สักกิงเดือน

วันหนึ่งพระราชารัฐ สักแก่แลกลพระทัย เป็นที่

ยาวิเศษรวมอยู่ด้วย ครบถ้วนสั่งหานายแพทย์ หม่อมทินที่

“ข้ายังไม่หายหรือ? เจ้าจึงเอายาใส่มา ให้ข้ากิน”

“หายแล้ว พระเจ้าข้า”

“แต่ยาเล่า”

“เสวยเป็นกับข้าวก็ได้พระเจ้าข้า”

“อ้อ! ยาของเจ้านวเคมีจริงนะ ชีตของ. ยาวาอย่างไร?”

“พระอาการประชวรของฝ่าพระบาทตาม คำทรมานเรียกว่า “โรคเบื่ออาหาร” ข้าพระ พุทธเจ้าจึงประคองยาพิเศษ จนดวยยาให้เหมาะ แก่พระ โรคและห้ามของแสดงเพอ—”

“ข้าถามชื่อยา ไม่ใช่ให้เล่นสำนวน”

“ขอเคชะ พระยาเริ่มเป็นทพ พยานนคช ชุบ พระเจ้าข้า”

“อ้อ เจ้าหลอกข้า เสียพธการ” พระ ราชารับสั่งไต่ทานันท์ทรงพระสรวลเสีงอหยา ครั้นแล้วจึง ไปรักประทานรางวัล แก่ นายแพทย์ นั้นเป็นอันมาก.

วิมลเพ็ญ

โศกโรหิต

แปลและเรียบเรียงจากฉบับของ
เอช.โรเตอร์แอร์บาร์ท.

(ต่อจากหน้า ๒๐๔๐ ฉบับมี เมษายน ๒๔๗๐)

บทที่ ๑๘

วาระสุดท้ายของเรซู

ขณะ^๑นั้นท้องฟ้าทางเมืองมรพาทิศเริ่ม
กลายความมืดลงทีละน้อย, แสดงว่าอาบิศ
แห่งวันรุ่งขึ้นได้^๒ใกล้เข้ามาแล้ว. บัรามีตร
ที่เหลือนายคงรีบออกไป^๓ข้างหน้าเรา ประหนึ่งฝูง
แกะที่ตกสนักเข้าอันกระหายเลือกชัย. ผล
ที่สุดฝ่ายเรามาถึง^๔ ทราบณหนึ่ง. ข้าพเจ้า
ออกคำสั่งให้หยาทวรววม กำลังใหม่. สัก
๒๐ นาทีเราก็จักขบวนเสร็จ, กระทั่งกำลังราว
๒๕๐๐ คน, นอกนั้นตายเสียขณะที่ถูกโจมตี
คราวแรก. แท้จริง, การหยุดพักคราวนี้
ข้าพเจ้าไม่ได้รับคำสั่งจากพระนางเลย, ก็
เหมือนว่ามีอำนาจ^๕ ชะนักหนึ่ง เกิดจากประกาย

วาวแห่งภูษาเธอ ตลอดใจให้ตกลงไป, เมื่อเรียบ
ร้อยก็แล้วข้าพเจ้าก็ออกคำสั่งให้รักต่อไปอีก.

จากแสง^๖ ภูเขาสลัว ๆ บนพนาของหน้า,
ข้าพเจ้ามองเห็นได้^๗ ทั่วว่าการสงครามยังจะต้อง
ชียเคยกันอีกนาน. กองทัพฝ่ายเรซู อมตะ
บุรุษยังคงกำลังพอพิพพอเหลือภัยเรา, และ
ขณะนั้นเองกำลังคงกองร้อยอยู่เบื้องหน้า. เจ้าแม่
ลาลากวคแกว่งคทาอันมีมหิทธานภาพไปทาง
ปรักภัย คล้ายจะสายแสงให้^๘ ถึงซึ่งปราชัย
เสียเร็ว ๆ. ฝ่ายเรากำลังชักเหิมใจ, รัย
กระโชนเข้าใส่ศัตรูทั้งหนึ่งพยัคชร้าย. สังเกต
ครั้น^๙ รู้สึกว่า มนุษย์ ชาว อามะอิคคะ ฝ่ายเรซูเริ่ม

พ.ศ. ๒๔๗๐

อัสฌาเทวี

คล้ายความ หวาดกลัว ถึงข้างแล้ว, เพราะ
พระอาทิตย์ ซึ่งเป็นพระเจ้าของมินกำลัง ระงับ
รถไฟลั่นเหล็ขมยุคนรในเวลาอันไม่ช้านัก.

สงครามแรงแกล่น ใต้กานีน ไปอย่างโหดร้าย
การุณคล้ายการต่อสู้ระหว่างสัตว์ป่า, เสียง
ร้อง ครวญคราง และเสียง คมอาวว กระทบ กัน
ดังอยู่ไม่ขาดได้. ข้าพเจ้ารู้สึกใจคอไม่ใคร่
สบาย, ไม่เชื่อแน่ว่าเราจะมีโอกาสชนะได้
โดยสะดวก, โดยที่ขณะนั้น พระนางอัสฌา
ได้หายว่องไปเสียแล้ว, ทั้งความว้าวุ่นไว
แก่เราตามเดิม. คุณเหมือนว่า ประโยชน์ มี ใจ
ซึกเหิมขึ้น, ขมกเข้มน้ำเข้าคันทานหน้าเรา
อย่างจริงจัง!

ขณะที่คลุ้มขอรุ่นไม่รู้ว่ามีใครเป็นใครนั้น,
ข้าพเจ้าได้ยินเสียงให้ร้อง เกรี้ยวกราว มาทาง
ซ้ายมือ, เหลือบไปดู จำได้ว่า เป็นโกโรโค
กับ พลรบ ๒๕๐ คน. ยอดนักรบ ชูล ของ
อิมส์โลโปแลสมีได้ร้องซ้ำ, โจนนำหน้าเข้า
กระหนาบ ขี่กวาง ของเรซ ขั้วความองอาจค
ราชสีห์.

ผลที่ได้ รับจากการโรมรอก แห่งกองทัพ
ของเราทั้งสองนั้นเป็นทงใจนัก. เหล่ามนุษย์
กินคนเริ่มเรวรน คมกันไม่ตก, ส่งเสียงร้อง
ไวววาย มีเป็นศัพท์ด้วยความตกใจกลัวโดยที่

รู้ไม่ได้ว่า กองหนุน ฝ่ายเรามีกำลังสักเท่าใด.
ในวาระที่มองเห็นความได้เปรียบอยู่นี้, นักรบ
เจ้าแม่ลูลาตาก็ซึกเหิมใจไปตาม ๆ กัน, ต่าง
คน ต่าง ใช้ อาวุธ ของ ตนไล่พิชิต ข่าพันศัตรู
อย่างองอาจ. ขณะนั้นพลกัแสงขาวแห่งคอน
เข้าครุ่มจับท้องฟ้าเป็นทิวาว.

ข้าพเจ้าเห็น ได้ ที่ จิ้งจอก ลำท้าย ใต้ระดม
กำลังรุกเข้าไป. ประโยชน์กำลังขวัญไม่ก็ กิ
รยพลาถดอนพลาถระส่ำระสายไม่หยก, อิม
ส์โลโปแลส, โกโรโคและซันส์คัวอาว
คู่มือ ออกนำหน้า ตาม ข้าพเจ้าไป อย่างองอาจ
ซึ่งชู โจนกับฝ่ายเราให้ ซึกเหิมยิ่งขึ้น.

ขณะที่เราจนถึงเนินเบื้องหน้าซันส์คัวโกน
ซอกข้าพเจ้าว่า, “เนินนี้แหละที่ผสมเห็นนาย
นาย เควาแดง ถูกมัดอยู่”

ข้าพเจ้า รีบ วิ่งนำหน้าขึ้นไป อย่างใจเต้น,
เวลานั้นไม่รู้ถึงความเห็นอยู่ที่ไหน, พลกั
ท้องฟ้าสว่าง, ข้าพเจ้ามองเห็นคนหลายคน
สวมเสื้อคลุมสีขาว กำลังนั่งจับกลุ่มอยู่ข้างบน,
สังเกตดู เชื่อว่าคงจะกำลังทำกิจอะไรอยู่อย่าง
สำคัญ.

“นายเควาแดงถูกมัดอยู่บนก้อนหินนั่นแน่!
โอ, พระเจ้า, กำลังจะถูกเคลื่อนคอกอยู่แล้ว!”
พอซอกเสียง ซันส์ ข้าพเจ้า ก็เบยหน้าขึ้น มองดู

โศกโศก

มิกุน

แลเห็นเจ้าโยคีเหล่านั้นกำลัง ล้อมคักของอาชญา
ในมือ. ถัดไปไม่กี่หลา มีมนุษย์ ร่าง สูงใหญ่
คนหนึ่งยืนคุมอยู่. ข้าพเจ้า พินิจสักครู่ก็
จำได้ว่าเป็นเรซ, - ศัตรูอันร้ายกาจของพระนาง
อิสมา. ขณะนั้น มันกำลังฆ่าเลื่องตาไป
ทางทิศตะวันออก, คล้ายกับ จะนึกถวนา
ขอให้พระอาทิตย์ ไม่ล่ขอบฟ้าเสียเร็ว ๆ.

ในเวลาอันมีระยะไม่ถึง ๑ นาที ขอบกลม
สีเทา ประดุจสีเพลิง ได้เริ่มปรากฏระลอกฟ้า.
ทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้าได้ยิน เสียง เรซร้อง ดัง
สนั่น, คล้ายกับจะระเบิดอย่างโศกอย่างหนึ่ง!

มีทันที่ฝ่ายเรซจะดังตัวได้ เป็นครั้งแรกสอง,
นักรบฝ่ายเรซก็ยืนย่ายลงคอเนินและเริ่มตาคัน
เข้าไล่ที่มั่วแห่งปรักขุอย่างรวกเร็ว. อัมสเตอร์
ไปแกส เหลวียง อินทโกส แกส เก็ค คีระโยคี
ผู้หนึ่งจากกระเด็น, ในพริบตาเดียวเจ้าโยคี
กลุ่มนั้นก็กลายเป็นศพไปสิ้น. อันสักรากเข้า
คักเชือกที่มัดไว้อยู่ที่ต้นขาออก, ซึ่งทำให้
ข้าพเจ้ารู้สึกใจชื้นกว่าเดิม.

ชายชราชาวสลักเกอร์ โจนออกจาก ที่ ๆ
ถูก พินิจนาการ คล้าย พยัคฆ์ร้าย ที่ หลุด ออก
จากกรง. อาการ ที่ปรากฏ แก่ตาละยัตินั้น
คล้ายคนวิกลจริตที่สุด, ร้องตะโกนเป็นภาษา
สลักเกอร์อย่างทุบาย, จับได้ หอก ของโยคี

อันหนึ่งกลัดแน่นเข้าใส่เรซ โยคีเร็ว. สหาย
ชาวต่างชาติของข้าพเจ้าร้องตะโกนคำกึ่งก้อง
แล้วก็พุ่งหอกเข้าไปตรงหัวใจ ของมนุษย์ ยักษ์
ผู้นั้น. ข้าพเจ้าแลเห็นโยคีหอกหักสะบั้น, เลย
มันตกลงอยู่กับความประหลาดใจ.

เรซ คำราม คล้ายสัตว์ป่า ที่ กำลังโกรธ,
ยกขวานหน้ากว้างขึ้นสูงแล้ว ก็หวดลง ที่กลาง
ตัว โยคีตีสัน เค็มแรง โยคี มีทัน ที่ เรา จะ เข้า
ยิงมันได้. พอเสียงฉะ พริบมัยเสียงโย
กว้างของสหายเรซก็ขาดออกเป็นสองท่อน, เลือก
ดุจดั่งนาคสยดสยอง!

เราทั้งหมดก็ตกใจไปสองสามวินาที, จาก
นั้น ความเคียดแค้น อัน เปรียบ คจเปลวเพลิง ที่
ต้องนำมันก็พุ่งขึ้นในทรวงอก. ข้าพเจ้ายกขึ้น
ขึ้นประทุย เล็ง ไตระคัย หน้าอกมัน แล้วก็กดไก
ไปสองทีซ้ำกัน ๆ, หมายเอาให้ตายคามือ!

มีเสียง คล้ายลูกปืน กระทุบหนึ่งแฉก อย่าง
ถาก ๆ คิก ๆ กัน. เรซเข้าไปเล็กน้อย, หาได้
ล้มถึงคาคไม่. มันวิ่งหันหลังเดินคุ่มไปทาง
กระต้อมซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ ๕๐ หลา.

“ปล่อยให้ข้าเถอะ!” อัมสเตอร์ไปแกส
ตะโกนดังสนั่น, “ลูกปืนไม่เข้า, ขวานเข้า
ก็ยังมีอยู่! มันจะรบให้สนุกมื่อ. ข้าไม่ค้อม
จะได้พ่ายคู่ประมุขนิคนี้มานานแล้ว!” พอ

ข้าพเจ้าคนชุลกระ โจนตามไป คล้ายกวางหนุ่ม
ที่กำลังเปรี้ยว.

เก็บข้าพเจ้า คิดว่าเรช คงจะเข้าไปหา
อะไรสักอย่างหนึ่งในกระท่อมนั้น, แต่เนื่อง
จากอัมสะโลโปแกสซิปไปติด ๆ, จึงออกวิ่ง
เหยาะ ๆ ผ่านกระท่อมไป. ไม่นานข้าพเจ้า
เห็นมันเลาะลัดลงไปตามชายเนินอีกฟากหนึ่ง,
เมื่อถึงที่ราบข้างล่างซึ่งเจ้าลูกน้องเหลือตายคง
กองจับกลุ่มอยู่, ก็หยุด, แล้วหันหน้ามายืน
คอยทอมัส โลโปแกสซิปอย่างฉะฉาน.

ชนชุลหยาซังก็เพื่อคอยให้พวกเรามาถึง
เสียก่อน. ข้าพเจ้ารู้ใจไว้ว่าเสียเถาเช่น
อัมสะโลโปแกสซิปเมื่อพบอยู่ในตัว, ไม่ยอม
ให้โทษระครบจำเข้ากรบแต่ผู้เดียว, โดย
เปิดโอกาสให้ประยัก รุม เล่นงานเราง่าย ๆ.
ประมาณ สัก ๓๐ วินาทีให้หลัง, พวกเราก็ก
มาถึง ข้าพเจ้าเห็นอัมสะโลโปแกสซิปยืนอึด
ยืนโลดที่ไปยังหน้า, เงื้อมขวานขึ้นสูง, ขณะนั้น
พอดีแสง แดกใน ตอนเช้าครู่ วัณภูมิประเทศ
เต็มที่, ฉายให้เห็นภาพอันองอาจปานประก
ราชสีห์ ของ ยอดนักรบ ฝ่ายเรา ดนศักดิ์เจ
ยงขึ้น.

ขณะนั้นเรชยืนอยู่ห่างออกไป สัก ๓๐ ก้าว.
คราวนี้ เป็น คราวแรก ที่ ข้าพเจ้า ได้มีโอกาส

ตรวจดู ลักษณะ อาการ ของ ยักษ์ ใหญ่ผู้นั้นได้
เต็มตา. สังเกตดูขานที่ถือใหญ่โตขาวคม
น่ากลัว, แต่อย่างไรก็, ก็คงไม่ทั้งลักษณะ
ขานของชาวบ้าน. ข้าพเจ้ารู้สึกว่เรช
เป็นมนุษย์ ใหญ่โตลึกลับธรรมดา, ตามตัว
เต็มไปด้วยขน คล้ายลิงโอริจอตัง, นัยน์ตา
ทั้งสองลึกกลงแต่กล้าแข็ง, เพิ่มความน่ากลัว
ผสมเข้ากับ จมูก ซึ่งงอโค้งเหมือนมนุษย์ชาติ
ยิว. ท่วงท่าของมันเป็นกำยำ, มีรอย
แสดงให้เห็นความโหดร้ายทารุณประจำอยู่ใน
สันดาน. มันมักจะ สลัดศีรษะ อันโตใหญ่
ให้ขย่ม สักวา และ หิงงอ โพลไป ทางหลัง.
สังเกตดูรู้สึกว่กล้ามเนื้อ ทุก ๆ มัดเกร็งแข็ง
ไม่แพ้ เสือควิลล์ ซึ่งเคยล้าลือกันว่าเป็นคน
แข็งแรงที่สุด. ข้าพเจ้าพิจารณาแล้วก็รู้สึก
ใจสัน, ลงความเห็นเอาที่เดียวว่าเรชเป็นล
มากกว่าคน.

“ปล่อยให้มันยิงเถอะ, อัมสะโลโปแกส,”

ข้าพเจ้าร้องบอกชนชุล.

“ไม่ต้อง, ท่านผู้ระวัง-ตลอด-กัน.”

ชนชุล คอยโดยเร็ว, “ปล่อยให้ข้าเถอะ,
ลองดู ว่าขาน ของข้ามัน จะวิเศษไป กว่าอัน
ของท่านบ้างไหม, ถ้าข้าฆ่าไอ้แมวไม่ได้,
ก็เท่ากับว่าชาติคตามท่านมาโดยไม่มีอะไรเป็น

โศกโรติก

มิกุน

“เครื่องตอบแทนค่าเหนื่อยเลย!”

ทันใดนั้นเจ้ายักษ์ใหญ่ก็เอ๋ย ขนเป็นภาษา
ชาวอามะอิกะซึ่งข้าพเจ้าพอเข้าใจ เสียงมัน
กึ่งหัว ๆ เป็นเชิงตวาดกลลย ๆ.

“สุเจ้าคือใคร?” มันถาม, เข้มมึงตา
จ้องคิขชนล, “สุเจ้านะหรือระหาญมาดลอง
ฝีมือกับข้าพเจ้า มินามว่าเรอ, อมตะบรุษ?
อ้ายหมาคำ! เจ้ารู้หรือไม่ว่าไม่มีใครแล้วใน
โลกนี้สามารถจะฆ่าข้าได้? อยู่มานานย่นก,
เคยฆ่าคน มาแล้ว เป็นจำนวนพัน. นั่นแน่,
อ้ายสัตว์นรก, เจ้าเห็น จะล้มไปกระมังว่า
ไอ้ลูกกระสุนเหล็ก มีอิทธิฤทธิ์ร้าย กะยังไม้อาจ
ทะลุเกราะหน้าอกข้าไปได้แล้ว, ฮะ! ฮะ!
ล้ามะทอะไรเล่ากับไอ้ชวานเด็กเล่นขี้ปะตัมเช่น
เจ้าดอน, มันจะมีหิกละมันไปก่อนได้ ขี้มเล็ก
ข้าหรือ? ถูกละ, คนของข้าแพ้ว— ขำรึก!
แต่ข้าไม่เห็นปลากระไร, จะเรียกให้ลูกชน
มาออกสักกรือยกพันก็ได้. นั่นเป็นเพราะราชน
ผิวขาวของข้ายังไม่ได้อุปภิเชกสมรสคอกหนา,
คน ของ ข้า จึงยอมพ่ายอุทมิ นางลูลาลา นาย
ของเจ้า. คนของข้าแพ้ว, แต่ข้าไม่แพ้ว!
มาสิ, อ้ายหมาคำผู้หยิ่งโยโส. นอกจาก
ชวานเล่มนั้นแล้ว, ข้าจะไม่ยอมเสียเลือก
เลยแม้แต่หยกเดียว!”

อัมสะโลไปแกสย่นก คล้ายตุ๊กตะคาหิน,
ทรงกลไคยที่ไม่เข้าใจภาษามันเลย, ข้าพเจ้า
ตะโกนตอบแทนไปอย่างโกรธแค้น.

“นั่นเจ้ายังมันไปหรือ?” ข้าพเจ้ากล่าว
ซ้ำ ๆ พยายามให้ชัดคำ, “มองดูเล่มที่นกรับ
ของข้าดิชิ ว่าลักษณะ มันเหมือน กับชวาน ที่
เจ้าทำหยาหรือไม. คุให้แน่เถิด, ไอ้สัตว์บ้า,
ไอ้เล่มที่ระย่นคเจ้าใหม่? กลึ, เรอ!”

ข้าพเจ้าพยายาม ทั้งทางเสียง ให้ชัด และ
หนักแน่น, ได้ยินทั่วกัน. ขณะนั้นตะวัน
ขึ้นสูงกว่าเดิมมาก, แสงแดดต้องหน้าเรอ
เต็มที, สังกะศกมันร้องชวาน ของอัมสะโล
ไปแกสไม่ว่างตา.

อัมสะโลไปแกส แสร้ง ชู ชวาน ขึ้นสูง,
ลำแดงกิริยาล้มผายกว่าเดิม, บางครั้งก็ควงเล่น
คว่ายท่วงที่อันเย้ยเยาะ เรอมีกริยาประหลาด,
ซึ่งนับว่า เป็นครั้งแรก ที่ปรากฏแก่ตาข้าพเจ้า.
เจ้าพวกลูกสมุน ทิชน อยู่เป็นกลุ่ม ช้างหลังเริ่ม
หันหน้าเข้าชบชบกันพึมพำไม่เป็นศัพท์.

ขณะนั้นก็เหมือนว่าคำฝ่ายต่างก็ยินยอม
พกรกัน ในทันที, ขึ้นจึงคิ นายทหารเอก
ทั้งสองคล้ายกับ จะรู้สึกได้ ที่ ชวนชานะ อัน
แท้จริงนั้นอยู่ทีผลของการต่อสู้ตัวต่อตัวระหว่าง
ชนลและเรอผู้มีมอเอก. ข้าพเจ้าเฝ้าไค

พ.ศ. ๒๔๗๐

อัสมาเทวี

ว่าอย่างไรเสีย พวกมัน ก็มั่นใจว่าเรซู คงเป็นผู้
กำความมั่งคั่ง, พึงแก่เพราะเจ้าชายแห่งมัน
เป็นผู้คอยไปด้วย ความมั่งคั่งของพวกมันไม่มีใคร
จะสามารถประหารชีวิตพวกมันได้.

เรซูหยกขำเลื่อง คหขวนอินทโกสแกสคร
หนึ่ง, แล้วกล่าวขุ่นขี้เสียงอันดัง.

“เหมือนขวาน ของข้า, เหมือนมาก.
ระยหงอนก็เหมือน; หัวแหลม ก็เหมือน;
หน้าขวาน โค้งก็เหมือนในวันแรกก็เหมือน. ข้า
เกรงว่าคงจะเป็นขวานเล่มนั้นแน่. แต่อย่าทะนง
ไปเลยนะ, ข้ารู้ดีว่า พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ได้
อัญเชิญเล่ม ที่ข้าทำหายไปไว้ ณสวรรค์ แล้ว.
ทำไมลูหลาน จึงอวดวิเศษ ทำมาลงตา ข้าเล่า,
จะมาทำลายขวัญง่าย ๆ เจียวหรือ?”

แม้ว่าเรซู จะพยายามพูดอย่างองอาจ สัก
ปานใด, ก็ยังจับส้นเนียงไว้ว่าสิ้นวันจะไปด้วย
ความหวั่นเกรงอย่าง.

“อัมสเตอร์ดัม,” ข้าพเจ้าเอ่ยขึ้นใน
ท่ามกลางแห่งความเงิบ, “มันแน่, จะ
บอกอะไรให้!”

ขุนซูลเอียงตัวมาใกล้, พิมพ์เบา ๆ ว่า,
“ว่าอะไร, ท่านผู้—ระวิง—ตลอด—กัน?”

“ระวิง อย่าหมายหน้า หรือ หน้าอก เป็น
อันขาด, ฉันเชื่อว่าไอ้หมอนคงจะมีอะไรสัก

อย่างหนึ่งเป็นแน่. กูลิ, ลูกเขยยังทำอะไร
ไม่ได้เลย. พยายามเอามันทางหลัง, เข้าใจ
ไหม?”

“ข้าไม่เข้าใจเลย!” ขุนซูลตอบ, คา
ย้อยที่ปรบภัย, “แต่เอาละ, ข้าจะพยายาม
ทำตามพูดเสมอ. ข้ารู้ดีว่าคำพูดของท่านมี
ค่ามาก. เอาละ, เจียวละ!”

ทันใดนั้นอัมสเตอร์ดัมก็โยนอาวุธคู่มือ
ขึ้นบนอากาศ, ขุนซูลขวานรับคำอันหนัก
ได้ไว้อย่างแม่นยำ. ขุนซูลเริ่มกล่าวคำพูด
เป็นเชิง ทำท่าย และขอให้ ชื่นบาน ตามลัทธิ
ธรรมนิยมของชาวซูลก่อนจะเข้าสงคราม.

“โอโฮ!” นายทมิฬ ร้องเสียงดัง,
“ข้าแน่ละ คือสิ่งที่ โททนมั แห่งเจ้าข้าผู้มี
ฤทธิ์, ข้ามีสัญญาว่ามนุษย์สิ่งหนึ่งของชาวซูล.
ข้าเคยคิดว่าไม่เคยปล่อยให้เหยื่อหลุดกรงเล็บ
ไปได้เลย. สมญาข้าคือชื่อหนึ่งนั่นคือ ราชา
แห่งสิ่งกาล ผู้ซึ่งชำนาญในการล่ารักษา
พร้อมด้วยบริวาร กับน้องชายของข้า, ผู้ถือ
ศทาอันมีนามว่า ผู้—รักษา—สะพานแห่ง
วิฆเนศวร. อาชา! ข้าแน่ละคือเจ้าชีวิต
แห่งชาติขวานผู้ประหารชีพมนุษย์ ชึ่งมีนาม
ว่า ‘อมตะบุรุษ,’ คือตัวเจ้า, ชึ่งถือ
ขวานโบราณอยู่ต่อหน้าข้า! ข้าเป็นผู้ทำลาย

โกศโรหิต

มิกุน

ล้าง วงศ์ ซาลา ถาชี และ ชิง ไต้ แม่ นาคา กอก
พลับพลึงมาแนยข้าง. ข้าเปนผู้ทูลถวายรางวัล
อัน กษัตริย์ คิงงาน ไม่เคย มี ใจรัก, และ
ภายหลัง ข้าได้ร่วมมือกับ โมไปล้างชีพกษัตริย์
ผู้เยื่อหยิ่งเสีย, เจ้าจงตระหนัก แน่เถระว่า

ข้าเปนวงศ์กษัตริย์, มีสมญาว่า **บุลา**

เลี้ยว ผู้ประหาร, หรือ **นก**

ห้วยวาน หรือ **อัมห์โล**

บีกาชี รอมทัพ, ผู้ซึ่งไว้แล้วซึ่งคู่ปรีย์

ในเชิงยุทธอนันยัตถิธรรม. กิละ, เรซุ, แม้เจ้า

จะใหญ่โตเหมือนอนันยัตถิ, หรือจะเป็นรากษส

อันชั่วร้ายกัก, ข้าก็หากกลัวไม่. มาเถิด,

มาลองฝีมือกัน! ก่อนที่ตัวเราจะส่งขุนมาอีก

คืบหนึ่ง, บรวิวารของเจ้า, พร้อมด้วยของข้า,

จะคิดสินไต่ว่าใครจะดีกว่ากันในวันชริย. มา

เถระ, โอ้หามา, จะมีวันนั่งอยู่ไย! ข้ารู้สึก

คันเย็นเฉียบและเลือดเดือดอกพ่อยแล้ว. มาสู้

กันอย่าง ชายชาตินักรบสิ, โอ้หมาระยา!

ไอส์ตัวอ่อนเกินนอมนุษย์! ไอน้ำรักนศพยาก

สลักปรก! โอ้หมาฆ่าชนเทา!”

ประ โยคเหล่าน, อัมสะ โลโปแกสกล่าว

ออกมาด้วยสำเนียง อันดัง เต็ม ไปด้วย ความ

เกรี้ยวกราก. ในขณะทีพคนั้น, นักรบซล
ทั้งสองซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ ก็คมมอริยเป็นจังหะวะ,
ส่วนโกโรโค ก็พมพ้า สวท คาลาอาคม ตาม
ธรรมเนียมซล.

ตลอดเวลาทัพ, ขนซลจยิบตัวไปมา,
ชั้นแรกก็เพียงคิระะ, ต่อมาจึงโย โสไล่ ข้า ๆ
คล้ายัญญาคา ซึ่งต้องลม หรืออกันยหนึ่งคล้าย
งพิษที่ชูหัวจะฉก, จากนั้น ก็ก้าวเท้าออกไป
ทีละข้าง, แล้วก็ ชักกลับ มาอีก อกคล้าย ๆ
นักเดินร่า, แสวง กิริยาอ้วโทมะ ให้เรซุ
ลงมอริย.

เรซุยังคยยืนนั่งอยู่ตามเดิม, ทอตกอัน
เฉียว ชุ่น จัป อยู่ ที่ กิวิยา อาการ ของ อัมสะ โล
โปแกส คล้ายกับจะยกให้หมคว่าขนซลจะทำ
อะไรต่อไปอีก.

งทองนพิษร้ายได้ เริ่มฉกแล้ว!

อัมสะ โลโปแกส โจน เข้า พัน ด้วย ขวาน

เต็มแรง, แต่เรซุยกไล่หวั่วไว้ ใ้ไยอย่างว่องไว.

มีเสียงกึ่งสนั่นคล้าย โลหะกระทบกัน, ข้าพเจ้า

จึงรู้ว่าโลห์ ที่เห็นฉก ๆ ว่าทำด้วยหนังกนั้นหุ้ม

ด้วยเหล็กกล้า. เรซุ พันคอบ ย้าง, แต่

อัมสะ โลโปแกสโคกหลยกลับเสียทัน. อาการที่

พันคอบมาโดย รวกรเร็วเช่นซบ ให้เห็นพละกำลัง

อันฉิคมณญ์ธรรมภา, สามารถจะใช้ขวาน

พ.ศ. ๒๔๗๐

ขัณิกาเทว

อันหนักไค้คล่องแคล่ว. เมื่อเลิกที่หมายเช่นนั้น, เรซู ก็หาปล่อยไป ขวาน เหลียงเลย ค่อยไป ตามกำลังแรงไม้, กลับคอนไว้นหยุด, ทำให้ข้าพเจ้า รู้สึกว่า แทบไม่มีใคร ในสากลโลกจะ สามารถทำได้.

อัมสเตอร์ดัม โปแลนด์ มองเห็นกำลังของเรซูไค้, ก็นั้นจึงรีบเปลี่ยนกลยุทธเสีย. ขวาน อินทโกสัดนั้น มีที่มากกว่าขวาน ของเรซู สักหกหรือแปดนิ้ว, ประกอบ ด้วย อัมสเตอร์ดัม โปแลนด์ มีช่วงแขนยาวกว่าปรกติ, จึงไค้เปรียบว่ามาก. ขนชูลพลิกหน้าขวานหงายขึ้น, ให้เกือบแหลมงอไค้ เป็นรูปพระจันทร์ ครึ่งเสี้ยว ตรงสันขวานคว่ำอยู่เบื้องล่าง, แล้วก็ไจ้เข้าที่เรซูเต็มแรง. ฤทธิเดชของเกือบแหลมอันนั้น

แหละ หนุนให้ ขนชูลไค้ สมญาว่า “นกหัวขวาน” เรซูยกไค้ที่ขึ้นรัยไค้โดยเร็ว, เหล็กค่อเหล็กกระทันหันเป็นประกาย.

ปลายงอยอันแหลมคมของขวานอินทโกสัด แกลส พุ่งเข้าตรงทรวงอก เรซู อีกสองครั้ง คิก ๆ กัน, แต่ มนุษย์ยักษ์ หาไค้ สะทึง สะเทือนประการไค้ไม่, คงรับไค้ ไค้โดยปรกติ. ทันใดนั้นมันก็ส่งเสียงร้องลั่นคล้ายฟ้าผ่า. จะเป็นไค้ด้วยโทษะ, หรือ ความเจ็บปวด, หรือ

ทั้งสองอย่างนั้น, ข้าพเจ้าหาไค้ไม่ได้. มัน โผนเข้าพนักอัมสเตอร์ดัม โปแลนด์เต็มเหนียว.

ขนชูลยกไค้ที่ขึ้นรัยไค้ไว้, แต่เป็นด้วยกำลังแรงผิดกว่าเดิมไค้ที่หนึ่ง ช้างน้ำ จึงทะลุ เปรูไหวคังทำด้วยกระคาย, วิถีของคมขวาน เฉไปทางหนึ่ง, เลียบไหล่ขนชูลไปนิกเดียว. ก่อน หน้าที่ เรซู จะ มีโอกาส ทะลวง พนักไค้ อีกครั้งหนึ่งนั้น, อัมสเตอร์ดัม โปแลนด์ ก็โยนไค้เข้าใส่หน้ามัน, แล้วโคกเข้าพนักทั้งสองมือ. ข้าพเจ้า รู้สึกว่า มีกำลัง แรงมาก จนเรซูไปทางหนึ่ง, แต่ไม่ถึง กับล้ม. มีเสียงคังคล้ายคนไม่ ทม โพล่งข้างในลูกค่ออย่างหนัก ๆ. หนวคอินทโยวของเรซูขาดออกมาเป็นปอย ๆ แต่ตามอกหามันขาดแลไม่!

“ดากาต! (มีดากาตคม)”

นักรบชูล ทั้งสอง ร้อง ตะโกน ด้วย ความ โกรธ “อ้ายผี! มันควรจะขาดเป็นสองท่อนที่เดียว!” ข้าพเจ้าคิดว่าเรซูมีเกราะมากกว่ามีอาคม.

เรซูหัวเราะคังค้อง, ทว่าให้อัมสเตอร์ดัม โปแลนด์ กระโคกถอยหลังกลับมากด้วยความปลาบใจ.

“โอระยา!” ขนชูลร้องคังด้วยความ โกรธ “โอระกษส ละมันมีเล่ห์กะเท่เท่เสมอ. รมกัน อย่างลูกผู้ชายซื่อ, อ้ายเหมา! กระต้องยัน

หุ้มให้ไว้, อย่าทงไปเลย. เนอ้ม
จะแข็งไปทุกแห่งนั้นอ่อนก. สัญชาติปศุ
มันจะคงมีประทุให้ วิญญาณเข้าออกเสมอไป.
ก็จะคงหาประทุนั้นไว้ไว้. ขวาน ของกู
นั้นแหละจะเข้าแทนวิญญาณของมึงละ, ระวัง
ให้ก็เถอะ!”

พวกแล้วชนซูลก็เริ่มเขยอนกายละไปทาง
เยื้องซ้ายข้างขวาย่าง, ทาโอกาสั่งอ้อมเข้า
ประชิดทางเบี่ยงหลัง, เรซคเหมือนจะเข้าไ
ลู่ทาง ของ อัมสเตอร์โลโปแกสค์, จึงย้ายหน้า
รับไว้เสมอมียอมให้กลับเล็งเข้าหลังไว้. มัน
พยายามโคกฟันชนซูลหลายครั้ง, แต่อาศัย
ที่อัมสเตอร์โลโปแกสค์คอยดอยท่างไว้เสมอ, จึง
กลายเป็น ฟัน อากาศ เปลา่ กัง ทื่อ ไป ทุกที,
ขณะนั้นพอกังควงตะวันตกซ่งฟันยอกไม้, เปเล่
รัศมีเข้าตาเรซทำให้มัวฟางมองไม่ถนัด. มัน
เริ่มหันหันขวาง, ซึ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะ
รู้สึกเห็นชอบขึ้นมาแล้ว.

ในยักโน้นเอง, เรซ ก็เปลี่ยนอิริยาบ
ว่องไวเปรียบดังเสือร้าย, คล้าย ๆ กับจะรุกรบ
หันหันเปรียบกับ ให้พ่ายถูทสี่เหลี่ยม ๆ มันโยน
โล่ทั้งสี่, ไข่มือก้อมทั้งช่วยจับขวาน
ให้มันคง, แล้วแผ่น โฉนเข้าหอกซ้ายย้ายขวา
เอา ชนซูล เป็น ชูลมน รวบรวม กับ สาร ตัว ถัดมัน.

อัมสเตอร์โลโปแกสค์รีบกระโดดถอยหลัง หลบคม
ขวานชนซูล. ครั้นแล้วก็หันหลังออกวิ่ง
ขึ้นเนินไปโดยเต็มฝีเท้า.

พลรบฝ่ายเรซ สั่งเสียงให้ร้อง เกรี้ยวกราว
เบาะเย้ยต่าง ๆ นา ๆ จนข้าพเจ้ารู้สึกหน้าชา
และหัวใจเต้นแรงกว่าเดิมดังหลายเท่าตัว. ฝ่าย
โกวิทและซูลทั้งสองนั้นต่างคนก็ต่างมองคุ
นาย ของ ตน อย่าง แปลก ใจ และ อับ อาย เป็น
อันมาก. ข้าพเจ้าเอง รู้สึก แปลก ไม่แพ้ คน
ทั้งสาม, พยายาม เดาความคึก ของชนซูล
ชั่วเวลาอันเล็กน้อยนั้นด้วยความร้อนรน.

เรซเห็นได้ก็ถอยถอยโล่ติดตามคู่ปรับของ
มันไปโดยนึกกระหิมใจ ว่าคงจะได้ชัยชนะ
เป็นมั่นคง. แม้ว่ามันจะพยายามเร่งฝีเท้าให้
เร็วขึ้นสักเพียงใด, ก็มิสามารถจะจับทันพ่อ
ยอกนกรบ ของเรได้, กระนั้นแหละ จึงเพิ่ม
ความเคื่องแค้นให้แก่มันเป็นทวีคูณ. อัมสเตอร์
โลโปแกสค์เร่งวิ่งให้คึกไป คมมา เพอ แล้งให้
ศัตรูวิ่งล่าบากชน. ทำกิจนั้นว่าประสพผล
สมคาก, เพราะปรากฏว่าในที่สุดเรซก็หมด
มานะ, ลงหยุดยืนหอบท้องแฉ่ว ๆ แทนจะ
หายใจไม่ทันอัมสเตอร์โลโปแกสค์วิ่งไปก็สย
หลาถึงยอกนกรบ. ชนซูลหยุดยืนพักเหนื่อย
แต่ คงคงขวานอินทโกสแกสค์ อยู่ไปมาตลอด

พ.ศ. ๒๔๗๐

อัสตินเทวี

เวลา.

อัมสเตอร์ดัมไปแกสตันสค์อากาศอันสดชื่นใน
ตอนเช้า รุ่งอรุณ อยู่ สัก ๓๐ วินาที เห็น จะ ไค้.
ข้าพเจ้า แหงนหน้า ขึ้นมอง คุ้งทวนหน้าของเข,
รู้สึก ว่า เข้มเกรียม เพิ่ม ความ คุ้ย นำ กลัว
คล้ายหน้าสุนัขขี้ขี้. ริมฝายปากอันหนาและ
กว้างทั้งสองแฉะแยก, มองเห็น ชัฟฟิงชาว
ฉนิ; ที่แก้มมีรอยยิ้มคอยลึกลงเข้าไปกว่าเกม,
คาทางสองลุ่มโพลงมีไค้กระพริบ, คล้าย ๆ
กับ นักสกดคองจิต ผู้มีสายตา อัน กล้าแข็ง;
ขณะที่ยกนิ้ว, หนึ่งยื่น ที่หน้าผาก ก้มขุ่น
ยวบลงนำหวาดกลัวกัน.

ขุนซูลย่นยักตัวทรง, เบ่งกลัมนอทุก
กลัมนทวัตรพวงค่างาย, คล้าย ๆ ก็ยจะเริ่ม
เปลี่ยนกลยทระไรสักอย่างหนึ่ง!

“วิ่งไปอีกซิ. โอ้หมาดำ!” พวกเจ้า
เรซุทะ โจนัน, “หันทำไม่เล่า, โอ้เปรต!
จะไปเมืองไคร้กไปเถอะไซ้!”

อัมสเตอร์ดัมไปแกสตันสค์ว่ากำลังถูก เย้ยเยาะ
อย่างออกอุญ, แต่หาได้เอาใจใส่ไม่, ค่อย ๆ
งอตัวลง, กำฝุ่นแห้ง ๆ ขึ้นมาจุ่มทั้งสองให้
หายลน. ชัฟฟิงคาต่อมา, ขุนซูลก็วิ่งเข้าใส่
ประกัย อย่าง รวดเร็ว คุ้งลงขุ่น ที่ พุ่ง ออก จาก
แหล่ง!

ข้าพเจ้า, แอลเลน ควอเตอร์แมน, ไค้
เคยเข้ามาจูนัยในอาฟริกา มาแล้ว หลายครั้ง,
ไค้เคยเห็นผิ ไม่ลายมือ และความสามารถของ
นักวิ่งด้วยชก ๆ มากมาก, แต่ยังไม่เคยเห็น
การเข้าวิ่งประกัยของผู้ ไค้ระวกรวดเร็วจึงจักรฉิน
เหมือนอัมสเตอร์ดัมไปแกสตันสค์. ความเร็วของ
ผู้เท่า ขนซูลก็เลย จะ ไม่แพ้ ผู้เท่า สิ่ง ที่ ไค้แม่
ลูกอ่อนขณะ ที่ โจนันยัสตรของมัน คุ้ยคล้ายกับ
ว่าเท่า ของ นักวิ่ง ซูล ผู้ ไค้ไค้ กระทยกินเลย.
ประมาณสักสิบสองฟุตระถึงตัวเรซุ, อัมสเตอร์
ไปแกสตันสค์ก็อมตัวลงคล้าย ๆ นัยของ ๆ, แล้ว
ก็กิน โจนัน ไค้รวกรวด!

ช่วงเป็นการกระ โทคอย่างน่าพิศวงยิ่งนัก!
อย่างไรก็ดี, ขุนซูลจะต้องผกหักทำทางถอย
แยกมาจากสิ่ง ที่ ไค้อย่าง ไม่ต้องสงสัย. อัม-
สเตอร์ดัมไปแกสตันสค์ โจนันสูงมาก, ระยะที่กระ โทค
นั้นสูงกว่าศีรษะเรซุสักครึ่งฟุต, อำนวยโกลาศ
อันงาม ให้แก่เขาสมใจนัก, พอข้ามหัวประกัย,
ขน ซูลก็เงอขวาน ฟันลง ไปที่ท้ายทอย เรซุ โดย
เร็วที่สุด, พอมีเสียง “ฉิว” คล้ายคน
ฟันหยาบ, โลหิตสีแสดเข้มก็ไหลออกมาพลั๊ก ๆ
น่าเสียวใส่. อัมสเตอร์ดัมไปแกสตันสค์ไปไกล,
พอถึงกินก็รีบหันหลังวิ่งเข้าใส่เรซุใหม่.

ดูเหมือนว่าปากแผลอันเหวอะหวะนั้นจะทำ

ความรู้สึกว่าคาญให้แก่เรซู แต่เพียงเล็กน้อย. เลี้ยวเข้ามากู้. กุบาย เพราะชวานของกุ
ก่อนที่มัน จะหาย คง เพราะ กาว กระ โทก อัน
ปลาคัน, อัมสเตอร์ไฮโปแกสก็พุ่งลงไปใต้ต้นคอ
เต็มเห็นขยว, หน้าชวานอินทโกสแกสหมลัก
ลงไปทันที. เรซูหันขวับมาเล่นงานเอาข้าง,
แต่อัมสเตอร์ไฮโปแกสรีบกระโดดหลบ และ โน
ไปทางหลัง, เงือชวาน พ้น ลง ไป สามครั้ง
คิก ๆ กัน. ฉะที่สามนั้นมัสเตียงก็ถนัดคล้าย
พ่นมะพร้าวหัวลูกใหญ่ ๆ. เรซูเซไปชวาน
หลกจากมือ, ไม่ทันที่ชวานจะพ่นซ้ำ, ก็
ล้มชวลงยังพนักคน, มัสเตียงจะกักันไม่ ใหญ่
โค่น!

มันใจว่าสงคราม แดงฉาน คงจะเสร็จสิ้น
ทันที, ข้าพเจ้าก็ออกวิ่งไปที่ร่างเรซู. อัมสเตอร์
ไฮโปแกส ขึ้นเอาเท้าเหยียบ ออก ปรั้งกัษ, ไซ
มือชวาน ชวาน พอ ประทับกาย มิให้ล้ม ด้วย
ความเหนียวอ่อน. เรซูยังหาได้สิ้นใจทีเดียว
ไม่, กวางทางสองลมพอง, ร้องทชชชช
ด้วยความอาฆาตของเรซูอย่างลึกซึ้ง.

“มึงยังไม่ชนะกุทรอก, โอ้ทมิฬ,” มัน
พุกพลาหงอยพลาหง. “ถ้าพึงมึงนั้นอย่าหวัง

เลยว่าจะฆ่ากูได้. กุบาย เพราะชวานของกุ
เอง! โอโย! โอสิศวะร้ายชาติหน้ามึงกับกู
จะต้องพอนอีก, จะต้องไ้รบกักันทุก ๆ ชาติ
นั้นมันชวานของกูแท้ ๆ, อินางอัยยัยชะ โมย
เอาไป นานแล้ว. อย่า ทะนง ไปเลย เหวย,
โอสิศักซ์! กุบาย ก็จริงแต่ มือทั้งสองยัง
แข็งแรงพอจะบีบคอ มึงให้ขาดได้! กูอยาก
เอาตัวมึงไปนรก พร้อม ๆ กันนี้, จะไ้สู้
กันใหม่ให้สนุก. นางลูลาลามันชนะ, ก็แล้ว,
ฝากไว้ก่อนเถอะ, ชะตามันจะขาดเข้าสัถวัน
หนึ่งทรอก. ฤคัสยศาทั้งหลายเอ๋ย! จงมา
ประกันชมข้าง ๆ ข้า! ช่วยข้าสายแข่งให้
มันตายเสียด้วยไฟ” อย่างรู้ผลเกิด, ให้ความ
งามของมันฆ่ามันเอง — — —

ทันใดนั้นเรซู ก็เหวี่ยงแขน ทั้งสองกางออก,
ถอนหายใจถี่, แล้วเริ่มส่งย่นมิได้ ไหวติง.
วิญญาณ อัน กักขพระ ชั่วร้ายได้ หลุดลอย ออก
จากร่างในบัดนี้!

ขณะที่ข้าพเจ้านับลงอนิจจังชีพของเรซู
นั้น, ไ้ยีนเสียงฝีเท้าคนวิ่งและเสียง ไ้ร้อัง
เกรียวกราว เหลือบหน้าไปเห็นเหล่ามนุษย์

“พระนางอัสมาสันชีพ เพราะชายไฟขณะ เมื่อ พย กับเลียววินเค (พระศาสดาโคโรทิสต์
กลับชาติ).” กุในเรียง สวรรค์สองพันปี ตอนสุดท้ายซึ่งต่อจากเรื่องนี้.

ชาว อามะธัคคะ ฝ่ายแว้งพากันเข้ามา รอย
ข้าง, พอดึงก็ใส่ข้าพเจ้าออกห่างแล้วร่วมกัน
ล้อมทวาราชูรวาภัยฝั่งสันคชชาวคเจ้ารวมล้อม
สันคชจึงจอก ตัวเกราะหรือ ขัวย ความ
เคื่องแค่น และ เกลียดซึ่ง ซึ่งสุม อยู่ในอก เป็น
เวลานานนี้, ต่างคนก็ต่างใช้หอกทิ่มแทงร่าง
อันปราศจาก วิทยญาณ นั้น คนละทีละสองทีจนใน
ที่สุด ก็แหลกเหลวพาสันไม่ได้.

ข้าพเจ้าหมดความสามารถจะชักขวางการ
กระทำ อันยาเถื่อน นี้ได้, ต้องปล่อยให้เลย
ตามเลย, รู้สึก เสียหายเป็นอันมาก ทิ่มทิ่ม
โธดาคะ ได้เห็น ร่างกาย ของไอหมอวิเศษนั้น
เสียแล้ว. ข้าพเจ้าต้องการรู้อย่างยิ่งว่าเกราะ
ที่หน้าอกของมันทำด้วยโลหะ อะไร จึง แข็งทน
ทานไปทั้งลูกปืน และขวานใหญ่ เช่นอินทโกส
แกสน. พอเจ้าพวกนั้นกระจ่ายไป, ข้าพเจ้า
ก็แหวกเข้าไปดูเห็นร่างของเจ้าเรช ขาคอก
เป็นท่อนเล็ก ท่อนน้อย, ส่วนเกราะนั้นไม่มี
เหลือสักชิ้นเดียว, คิดว่าคงจะรถทั้งเอาไป
เป็นเครื่องลงอย่างไม่ต้องสงสัย.

เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าพเจ้าจึงสามารถจะจรรณ
ยปร้างของเรชได้แต่เพียงว่าใหญ่ โดลคินนุญ,
หน้าตาคล้ายยิ่งกว่าสัตว์บ้า, อายุ ของมัน
ตกอยู่ในเกณฑ์เจ็ดสิบ, ซึ่งก็ไม่มีสมกับกำลัง

อันกล้าแข็งเลย.

ขณะนั้น คุณหมอน อัมมะ โลโปแกส จะคน
จากวงค์, เบ่งตามองดูรอบ ๆ กาย. บุคคล
ที่ชนซูล จับ ตาคอย่าง ถมึงทง นั้น คือ ตาเฒ่า
บิลลาลิ, ซึ่งยืน เข้ามอง ลมพวนกแต่ตงกิริยา
พอใจอยู่ข้าง ๆ.

“ข้าคิดว่า อีคน แทะละ เยาว ข้า เมอธ,
ทำไม, คนอย่างข้านี้จะเห็นไอฉนั้นง่าย ๆ
เจียว หรือ?” อัมมะ โลโปแกส พกอย่าง
โกรธเค้น “มาซิ, พยิบขวนมาสู้กัน,
ถึงข้า จะเห็นอ ย ก็เอาดีแหละ. อยากจะเอา
เลือกมันลงมอเสียนัก!”

คาบิลทำหน้าเล่ลลิก แล้วถาม ข้าพเจ้าว่า.
“ท่าน — ผู้ — ระวัง — ตลอด — คั้น, ชนซูล
นั้นพวกอะไร?”

ข้าพเจ้าแปลความให้แกฟังอย่างละเอียด.
คาบิลยกมือขึ้นด้วยความตกใจกลัว แล้วก็
หันหลังออกวิ่งไปเต็มฝีเท้า, เราไม่ได้พยหน้า
แกอีกเลยจนกระทั่งถึงนครโคร.

ขณะที่เรชล้มลงนั้น, เจ้าพวกมนุญ
กินคน แดกซอ สั่งเสียงร้อง อะระ โอวยาย ด้วย
ความหวาดหวั่น. มันต่างคน ก็ต่างหันหลัง
วิ่งกระเจิก กระจ่ายเข้าป่าไปอย่าง ไม่คิด ชีวิต,

โศกโรหิต

มิกุน

เพราะรู้สึกว่ามีคนอื่นเสียแล้ว ก็ต้องเป็นฝ่าย
ปราชัยอย่างไม่มีขยู่หา.

พลบค่ำเราพากันวิ่งออกไปดึกๆ, อาศัย
ที่พวกมันเป็นผู้นำเข้ามา มากกว่า จึงหลบหนี
รอดชีวิตไปเป็น ส่วนมาก. เมื่อเห็น ว่าใคร
ประ โยชน ไม่สมกับค่าเหนื่อย ก็นั้น, ต่างก็
พากันกลับมาไล่ตาม พวก ที่ถูก ยากเข้าไป
ไม่ไหว ล่นอย่างสนุกสนาน. ข้าพเจ้าพร้อมกับ
สหายร่วมใจอีกสามคน ไปไล่ตามและจับตัว
ไล่ติดตามไปด้วยไม่, เพราะมอง เห็นว่า
เราไล่จับมันอย่างถูกต้องแล้ว.

สิ่งที่ทั้งหมดนั้นอยู่ในใจข้าพเจ้าและคนอื่น
ก็คือการช่วยเหลือคนอื่น, ลูกสาวโรหิตสัน
ผู้ช่วยฉัน. อย่างไรก็ดี, ถ้าไม่ใช่เพราะเห็น
แก่เพื่อนแล้ว, ข้าพเจ้าก็จะไม่กล้าหาญ
ช่วยเหลือ เข้า คลุกคลี ไม่ กับคนอื่นเลย
เหล่านี้ได้จนถึงกับประสพความมั่งคั่ง.

แต่ว่าคนอื่นซึ่งคงอยู่ที่นี่แล้ว? หล่อน
ยังมีชีวิตอยู่หรือ? ข้าพเจ้าได้ ยืนสนทนากับ
แล้ว ๆ ว่าหล่อนคงถูกจับอยู่ในกระท่อมนั้น, ถ้า
เป็นจริงตามนั้นก็น่าเป็นบุญที่สุด, ขณะนั้น
เจ้าสัน กำลังประ โยชน เลี้ยงขี้หมูอยู่ ทว่า
ไปดึก ๆ, เป็นการลงมืออย่างสนุก, ข้าพเจ้า
เห็นไป เรียกให้ ตาม ขึ้นไป ที่ กระท่อม บน เนิน

ด้วยกัน.

ชุดทั้งสองพร้อมกับอัมสเตอร์ ไบโกลอสตาม
หลังเราขึ้นไปด้วย เพื่อเป็นทุนไว้ว่า ถ้าเกิด
การสู้รบกับคนอื่นอีก, ก็จะได้อะไรเหลือเกิน
อย่างขึ้นแข็ง, สักครู่เราก็ดึงกระต๊อมหลัง
น้อยนั้น, สังเกต เห็นทำด้วยกิ่งไม้ ใบไม้สัก
ยาวราว ๓๐ ฟุต และกว้างประมาณ ๑๒ ถึง ๑๕ ฟุต

หนามกระต๊อม หันไป ทางทิศตะวันออก,
ที่ประต้อมีบานอย่างหนาด้วยซี่เหล็ก, ข้าพเจ้า
หยิบยื่นของมอมก, รู้สึกหัวใจ สดโลด
แรงกว่าเดิม, เพราะไม่รู้ว่าสิ่งที่จะภายใน
มีน่าน่าขยู่หาอะไรประการใด. ข้าพเจ้าสะกด
ใจเอื้อมมือ แหว่ง ฝ่าออก แล้วใส่หน้าเข้าไป
อย่างระมัดระวังพร้อมกับยืนสนในมือ. มี
บังตาสามตัวใบยาวสามนิ้วยื่นออกมาหนึ่ง แคม
ช่องเล็ก ๆ พอจะ มอง ลอดเข้าไปภายในได้.
ข้าพเจ้าเพ่งตามองตอ อยู่ชั่ว ๓๐ วินาที จึง
สังเกตเห็นร่างมนุษย์คลุมผ้าขาวคล้ายพระนาง
อิสลามนั่งอยู่บนแท่นสูงชิดผนัง, เบื้องหน้ามี
สัตว์ผิวดำคลุมผ้าขาวเช่นเดียวกันนั่งกับพื้น
เรียงเป็นสองแถว ๆ ละสามคน. หญิงเหล่านั้น
สวมเสื้อขยู่หาจริง, ที่บนเอวมีคมเห็นประจักษ์
ตัวคนละเล่ม. ฉันเห็น ข้าพเจ้า คิดว่า จะมี
จำนวนเพียงเท่านั้น, แต่ครั้น กวักกวาดพื้น

พ.ศ. ๒๔๗๐

อัศนิทาเว

พิเคราะห์ ไปอีกสักครู่ก็แลเห็น ว่าเจ้าโยคี
ผู้หนึ่งนอนสนชพ้อยตรงกลาง ระหว่างหญิง
ทั้งหก กับแท่น ซึ่งมีลักษณะคล้ายขลุ่ยกลั่น
ตามร่างกายของมัน โยคีไปคว้าเลือกเป็นลุ่มๆ,
ดูเหมือนว่าเสียดสีตัวมันด้วยมือให้กลายเป็น
สีแสดเข้มไปสิ้น. ที่มือนั้น มีทองคำยาวกำอยู่
เล่มหนึ่ง แต่ หามิ รอยโลหิตไม่. ข้าพเจ้า
สังเกตเห็นหญิงเหล่านั้นนั่งไม่ตึงกายคล้ายๆ
กับย่ำจากจากวิญญาณ.

“คุณ ยาส, นั่น มีสีอินชเนทีเคียว,”
ฮันส์ กระซิบ ค่อย ๆ. “นางทั้งหก นั้น เป็น
สาวใช้ทั้งหมด. ไม่ต้องสงสัยเลย, โอ โยคี
โยคินคงตอกขึ้นมาระงำเธอ เพื่อแก้แค้นแทน
เรชนายของมัน. หากเคราะห์ คินางหกคน
คงเข้าขงกันไว้ และเลยจำมันเสียเอง. คุณ
ว่าอย่างไร?”

ข้าพเจ้ารู้สึก ว่าฮันส์ สันนิษฐานได้ โกล
ความจริงที่สุด, เพราะ การปรากฏว่าหญิงที่
นั่งอยู่บนแท่นนั้นคืออินชเนตจริง; โอ โยคี
ตาย อย่างไรเสียก็ต้องมีจะ ประหารชีพเหล่านั้น
ด้วยความสามารถ แก่งัดหญิงสาวใช้ทั้งหก
จากการจำมันเสียก่อน.

ข้าพเจ้าสั่ง ให้ชลุททั้งสองกระซำกมันและ
โยปาลมเหล่านั้นออกเสีย เพื่อจะได้มองดูให้

ถนัดและพึงชองเข้าไปด้วยอีกโสดหนึ่ง. ฮันส์
ก็กระต่อนนสร้างเป็นโรงพิชั้วคราว จึงไม่
มั่นคงพอพึงเป็นชองได้ ไม่ขาดลำบาก. จาก
นั้นเราทั้งหกก็ย่างเท้าเข้าไปด้วย ความ ระมัด
ระวัง.

หญิงทั้งหกหันมามองอย่างตึงตังโกลัว,
เราเห็นหน้าเหล่านั้นถนัด, รู้สึกว่ายังอยู่ในวัย
สาว, มีอายุอยู่ในเกณฑ์ ๒๐ ปี. อาการที่เรา
บุกรุกเข้าไปอย่างไม่ใช่มิตร น, ทำให้เหล่านั้น
ชักมึนเห็นมออก โดยเร็ว. ข้าพเจ้าเห็นถ่งนั้น
จึงร้องบอกให้ วางเสีย, แจ้งว่าเราจะ ไม่ทำ
อันตรายเลย.

หญิงสาวอาละอัคระ เหล่านั้น ยัง กุ่ม มึน
แน่น, จึงมองที่เรา ด้วยดวงตา อันลึกลอง.
ข้าพเจ้าเห็นเป็นการ, เถรจะเกิดอันตราย
ถึงอินช, จึงชักย่นออกชั พรอมด้วย ฮันส์,
คิดว่า ถ้าช่นออกอาจ เป็นภัยช่นแล้ว, เป็นยิ่ง
อย่างไม่ย้งที่เคย. นางทั้งหกมองศุดากัน
พลางหันไปโน้มนักระ กระทำ ความ เคารพแม่
อินช, พมพำคล้ายสวดมนตร์ ส้องส้ามคำ
แล้วก็ผลุกช่นขม; พลางช่มช่นสูงส่งช่น,
ดวงตาศึสนิท, ถอนที่เราจะเข้าชดชวาทัน, ก็

กลยลายมีกลองตรงหน้าอกชางช่ายกั “เวโย!”
ข้าพเจ้ารู้สึกเสียสยของช่นลุดช่า, จน

กระทั่งเขยวนก็ยังไม่รู้ว่า เหตุใดจึงเกิดอศิต
 วิชาตกรรมอันน่าสยวสมัน, ยางที่หญิง
 เหล่านั้นเห็นว่าไม่สามารถจะ ยั้งกันนายตน
 ไว้ได้, และยังเกิด ความหวาดเกรงต่อคำ
 สาขาส และ ความสาปแช่ง ขึ้นมาจึงซึ่งทำลาย
 ชีวิตตนเสียก่อน. หล่อนช่างใจเด็ดและห้าว
 หาญ ไม่เสียทีที่เป็นลูกสาวอามะอัคคะ. ยาก
 แผลที่หน้าอกตรงหัวโพก, ไม่ถึง อศิตใจ
 วิญญาณทั้งหกก็ลือออกจากกร่าง!”

ข้าพเจ้า ก้าวข้ามศพ เข้าไป ที่แท่น ช่งแม่
 อีเนซซังซม้อย คล้ายไม่มีชีวิต, เห็นหล่อน
 ถูกตรึงไว้ ด้วยสายหนึ่ง ซึ่งพันด้วย ลวดทองคำ
 สุกปลั่ง ดวงหน้าอันชัดสดกกลมด้วยผ้า
 ยางไม่ผิดพระนางอัชฌา: สมสาค้างกาน้ำ
 มีวงรองประขำทั้งขำทั้งสอง: มีชายผ้าห้อย
 ต่อจากหน้าคอนบนลงเจดพน; และตรงชาย
 ทั้งสองนี้ประดับด้วยไข่มุกเป็นเงางาม รัตนา.
 ช่นแรกข้าพเจ้า คิดว่า แมื่อนั้นช คงจะ สิ้น ชีวิต
 ตามคุณพ่อ ของหล่อนไปเสียแล้ว, แต่เมื่อ
 เข้าไปใกล้ จึงเห็นหน้าอก ของหล่อน กระพือม
 นูนขึ้นลง แสดงว่าหล่อนยังระย้อยร่วมโลก

กัวยกันต่อไปอีก

หล่อนสวมสร้อยคอทองคำ, มีแผ่นทองคำ
 แขน ๆ เป็นรูปรัศมี พระอาทิตย์ ติดอยู่ รอบเต็ม
 หน้าอก. ข้าพเจ้ารู้สึกคล้ายกับว่าแมื่อนั้นช
 กลายเป็นนางพญาไปแล้ว.

ข้าพเจ้าเอื้อมมือไป กระชาดสายหนึ่ง ออก
 และดึงผ้าคลุมหลอกจากดวงหน้า.

หล่อนคือแมื่อนั้นชที่รักอย่างแน่นแท้! หล่อน
 ยังมีชีวิตอยู่ก็จริง, แต่ห้ามความ รู้ สักไม่.

ดวงตาทั้งคู่มองผมไว้กระพริบคล้ายถูกสะกด
 ดวงจิต. ข้าพเจ้าเชื่อว่า หล่อนคงถูกวางยา,
 หรือมีฉะนั้น ก็คง จะประสพ ภาพน่า หวาดกลัว
 จนถึงกับเสียสติไป

เราทั้งสองช่วยกันประคองประคองหล่อนออก
 ไปวางไว้ โคนคันไม้ข้างนอก, ระจนทำคัน
 หามเสร็จ จึงแยกหล่อนกลับลงมา. ข้าพเจ้า
 มีรู้ ที่จะทำการรักษาพยาบาลอย่างใด, บร่น
 ก็สักก็ยากไป ไ้คิดควมาเลย.

การรักษามแมื่อนั้นชอันเต็มไปด้วยอินทราย
 ร้อยแปดก็ สุกสันลงละบั้นนั้น. เราทั้งหมท
 พากันกลับนครโครั ด้วยความมาสุใจ!

บทที่ ๑๙

ภายหลังชัยชนะ

เรื่องราวต่าง ๆ รวมทั้งแปลกและ ไม่
แปลกตลอดเวลาจากกันนั้น ข้าพเจ้าจะไม่
หยิบยืมเอาขึ้นมาเล่าให้มากไปนัก อัยการจะกล่าว
แต่เพียงเล็กน้อยคือเรียกว่าคดีที่สำคัญแก่การ
ขึ้นทัก, กล่าวคือขึ้นจากออกเดินทางพ้นแดน
ซูลมา อัมสะ โลโปแกสไม่เคยให้ ใครถามตน
เลย, มาคราวนี้แหละยินยอมโดยที่ ซึ่งข้าพ
เจ้าคิดว่าคงจะเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายใน
ชีวิต ของเขา. ที่เป็นอย่างนั้น ก็เพราะ ซูล
อ่อนเปลี้ยไป เนื่องจากการต่อสู้ อันเป็น ชนเอก
สำคัญในชีวิต. หากว่าอัมสะ โลโปแกสจะ
ไม่ได้ รับผิดชอบต่อผลเลยแม้แต่รอยก้นกิ้ง, แต่
ก็ได้ รับความกดดันเกินขนาดจึงเลยงั้นไป.

แท้จริง; คำเล่าลือว่า เรซู เป็นผู้วิเศษมี
อายุเหยียบร้อยประการหนึ่ง, และรูปร่างอัน
ใหญ่โต น่ากลัว มีสง่า สมกับคำเล่าลือนั้น ๆ
ประการหนึ่งเหล่านี้, เป็นมูลเหตุสำคัญที่
มีอำนาจเหนือเส้น ประสาทอันแข็งกล้า ของซูล.
อัมสะ โลโปแกส มักจะพูดเสมอว่า
“เรซูได้คุกเข่าถล่มไปหมด.” ทั้งนี้มิใช่

ว่าพ่ายถอยถอยของข้าพเจ้าจะเป็นคนขวัญอ่อน
ซิดลัวเฮงง่าย ๆ. ท่านผู้ อ่านคงจะไม่หลงโทษ
เขารุนแรงเกินจริงไป, เพราะตั้งแต่ต้นข้าพเจ้า
ก็ได้เล่า ถึง ฝีมือ และความ องอาจ กล่าวหาญ
ของนายซูลผู้ นั้นมานานแล้ว, พอที่ท่านจะ
เก็บรวบรัดทัศนคติเองได้ว่า อัมสะ โลโปแกส
เป็นคนชนะนิกโค ?

อนึ่ง, ตัวซูลเอง ก็ได้หวั่นอย่างเค็ด
เคียวว่าจะสามารถถำความ มีชัยไว้ ได้ง่าย ๆ
ถึงที่ เคยหวั่นมาแล้ว แต่ ภายหลัง. เมื่อมา
ประสบผลอันพึงใจ เข้าเช่นนั้น ความขี้ขลาดของ
อัมสะ โลโปแกสจะมีอาณาเขตเคลื่อนไปเพียง
ไหน, ท่าน ก็คงเถาได้คืบแล้วไม่ใช่หรือ ?
เรซูเป็น มนุษย์ ที่โหดเหี้ยม “น้ำทิพย์ชุชีพ”
(ตามทพธนะนางอัสมา บรรยายในบทก่อน ๆ)
และชาว อามะ อักคะ ทัว ถ้วน ทุก ตัวคน ก็มึน
ใจ ว่าไม่มีผู้ ใด แล้ว ในโลก อันไพศาล นี้ จะ
สามารถมา พรางวิญญาน ออก จาก ร่าง ของ
มันได้. ก็เมื่อ อัมสะ โลโปแกส กล่าวหาญ
ชาญชัยเกิดชีพ มันได้ โยธะฝีมือ ของคนแท้ ๆ

โกศวิหิต

มิกุน

โกศวิหิต, จึงเป็น ธรรมดา อยู่เอง ที่ความ
พาก พม ใจ อันนั้นจะต้องไหลลงท่วม เห็น
อำนาจเส้นประสาท, พาให้วงเวียนอ่อนแอไป
จนถึงกับยอมชนแก้วหามแต่โกศ !

ตลอดเวลาที่พันธุ อยู่กับ ประโยชน์, อัม
สะโลโปแกส พยายามจะเลียง เข้าทางหลังซึ่ง
มิได้ปักยี่ก้วยเกราะหลายครั้งหลายหน, แต่
เรฐ ฉลาดพอ หา เว้นโอกาสให้ ไม่ ผลที่สุด
ขุนซูลจึงออกอุบายวิ่งกลับไป ขนบอด เนิน แล้ว
ทวนย้อนลงมา เพื่อ ให้ ยังเกิด กำลังช่วยสังค
ให้สิ่งของที่กระ โศก. อัมสะ โลโปแกสเล่า
ให้ข้าพเจ้าฟัง ว่า เมื่อเกิด ๆ ได้ ผลทศวิชชา
กระ โศกส่งเงาขึ้นชันชันานู แต่พียงนำมาใช้
เป็นประ โยชนอันใหญ่ยิ่งคราวนี้แหละ

อย่างไรก็ดี, การกระ โศกครั้งนั้นนับว่า
เป็นการเสี่ยงโชคอย่างกล้าหาญที่สุด, ถึง
แม้ขุนซูลจะไม่ขยายให้ข้าพเจ้าฟัง ข้าพเจ้า
เองย่อม ชื่นใจ ก็ ว่า ด้วยเงื่อนพันธุเข้าแล้ว,
คงต้องตกเป็นเหยื่อล่อประโยชน์อย่าง ไม่มีอันหา,
และผล ต่อ ไปนั้น ก็คือ ความตาย ของ ข้าพเจ้า
พร้อมกับด้วยอันส์ และชาวนครโครทิงมวล์ !
นับว่าอัมสะ โลโปแกสเสี่ยงโชคเพื่อชีวิต

ของเราทั้งหลาย !

นอกจากสิ่งเหล่านั้นแล้ว, อัมสะ โลโปแกส
ยังกล่าวว่า เป็น บุญยิ่งที่เรฐ ใช้ลำแขน ทั้งสอง
เข้าโอบรัดตัวเขาไม่ได้, ด้วยคอยโศกหลย
เสียที. สมมุติว่าเรฐยังเอนมี โอกาสเข้า
รวบรัดวงขุนซูลเข้าได้แล้ว, การมันก็คล้าย
กับงูหลาม รักไก่ หรือ ลิง ขยำนึกแขนงไม้ !
แน่นอน, อัมสะ โลโปแกสจะทน กำลังมนุษย์
ยักยัก ผู้นี้ ไม่ได้เลย !

ซึ่งข้าพเจ้าเห็นด้วยทีเดียว. เจ้าลิง
กอรวิลลามี กล้ามเนื้อ ที่แขนโต เจนเท่าศึรยะ,
หน้าอก กว้างใหญ่, และ ลำคอ โคคล้าย
คอวัว. สิ่ง เหล่านี้ เป็นพยานได้ก็ ว่า เรฐมี
พลังกำลังเทียบเคียงกับ เชือกวลส์ ในเรื่องนิยาย
ซึ่งท่านคงได้ผ่านมานับแล้ว.

ข้าพเจ้าออก ประหลาดใจว่าเรฐได้กำลัง
ประทุซจางสำรามาแต่ไหน. สันนิษฐานจาก
คงหนีอันเหี้ยมยันเป็นรอยร้าว, และ ทนกวอัน
ยาว เจกท้อง, ใคร ๆ ก็อาจเถาได้ ว่าเรฐ
เป็นบุคคลที่อยู่ใน ภูมิฉมวีย์, ซึ่งตามกฎของ
ธรรมชาติ, จะแข็งแรงเช่นนั้นไม่ได้. หรือว่า
กำลังของมันจะอยู่ที่ ทนกวอันยาวพอยนั้น เช่น

พ.ศ. ๒๔๗๐

อัสนาเทวี

เกี่ยวกับแชนสัน ซึ่งปรากฏอยู่ในนิยายเก่า ๆ ข้าพเจ้ายังคงนึกแปลกใจตามเดิม, รู้สึกว่าชาวโรกานช่างเต็มไปด้วย ความ ประหลาดพิศดารเสียจริง ๆ.

อะไร ๆ ที่ข้าพเจ้ายกขึ้น ยกขึ้นแล้ว, ข้าพเจ้าไปแล้ว, และทวีปด้านนี้คงจะมีแต่ความรียบร้นพ้นจากความทรมานอันโหดร้ายทารุณ. ถ้าท่านผู้อ่านจะใคร่เดินทางออกไปชมหน้าตาลูกสมันของมินท์ที่เหลือตายแล้ว, ก็เชิญเถิดสำหรับ ข้าพเจ้า, นายพรานม้า แดกลั่น ควอเคอร์แมน, ขอบอกได้ว่า **เจ็ดคน**

ตาย !

แม่ อินชไมได้ใจ ศิริยะ ขึ้น จาก เป็ด หามเลย ตลอด เวลา ที่เดิน ทวน กลับ นคร โคร. ข้าพเจ้าไปตระไกรมองดูที่ไร เห็นหล่อนนอนล้มคาไฟลง ทกที่ซึ่งทำให้รู้สึกหนักใจมาก, เกรงไปเสมอว่า หล่อน อาจ จะ สิ้น ชีวิต ตาม โรเน็คสันไปเสีย. ข้าพเจ้าพยายามเร่งฝีเท้าให้ถึงนครโครเร็วเข้ากว่าเดิม, เพราะไม่ทราบว่าจะทำอะไรได้ ให้มีผลสักไปก่อน. เราเดินกัน อย่าง รวดเร็วกว่าขาไป มาก, พอ

พระอาทิตย์ ตกดิน ก็ ถึง นคร โครตาม ที่ อาศัย, ขณะที่กำลังข้ามคูเมืองอยู่, แต่เห็นตาเมา บิดลาลิเดินออกมาวิ่ง, นึกขานมัย้องและ เคารพขนมอบเป็นอันดี. นักค่านับข้าพเจ้า หลายนคน, ตามองคึกคักหามขงชนชาลช, คล้ายกับจะหวั่นเกรงขวานอินทโกสแดสเสียจน เข้ากระดูกกำ. ข้าพเจ้าสังเกตพวกชาวนครใคร่ทุกคนพากันกลัวเกรงเราเป็นอันมาก, หมอบกราบไหว้ ประคอง หิ้งเราคือ พระเจ้าเสด็จลงมาจกสวรรค์.

“โอ ! ข้าแต่ท่านผู้มีเมตตาภาพ เห็นอินชไมยังจำเริญ,” ตายิด เริ่ม พก, “พระนาง — ผู้ — ทรง — อำนาจ ไ้ทรงสั่งให้ ท่านนำหญิง ที่ขยั้นไป ยัง ทพก ซึ่ง ไ้ จักไว้ ใกล้ ๆ กับของท่าน, เพื่อท่านจะได้สยัรักษา พยาบาลโดย สดวก. โปรด ตาม ข้าพเจ้า มาเถิด.”

ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจ, ไม่ทราบว่าจะ พระนางอัสนาเทวีทรงทราบ ถึงอาการป่วยของ แม่ อินชไมได้อย่างไร. เวลานั้นกำลังเห็นรอยหอบ เหงื่อโชกกาย, จึงเลยไม่อยากจะถามแ

๑ แชนสันเป็นชาวนาโคร, มีกำลังอยู่พอสมควร. ภายหลังมีผู้ลอบตักตวงเสียบใน เวลาหลับ, เช่นเดียวกับเรซซิงถูกอิมส์ โลไปแกสพันที่หน้าอก, ทนจนขาดหลุดไป.

โกศโบริท

มิกุณ

ให้มากเรื่อง, วิจารณ์หลัง แกลไปโดยทวน.

คาบิล นำเราไปยังตึกโบราณ หักพัง บ้าง แล้ว

หลังหนึ่ง, ตั้งอยู่ไกล ๆ ก็ย หลังที่เราอยู่

ก็กหลังนั้นกวากไว้ระอาตสะอัน, มีหญาคา

มุงแทนหลังคาพอกันแตกฝนได้. เราเห็นหญิง

กลางคนสองคนแต่งตัวงดงามนั่งคอยอยู่, ซึ่ง

ภายหลังได้ ความว่า เป็นผู้ จะมา พยายาม แม่

อินช. ข้าพเจ้า จักให้หล่อน นอน บนเตียง

เรียบร้อยแล้วก็สั่งให้หญิงทั้งสองนั้นดูแลอย่าง

กวดขัน. คาบิลแจ้งว่า ไม่ชำนาญ พระนาง—

ผู้—ทรง—อำนาจ จะมาเยี่ยม และ “จะทำ

ให้หล่อน พ้นอก ครอง ห่วง.” ขาวน ทำให้

ข้าพเจ้ารู้สึกสับสนสบายใจขึ้น.

ในห้องที่พัก ของเรามีอาหาร เนื่อและแยม

จืดวางอยู่เรียบร้อยบริบูรณ์, ส่งกลิ่นเข้ามก

หอมหวาน ชวนกิน เป็น อย่างยิ่ง. ข้าพเจ้า

รู้สึกว่าเป็นอาหารที่รสที่สุดในชีวิต. ข้าง ๆ

จานอาหาร แลเห็นเหยือกน้ำหินปากเล็ก ตั้งอยู่

โดยหนึ่ง, คาบิลบอกว่พระนางทรงบังคับให้

เราดื่มเสียก่อน, เพราะ น้ำในนั้น จะทำให้

หายเหนื่อยเมื่อยล้าอย่างรวดเร็วมก.

ข้าพเจ้า ได้ฟัง แล้ว ก็ให้รู้สึกสนใจ,

นึก หัวเราะ เสมอ ว่า คาบิล คง จะ ไปเอา ข้าว

นานเข้าจึงลงใจปฏิบัติหนึ่ง, รู้สึกว่าสหวาน

น้อย ๆ แต่กลิ่นคุ้นคล้ายน้ำข้าวหมาก. ส่น้ำ

นั้นเหลืองอ่อน ๆ คล้ายเซอวีชวน ให้กินทุกส.

ข้าพเจ้าเห็นน้ำใสแจ้ว และหวานเย็น ชุ่มคอ

จึงปลงใจดื่มเข้าไปจนอิ่ม, นึกว่าถ้าพระนาง

ดักเยอโยใจเกิด เอายาพิษ มาให้ ก็ดื่ม แล้ว แต่

เรื่องมันเถอะ. ใจข้าพเจ้าเต้นแรงด้วยความ

สันเท่ห์, สัก สอง สาม นาทีให้หลัง ก็รู้สึก

ค่อยคลายความ อ่อนเพลียคล้าย ๆ กับกินอน

พิทคนใหญ่ ๆ ที่เคยว. น้ำ ที่ดื่ม นั้น

เพิ่มความทิวให้ ข้าพเจ้าพร้อมด้วยความชุ่มชื้น

เกิดกำลังวังชากว่าก่อน ๆ. ถ้าเรากล่าวให้สั้น

แล้ว ข้าพเจ้าขอเปรียบน่านนี้ด้วย “ค็อค

เทล” อย่างวิเศษ ๆ ข้าพเจ้าทูลถาม

พระนางภายหลัง, ได้ความว่าเชอกลั่นเอา

มาจากต้นหญ้าสะนิทหนึ่ง, และรับรองอย่าง

มั่นคงว่าไม่ใช่ขี้เมาเลย.

เมื่อรู้สึกว่เกิดกำลัง วังชากว่าเดิมเช่นนี้

ข้าพเจ้าก็สั่งให้ ชินส์และ อิมส์ โดไปแกลสก็ม

บ้าง, คนทั้งสองหายอ่อนเพลียราวปลิดทิ้ง

โกโรโกไรเข้าไปกินเป็นคน สุกท้ายและ ได้ผล

โคมลอยมาอีกแล้ว. ผลที่สุดถูกขยั้นขยอ

เป็นอันมก.

พออายน้ำชำระเหงื่อไคลเสร็จ, เราก็ลงมือกินอาหาร ซึ่งชาว นครโยธาณ พยายามปรุงขึ้นอย่างปราณีตที่สุด. ทุกคนกินได้มากกว่าคราวก่อน ๆ, เพราะ ต่างก็ มีความหิวกระหาย คล้ายคน หลงทางที่ยังเผลอเดินไปพบบ่อน้ำฝนเข้า.

“คุณครัย,” ฮันส์ เอ่ยขึ้น, “มันน่าขันนัก. เรา น่ะมี โชคดี เสียจริง ๆ, นึกว่าจะตายหลายครั้งหลายหน แต่มันก็ไม่ยอมตายสักที. กุส! ! อีคอนดูลัธมันนั้น ผมคิดว่า จะเสร็จเสียแล้ว ก็เผลอ แม่ครัวชั้น ของคุณเสด็จออกมา จึงประคัมประคองกันไปได้. ผมเสียใจจริง ๆ ที่นาย เควมาแกตายเสีย, น่าสงสาร แท้ ๆ. แต่นั่นแหละ คนบ้า ๆ ขบ ๆ อย่างแกถ้าขึ้นอยู่กล้ายากกันแน่ละ. พระเจ้าคงกรุณาแก่นะครัย, คุณว่ายังไง ?”

ข้าพเจ้าทราบบ้างว่า: “โรเบิร์ตสันตายเสียก็. ชีวิตของคนบ้า เป็นชีวิต ที่ทรมานนัก. แต่ที่ว่า ———— ฉันทัว มีสติอันจะเสร็จไปอีกคนหนึ่งนะซี !”

“ผม ว่าไม่ เป็นไร่น่า !” ฮันส์ คอยอย่าง ร่าเริง, “ผิคนัก ก็เข้าไป พัก หนึ่ง, แ่่งงาวพิเศษ ของซีกาลิ คงช่วยไม่ให้เขตายหรือถูกคุณ. คิคคิซี, คุณบาส, ถ้าเข

จะตายก็คงตายเสียแล้ว, จะทรมานรอเราอยู่ทำไม. ผมว่า แ่่งงาวพิเศษ มีฤทธิ์นัก, ถ้า คุณไม่ไป ซีกาลิ แล้ว คุณก็ คง ปกครอง ไ้พวก นครโคร นี้ ไม่ได้อีก. เราชนะมัน ครังนี้เพราะอะไร. โอ้, ซีกาลิ เชื่อว่า คุณนาอัมสเตอร์โลโปแกส ชนะ ไ้เรซู ได้ก็เพราะ ซีกาลิ นั้นแหละ !”

“แกมัน คิด จะถือ บ้า ๆ เสียแล้ว ละ” ข้าพเจ้าว่า, “ทำไม. ฉันทัว ไร้อภัย คอย ซ้ำ ถ้า ไม่เห็นว่า จะทำอะไร เรซู ได้ ยิ่งทั้งสองที่ ก็เหมือนยิงช้างยิงแรก, จะเข้าสัก แ่่งใด ก็ไม่มี แล้ว จะเรียกว่า รูปลัทธิพิเศษ ของแก มีฤทธิ์ไ้ อย่างไร ?”

“คุณ ยิ่งลึกละ ไม่ว่า” ฮันส์ คอยแล้ว หัวเราะ “คุณฉมัง จะยิงถูกทุกที, ถ้า ยังเผลอ ผิด เข้า หน สองหน คุณก็ เหม่า ว่าถูก เรอชไป.”

เจ้าฮันส์ เห็นท่าทาง ข้าพเจ้า ไม่สู้ จะพอใจ จึงเสกถ้อยคำไปว่า, “คุณก็อาจจะยิงถูก, แต่ไม่เข้าก็ เพราะ มัน ไ้เกราะ ผมแลเห็น เจ้าพวกทหารของเราทั้งเขาไปกันคนละชั้น, มีแสงวาว ๆ คล้ายทองเหลือง. หรือว่า ———— บางทีซีกาลิ จะตั้งใจ ให้ มันตาย เพราะ มัน ขุนคิคคิซี ครัย คุณบาส, ถ้าเรซูตาย

เพราะมือ คุณ แล้วไซ้, อัมสเตอร์ดัมไปแล้ว! "

จะเสียใจ ไม่น้อย. จริงไหม, ผมว่า? "

เจ้าชั้นดี เหลือว หนา ข้าเลื่อง มอญ อัมสเตอร์

ไปแกส "ดูท่าทางนายชูลแกช, ชันยาน

พิลึก, จะเดิน จะเหิร ก็เหมือนไก่ ตัวชนะ,

ทางพองยักกาง ช้างยัง โกงคอ ชันหามรุ่งหาม

คำ. ยิ่งกว่านั้น, ชิกาลิยังคลใจให้พวกเรา

กล้า, หันหน้าเข้าสู้จนชนะ นี่ไม่เพราะ

รูปสลักชิกาลิหรือ? "

ข้าพเจ้า ว่าคาญ การ ปล้ำ ของ เจ้าชอ

เดินตื้อตื้อนั้นเป็นอย่างยิ่ง, จึงพูดว่า, "เฮะ,

เจ้าชั้นดี, พระนางอัสมา หรือ ชิกาลิแม่?

ถ้าเธอไม่มาช่วยแก้ ก็คงนอน แดงเหงื่ออยู่

ตรงนั้นเสียแล้ว! "

"ผมคิดว่า —" เจ้าชั้นดียังออกความ

เห็นต่อไป, "โอ้พวกนั้น หน้ะก็เพราะแม่

ราชินีของคุณแยกหน้าออกต่างหาก, ใคร

จะทนดู หน้า อันน่าเกลียด น่ากลัว ของ เธอ ได้,

ยิ่งนาน ๆ ใดเห็น ก็ยังกลาย เป็นผื่นคร

ไคร่ ไปที่เดียว. เชื่อมผมเถอะ, คุณยาส,

ชิกาลินะแหละกลอดกลใจให้เธอแยกหน้า. คึก

คู้, ผู้หญิงโง่ ๆ อย่างเธอเนี่ยจะเก่งไปดัง

ไหน, มีอำนาจยิ่งใจเขี้ยว. ฟัง! ใครจะอยู่

เคียงเจ้าหนูเล็ก ๆ ที่ยานะไม่ว่า! ผมไม่เชื่อ

เกิดผ่าซี้! "

พร้อมกันที่เจ้าชั้นดีหุบคอก, ข้าพเจ้า

มองเห็นเงาคำ ๆ ทอดยาววาลงยังพื้นห้องตรง

ที่ ๆ เจ้านมยุย์ ปากโข่ง นั่ง พอกี. พอแยก

หน้าชั้นดีร่างของ 'ผื่นครไคร่' (ซึ่ง

เจ้าชั้นดีเรียก) ก็ปรากฏแก่ตา, ยืนตระหง่าน

ขาวโพลน อยู่ตรงธรณีประตู, ห่าง จากเรา

สักหกฟุต.

"เชื่อมผมเถอะ —" เจ้าชั้นดีคุยโหมง

ต่อไปโดยไม่รู้ สัก คิว, "ผ่าซี้! น้ำหน้า

อย่างคนพรวน น่ะหรือจะมาช่วยรบ. ฮี!

พูดแล้วจะหมั่นไส้เสียแท้ ๆ. ถ้าชั้นมากุ่ยออก

อิทธิฤทธิ์ข้าพเจ้าล่ะก็. ผมจะว่าเสียให้ —"

ตรง น้ะ คำ ของ พระนาง ได้ ทอดข้าม หลัง

เจ้าชั้นดีมาปรากฏอยู่ตรงหน้าพอกี. เจ้าชอ

เดินตื้อตื้อปากโข่งหุบคอกปากค้าง, ตาเหล่อก

ขาว, คล้ายถูก นะ จิ้งจอก อย่าง ชลึง ๆ.

เจ้าชั้นดีมองนิ่ง ๆ เงานันสักครู่ แล้วก็แจ้งใจแยก

หน้าชั้นดีผู้ ที่มาใหม่, พอเห็น แน่ว่า เป็น

'ผื่นครไคร่' จริง, ก็ถอยหลังกรุกออกไป

แล้วลุกขึ้นวิ่งไปลง ๆ ลับเข้าไปในความมืด.

พระนาง อัสมา คำเนิน มาสู่ ข้าพเจ้า แล้ว

กล่าวขึ้นซ้ำ ๆ.

"แอลแลน, ดูเหมือนเจ้าถึงตัวเหลือนั่น

พ.ศ. ๒๔๗๐

อัสนีเทวี

กำลังจินตนาการอยู่เป็นแน่, ไม่ทันไรก็หันไป
เลย ๆ. โอ! ไม่ต้องออกตัวหรอก, ฉันเป็นคน
ใจหนักแน่น, ไม่อยากจะ โกรธใครง่าย ๆ
ทำไมะจึงมี คนทว่าหน้าตาฉัน น่าเกลียดน่า
กลัว จนถึงกับต้อง ยึดเสีย มิเกลีน่า น่าแปลก
แท้ ๆ!”

อาการขมละโมของของเธอทำให้ ข้าพเจ้าโล่ง
อกไปนัก, คล้ายกับมีคนกำลังครกเข่ง ๆ
ลงจากอก.

แล้วเธอรีบสั่งต่อไปว่า “ช่างมันเถอะ !
ใครอยากจะนึกถึงใจกันต่อไป. ฉันไม่อยากจะ
โกรธเจ้ามันเลย, คุณมันคล่องแคล่วกล้าหาญ
ถูกใจนัก.”

“ข้าพเจ้าแปลกใจ” ข้าพเจ้าพูดเสียงสั้น,
“ว่าทรงทราบด้วยคำที่เจ้าขึ้นสัพทไต่อย่างไร.
มันพูดภาษาพวกกัซ — — — —”

เธอทรงพระสรวล.

“ฉันอ่านสี่หน้าได้!” เป็นคำตอบ.

“แต่เจ้าขึ้นสี่หน้าหลังให้ — —” ข้าพ
เจ้าไม่ยอมแพ้.

“หลังก็อ่านได้!”

“เสียงก็ไต่, หัวใจก็ไต่ — —”

“ถูกแล้ว” เธอสวนขึ้นโดยเร็ว “ฉัน
รู้ได้จากอาการทุก ๆ อย่าง”

ข้าพเจ้าพึมพำเบา ๆ.

“แอลแลน” เธอรีบสั่งลับไป “บีกัน
โรเบิร์ตสันเพื่อนของท่านก็ขึ้นชีพไปแล้ว. ปล่อย
เขาเถอะ, มันถึงวาระ, ฉันรู้มานานแล้วว่า
‘ผู้ — พยาบาท’ นี้จะต้องเสียชีวิตเพราะมือ
เรซู. แต่ว่าลูกสาวนั้นจะมีชีวิตกลับไปยัง
หล่อนไม่ตายคอก แอลแลน !”

“แต่ หล่อน เป็นบ้า ไปแล้ว — — — —”

ข้าพเจ้าพูดอย่างสละสลวย.

“นั่นมันเป็นกุศลส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้อง;” เธอ
รีบสั่งเสียงแหลม, “ท่านไม่เคย คิด บ้าง
หรือว่าชีวิตของคนมันเป็นชีวิตที่สุขมาก. ถ้า
หากอินซิมัสก็อยู่ไซร์, ฉันไม่รับรองว่า
หล่อนจะมีชีวิตอยู่หรือไม่? แอลแลน, จำไว้,
ว่าข่าวตาย ของโรเบิร์ตสัน สามารถ จะ ทำ ให้
หล่อนเศร้าใจ จนถึง มรณะได้ ก็ ๆ. เชื้อฉัน
เถอะ, วิสัยคนเสียสติ นั้นมัก จะ หลับ อย่างไร
การฝันร้ายที่เกี่ยวข้อง, สุขมาก — สุขเท่า ๆ เทพ
เจ้าบนสวรรค์. คนเช่นฉันหรือท่านนี้จะเรียก
ว่าสุขยังไม่ไต่, เราต่าง คน ต่าง อยู่ใน
วิญญูสังสาร, ชีวิตเต็มไปด้วยความขมขื่น
กันรน, ความทุกข์, ความวิบัติ, อันยัง
ความมรณะเป็นผลสุดท้าย. แอลแลน, เรา
จะไปคุยในซั้วด้วยกัน !”

โกศไวกฤติ

มิกุน

ข้าพเจ้าออกมาหน้าเขไปยังตึกหลังที่ให้
เมื่อเ็นชนอนชมอยู่. หล่อนนอนหายใจรวบ ๆ
ผำคลุมหน้าหลอกออกมาคลุมหน้าอก, เผยให้
เห็น กว พักตร์ อันชัศสกลประคองไว้สไลทิด.
กวางตา ทั้งคั่นแนมกว้างพอง ไทมิได้กระพริบ
หล่อน คงมี อาการ อัน นำ วิทก อยู่ ทุ วันวาน.
พระนาง อัสมา ทอดสายตาท้องอยู่ขณะหนึ่ง
แล้วก็รับสั่งว่า.

“ แอลเลน, เรซุแต่งตัวหล่อนให้เหมือน
ฉันทีสุก. กูช, กูตราพระอาทิตย์นั้น ! เรซุ
ตั้งให้หล่อนเป็นนางพญาแล้วเห็นไหม ? ” เธอ
ชหัตถ์ ไปยังแผ่นทองคำ ทำเป็นรูปดวงอาทิตย์
และรัศมีซึ่งติดอยู่ตรงศีรษะ. “ อินชของ
ท่านเป็นหญิงทั้งามมาก, ผิวขาวละมุนละม่อม
เหมือนฉัน, เกิกในตระกูลที่ดี, นับเป็นคน
แรกทีฉันพบได้พบเห็น ตลอดเวลาที่ผ่านมาแล้ว
หลายร้อยสัควรรษ. ฉันรู้ ก็ว่าหล่อนไม่เต็มใจ
จะเป็นนางพญาในข้ากวงเดือนร้างเช่นนี้. โอ!
เพราะทีหนัก, หล่อนไม่ถูกยากเจ็บอะไรเลย.
ฉัน เข้าใจโรค ของ หล่อน แล้ว, แอลเลน.
วิญญาณของหล่อนได้ ประสพภาพอันน่าหวาด
เสียวสยองใจ, ได้ถึงลงสู่หรรณพแห่งความ
หวาดกลัว จนไร้ความรู้สึกตามวิสัยธรรมชาติ.
นอนใจ เสียเด็ก ! ฉัน จะผูกเอาวิญญาณ ของ

หล่อนมาเข้าร่างให้จงได้. มันไม่ใช่ ของ
ยากลำบากอะไรเลย. เราจะต้องระวังอย่าให้
หล่อนทำอะไรได้ นับตั้งแต่ถูกชะโมย มาจาก
บ้านจนบัดนี้, หาไม่แล้ว, น่ากลัวจะเป็น
โรคหัวใจแตกเหมือนอีกาของหล่อน, ซึ่งฉัน
เอง จะ ช่วยเหลือ อะไรไม่ได้เลย. ปล่อยให้
หล่อนล้ม — ล้มเสีย ให้ สิ้น. ให้หล่อนรู้สึก
ตัวเหมือน เมื่อ ครั้ง อยู่ที่ยาน ของ หล่อน เด็ก.
แอลเลน, ถอยไปเสีย ! ” แล้วเธอโยกหัตถ์
ให้หญิงพญาบาลทั้งสองหลีกออกไป.

พระนางอัสมาเผยผำคลุมพักตร์ ออก แล้ว
คุกเข่าลงข้างเตียงเมื่อเ็นช. ข้าพเจ้าใคร่
จะ ขยิบตัวเบี่ยง มองก กวหน้าเธอให้เต็ม ตา
สักที, แต่ไม่กล้าพยายาม, รู้สึกเหมือน
มีอำนาจอะไรมาบังคับหัวใจไว้. สิ่งซึ่งข้าพ
เจ้าเห็น ก็คือ เกษียอันคำขยับ เป็นพวง ของเธอ.

ช่วงคออันขาวระหง. ขวนตานัก. เธอกลับลง
จุพพิตริมผำกเมื่อเ็นชเป็นเวลานาน, ทำ
อาภักิกริยาคล้ายจะพิน สมเข้าไปในปากของ
หล่อนด้วย. แล้วเธอยกหัตถ์ชี้ขวาวลงเห็นอ
อกของหล่อน, หักดัชานัน เวียนอยู่เห็นอ
หน้าคนเจ็บหลายร้อย. ในที่สุดเธอเอานิ้วชี้
ลงตรงหน้าผากของหล่อน.

ทันใดนั้นเอง, เมื่อเ็นช เริ่มมี อาการ

พ.ศ. ๒๔๗๐

อิสมาเทว

เคลื่อนไหวน้อย ๆ แล้วลุกขึ้นนั่ง, แต่อาภัพ
ก็ริบยั้งคงซุ่มอยู่ตามเดิม. พระนางอิสมา
หิยถ้วนม ให้หล่อนคมจนหมกซวก, แล้ว
ก็ปล่อยให้หล่อนล้มคว้างนอนอีกครั้งหนึ่งเชษฐ
หิดล ชาย วนเวียน อยู่เหนือ หน้าหล่อน สักเจ็ด
แปดรอบ แล้วก็ปลุกภรรยาคลุมพัตร์ ลง และลุก
ขึ้นยืน.

“ดูซี, ฉันทำให้ วิญญาณของหล่อนกลับ
เข้ร่างแล้ว!” เธอรีบสั่งซิน, โยกหิดล
ให้ ข้าพเจ้าเดินเข้าไปหา.

ข้าพเจ้ากระทำตามโดยเร็ว, สังเกต
เห็นหลังตามเอื้อมซบพิสนธิ, หายใจรวบ ๆ
มีอาการคล้ายคนตื่นนอนหลับตามปกติ.

“อินชจะนอนหลับอยู่ตลอดคืน, จะคืน
ในคณเณวันพรุ่งนี้,” เธอรีบสั่ง, “เมื่อ
หล่อนตื่นแล้ว, ฉันสัญญาว่าหล่อนจะขึ้นยาน
คล้ายเต๊ก ๆ. หล่อนจะรู้สึกตัวเป็นหญิงสาว
ตามเดิม ก็ เมื่อ ถึงบ้านโดย สวัสดิภาพ แล้ว.
เรื่องราว อัน ร้ายกาจทั้งหมด จะ หายไปจาก
ความทรงจำสิ้น. แอลแลน, ท่านต้องปลุก
หล่อนว่าโรเบิร์ตตายเสียเมื่อตอนไปไล่ช้างน้ำ
ทำทีเหมือน ว่าท่านกำลัง กลัจากการล่าสัตว์
ใหม่ ๆ. หล่อน จะ ไม่ ดามอะไร ท่าน อีกเลย,
ฉันได้ ห้ามวิญญาณหล่อนไว้แล้ว”

“การ สะกดจิต,” ข้าพเจ้า คิด
ในใจ, “เราก็คงหวังว่าสวรรค์จะช่วยทำให้เป็น
ไปตามนี้.”

“พระนาง อิสมาทเหมือนอื่น จะเอาความไม่
แน่ใจของข้าพเจ้าได้, รีบสั่งว่า,

“อย่าวิตกเลย, แอลแลน, ฉันคือผู้ที่
‘นักรบคำ’ และ ‘ผู้ — สว่าง — ใน — ความ
— มืด’ เรียกว่า ‘ผู้วิเศษ,’ ซึ่งหมายความว่า
มีอำนาจเหนือวิญญาณของมนุษย์ในโลกนี้!”

“แล้วพระนางเสด็จไปช่วยข้าพเจ้ากับชาว
นครใคร่ได้อย่างไรเล่า? ไซ้ อำนาจ ของ
‘ผู้วิเศษ’ คุ้มหรือ?” ข้าพเจ้าถาม อย่าง
กล้าหาญ.

“ถูกแล้ว,” เธอตอบ, “ฉันรู้ ทั่วว่า
พวกซาลากตาชาวของฉันทรมอบ, จึงรีบไป
หนุนให้ มีมานะขึ้น, เพื่อจะทำลายขวัญพวก
เรชด้วย”

“ถ้าเช่นนั้น, พระนาง เสด็จโดยวิธี
เช่นไร?”

เธอทรงพระสรวลคัง.

“ซี, บางทีฉันก็ไม่ได้ไปหอรอกนา, แอลแลน
ท่านต่างหากเห็นว่าฉันไป.”

ข้าพเจ้า นั้น ในใจว่าเธอ กำลัง จะบนเรื่อง
โกหกข้าพเจ้าอีกแล้ว.

“โอ! ท่านยังง้อยู่,” เธอรีบวิ่งต่อไป
“วิทยาย่างนั้นสูงเกินท่านจะเรียนรู้ ได้มากนัก
ท่าน คิด หรือว่า วิญญาณ มนุสส์ อาศัย อยู่ใน
ร่าง?”

ข้าพเจ้าตอบว่าเธอเช่นนั้น

เธอทรงพระสรวล.

“ร่างกายต่างหากซ่อนอยู่ในวิญญาณ!”

เป็นคำตอบ

“เช่นนั้น ก็เหมือนไข่มุกที่ ซ่อน อยู่ในหอย
นางรมมะณี?” ข้าพเจ้ายกตัวอย่างอันโลม
ตาม, รู้สึกตลกคล้ายเด็กที่ฟังนิทานโกหก.

“เช่นนั้นแหละ,” เธอตรัสตอบ, “ไข่มุก
มักเป็นของมีค่าสำหรับท่าน, เป็นยาพิษและ
โรคร้ายแก่หอยนั้นใด, ร่างกายก็เป็นของทำ

ลายความสังขของวิญญาณฉันนั้น. วิญญาณ
ทุก ๆ วิญญาณในภาพนั้น มีความบริสุทธิ์ก็
ปะปนกันด้วยกันทั้งสิ้น. อย่าเข้าใจว่าคนที่
โหดร้ายฆ่าเจอนะพลอย มีวิญญาณชั่วเข้าไป
ด้วย, แอลเลน, มันน่าปลากสำหรับท่านมาก
นัก, ท่านคงจะไม่เชื่อว่าวิญญาณของคนชั่ว
กับวิญญาณของคนดี ไม่มีความแตกต่างแก่
กันสักเท่าใดเลย, วิญญาณที่แวดล้อมอยู่รอบ
กายคล้ายเปลือกเขาที่สวมเมล็ดเขานั้น ไม่มี
อำนาจอะไรจะยึดให้ ร่างกาย มีความบริสุทธิ์

กรรมได้. ร่างกายที่ส่วนหนึ่ง, วิญญาณ
ที่ส่วนหนึ่ง, เมื่อมาผสมกันโดยเหมาะเจาะ
แล้ว, ผลลัพท์ใด ก็คือมนุสส์ตัวเช่นท่านและ
ฉัน. คราวใดที่วิญญาณและร่างกายยังมี

ความเกี่ยวข้องกันอยู่ ก็เรียกว่าเรายังมีชีวิต.
เมื่อมันทั้งสอง ไม่ลงรอยกันเสียขณะใด, ก็จะ
แยกออกจากกัน, และผลก็คือความมรณะ

เอง. มนุสส์เราเวลากลับขึ้นแล้ววิญญาณจะ
ไปทางหนึ่ง, มลทินคงตั้งปยุ่นที่ลอบไปตามลม,
ส่วนร่างกายอันมีแต่เนื้อ และ กระดูก นั้น ก็บอย
เน่าเฟะเป็นกินไปสิ้น. ตามที่พูดมานี้ท่านพอ
จะเข้าใจบ้างไหม, แอลเลน?”

“เป็นกฎที่ประหลาดมากอยู่” ข้าพเจ้า
พิมพ์.

“ที่น่าพิศวง,” เธอคล้ายตาม “สำหรับ
ท่านอย่างที่เข้าใจยาก, แต่จงมั่นใจเถิดว่า
กฎนี้เป็นความจริงโดยแท้. วิญญาณของ
มนุสส์นั้นย่อมมีชีวิตไว้ทั้งนี้ คิดต่อไปยังวิญ
ญาณส่วนใหญ่ของพิภพ, คือวิญญาณของ
พระเจ้า (Gods) ซึ่งพวกท่านเรียกกันหลาย
ชื่อหลายนามนั้น. โดยฉันแหละมันจึงมีอำนาจ
เกี่ยสระสม คือวิทยาการไว้ ได้จาก วิญญาณ
ส่วนใหญ่ถึงกล่าวแล้ว. ถ้าแม้ ร่างกายผู้ใด
มีแววดลกละเลี้ยวอยู่บ้าง, ก็สามารจ จะนำ

พ.ศ. ๒๔๗๐

อิสฌาเทวี่

ความรู้พิศการนั้นมาใช้ได้โดยง่าย. คุณแต่ฉันเด็ก, แอลเลน, ฉันรู้จักหน้าความรู้อย่างน่าพิศวงมาจากวิญญาณของฉันเอง, ฉันไม่ได้เอามาจากใครทั้งนั้น, ดังกล่าวนั้น, ท่านคงจะเข้าใจกระมังว่า ฉันรักษานิสัยได้อย่างไร, ใช้อำนาจเหนือจิตที่ล่อนได้อย่างไร. ที่ฉันไปปรากฏว่าในการบรรยายกันเองมาจากความฉลาดนั้นแหละ.”

“ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว,” ข้าพเจ้าตอบเสียงใส, “ขอพระทัยที่ทรงอธิบายมายาวนานเช่นนี้.”

เขย้มละไม, ทอศาคาต์แม่อินเซนต์คริสต์ว่า,

“ร่างกายอันวิไลของอินเซนต์ชอนอยู่ภายในวิญญาณซึ่งฉันคิดว่าไพศาลมาก. แอลเลน, คุณลักษณะเหล่านั้นจะไม่เป็นหญิงที่มีความซนขานเสียเลย.”

“พวกคุณกำลังถามกันให้ล่อนว่า ‘แม่หนูนั้นน่ารักแล้ว’” ข้าพเจ้าตอบลย ๆ.

“เช่นนั้นหรือ?” เขย้มชวน, “ก็แล้ว, ฉันขอให้สัญญาว่า ‘ใจเศร้า’ คุณเหมือนจะเหมาะกว่า ‘ตาเศร้า’ มาก. แต่อย่างไรก็ดี, ล่อนจะลืมเรื่องราวเหล่านั้นทั้งหมด, นอกใจเสียเด็ก, แอลเลน.”

ข้าพเจ้าหัวเราะเบา ๆ.

“ข้าพเจ้าอยากจะทำต่อไปว่า เหตุใดชวนของอัมสเตอร์ดัมไปแกดกัก, กระสุนเหล็กของข้าพเจ้าก็, จึงไม่สามารถจะตัดเนื้อตรงหน้าอกของไอเรซันได้.”

“ฉันคิดว่า—” เขย้มสวด, “เพราะทองเหลืองที่ขยักกันอยู่นั้น อาจยาววิเศษมากทีเดียว แต่เพราะที่ที่ทรงเยื้องหลัง หาสวมไว้ไม่.”

“อ้าว!” ข้าพเจ้าร้องทั้ง “ก็ไหนพระนางรับสั่งแก่ข้าพเจ้าว่าเรซันได้ดื่ม ‘น้ำทิพย์’—ซัพ—ซัพ—ยังงี้เล่า? ไม่ใช่เพราะน้ำทิพย์นั้นออกหรือ?”

“คุณเหมือนว่าท่านจะไม่มี ความเชื่อฉันเสียเลย” เขย้มสั่งอย่างเฉยชา, “เรซันจะได้กระดก, หรือไม่ได้กัก ทั้งโลกนี้ไม่สามารถจะเข้ามาได้. นั่นฉันได้บอกท่านแล้ว. ไม่เห็นจะมีอยู่หะไรว่าจะได้หรือไม่ได้ ที่ ‘นกกรดคำ’ ฟันไม่เข้าอันเป็นด้วยกระดกไว้ได้ อย่างหนึ่ง และ อานาภาพแห่งน้ำทิพย์ นั้นอย่างหนึ่ง. ถ้าแม่ไม่ใช้ชวนอินทโกสแล้ว, ก็อย่าหวังเลยว่าจะชนะมันได้.”

ข้าพเจ้ายิ้ม อย่าง นึก หยามใน คำพูดอันเกอียะไรความจริงนี้.

โลกวิทย์

นิพนธ์

คเหมือนเธอจะเอาใจข้าพเจ้าไว้,
เปลี่ยนสีหน้าอันชวนเป็นขบขันไปเล็กน้อย.
ผลที่สุดเธอกลับมีอารมณ์เยือกเย็นครั้งหนึ่ง, ริม
สิ่งว่า,

“ท่านหมกขัญหาแล้วกระมัง, แอลแลนด์?
ถ้าเช่นนั้นนำฉันไปพบ ‘นักรบคำ’ และ ‘ผู้—
สว่าง—ใน—ความ—มืด’ ของท่านสักหน่อย
เถอะ, อياกระจะขอไปหาให้สมกับหน้าที่อัน
ได้กระทำไปนั้นอย่างองอาจ. ฉันชอบคน
กล้าหาญ, แอลแลนด์, หาไม่ว่าเจ้าชั้นดีของ
ท่านจะไม่มีชีวิตอยู่เลย, ไม่มีใครที่มานครใคร
นี้กล้าดูถูกฉัน, จำไว้. ฉันยอมให้ก็เพราะเขา
เก่งกล้าสมใจมาก.”

ขณะที่ออกเดินมาตามทางมุ่งไปพบ
อิมส์ โลโยแลนด์นั้น, พระนางอัสมาดินพระ
พิศตรมารับสั่งแก่ข้าพเจ้าว่า.

“แอลแลนด์, ฉันจะเล่าให้ฟังว่าฉันแรก
ทำไมคนของฉันจึงไม่ยอมรับท่านเป็นนายทัพ.
ท่านพอจะรู้มิใช่หรือ?”

ข้าพเจ้ารับคำ, รู้สึกใจคล้ายแตกทิ่มผู้
บอกว่าจะเล่าให้ท่านฟัง.

“แต่โบราณกาลโน้น—” เธอเริ่มเรื่อง,
“ที่นครใครนั้เจ้าหญิงองค์หนึ่งดำรงตำแหน่ง
เป็นเจ้านครมีชาวอะอัคเคะเป็นบริวาร. ใน

ครั้งชายแก่ผู้วิเศษผู้หนึ่งเดินทางมาถึงนครน
เพื่อเยี่ยมเยียนองค์ราชันและเพื่อกิจธุระบาง
อย่างด้วย. ชายนั้นมเฝ้าหน้าเหมือนชนิกาลิ
ของท่านที่สุด, เป็นที่เคารพนับถือของชาวเมือง
ประดุจพระที่ลงมาจากสวรรค์. แอลแลนด์,
ท่านคงประหลาดใจว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น, แต่
จงเชื่อเถิด, แม้ว่าจะเรื่องราวจะเป็นคำเล่าลือ
ต่อ ๆ กันมากก็ตาม, แต่รับรองว่ามีความจริง
อยู่อย่างแน่นอน.

ในเวลานั้นยังอยู่ชาวนครซึ่งถือศาสนา
เป็นเจ้าเกิดบรรพบุรุษกันชนกับผู้ที่นับถือพระ
อาทิตย์ คือฝ่ายเรชน. จะเห็นด้วยอำนาจพระ
จันทร์ อ่อนกว่าอำนาจพระอาทิตย์ หรืออย่างไ
ก็ตาม, ชาวเมืองก็ยินยอมปราชัยทุกคราว.
ชนิกาลิ, ซึ่งฉันจะเรียก, จึงพยากรณ์ไว้ว่า
ชาวศาสนาจะไม่มีโอกาสชนะอีกต่อไป เป็น
อันขาด, ตราบจนกระทั่งจะถึงสมัยหนึ่ง, คือ
กาลสมัยนั้น, ซึ่งจะมีชนชาติผิวขาวผู้หนึ่งมา
ถึงนครพร้อมด้วยแท่งงาอันสลักเป็นรูปหน้า
ชนิกาลิเอง. และ—แอลแลนด์—การมันก็เป็น
ไปจริงตามนั้นแล้ว, ท่านคือบรรพบุรุษที่ความม
ชัยมาสู่ชาวนครใคร อย่างน่าชมเชยยิ่งนัก.
ท่านควรจะพอใจเป็นอย่างยิ่ง, เช่นนั้นไม่ใช่
หรือ, ท่านผู้มีความฉลาด?”

พ.ศ. ๒๔๗๐

อธิษฏาเทวี

ข้าพเจ้า^{ข้าพเจ้า}แปะที่เห็นด้วย, “แต่ว่า—
ข้าพเจ้า^{ข้าพเจ้า}ยังมองไม่เห็น^{ข้าพเจ้า}ว่า เหตุใด^{ข้าพเจ้า}ชีกาลิ^{ข้าพเจ้า}เมื่อ
ครั้งโน้นจึงมีรูปร่าง^{ข้าพเจ้า}เหมือน กับ ชีกาลิ ที่แบล็ก
คลุฟราวกับแคะ.”

“ผู้^{ข้าพเจ้า}ของชีกาลิ หรือพ่อ^{ข้าพเจ้า}ของชีกาลิสามารถ
จะมีพิมพ์หน้า^{ข้าพเจ้า}เหมือน กับ หลานชาย หรือ บุตร
ชายของเจ้าได้” เธอรับสั่งมีสำเนียงหัวง
“ทำไม, ลูกชาย จะมีลักษณะ^{ข้าพเจ้า}เหมือนพ่อของ
มันไม่ได้^{ข้าพเจ้า}หรือ?”

ข้าพเจ้า^{ข้าพเจ้า}คิดว่าถ้าฉันซักถาม^{ข้าพเจ้า}ต่อไป ก็เห็น
จะเป็นภัยแก่ตัว^{ข้าพเจ้า}แน่, ฉะนั้นจึงเดิน^{ข้าพเจ้า}เข้ามา
มายังกลุ่ม^{ข้าพเจ้า}สนทนา ของชาวซูล^{ข้าพเจ้า} ครองหน้า^{ข้าพเจ้า}ที่ปัก
เข็มของเราโดย มิได้^{ข้าพเจ้า}ปรึกษา^{ข้าพเจ้า}ว่า กระไรอีกเลย.
เวลานั้นอัมสเตอร์ดัม^{ข้าพเจ้า}และลูกสมุน กำลังนั่ง
ล้อมรอบกองไฟ^{ข้าพเจ้า}อันลุกโชน, สนทนากันอย่าง
สนุกสนาน^{ข้าพเจ้า}ว่าเริง, ไกโรโคกำลังเล่าถึงการรบ
อยู่เสียขรม, ทำมือ^{ข้าพเจ้า}เท้า^{ข้าพเจ้า}ประกอย^{ข้าพเจ้า}เป็น^{ข้าพเจ้า}หน้า
เหล็กเหล็ก^{ข้าพเจ้า}แก่ชาวซูล^{ข้าพเจ้า}ถูก^{ข้าพเจ้า}ขาก^{ข้าพเจ้า}เข็บ^{ข้าพเจ้า} ซึ่งนอน^{ข้าพเจ้า}ฟัง
อยู่ข้าง^{ข้าพเจ้า}ๆ. พ่อเหล็ก^{ข้าพเจ้า}เห็น^{ข้าพเจ้า}ร่างอันขาวโพลน
ของพระนาง^{ข้าพเจ้า}อธิษฏา คนหนึ่ง^{ข้าพเจ้า}นั้น^{ข้าพเจ้า}กายน^{ข้าพเจ้า}จีน^{ข้าพเจ้า}โดยเร็ว
แล้วร้อง^{ข้าพเจ้า}ขึ้นพร้อมกัน^{ข้าพเจ้า}ว่า “บาเยตี !”
เป็น^{ข้าพเจ้า}เสียง^{ข้าพเจ้า}แสดง^{ข้าพเจ้า}ความ^{ข้าพเจ้า}เคารพ^{ข้าพเจ้า}นอบ^{ข้าพเจ้า}น้อม^{ข้าพเจ้า}เลอ^{ข้าพเจ้า}องค์^{ข้าพเจ้า}
ราชินี.

พระนาง^{ข้าพเจ้า}หยุด^{ข้าพเจ้า}คน^{ข้าพเจ้า}จึง^{ข้าพเจ้า}ให้^{ข้าพเจ้า}เสียง^{ข้าพเจ้า}แค้น^{ข้าพเจ้า}นัย^{ข้าพเจ้า}โยใน
ความ^{ข้าพเจ้า}สงก, แล้ว^{ข้าพเจ้า}ก็^{ข้าพเจ้า}รับ^{ข้าพเจ้า}สั่ง^{ข้าพเจ้า}ว่า,

“โอ! ท่าน^{ข้าพเจ้า}ผู้^{ข้าพเจ้า}คง^{ข้าพเจ้า}ขวน^{ข้าพเจ้า}อ้าย^{ข้าพเจ้า}อัน^{ข้าพเจ้า}ชีพ^{ข้าพเจ้า}เรษฐ, ท่าน
ผู้^{ข้าพเจ้า}มี^{ข้าพเจ้า}ฝีมือ^{ข้าพเจ้า}เอก^{ข้าพเจ้า}เข้ม^{ข้าพเจ้า}แข็ง, จง^{ข้าพเจ้า}รับ^{ข้าพเจ้า}ความ^{ข้าพเจ้า}ขอ^{ข้าพเจ้า}บ^{ข้าพเจ้า}ใจ^{ข้าพเจ้า}อัน
ใหญ่^{ข้าพเจ้า}ยิ่ง^{ข้าพเจ้า}จาก^{ข้าพเจ้า}เรา^{ข้าพเจ้า}เสีย^{ข้าพเจ้า}กับ^{ข้าพเจ้า}เด็ก! เราขอ^{ข้าพเจ้า}พยากรณ์^{ข้าพเจ้า}
ล่วงหน้า^{ข้าพเจ้า}ว่า^{ข้าพเจ้า}ตัว^{ข้าพเจ้า}ท่าน^{ข้าพเจ้า}แล^{ข้าพเจ้า}ชาว^{ข้าพเจ้า}ซูล^{ข้าพเจ้า}ที่^{ข้าพเจ้า}มี^{ข้าพเจ้า}ชีวิต^{ข้าพเจ้า}อยู่^{ข้าพเจ้า}นี้
ทั้ง^{ข้าพเจ้า}หมด^{ข้าพเจ้า}จะ^{ข้าพเจ้า}ได้^{ข้าพเจ้า}กลับ^{ข้าพเจ้า}ไป^{ข้าพเจ้า}สู่^{ข้าพเจ้า}บ้าน^{ข้าพเจ้า}เมือง^{ข้าพเจ้า}โดย^{ข้าพเจ้า}สวัสดิ^{ข้าพเจ้า}ภาพ
และ^{ข้าพเจ้า}จะ^{ข้าพเจ้า}ได้^{ข้าพเจ้า}อยู่^{ข้าพเจ้า}ด้วย^{ข้าพเจ้า}ส^{ข้าพเจ้า}ภาพ, แว^{ข้าพเจ้า}กลั^{ข้าพเจ้า}ม^{ข้าพเจ้า}กับ^{ข้าพเจ้า}
ภัย^{ข้าพเจ้า}ภัย^{ข้าพเจ้า}อัน^{ข้าพเจ้า}ไม่^{ข้าพเจ้า}คาด^{ข้าพเจ้า}กัน^{ข้าพเจ้า}!”

ชาว^{ข้าพเจ้า}ซูล^{ข้าพเจ้า}นั้น^{ข้าพเจ้า}อม^{ข้าพเจ้า}ค^{ข้าพเจ้า}ระ^{ข้าพเจ้า}ลง^{ข้าพเจ้า}เป็น^{ข้าพเจ้า}เชิง^{ข้าพเจ้า}รับ^{ข้าพเจ้า}พร^{ข้าพเจ้า}อัน^{ข้าพเจ้า}.
เมื่อ^{ข้าพเจ้า}ข้าพเจ้า^{ข้าพเจ้า}แปะ^{ข้าพเจ้า}ให้^{ข้าพเจ้า}ฟัง^{ข้าพเจ้า}แล้ว^{ข้าพเจ้า} เธอ^{ข้าพเจ้า}ก็^{ข้าพเจ้า}เริ่ม^{ข้าพเจ้า}กล่าว^{ข้าพเจ้า}
ต่อไป.

“อัมสเตอร์ดัม!” เธอ^{ข้าพเจ้า}ตรัส^{ข้าพเจ้า}เรียก^{ข้าพเจ้า}ชื่อ
ชน^{ข้าพเจ้า}ซูล^{ข้าพเจ้า}ด้วย^{ข้าพเจ้า}สำเนียง^{ข้าพเจ้า}อัน^{ข้าพเจ้า}ซัด^{ข้าพเจ้า}และ^{ข้าพเจ้า}กังวาน “ท่าน
คือ^{ข้าพเจ้า}โอรส^{ข้าพเจ้า}แห่ง^{ข้าพเจ้า}กษัตริย์^{ข้าพเจ้า}บ้า^{ข้าพเจ้า}โดย^{ข้าพเจ้า}แท้, ราช^{ข้าพเจ้า}ส^{ข้าพเจ้า}ที่^{ข้าพเจ้า}คือ
บิดา^{ข้าพเจ้า}ของท่าน! จง^{ข้าพเจ้า}พอใจ^{ข้าพเจ้า}เถิด^{ข้าพเจ้า}ว่า^{ข้าพเจ้า}ตัว^{ข้าพเจ้า}ท่าน^{ข้าพเจ้า}เป็น^{ข้าพเจ้า}เจ้า
หน^{ข้าพเจ้า}ของ^{ข้าพเจ้า}ชาว^{ข้าพเจ้า}นคร^{ข้าพเจ้า}ไคร^{ข้าพเจ้า}ทุก^{ข้าพเจ้า}ๆ คน. บุญ^{ข้าพเจ้า}คุณ^{ข้าพเจ้า}อัน
ใหญ่^{ข้าพเจ้า}ยิ่ง^{ข้าพเจ้า}นั้น^{ข้าพเจ้า}จะ^{ข้าพเจ้า}ฝัง^{ข้าพเจ้า}ราก^{ข้าพเจ้า}อยู่^{ข้าพเจ้า}ใน^{ข้าพเจ้า}หัวใจ^{ข้าพเจ้า}ของ^{ข้าพเจ้า}มัน^{ข้าพเจ้า}ทั้ง^{ข้าพเจ้า}หมด
คราว^{ข้าพเจ้า}จน^{ข้าพเจ้า}กระทั่ง^{ข้าพเจ้า}ไฟ^{ข้าพเจ้า}จะ^{ข้าพเจ้า}มา^{ข้าพเจ้า}ล้าง^{ข้าพเจ้า}โลก! เรา^{ข้าพเจ้า}ไม่^{ข้าพเจ้า}รู้
จะ^{ข้าพเจ้า}สรร^{ข้าพเจ้า}เอา^{ข้าพเจ้า}คำ^{ข้าพเจ้า}พูด^{ข้าพเจ้า}เช่น^{ข้าพเจ้า}นี้^{ข้าพเจ้า}ใด^{ข้าพเจ้า}มา^{ข้าพเจ้า}ขอ^{ข้าพเจ้า}ใจ^{ข้าพเจ้า}ท่าน^{ข้าพเจ้า}ให้^{ข้าพเจ้า}สม
กับ^{ข้าพเจ้า}ความ^{ข้าพเจ้า}มอ^{ข้าพเจ้า}หา^{ข้าพเจ้า}กล้า^{ข้าพเจ้า}หาญ^{ข้าพเจ้า}ปรา^{ข้าพเจ้า}ด^{ข้าพเจ้า}จาก^{ข้าพเจ้า}ความ^{ข้าพเจ้า}อา^{ข้าพเจ้า}ลัย
ใน^{ข้าพเจ้า}ชีวิต. มี^{ข้าพเจ้า}ผู้^{ข้าพเจ้า}บอก^{ข้าพเจ้า}เอา^{ข้าพเจ้า}ว่า^{ข้าพเจ้า}ท่าน^{ข้าพเจ้า}สู้^{ข้าพเจ้า}รบ^{ข้าพเจ้า}ด้วย^{ข้าพเจ้า}เรษฐ^{ข้าพเจ้า}สม
ชาย^{ข้าพเจ้า}ชาติ^{ข้าพเจ้า}ทหาร^{ข้าพเจ้า}ยิ่ง^{ข้าพเจ้า}นัก. ท่าน^{ข้าพเจ้า}กระ^{ข้าพเจ้า}โหด^{ข้าพเจ้า}ไม่^{ข้าพเจ้า}ผิด

ราชสีห์, และทะเลงฟันมัน ไม่ผิดทรงเลย ทั้งทำซึ่งสิ่งงทอสนักช้ำอันทารุณร้าย, โอ! สิวาณบ่าลงนอนสนชิวิตอยู่แทบเท้าท่าน-ยอมให้ท่านเหยียบเกียรติยศอันสูงลิบของมัน, ซึ่งในโลกนี้, ไม่มีใครอีกแล้วจะทำได้, โอ! อัมสเตอร์โลโยแกส, ประวัติของท่าน จะอยู่ที่นครโครัน—อยู่จนกระทั่งวากของนครจะกลับขึ้นมาบนพินแผ่นดินและแตกกลายเป็นปฐวิชาติ, ไปอีกครั้งหนึ่ง!”

ข้าพเจ้าแปลให้ชนซูลฟังโดยละเอียดและเน้นคำทุก ๆ คำที่เขื่อนั้น. อัมสเตอร์โลโยแกสก็กริยาสังขยแสงยมคล้ายไม่ยินดีอันร้ายในถ้อยคำอันมีเกียรติยศนั้น.

“วิญญาณของเราได้แจ้งแก่เราว่าชื่อเสียงของท่าน ก็ยังยืน อยู่ยิ่ง ภาพทวีป ชั่วหล้าฟ้าเขียว.” เขอริยสั่งต่อไป, “แต่ว่า, อัมสเตอร์โลโยแกส, เมื่อ ท่าน มรณะไปแล้ว, เกียรติยศอันใหญ่ยิ่งนี้ จะมี ประโยชน์ แก่วิญญาณของท่านด้วยประการใดเล่า? นี่แหละ, เรงเลือกเอาตามความพอใจว่า จะยินดีเป็นผู้ที่ปราศจากความกตัญญูหรือไม่. ถ้าท่านยินดี, นั้นชนซูล, เราเต็มใจจะรับท่านไว้ อยู่ทีนครโครัน, ยอมยกสิทธิให้ท่านปกครอง

ผู้คนกินแดนกว้างไปถึงเขตต์เรช. ท่านจะเป็นผู้ดูแลแทนตัวเรา, สามารถจะมีจำนวนปศุสัตว์อันพินหมั่น, และกริยางามนัยก้วยแสน. อัมสเตอร์โลโยแกส, ฟังเรานี้, เราจะเต็มใจล้างคำสาปแช่งให้พ้นไป จาก ร่างกายของท่าน, เราจะอำนวยการให้ท่านเป็นผู้มีผู้สืบสาโลทิตินัยร้อย. ท่านจะพ้นจากความพินหมั่นทั้งมวล. ว่าอย่างไร, ท่านจะยินดีก้วยไหม, โอ! เจ้าแห่งอินทโกสส์แกส!”

เมื่ออัมสเตอร์โลโยแกสเข้าใจถ้อยคำของเขอกี้แล้ว, ก็ถามข้าพเจ้าว่าเขอมอบยิวาห์กับนางพญาผู้หนึ่งหรือไม่. ข้าพเจ้าก็หัวเราะ ด้วยความขบขันในคำพูดอันทอของเขา แล้วตอบอย่างจริงจังเป็นภาษาซูลว่า แม้จะได้เป็นดังตำแหน่งราชาแห่ง มนุสส์พวงน ก็ตาม ก็จะไม่ยอมรับเป็นอันขาด, ข้าพเจ้าไม่กล้าจะพูดให้ร้ายแรงไปกว่านี้ เพราะเกรงว่าพระนางอัสติอาอาจะอ่านสัญญาเข้าใจเรงได้. แต่อย่างไรก็ดี, เขอกี้คงเข้าใจความหมายของข้าพเจ้าอยู่นั่นเอง.

“บอกเขาเถอะ, แอลแดน,” เขอริยสั่งแก่ข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้ากล่าวจบ, “ว่าฉันเองก็ไม่ไยที่จะให้ท่านอยู่นัก. ท่านเองก็เถอะ,

จงทำความเข้าใจเสียดีกว่าว่า ฉันจะไม่ยอม
วิวาทกับผู้ใด ซึ่งเคยถูก สตรี ทำหิวโหยมาก่อน
แล้ว, ฉันถือว่าเป็นมลทินอย่างออกอณู. อนึ่ง
เล่าฉันก็ได้บอกแก่ท่านแล้วว่า ฉันยังกำลัง
คอยคน ๆ หนึ่ง, ฉันจะเป็นของใครไม่ได้ใน
ชีวิตอันยาวนี้. ฉันมั่นใจเสมอว่าพ่อศาลลิ
เครตีสของฉัน จะคืน มาถึง นคร โครินธ์ อีก วัน
หนึ่งเป็นแน่. ฉันจำต้องคอยเธอ—คอยให้ ถึง
ที่สุดแห่งชีวิต. ท่านนะหรือ, แอลเลน, จะ
มีคุณสมบัติพอ กับ ตำแหน่ง สวามี แห่ง ฉัน ?
เฮอะ ! เมินเสียเถอะ. มือของท่านถึงดวงจันทร์
เมื่อไรนะแหละจึงคอยเธอมาหาฉัน.”

ข้าพเจ้ารู้สึกปลาบที่หัวใจ, โลหิตคึก
ซนหน้าจนแทบกำ. ถ้อยคำอันกุ่มนของเธ
ทำให้ข้าพเจ้าตื่นคอหอยจนพูดไม่ออก.

“อา! แอลเลน” เธอรับสั่งค่อนข้างกัง,
“จะโทมนัสน้อยใจไปเสีย. ฉันพูดตามความ
เป็นจริง, หากเทียบอย่างใดไม่. วิญญาณฉัน
กระซิบว่า ท่านหา มีความ รัก ใน ตัวฉันไม่,
ตรงกันข้าม, ท่านกลับรู้สึกว่าคุณเป็นสัตว์โลก
ที่น่าเกลียดน่ากลัวที่สุด. ความงามอันประ
หลาดของฉันทำให้ท่านระแวงไปว่าจะมีเป็นภ
ยศาจำแลงร่าง มา กระมัง. ท่าน เคยนัก

เช่นนี้หรือมิใช่, แอลเลน ? โอ! แม้จะชี
ฉันหัวใจของท่านก็. นั่นแหละ, จงเข้าใจเสีย
ดีกว่าเถิดว่า ฉัน คือ หญิงสคราญ ที่ชั่วชีวิต
ฝากชีวิตไว้เหมือนพวกท่าน, และข้ายังมีอายุ
กว่าสองพันมาแล้ว. จงนำเรื่องราวประหลาด
นักกลับไปเมืองท่านเถิด, บอกกล่าวสหายของ
ท่าน ให้ รู้ตลอด กันว่าโลกแห่งแผ่นดินอัน
ไพศาลนี้ ยังมีมนุษย์ ครั้ง กักกำขรรพ์ โน้น
ดำรงชีพอยู่หนึ่ง. แอลเลนเอ๋ย ! ใจของท่าน
ช่างอ้างว้าง หาน้ำหนัก แห่ง ความ เชื่อถือ ใน
ถ้อยคำของฉันมิได้สักน้อยนัก. ก็ละ ! อยาก
จะเห็นประจักษ์พยานไหมเล่า. ฉันเต็มใจจะ
พาไปกุศลสถานของชาวนครโคริน, ไปดูตรา
ของพ่อศาลลิเครตีสอันไว้วิญญาณ. เหล่านี้
พอจะเป็นข้อพิสูจน์ ได้ก็กระมัง ?”

ข้าพเจ้าหายใจแทบไม่ทัน ฟังเธอ, แต่
มิได้เปรียบว่ากระไร. อัมสเตอร์ดัมไปแกลสนั้น
มักจะเข้าใจถึงคุณข้าพเจ้าไม่หยุด.

“คุณ, แอลเลนผู้เจริญ,” แล้วเธอคร
สียไปอีก, “ฉันรู้ ใจท่านวิญญาณของฉัน
ว่าท่านและสหายของท่าน คืออัมสเตอร์ดัมไปแกล
สและอันสันนี้ จะต้อง จากนครโคริน ไป เป็นแน่แท้.
และยิ่งกว่านั้น — โอ ! สหายที่รัก !

โกศโรหิต

มิกุล

ฉันขอพยากรณ์ล่วงหน้าไว้ว่า ท่านจะต้องเสียชีวิตในการยุทธครั้งใหญ่ที่นครโมโลส^๒ — ท่านจะต้องตาย—ตายอย่างมีเกียรติยศยิ่ง ชนซูล^๑ผู้กล้าจะทำการกริยาที่ชั่วที่ท่านเดิมนั้น. เขาจะจับฉันพร้อมกับก๊วยชวานอินทโกส^๓ แกลส, ซึ่งจะต้องวิบัติเป็นชนก่อนก๊วยมือของ เขาเอง!”

พอกระแสดังเข็ญ ทอดหยาไปใน ความสังกัแห่งรัตติกาล, ข้าพเจ้าก็หันไปซบซิบกับชนซูล, แผลความโศกอย่างละเอียดละออ. ถึงแม้ว่าจะไม่มีความเชื่อถือนักกั, แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่วายรู้สึกเสียวใจ, ครุ่นครุ่นถึงคำพยากรณ์^๔นี้ไม่สว่างใด. อัมสเตอร์โลไปแกส^๕ข้าเลื่องก๊วยชวานอินทโกส^๖แกลส แล้วก็หันมาเหลียวกว้างอัน ขาว โพลน ของ พระนางอิสธมา.

เขาเห็นดังนั้นจึงร้องสั่งว่า, “แอลแลนดาม นักรบเก่าของท่านคิดหรือว่า จะประสังคสังโก ย่าง. ถ้าฉันให้ ได้แล้วก็จะมิซึกเลย.”

ชนซูลทราญความแล้วก็ตอบว่า, “เกียรติยศ^๗ที่ข้าพเจ้าหวงแหน^๘ก็คือ ความมีชัยเหนือเหล่า

ปรบักษ์, แต่ถ้าพระนางจะมีกรุณาต่อข้ายังฉัน^๙ฉันไปแล้วก็ขอจงโปรดให้ข้ามีโอกาสเห็นหญิงที่ข้ารักสักแวบเดียว. ข้ากระหายที่สักแล้วจะรอจนข้าตายและตามไปพบหล่อนนั้นไม่ไหว”

พระนางอิสธมาทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า, “จริงของเขา, ฉันล้มลงทันทีเดียว. อัมสเตอร์โลไปแกส, ท่านคิดหรือว่ามีความสละ^{๑๐}ที่ท่านเช่นนั้น หล่อนตายไปแล้ว, หล่อนจะไม่มีความกลับมาหาท่านอีกเป็นแน่. เช่นนี้จะใครเห็นหล่อนเพื่อประโยชน์อันใด?”

ชนซูลตอบว่า “โอ! ข้าแต่พระนางผู้ทรงเจริญ, ข้าเห็นหล่อนแล้ว, ข้าจะมีความสละมาก. ข้าจะแน่ใจได้ว่าหล่อนกำลังคอยข้าอยู่แล้ว. ข้าจะตายด้วยความสุข, ไม่ต้องกังวลว่าจะพบหล่อนหรือไม่!”

ข้าพเจ้าแปลให้เธอฟังแล้ว เธอตรัสว่า “โอ! นักรบผู้กล้าหาญ, ท่านเป็นผู้มีหัวใจอันแข็งแกร่งเพื่ชรั, ท่านสามารถยืนคอคนนั้นด้วยร้อย, ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ได้ทำให้หัวใจของท่านโอนอ่อนไปได้. แต่ว่า—ท่านต้องพ่ายแก่ความรัก, หัวใจของท่านที่ทำด้วย

๑ ความตอนนั้น ตราขละเอียกใน เรื่องพระนางพพรานงน้อยตอนจบ, ซึ่งบรรยายถึงการรบระหว่างพระนางสุริยา และพระนางสุพิทรา และความตายของนายพวานป้า แอลแลนควอเคอร์แมน พร้อมกับก๊วย อัมสเตอร์โลไปแกส.

พ.ศ. ๒๔๗๐

อัสนาเทวี

เหล็กกล้าอันเล็ก อัครีแห่งคามเทพเผละลาย
เป็นน้ำ เหลวไปเสียสิ้นแล้ว. ท่านเป็นผู้มีความรักมันคงถึงตัวฉัน. ความรักของฉันในพ่อคาลิเศรติสอันยอมพลีตัวกับความรักของท่านได้ก็. ฉันว่าแล้วไม่มีไฟอะไรแล้วในโลกนี้จะแรงร้อนไปกว่าไฟของความรัก. มันเผาหัวใจนักรบผู้กล้าหาญได้ประทุหนยังแมลงเม่าซึ่งตกลงไปในกองเพลิง. โอ! อัมสเตอร์โลโปแกส, ท่านมาทำให้ฉันเศร้าใจไปมากทีเดียว, ฉันต้องร้องไห้ฟูมฟายถึงพ่อคาลิเศรติสทุกวัน, ซอกซำระกำใจว่าเก็บหลายท่านัก”

เราทุกคนรู้สึกใจเต้นแรง, นิ่งฟังน้ำเสียงอันไทยหวานเยือกเย็น ของเธอโดยมิได้ยรีปากพท. อะฮา! ท่านที่รักทั้งหลาย! เสียงของเธอนั้นหวานนัก, ชวนซึ่งเข้าไปในหัวใจข้าพเจ้าทุก ๆ ระยะเวลา.

“ก็แล้ว, บัษสหายของฉัน” เธอรบสั่ง, เปลี่ยนน้ำเสียงให้กระฉับกระเฉง “ฉันรู้สึกสงสารท่านมากอยู่. ฉันขอร้องให้คุณคิดฉันนั้นแล้วก็จะลืมเสียมิได้เลย. ฉันจะพยายามนำหล่อนมาให้เห็นให้จริงได้. แต่เวลานั้นแหละ. ตัวฉันเองก็นับเข้าสัตว์โลกธรรมดา, ยังมี

บัษสสและอัสนาอยู่, จึงค่อนข้างจะแน่ใจได้ยากว่าอาจสามารถใช้อำนาจจากดวงวิญญาณอันมีชัยนำหล่อนให้ปรากฏแก่เราได้. อย่างไรก็ตาม, ใจฉันจะพยายามจนสุดกำลัง. มาเถิดท่านทั้งสอง, มาหาฉันในตอนเย็นพรุ่งนี้, ภายหลังเมื่อพระอาทิตย์ตกดินแล้ว!”

จากนั้นพระนางอัสนาก็เปลี่ยนเรื่องสนทนาเสีย, บัษประวตินควโค่วให้เราฟังอย่างยืดยาว, ซึ่งข้าพเจ้าต้องขอเว้นกล่าวเสียในที่นี้. ในที่สุด ดูเหมือนว่าเรารู้สึกอ่อนเพลียทั้งคั่งครากคร่าพอกอยู่เป็นเวลานาน, เชยพระหัตถ์ ขนโยกไปมา เป็นเชิงแสดงว่าถึงเวลาอันสมควรแล้ว. เธอหันหลังกลับไปทักชาวซูลตองอาวซ, วางหลังพระหัตถ์ลงยังหน้าผากทุก ๆ คน แล้วพึมพำว่า.

“เจ้าจงทะเลาะเสียแต่กับคนเล็ก!”

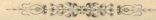
เธออำลาเรา ลับร่างไปในความมืดแห่งราตรีกาล, ข้าพเจ้าและอัมสเตอร์โลโปแกสมองดูากันอย่างประหลาดใจ.

ข้าพเจ้านึกเร่งเวลาให้ถึงวันรุ่งขึ้นเร็ว ๆ เข้า เพื่อจะได้ทะนุถนอมหัวใจของเธอว่าเธอจะสามารถนำวิญญาณของศพมาให้ได้หรือไม่!

จบบทที่ ๑๘

(วิญญาณ ของแอลเลนและอัมสเตอร์โลโปแกส จะไปชมเมืองผีในตอนหน้า)

สัตวโลก

ภุรงคป์ปชาตฉน์ที่๑๒

◎ ประกาศทั่วอุษัณิมา
สถิตทั่วณเสากล

◎ จะกล่าวถึงมนุษย์โพศ
วิเศษชาติวิจิตรวรรณ

◎ วิจิตรปฐฐาน
แสงทองอุษัณิ

◎ เพราะเหตุกรรมะแจกชาติ
เจริญทวีปย์และเสียมสร

◎ ฌวี่ฌองอุษัณิ
ทระกูลสงคระกุลคำ

◎ ประไพรูปเพราะเครื่องแต่ง
ขนบปรังริตงาม

◎ พยายามแสงทวีปย์
เสาะสืบผลและชวนชวาย

◎ กระทำความสะทวักกาย
แสงทองอุปถัมภ์ภาร

ณโลกาขรรค

ประหลาดหลากและมากพรรณ

พิเศษชาติสัตว์สรรพ

อนกณียอนันคณ

และโวหารวิไช

กัณณิแฉกและแปลกกัน

ฉลากลึงวิจิตรวรรณ

พสมบัตินิสัยธรรม

ประณีตพรรณะคมชำ

ประเสริฐสุดและเลวทราม

และฉกัณณิประเทืองวาม

และจรรยาประกัณณิ

อนกณียวิชิหลาย

ประกอบกิจนิรันดร์กาล

สหายมิตร์สันนิทาน

สุทธิเชิธและเกอญ

พ.ศ. ๒๔๗๐

สัตว์โลก

๑. กระทำกินกระทำใช้
สระพริ้งพริ้มและมากมุล
๑. ผิขี้ก้นก็กักรอน
ผิแย่งกันก็แข่งขัน
๑. กระทำความเจริญทุก
นิราศสุขประสพภัย
๑. ผิปรองกองประกองจิตต์
ระหว่างพวงฤชาคีมาน
๑. คณโลกเจริญสัน
เกษมสุขเปรมปรีดิ์

สะสมไว้ มิให้สูญ
ประจบครบประสงค์สรรพ
ขท่อนหวั่งจะแย่งขัน
วินาศฝ่ายปราชัย
และทรุกเสื่อมสลายไป
พิพากกิจประสิทธิการ
มิไต่ คิกระหักหาญ
ถนอมมิตรไมตรี
วิไลพันวิโรจน์ศรี
มิรู้เสื่อมสลายเลย.

๒๐๔. ทำแล้วคิดว่า “คนไม่เห็น” ก็ท่านเป็นคนหรือเป็นอะไรเล่า ท่านจะ
ไม่สดุ้งใจตนเองบ้างเทียวหรือ

ของ ฉ. ส. พิษณุภาคี

วิวาท์ประหลาด

โดย

จ. ล. อัครวเลนา

เขาผู้เป็นชายหนุ่ม ซึ่งกำลังหมอมายอยู่
หลังเชิงเทิน ขนหลังคา กงซล อังกฤช ประจำ
สำนักกรุงคราทอพนัน มีนามว่า ยิมมี วิเวียน
อาภัพปกิจวิยาทำทางของเขา ขณะนี้ สือซัคว่า
เต็มไปทั่วด้วยความคนเด่นอย่างล้นพ้น เป็นต้นว่า
กลองยา ซึ่งคาย อยู่ในปาก ถูกขบ แล็กคั่นแน่น
ควงจักมเพ่งเล็งจับอยู่ที่บริเวณสนามหญ้าเขตร
กงซลเมืองล่าง ทมิอชวาถอยนยาวแบยสมี
ไบราณอยู่กระบอกหนึ่ง ในกระเป๋าสือข้าง
ขวาวรรุได้ม้วยกระสุนบน กระเป๋าสือข้างซ้าย
มีธนวิอวลเวอร์พกไว้หนึ่งกระบอก มีปลอก
กระสุนที่ไซแล้วเกลื่อนกลาดอยู่รอบตัว เสาของ
เหนอครันระ มีขงชาทิ อังกฤช อันประคองกระ
สุนบนกำลังปลิวลัดมืออยู่ไปมา

เวลาที่เริ่ม ขรรขายเรองนี้ ประเทศ รุกาเรีย
กำลังอยู่ในอาการ ขบถแล่นปั่น่วน เวลาทั่วทั้ง
ประเทศ และน่าที่ของยิมมีที่ถูกหมอมายาวาระ
นั้นก็คือเป็นผู้คอยรักษาความบรกรกของพลเมือง
ที่ขยาเลอคมให้ลวงล่าเข้ามาขยงสถานที อันศักดิ์
สิทธิ์ทางบ้านหลัง

การ ขบถได้ลงมือ มาเป็นเวลาหลายวัน
หลายคน แต่ก็ยังไม่สู้เต็ม ชักเทม่อน วันนั้น
ตามซอกตามตรอกในกรุงคราทอพ จะเห็นฝ่าย
ทหารของ รัฐบาล กระทำ การ ปรายปราม พวก
ขบถ เพื่อนำมายังซึ่งความสันติสุข ตลอดวัน
จะได้ ยืนแต่เสียงบนกลยังดังซอณด และเสียง
ปืนยาวได้คอยสนั่นหวั่นไหว ใครออกไปจาก
กรุงจะได้ ยืนเสียงบนใหญ่สนามคำรามกระหึ่ม

W. A. 1000

วิชาห์ประหลาด

และก่อนนั้นมา ก็มเสียงระเบิด แห่งกระสุนพร้อม
ทั้งเสียง โศทรวณูตรง ของประชาชนเคราะห์
ร้ายที่ต้องรบยากเจ็บ บ้างแห่ง จะเห็นควิน

และเพลงเพลง พวยพุ่งขึ้น จากยอกคกราม เคหะ
สถานหรือสถานทองอันสำคัญของรัฐาต ตาม
ถนนหนทาง กัดกัน คว้า ข่าย ลวดหนาม ระกระ
ระกระ เหล่าพศกนิกรทั้งชายหญิงแลเด็กทารก
พากันวิ่งไปวิ่งมาเกรียวกราววอลหล่น ผ่าน บ้างก็
แยกเข้าของอันสงวน แลมีคำไว้วางใจเพื่อให้
พ้นจากมือเหล่าผู้ร้าย ซึ่งถอยเอาโอกาสอัน
เข้าปล้นสุมภักแดแย่งชิง นาน ๆ ก็มิรดเกราะ
สองสามคันแล่นมา รักษา ความสงบ ภาพ
เหล่านี้เป็นภาพที่น่าพิศมัยสยดสยอง และ น่าสยอง
กลัวยิ่งนัก

ท่านผู้นั้น คงเข้าใจไว้ ว่า ยืม^๕ เป็นชน
ชาติอังกฤษ เหตุ^๕ความแตกต่าง ในทางรัฐ
ประศาสน์^๕ของประเทศ^๕การ^๕วิจัย^๕มี^๕ได้^๕เข้า^๕ไป^๕อยู่^๕
ในวงแห่งความกังวล^๕สนใจ^๕ของเขา^๕เลย^๕ แม้แต่
เล็กน้อย^๕ จะ^๕เป็น^๕ว่า^๕ฝ่าย^๕รัฐ^๕บาล^๕ดึก^๕หรือ^๕ฝ่าย^๕ชย^๕ด
ดึก^๕ เขา^๕ไม่^๕พึง^๕ปรารถ^๕นา^๕ทราบ^๕ แต่^๕อย่าง^๕ไร^๕
ตาม^๕ เป็น^๕ธรรมเนียม^๕ที่ย^๕ัก^๕ชน^๕ชาว^๕ต่าง^๕ประเทศ^๕จะ
ต้อง^๕มี^๕ให้^๕เขา^๕เข้า^๕รัฐ^๕บาล^๕บ้าง^๕ไม่^๕มาก^๕นัก^๕น้อย^๕ ดึก^๕
แล้ว^๕เขา^๕มา^๕ขอ^๕ให้^๕เขา^๕ใจ^๕คือ^๕อย่าง^๕เดียว^๕และ^๕ออก^๕จะ^๕
วิ^๕ทก^๕อย่าง^๕ก็^๕คือ^๕ ถ้า^๕หาก^๕ฝ่าย^๕ชย^๕ด^๕ชน^๕ะ^๕แล^๕เป็น^๕

ผู้ปกครองประเทศต้องไปข้างหน้า ถอนตัว
อินใหญ่หลวง จะพึงบังเกิดขึ้นแก่ มาคมัวเซต
ออลกา เซเกรตซ์

ออกจะเป็นการ แผลงประหลาดอยู่ครัน ๆ
ถ้าจะพูดถึงการรู้ จิระระหว่างตัวเขาก็คง มาคณ
เชล ออธกา เชเกรตซ์ กล่าวคือ เขาฟังม
โอกาส พยปะ กับ เจ้าหล่อน เพียง ครึ่งเดียว แล
ภายในเวลาอันน้อยด้วย แต่กระนั้นก็ความ
งงามของเจ้าหล่อน เสมอหนึ่ง นางเทพยดาน
เป็นเครื่องผูกพันจิตใจของเขา ให้หวลรำพัน
ถึงเจ้าหล่อนมิรู้สร่าง ประจักษ์ว่าทวงทอนใจม
ยิ่งกว่าครแห่งกามเทพนั้น ไต่ บังถูกหัวใจอัน
เสียพระสันของเขาแล้ว

ตันเหต ทานามา ซึ่งความ วิ จก มีกุน กับ
 เจ้าหล่อนก็คือ ขณะที่กำลังเดินทางมากรุง
 ครวทพ ยมมีโคกระทำความวิจกกับ เคน
 อีเตล วอน สเตรเซียม หรือถ้าจะพูดกันอีก
 อย่างหนึ่ง ท่านเคนเองเป็นผู้กระหายอยาก
 ค้นเคยกับยัมมีก่อน ท่านเคนผู้ เป็นคนร้น
 หนึ่มี รูปร่างใหญ่โตเสมือนทงฮอสูรยักษ์ ครั้น
 โทนากล้วยก็ทริยาทำทางส่อว่าเป็นไพร่สกลโม
 ชวนให้ใคร ปรารถนา จะสมาคมด้วย ส่วน
 ลำหรับ การ แต่งกาย แล้ว ควรจะ อ่อนเยียม
 เสื่อแสงสมสมัยเสีย เพื่อให้เห็นว่า เขาเป็น

จ. ถ. อีคิวเสนา

มิกุน

คนใหญ่คนโต ชื่นแรกที่รู้ จักกับท่านเคาน์
ไคแนะนำตนเองแลขอรับรองให้เขาเป็นสหายด้วย
เขายกถ้อย ยิมมี ว่า เขากำลัง เดินทาง มากรุง
คราทอฟ เพื่อ สโมสร กับ ชีคา ของ เมอซีเออร์
เชเกรตซ์ ผู้ซึ่งมิใช่แค่เพียงเป็นมหาเศรษฐีที่
มั่งมีที่สุดในยุโรป ยังเป็นคนสำคัญ ที่สุดใน
ตำแหน่งรัฐบาลแห่งประเทศรูกาเรีย เนื่องจาก
การคุ้นเคยกันครั้งนั้น ท่านเคาน์ ไคเชิญเขา
ไปใน งาน สโมสร ครั้น เมอซี บรรลุ ถึงกรุง
คราทอฟ ท่านเคาน์ ไคแนะนำให้ ยิมมี รู้จัก
กับ มาทิวเซล เชเกรตซ์

ถูกระ ท่านเคาน์เองมีเหตุผลพอที่จะรู้สึก
ภาคภูมิใจ ในการแต่งงานคราวนี้ เพราะมาทิว
เซล เชเกรตซ์ ไม่ใช่แค่ว่าเป็นบุตรของ
มหาเศรษฐี เจ้าหล่อนยังมี สิริรูปโฉมโฉม
พรรณอย่างงามเลิศ ซึ่งยิมมีเองยอมรับว่า
ไม่เคยได้ประสพพบสตรีใดงามเทียมเท่า

คราวใดที่หวั่นระลึกถึงการแต่งงาน คราว
นั้นกระทำให้ โดหิดในกายตัวเขาร้อนแลรู้สึก
สังสารแทนเจ้าหล่อนที่จะได้สามีอันเลวทรามมิ
ไค เพราะเหตุที่การขบถได้บังเกิดขึ้น ถ้าหา
ไม่ในขณะนั้นเอง ด้วยยิมมีเองคงจะเป็นแขก
ไปในงานสโมสรอย่างน่าอับอายแล้ว แทนที่จะ
มานอนหมอบอยู่บน หลังคา ของกงซูลอังกฤษ

เขาหันไปทางทิศเหนือ แลทอดสายตาดู
อยู่ณคฤหาสน์ อันงามของ เมอซีเออร์ เช
เกรตซ์ ซึ่งสถิตย์เด่นอยู่บนเนิน พลาญน้ำ
ประหลาดใจว่า เหตุการณ์ ภายใน บ้านนั้น จะ
กำลังเป็นไปอย่างไร มีพิภพสงสัย พอเริ่มขบถ
พวนขบถคงจะเข้มที่คุ่มทรงไปยังคฤหาสน์นั้น
ก่อนอื่น เพื่อจับกุมคนสำคัญ ของรัฐบาลแล
ปล้นสมบัติทรัพย์สินคฤหาสน์อันมากมายถ้ายก
เขาทรายคิดว่าพวกขบถเหล่านั้นน่าใจหายไหม
แลผสมขึ้นต่อพวกรัฐบาลยานโคคา ถูกแล้ว ถ้า
พวกขบถข้าม โชคชะตาของฮอลลาเชเกรตซ์

จะมีมัวยิ่งกว่าต้องถูกแต่งงานกับท่านเคาน์
เมอซีท่าน กงซูล เกิด ขึ้น มาบน หลังคา
กงคาเขา ยังจับ เหม่อ อยู่ยัง คฤหาสน์ อัน สูง
ตระหง่านนั้น

“เรียบร้อยแล้ว วิเวียน” ท่านกงซูลกล่าว
เขาสั่งขึ้นจากภวังค์ “มีเรียบร้อยขึ้นครเซอ
ราชนาเวเรา แล่น มา ถึง ทน เมอซีาน ลำหน่ง
เพื่อของกันชีวิตและทรัพย์สินกับขิงคนอังกฤ
พอพวกขบถเห็นขิง ยืนยืนแอ็ค เขาพากันคว้าน
ไปหมก ท่านกับคันเรือได้ออกประกาศว่า ถ้า
หากชนชาติอังกฤคนหนึ่งคนใดได้ริบความ
รบกวนหรือต้องลี้ภัยอะไรแม้แก่เด็กน้อย เขาจะ
ส่งกระสุนไปทำลายเมือง ให้เป็นพิศม์สู่ภายใน

พ.ศ. ๒๔๗๐

วิชาที่ประหลาด

พริบตาเดียว มีทหารเรือ ๕๐ คน ส่งมา รักษา
กงซุลแล้ว และบรรดาชนชาติอังกฤษทั้งหลาย
ในเมืองนี้จะถูกต้อนไปพัก อาศรัย อยู่ บนเรือรบ
จนกว่าเหตุการณ์จะสงบ”

“ได้เท่าที่ทราบไหมขอรับว่าเหตุการณ์นั้น
เป็นไป कैไหนแล้ว?” วิเวียนถาม

ท่านกงซุลขยับไหล่

“เท่าที่ฉัน ทราบ สำหรับ ฉะเพาะ ใน กว
คราทอฟนแห่งเดียว พวกขบถ มีชัยทหาร รัส
เซียอย่างง่ายดาย แต่ถ้จะ พูดถึงทั่วไปทั้ง
ประเทศภายในแล้ว ไม่มีใครทราบเลย”

“ได้เท่าใดกันข่าวอะไรที่เกี่ยวกับเซเกรตซ์
กับครอบครัววัยจหรือเปล่าขอรับ?”

“เป็นแต่เพียงข่าวลือระเอาแน่นอนนักไม่ได้
มีสิ่งทีแน่นอนอย่างเคียวก็ค้อ ถ้าพวกขบถ
จับตัวเขาได้ก็ จะต้องถูก ประหารชีวิตอย่างไม
ต้องสงสัย และบางทีพวกกลุ่สมุนกับครอบครัว
ก็จะ พอลอยคึก ร้างแหไป ด้วย การขบถของ
ประเทศนี้ ไม่ใช่เป็นครั้งแรกทีคนใดเห็น แต่
ครั้งนั้นร้ายแรงมาก และพลเมืองที่ฆ่ากระหาย
เลือดอย่างเหลือทน เออ โลกมนุษย์ ก็แปลก
ไม่มีความสงบอยู่ได้เลย ต้องมี การสงคราม
หรือคิวน ฟันแทง ชิงกันแลกันไม่รู้จักหยุดจัก
หยุดนอน อย่างไรก็ตาม สำหรับประเทศนี้ ฉัน

รู้สึกสงสารเหล่าสตรีเป็นที่สุด มีลูกสาวของ
เซเกรตซ์ เป็นอาทิ”

อิมมีพยักหน้ารับ มีอย่างสองกำแน่นประทุ
เหล็กกล้าเขารู้สึกมั่นใจว่า แม้จะมีอุปสรรค
ขัดขวางหากว่าจะต้องพลชีวิตอันเป็นที่รักก็ตาม
เขาจะต้องไปยัง คฤหาสน์ของเซเกรตซ์ ให้จง
ใด เพื่อให้ทราบตระหนักถึงความเป็นไปของ
สตรีที่เขาบูชา และช่วยนำให้เจ้าหล่อนรอด
พ้นจากเงื้อมมือของอ้ายพวกเหล่าตัวอุบาทว์

“แต่อย่าลืม” ท่านกงซุลกล่าวต่อ “ว่า
ถ้าบ้านเซเกรตซ์ ไม่เห็นเอาตัวรอดแล้ว ฉัน
จะไม่ประหลาดใจเลย เขาเป็นคนฉลาดมีไหว
พริบ เพียงแต่เล็ดลอด ออกจาก ประเทศ นี้
ได้แล้วเขาก็ส่ายใจเฉิบ ไม่ต้องทุกข์ร้อนอะไร
ต่อไป เขาได้หว่านเงินทำมาหากินไว้ตาม
ประเทศอื่น ๆ มากมาย ถูกละ ก้อนทีระหน
เอาตัวรอดคนเคียว เขาคงจะต้องนึกเป็นห่วง
ถึงพวกญาติพี่น้อง แลลูกเฒ่า การแต่งงาน
ระหว่างลูกสาวของเขากับท่านแคน้ออกจะเป็น
การสำคัญอันหนึ่ง เพราะฉะนั้นเขาจะต้อง
ชวน ชววย ช่วย แกะ ไข พาลูกสาว หนี ไป ด้วย
อย่างไรก็ตาม ถ้าเจ้าหล่อน หลุดไปได้แล
แต่งงานกับท่านแคนก็จะเป็นการดีกว่าจะตก
อยู่ในขังมือของพวกก่อการขบถ”

จ. ด. ยศเสนา

มิดิน

ยิมมีคงอยู่ในอาการคนพิการ
ณเบื้องล่างชนชาติอังกฤษ ที่เห็นมาอาชวัย
ร่วมชงของคนที่กำลังเตรียมตัวกันจาละหวัน เพื่อ
ย้ายไปลงเรือรบ ท่านหัวหน้าชด ผู้มีโยแก
จากแซน แลมี ย่นยาวกระบอกหนึ่ง สะพายแล่ง
กำลังขึ้นตรวจหาชาวอังกฤษอย่างพิถีพิถะระห
เพื่อให้แน่ใจว่าเป็นชาวอังกฤษจริง หากใช่ชน
ชาติกริธาเรชซึ่งพยายามหนีไปไม่

ยิมมี ย่น มองดู ภาพ เหล่านั้ นงอยู่ครู่หนึ่ง
ครันแล้วเดินลงไปข้างล่างมีความประสงค์จะพบ
กับพวกทหารเรือสองหมวด ซึ่งยืนเข้าแถวอยู่
เบื้องทหารพวกชดหนึ่งกองร้อย

“เกาะทำอะไรไว้อะไร?” ท่านกงซล
ถามเมื่อเดินมาหา “เกาะไปเรือรบกับพวก
เขาไหม?”

ยิมมีขยับไหล่ เขามองพิจารณาแสงหา
สถานที่ ๆ พ้นภัย เขากำลังนึกหาช่องทาง
ไปยังคุกหาคันแซเกรตซ์

“มีภาระกิจ อยู่อย่างหนึ่ง ที่แก่พอจะช่วย
เหลือได้” ท่านกงซลกล่าวต่อ “ถ้าหากว่า
แก่ไม่รังเกียจ คือพวกชดได้จ่ายใบอนุญาต
มอบไว้ ให้แก่ฉันครั้งโหล่อนุญาตให้ฉัน
ลี้ภัยหนีไปมาในกรุงได้ทั่วทุกหนทุกแห่งโดย
ปราศจากอันตราย เพื่อดูคิคาตามชนชาติอังกฤษ

ที่ยัง ตกค้างอยู่ในกรุง แลรวบรวม มาลงเรือรบ
ถูกละ เป็นภาระกิจที่ผานตรวยอยู่บ้าง เพราะ
ฉันเอง ก็ไม่สามารถรับประกันว่า โยอนุญาต
เหล่านั้นจะมีอำนาจ ศักดิ์สิทธิ์ คุ้มครองให้พ้น
จากคมอาวุธ ของ พวกมหาโจร ซึ่ง กำลัง ปล้น
สุมล่ออยู่หรือไม่ อย่างไรก็ตาม ท่านก็ค้น
เรือได้ ข้อความหัวหน้าก่อการจลาจลไว้แล้วอย่าง
รวดเร็ว”
“ท่านคนต่างพยายามเอาอกเอาใจพวก
เรามาก ไม่ให้ได้รับความเดือดร้อนเลยแม้แต่
เล็กน้อย”

“กระผมขอรับอาสา ด้วยความยินดี”
ยิมมีพูดด้วยน้ำเสียงอันปลื้มยศ

ยิมมีเตรียมตัวที่จะไปใน กิจการ ที่ถูกมอบ
หมายเรียบร้อยแล้วภายในเวลาอันไม่สั้นนัก เขาม
ขึ้นเรือลเวอริ บรรทุกระสุนพร้อมติดตัวไปด้วย
กระบอกหนึ่ง กับใบอนุญาตที่ท่านกงซลส่งให้
โยอนุญาตด้วยนั้น ตลอด จะเป็นใบสำคัญ
อย่างที่สุด มีตราประทับหลายแห่งกับนามเซ็น
อีกหลายนาม เขียนเป็นภาษากรีกาเรชซึ่งยิมมี
ไม่อาจจะแปลออกว่ามีความหมายอย่างไร แต่
ครันพอออกมาพ้นเขตรุงซลแล้ว ก็เรียน
ทราบทันทีถึงความ ศักดิ์สิทธิ์ ของ กระดาษช
นั้น

พ.ศ. ๒๔๗๐

วิชาที่ประหลาด

พอเลยมมณคน ห้าง จาก กงซุลไม้ก็ ร้อย
 หลากได้ ยืนเสียงกรรโชกให้หยุก พอเหลียว
 คุกพยว่าตัวเขาเป็นเข้าของบนกว่า ๑๒ กระบอก
 เขาผละหลังด้วยความ ตกใจแล้วยืนนิ่ง ถ้า
 กระตักกระตักก็แปลว่าวาระที่สคของเขา ครั้น
 แล้วททหารคนหนึ่งที่ท่า ว่าเป็นนายหมู่เดินตรง
 มาหา เขายืนโอนนุญาตให้ท ท่านนายหมู่
 อ่านแล้วหันไปปลุกยากัยพวกกลุ่หนึ่ง ในที่สุด
 ก็อนุญาตให้เดินทางต่อไปได้และทุก ๆ หนทาง
 ร้อยหลาดเหมือนถูกเรียกให้หยุก และตรงวโย
 อนุญาตอย่างนั้นอัยครั้งหนึ่ง

ยิมมีเดิน มุ่งตรงไป ทางทิศเหนือ เดินข้าม
 สฟานซึ่งทอดข้าม แม่น้ำแล้ว เดินเลียบมาตาม
 ชายฝั่งท่าเรือ จากถิ่นอาจะมองเห็นเรือรบ
 อังกฤชจอดเด่นอยู่ใน ท่าเป็นสง่าอยู่ในหมู่เรือ
 พนจรและเรือรบคนโดยสานคามชายฝั่ง บน
 ทุก ๆ กระบอกเห็นตรงมายังกรุง อา แ่นละซี
 ใคร ๆ เห็น ก็ย่อม จะเข้าใจได้ ว่า ทำไมพวก
 ขยถึงเขาออกเอาใจชนชาติอังกฤชนัก

ทันทีเมื่อเสร็จแล้วเดินตามหลังยิมมีมา
 “เดินเรื่อยไป” มีเสียง ๆ หนึ่งกระซิบ
 เขาว่า “ท่านจงทำไปไม่ได้ยินฉันพูดด้วย
 ท่านคน วอน สแตรงซ์เซียน อยากจะพยตัว
 ท่าน กำลังลึงซ่อนตัวอยู่ในบ้าน ๆ หนึ่ง

ห่างจากถิ่นไปราว ๕๐ หลาทางเบื้องหลัง จึง
 เดินกลับและจะจงอย่าให้ มีใครสงสัยหรือแสดง
 กิริยาพิริอ ”

ผู้ที่พูดนั้นทำเป็นท ว่ามิก็ขระ สำคัญแล้ว
 รีบเดินออกหน้าไปสองสามหลา ครั้น แล้วก็
 ออกวิ่งจหายลับมมณคน ยิมมีคงเดินต่อไปอีก
 สองสามก้าว แล้ว หยุกทำ เป็น มอง ชม เรือรบ
 ครั้นหนึ่งเขาออกเดินย้อนทางที่มา

บ้านที่ ชายแปลก หน้าบอกว่า ห่างไป สัก
 ๕๐ หลาแล้วสร้างขึ้นด้วยไม้ มีบรรไดสองสาม
 คัน สำหรับ เดินขึ้น ที่ประตูห้อง มีชายคนหนึ่ง
 กำลังยืนมองดูเรือในอ่าว พอเห็นยิมมีเดินกลับ
 เขาพยักหน้าแลหันไปเคาะประตูสามครั้ง ยิมมี
 เดินขึ้นบรรไดแล้วเข้าประตู ชายผู้นั้นเข้ามา
 ซ้ำไปยั้งประตู ๆ หนึ่ง ซึ่งอยู่ลึกซอกทางเดิน
 อันอาจะมองเห็น ได้ จากประตูหน้าบ้าน อย่าง
 ชมุกชมิว

เขาเข้าประตูนั้นแล้ว เดินลง บรรไดอีกสอง
 สามคัน พยประตูอีกประตูหนึ่ง เขาชักขึ้น
 ออกมาเตรียมไว้ แล้วและเคาะประตูเขา ๆ

“โปรคเข้ามาซิ” เสียง เมอซีเออร์
 เซเครตซ์ร้องบอก

ต่อมาภายใน สองสาม วินาที ตัวเขา
 ปรากฏอยู่ใน ห้อง แดบ ๆ ห้องหนึ่ง ซึ่งอาจะ

๑. ๓. อีคิวเสนา

มิถุน

สันนิษฐานได้ว่าเคยใช้ไว้ เป็น ห้อง เก็บ ของ
สัมภาระ อากาศย่ำแย่เหม็นกลิ่นน้ำมันกิน
แถมก๊อปปี้ ความสว่างใน ห้องก็อาศัยได้แค่
เทียนเล่มเดียว ครั้นพอเข้าขึ้นก็มีความมืด
แล้วเขา มอง เห็น หีบ แล ของ สัมภาระ วาง ไว้
เกลื่อนกลาด

เมอซีเออร์ เซเกรตซ์ มหาเศรษฐี แล
หัวหน้า รัฐบาล ของกรุงเวนิส เขามือ คลำ หวนคว
แหลมขี้ ทั้ง หวนควกางแพะ กวางดาอันแคบ
เหลียวซ้ายมองขวาเล็งลัก พอมีมเห็น โย
หน้าเขาก็ก้าวให้หวนลงนั่งภาพ สันักขจรครอก
ส่วนตัว วอนสเตรชเชียมเอง นั่ง อยู่บนหีบ อีก
โยหนึ่ง กวางหน้าซึ่ง ยิมมีจำได้ ตอนที่คุยขอ
กับเขาว่าจะกระทำการสมรส กับธิดา ของมหา
เศรษฐีว่ารวบรวบที่สุดในประเทศกรุงเวนิสนั้น ขณะ
นั้นเขานั่งกันเป็นคนละคน กล่าวคือมีเส้นสายยัน
ยุ่ยเป็นคนเจ้าทักขมาตลอดชีวิต ตัวทั้งสอง
ขมวดกั้วว่าเต็มกั้วด้วยความศรัทธอง อากาที่
เคยไว้ตัวเยื่อหุ้มอวโกก็เกยโคกกลายเป็น
หงอแลงขยกรวย กวางตาบอชกั้วว่าเต็มกั้ว
ความกลัวอย่างสุภะพรรณนา

นอกจากเขาสามคนแล้ว ไม่มีผู้ใดอยู่ใน
ห้องนั้นอีก

พอมีมมีมองเห็นว่าเขาสองคนคลอกแล้ว ก็

ทราบโดยทันทีว่าใคร มีเหตุอะไรเกิดขึ้น เขา
ทั้งสองเป็น ชายตัวขี้ลาด อย่าง ลั่นพิน หัน
เอาแต่ตัวของตัวให้พินภัย ปลอ่ยให้ฮอลกลาก
อยู่ตามแต่โซคชะตาจะเป็นไป แม้ว่าตัว วอน
สเตรชเชียมเองผู้แสดงกิริยาว่าบูชาเจ้าหล่อน
และแต่งงานเพื่อคุ้มครองภัยต่าง ๆ ต่อไปใน

เวลาข้างหน้า ก็มิพักชวนช่วยช่วยเหลือเจ้า
หล่อนอย่างหนึ่งอย่างไร แม้ว่าตัวเมอซีเออร์
ผู้เป็นบิดา และเป็นผู้กระหายอยากได้ลูกเขย
ขนนางก็หาพยายามแก้ไขช่วยเหลือสาวของตน
ไม่ ก็รังผลาญมากที่ช่วยตัวของตัวเอง

“มากมีเวลไปอยู่ที่ไหนเสียจึงไม่มารวม
อยู่ที่นั่น ?” ยิมมีร้องถาม พลังแสดงกิริยา
เป็นที่ว่าไม่สนใจเท่าใด

วิมลปากของท่านแคนซุมขมิบ กวางตา
อันมีแนวประกายใสศกของเมอซีเออร์เซเกรตซ์
จับอยู่ที่บน โยหน้าของยิมมี

“เมอซีเออร์ วิเวียน ท่านมีใบอนุญาตให้
สืบหาตัวชาวอังกฤษ ที่ตกหล่นอยู่ในกรุงมิใช่
หรือ ?” เมอซีเออร์เซเกรตซ์พูดพลาถเอา
มือขลุ่ยคลำหวนคว “เป็นใบอนุญาตแสดงว่า
ท่าน มีอำนาจไปที่ แห่ง หนึ่ง แห่งใด ได้ตาม
ประสงค์ ไม่ใช่หรือ ?”

“ถูกแล้วขอรับ”

พ.ศ. ๒๔๗๐

วิชาที่ประหลาด

“อา ก็มาก ไปรันท่งก่อนซี แล้วไปรค
คอยฟังกลอุบายที่จะคิดช่วยลูกสาวอันเป็นทรก
ของฉินให้ พ้นจากมืออ้ายควมท้าววยร้วย แต่
ก่อนอื่น ฉินอยาก จะทราบว่่า ท่าน จะยินดี ช่วย
เหลือหรือไม่ว่ ? ขอยใ้มาาก”

ยิมมีหย่อนตัวลงนั่ง ยนทียโยทอยุ่ใกล้ตัว

“เราเห็น ท่าน เดินผ่าน ไป ท่าน ชาว
อังกฤยผู้เป็นมิตร กับท่านเคาน์” ชายผู้ม
เงินนัยลู่่าน พก สลับไป “เราไ้ ยินเข้าว่่า ถึง
เรื่องโยนญาคณจรงเควว่าท่านคงมาถึงเหตุผล
ทักล่าวไว้ แล้ว เพราะ ฉะนั้น จึงไ้ให้คน

ไปบอก แก่ ท่าน — โดยเข้าใจ ว่่า ท่าน คงไม่
รังเกียจ ช่วย ลูกสาว ที่ รัก ของ ฉิน ให้ พ้น กับ
ท่านคงทราบว่่าเจ้าหล่อนกำหนดจะแต่งงานกับ
ท่านเคาน์ วัน นั เราทราบว่่าท่าน เป็น ชาว
อังกฤย เป็นชายที่เรา เข้าใจ ว่่า ทรงไว้ ซึ่ง
เกียรติยศ”

ยิมมี คงนั่งเฉยช อยู่ เขามิรู้ สัก บิต
ยินก็ในถ้อยคำสรรเสริญเป็นยอของ เมอซีเออร์
เชเกรตซ์เลย

“วันนั” ท่านผู้เป็นหัวหน้ารัฐบาลกรูเวีย
พูด “เป็นวัน กำหนดแต่งงาน ของลูกสาวฉิน
เป็นวันท่ เจ้าหล่อน ควรจะ รู้ สัก ปลายปดัม แล
เป็นสุขขีที่สุดในชีวิต แทนที่จะเป็นดังว่่ากัมา

ประสพเหตุอันน่าสลดใจนั อ้ายพวกหมาหม
เหล่านี้ มันวาง กลอุบาย สนิท ทาที่เปรียบ มิได้
ไม่มีใครรู้ระแคะ ระคายของมัน เลยจนกระทั่ง
ถึงเวลา มันหัว่านเงินคิกสินยลพวกทหารแล
ตำรวจ จนเข้า เป็น พวกมัน หมก การ ขบถ

คราวนั้นจะมีชัยอย่างไ้ไม่พักสงสัย ย้า ! มัน
ไม่ทำให้ฉินกระเทือนเท่าไ้หรือหอก ฉินไม่เห็น
จะต้อง พลอย วิตก วิจารณ ถึงการ ล่มจม ของ
ประเทศกรูเวียแน่แท้ช่่าเลี่ยมมือเดียว ฉินมีเงิน
ถ้าจะนับ เป็น เงินปอนด์ ของ ท่านแล้ว ก็ หลาย
สิบล้าน และตัวเงินก็หาอยู่ในประเทศนัไม่

อยู่ตามประเทศ อังกฤย ของ ท่าน อยู่ตาม
ประเทศ อเมริกา ถ้าฉินไป — หนี ออกไปไ้
ฉินก็ทำมาค้าขายทั่ว จำนวนเงินที่ฉินมีอยู่แล้ว
ประเทศกรูเวียไ้ไม่เห็นจะต้องวิตก เพราะ
ไ้ไม่มีทางอะไรทำมาหากินอีก และพลเมืองก็
ไ้ไม่มีเงินทอง ฝั่มเพื่อย ฉินเอง ผู้ มี นาม ว่่า
เชเกรตซ์ ไ้ก็กวักเงิน ของเขา เหล่านั้น เข้า
ถึงฉินจนสิ้นแล้ว”

“วันนั” เขาพูดต่อไป “อ้ายพวก
หมาขบถพยายามอย่างไ้ใหญ่หลวงที่จะจับตัวฉิน
ผู้ มีตำแหน่งสำคัญอยู่ในคณะรัฐบาล มันพา
กันกว่่า ร้อยคน มา ทายาน ฉิน ซึ่งคง กระจ่่ง่าน
อยู่บนยอดเนิน มันแยกเอาชนม่านไ้ไม่รวมทั้ง

จ. ถ. อีศวเสนา

มิดุน

“ยินดีกับชาวสุริยะเขตแดนอารูซอน ๆ ราวกับว่า
จะไปล้อมข้อมถาวรอะไรล้อมหนึ่ง อันจา คิน
มีทหารสักก้ามอเคียวเท่านั้นที่จะต่อสู้ เราได้
กระทำการของกัน พวกเราหมอยแต่มีกระสุน
คืนคำพร้อมมูล และคิดคิดสยบลพวกทหาร
มาก จึงได้ช่วยของกันคืนไว้อย่างเต็มท
กระนั้นก็ คินเห็นว่า จะไม่เป็นการถ้าขึ้นมัว
รอหน่าอยู่ มีทางเดียวที่จะเอาชีวิตรอคอย
ได้ ก็คือ ทน ขณะที่กำลังต่อสู้ กันซุลมน ท่าน
เคาน์กับคินหนีมาได้แลมาซ่อนตัวอยู่ที่นี่ คิน
วันนั้นเวลาคืนจะขยี้ขยียาทนไปอาศรัยเรอวย
ยังกฤษ สำหรับคินเองไม่ต้องกลัวอะไร
อีกแล้ว”

เมอซีเออร์ เซเกรตซ์ ยม ขณะ ที่นั่งถ
ความฉลาดเฉลียวของเขาตอบพวกสัตว์ วอน
สเตรซเซียมถอนไวยาวยั้งนักสงสัยและแคลงใจ
ว่าในคืนวันนั้นเขาจะหนีไปลงเรอวยยังกฤษได้
อย่างปลอดภัยหรือไม่

ยมมี คงเงยบ อยู่ ตามเดิม เขากำลัง
รำพึงอยู่ในใจว่าตัวเขาเองคงไม่นักสงกาศากร
เลย ถ้าหากพวกขบถมาค้นพบที่ ๆ ตัวซุลลา
ทั้งสองนั้นซ่อนตัวก่อนเวลาถ่วงคิน

“ยังมีข้อทวน ยิงเป็นห่วงเป็นใย อย่าง
เดียวก็คือ ออธกา ลูกสาว ที่ รัก ของ คิน ”

เมอซีเออร์ เซเกรตซ์ พก “ยังมีที่หวังอยู่
อีก อย่างเดียวเท่านั้น ที่ จะ พยช่วย แก่ ใจให้
เจ้าหล่อนหนีมาได้อย่างไวก็ตาม แม้จะเสียส
เงินทองสักเท่าไรปานไรก็ตาม ขอแต่ให้
ได้ช่วยเจ้าหล่อนไว้เท่านั้น ท่านทราบดีว่าบ้าน
ของคิน อยู่ที่ไหน แล้วไม่ใช่หรือ เมอซีเออร์
วิเวียน ? ท่านรู้จักทะเลสาบใหญ่ แต่มีเกาะ
เล็ก ๆ อยู่เกาะหนึ่งตรงกลาง ที่บนเกาะมี
โยสลัดกับโยสลัดหนึ่งใหม่ ? ท่านรู้จักหรือ ?
ก็แล้ว ที่โยสลัดนั้นเอง จะเป็น สถานที่แต่งงาน
ของลูกสาวคินวันนั้น ออธกา บอกทวงใจของคิน
ขณะนั้นกำลังอยู่บนเกาะนั้น เจ้าหล่อนกับเขา
โยสลัดเป็นที่ยอดกัน อันตราย กับยากหลวงของ
เจ้าหล่อนเอง มีทหาร สักหิ้วย มอหนึ่ง พร้อม
ด้วยกระสุนคืนคำพอประมาณคอยพิทักษ์รักษา
เจ้าหล่อนไว้ อ้ายพวกขบถที่คอยขยี้ขยี้มส่งยัง
คงน้อยกว่าตัวคินแถมอยู่บนเกาะนั้นด้วย เพราะ
ฉะนั้น มันจึงคอย รักษาชายฝั่งไว้อย่าง กวขวาง
แต่ไม่กล้า ข้าม น้ำ มา ทำ อันตราย อย่าง ไทใด
เพราะถ้าน้ำพวกทหารของคินเป็นยิ่งเสีย
หมดทุกคน สำหรับตัว ออธกา แล้วเวลานี้ยัง
ไม่ควรจะตกใจอะไร แต่เกรงว่าถ้าไม่รีบไป
ช่วยเสียให้ ทันก่อนคินนั้น น่ากลัวพวกขบถจะ
บุกรุกข้ามน้ำไปจับกุม ”

พ.ศ. ๒๔๗๐

วิชาที่ประหลาด

ยิมมีไม่ใคร่สนิทกับพี่ของ เมอซีเออร์ เซเกรตซ์ แต่อาศัยคำอธิบายของท่านมหาเศรษฐีอย่างเลว ๆ ก็พอเข้าใจ ครั้นนึกถึงกลอุบายที่จะช่วย มาควิลเซลเซเกรตซ์ ให้พ้นภัย เขายังมองไม่เห็น เท่าที่เข้าใจเห็นว่าเป็นการพ้นวิสัยที่พวกเขาจะยกข้ามไปรบกวนในเวลา กลาง วัน และก็ เป็นไปไม่ได้ ที่ มาควิลเซลเซเกรตซ์ จะหนีข้ามเกาะมา

“เมอซีเออร์ วิเวียน” เซเกรตซ์พูด “ฉันมองเห็นมียาทงเคียวเท่านั้นที่จะพอช่วย ลูกสาวของฉันให้พ้นได้ ท่านเป็นชาวอังกฤษ ฉันเคยได้ยินว่าชาวอังกฤษ มักจะ ทรง ใจ คอย เกียรติยศอันน่าชม ท่านเองเท่านั้นที่สามารถ ช่วย ลูกสาวฉันได้ ท่าน มีใบอนุญาตเป็นอิสระ ไปไหนมาไหน ท่านมีอำนาจอยู่เห็นอ้าย พวก หม่าเหล่านั้ ท่านมีสิทธิที่จะ ไปรวบรวม ชาวอังกฤษได้ ไม่ว่าที่แห่งใด เพราะว่าท่าน มีเรือรบมาช่วยส่งเสริมอำนาจท่าน มันไม่อาจ จะแตะต้องใครที่เป็นชาวอังกฤษ ที่เกาะซึ่งฉัน ได้พบไว้ มีลูกสาวฉัน คอยอยู่พร้อม แล้วทั้งทายาทหลวงกับ โยสด”

ยิมมีมองดูหน้าเขาซึ่งอย่างคนสติลอย “ได้เท่าที่หมายความว่า — — —” เขา อ้าปากหอยอีกอีก

“ฉัน หมายความว่าท่าน ควรแต่งงานกับ ลูกสาว ของฉัน มีทาง นั้น อยู่ ทาง เคียว ที่ จะ ช่วย เพราะว่า เมอซิลลาลูกสาวฉันแต่งงานกับท่าน เจ้า หล่อน เปลี่ยน ชาติ เคิม เป็น อังกฤษ ตาม ลักษณะกฎหมาย เมอซีเออร์ วิเวียน ท่านมี ใบอนุญาตท่าน อาจ ไป ได้ ถึง ชายฝั่ง ทะเลสาบ และท่าน จะ มี อำนาจ ข้าม ไป ยัง เกาะ เพื่อยับ ปรายาของท่านกลับมาไว้ ที่ เรอช ”

“แต่ — — —” “แน่ละ ท่านคงนึกว่า เป็นการแต่งงานที่ นำประหลาดอยู่ แต่ฉันเข้าใจว่า เมอซีเออร์ เป็นชายผู้เต็มพร้อมด้วยเกียรติยศ ฉันจึงอยาก ขอ ให้ เมอซีเออร์ สัญญาว่า เมอ ท่าน พา ลูกสาวฉันกลับมาไว้ ที่ เรอชได้ โดยสวัสดิภาพ แล้ว ท่านจะ ไม่มีการเกี้ยวข้องกับลูกสาวของ ฉันอีกต่อไป โยแสดง หลักฐาน ว่า ได้ มีการ แต่งงานระหว่างท่าน กับลูกสาว ฉันก็ควรจะเลิก ทำลายเสีย แล้วท่านจึงล้มเสียว่าได้กระทำ การแต่งงานครั้งหนึ่งในชีวิต ฉันอยากขอ อธิบาย ให้ ท่าน เข้าใจ อย่างง่าย ๆ ว่า การ แต่งงานนี้ ก็เป็นกลอุบายเพื่อ ช่วยลูกสาวฉัน ให้พ้นภัยเท่านั้นเอง ”

ยิมมี มองดูปาก ผู้พูด หนึ่ง ประ หล่น ฐ ปร หล่อ มันสมองเขากำลังกระทำการใคร่ครวญอย่างยุ่ง

จ. ด. อีคิวเสนา

มิกุน

แสนย่นขวน อ้ายตัว ซิลลาค สองคนซิ่ง กำลังนั่ง
มองตาเขาย่นนั้ เมื่อเห็นเขาแต่ตัวของตัวรอก
มาแล้ว แทนที่ จะแสดง ความ กล้าหาญกลับ
ไปช่วยเหลือตัวของตนเอง กลับมามอบภาระกิจ
อันผ้าคมอาวูวให้เขาไปช่วยลูกสาวของคนออก
จากสถานท่อนาพิงสยง นแปลว่าเขาจะต้อง
ผ้าอันทรวยร้อยแปดซึกนี้ เพือนำตัวเจ้าสาวมา
ให้พ่อหนุ่มตาขาวซุยมือเย็บ อา พังคักออก
จะทนงใจอยู่ยั้ง เขาเองผ้มีนามว่า วิเวียน
ผ้ซิ่งแม่แต่ นามก้ไม่มีค่าเกินกว่าเพิ่นนี้เกียว
จะได้แต่งงานกับสตรีทั้งามทสคในยุโรป และ
เป่น ซิกา ของ มหา เศรษฐี ทรวัย ที่สคใน ยุโรป
เด็ก ๆ กลางถนนโค ยืนช้วน คงพากันชนหัว
ลูกชน แต่เมื่อทรวัยความจริงว่า เขาแต่งงาน
ก้เพื่อเป็นอุบายช่วยเจ้าหล่อนให้ พ้นภัย เมื่อพา
กลับมาถึงเรือรบอังกฤษ เขาก้ไม่มีอะไรเกียว
ข้อง กับ เจ้าหล่อน แล้ว เด็ก ๆ ก็คง พากัน
หัวเราะเป่นของขยขันเท่านั้น

แต่เขารู้สึกคนกัว่า อย่างไรก้ตาม เขา
จำเป็นต้องช่วยเหลือเจ้าหล่อน แม้จะต้องเสีย
ชีวิตก้ตามที่ ในทวงใจอันบริสุทธิ์ของเขา
ไม่ต้องการอะไร นอกจากขอได้ช่วยเจ้าหล่อน
ไว้เท่านั้น

“เมอซีเออร์ วิเวียน” เซเกรตซ์พูด “ถ้า

ท่านรับ อาสา กระทำการ ทน สำเร้งเร็วร้อย
ฉันจะ ให้รางวัลท่านเป่นเงินห้าพันปอนด์”

ยิมมี มองเขานั่ง จัน ถึงต้อง สายอดสูนยาก
มือทั้งสองกำแน่น ครั้นแล้วกระ โศกลกขณย่น
โดยฉยพลัน

“กระผม ไม่ต้องการเงินของ โค้เท้าแม่แต่
เพิ่นนี้เกียว” เมื่อพูดจบแล้วก้หันเดินออกไป
จากห้อง โดยมิได้เหลืยวหน้ากลับมาคูอีก

เงียบกัันอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สคเมอซีเออร์
ยกมือขึ้นลูบหนวก พลังพกว่า

“มันคงไปช่วย อย่าง ไม่ต้องวิตก อ้ายพวก
อังกฤษละก้มัน ไร่เซลลาเท่าทุนเรึง ๆ”

ไม่มีอยู่หะอะไรที่จะ กล่าวว้าพวก ก่อการ
ซยดมุ่งหมายจับตัวเมอซีเออร์เซเกรตซ์ ไม่ว่า
ผู้ใดจะเดิน เขาออกผ่าน เนอที่คิน ซึ่งเดิม เป่น
ของเซอเกรตซ์ จำเป้นต้อง มีคนคอยตรวจ แลมี
ทหาร ซยด หมู่ หนึ่ง เดิน คุ่ม ไป จน พ้น เขต
ศฤหาศนอันใหญ่ โตกำลังลุกเป่นเพลิง และ
ส่วนใหญ่ นัน ถูก เผา เป่น ถ่านไป จน หมก สัน
ภายในสนามหญ้าเต็มไปคัวยเข้าของ ต่าง ๆ ที่
ยกออกมากองไว้เพื่อมิให้เป็นเชื้อเพลิง

ทะเลสาบที่กล่าวมาแล้วแห่งราก็ศฤหาศน
ราวครึ่งไมล์ รูปร่างกลมมีเกาะอยู่กลางทะเล

พ.ศ. ๒๔๗๐

วิชาที่ประหลาด

สาปหนึ่งเกาะ น้ำในทะเลสาปนั้นล้นล้นไหลมา
จากเขาทางทิศเหนือ ที่เกาะกลางทะเลสาป
มีโบสถ์เล็ก ๆ ซึ่งเก่ากว่ากว่า ตามกำแพง
ด้านนอกมีตะไคร่น้ำขึ้นเขียวชอุ่ม โบสถ์นั้น
ได้สร้าง ขึ้นหลายชั่วศตวรรษโดยบรรพบุรุษ
ของเชเกรคซ์เพื่อเป็นเครื่องหมายว่าท่านเชนค
ยอริส ฤษี ได้อาศรัยอยู่บนเกาะนั้นเป็นเวลา
๘๐ ปี โดยมีไคยงทำขึ้นเหยียบย่นดินส่วน
ใหญ่เลย

พวกขยณมีรอยกำลึงนอนหมอบถ้ำบังกาย
อยู่ตามหลังหินผาแล่มไม้ ซึ่งขึ้นอยู่ตาม
ชายฝั่ง อินทลาค ถ้าเขาเหล่านั้นไหวตัว
แม้แต่เพียงเล็กน้อยก็เสี่ยงชนล้มมาจากโบสถ์
ที่เกาะ และมีกระสุนแล่นหวือข้ามศีรษะไป
หรือไม้กระแทกกับหิน ฐานจะทะลุ เป็นไป
อย่างที่ไม่เชื่อเชเกรคซ์ ได้พรรณนาไว้อย่าง
ไม่ผิด เมื่อใครได้เห็นความเป็นไปอย่างนั้น
แล้วก็จักต้องลงความเห็นว่าพินวิสัยที่พวกขยณ
จะยกขามน้ำไปยังเกาะ ในเวลากลางวัน มีอยู่
อย่างเดียว ทพอ จะ ทำได้ ก็ คือ เวลา กลางคืน
เท่านั้น

ยิมมีลูกทหารประมาณครึ่ง โหล คู่มตัวไป
ต่อนำผู้บังคับการ แล้ว ยินโย สำคัญญ่นให้ดู
ท่านผู้บังคับการ มองดู โย อนุญาต อย่าง พินิจ

พิเคราะห์ ครั้นแล้วจึงชมมอญคนนั้น
“ท่านมาสืบหาตัวคนอังกฤชทันหรือ?”

เขาถาม

“ข้าพเจ้า มีความจำนงค์ มารับตัวภรรยา
ของข้าพเจ้า” ยิมมีตอบฉะฉาน

“ภรรยาของท่าน” ท่านผู้บังคับการ
สงสัยกระ “เป็นไปได้?”

“ภรรยาของข้าพเจ้าเวลานี้กำลังอยู่ที่เกาะ
นั้น” ยิมมีอธิบาย “ข้าพเจ้ามีความประสงค์
จะข้ามไปที่เกาะนั้นแต่ลำพังผู้เดียว เมื่อรับได้
ตัวภรรยาของข้าพเจ้า เรียบร้อยแล้ว ก็จะพากัน
กลับมาส่องค้นผิวไม้เท่านั้น ขอรับรองว่า
จะไม่ช่วยเหลือ พวกศัตรู ของท่าน หรือกระทำการ
อย่างหนึ่ง อย่างใด ที่ขัดต่อความ ประสงค์
ของท่านเลย เมื่อข้ามกลับมาเสร็จเรียบร้อยแล้ว
แล้วข้าพเจ้าจะมีของแถมให้ท่าน เป็นที่พอใจ
ว่าเจ้าหล่อนเป็นภรรยาของข้าพเจ้าจริง”

ท่านผู้บังคับการนั่งนิ่งๆ ไม่เห็นผล
กลใดที่จะไม่ยอมอนุญาตให้คนอังกฤชผู้ข้าม
ไปรับเอาภรรยา ของเขา กลับมา ขอตัว
เชเกรคซ์ จะพลอยหนีมากับยิมเป็นประการ ที่เป็น
ไปไม่ได้ และอีกประการหนึ่ง เขาได้ ยิน
ข่าวว่าเมื่อเรอชอังกฤชมาถึงกรุงลำพอง เพราะ
ฉะนั้น เมื่อจะ กระทำการเกยวของ อะไร ก็กับคน

จ. ต. อีคิวเสนา

นิพนธ์

อังกฤชควรผ่นผ่นแลเอาอกเอาใจ เวลาอัน
พวกขบถได้มีชัยชนะอย่างใหญ่หลวง และ
ต่อไปภายข้างหน้า คณะรัฐบาลใหม่ คงกระหาย
อยากคอยอังกฤชไว้เป็นมิตร ใช้แต่เท่านั้น
คนอังกฤชผู้ซึ่งเป็นคนสำคัญอะไรคนหนึ่ง
ด้วย

“สหายของข้าพเจ้า กับคนสนิท ผู้
ยังค้ำยการเรือครเซอร์” บิรมพูด “ทราบว่า
ข้าพเจ้ามาทนแลเพือกอื่นใด เขากำลังคอย
ตัวข้าพเจ้า กับภรรยา กลับไปลง เรือรบภายใน
เวลาชั่วสามนาฬิกา”

ท่านผู้ยังค้ำยการโค้งตัวลงคำนับ
“ข้าพเจ้ายินยอมให้ เมอซีเซอร์ ข้ามไป
ได้” เขาพูดตอบ “บรรดาพวกทหารใน
ยังค้ำยบัญชา ของข้า จะยอมให้ท่าน ข้ามไปรับ
ภรรยาของท่านกลับ และข้าพเจ้าจะออกคำสั่ง
ให้เขาทราบทั่วกัน ในไม่ช้า แค่มิชอบควร
เมอซีเซอร์จะเข้าใจอย่างนี้คือ ข้าพเจ้าไม่รับ
ประกันถึงอันตรายต่าง ๆ ซึ่งท่านอาจจะได้รับ
จากพวกที่ขบถเกาะ นั้นมันเป็นคนร้ายผิดชอบ
ของท่านเอง เมื่อท่านกลับมาแล้ว ข้าพเจ้า
ขอรับรองเมอซีเซอร์ พร้อมด้วย ภรรยามาหา
ข้าพเจ้าก่อนจะจากไป เพื่อตรวจติดตามว่า
เมอซีเซอร์คงเข้าใจว่าคำขอรับนั้นเป็นหน้าที่

ของข้าพเจ้าโดยตรงที่คงปฏิบัติ”
ข้าพเจ้าเพียงแต่ขอ ข้ามไปรับ ตัว ภรรยา
ข้าพเจ้าเท่านั้น” บิรมตอบ “เมื่อกลับ
แล้ว ข้าพเจ้า จะนำ หลักฐาน มาแสดงให้ ท่าน
ทราบชัดว่าเราหล่อน เป็นภรรยา ที่ถูกต้องตาม
กฎหมายจริง และเพราะฉะนั้นเราหล่อนจึง
เป็นคนอังกฤชด้วย

ท่านผู้ยังค้ำยการ โค้ง ลง คำนับรับคำอีก
ครั้งหนึ่ง

“บางทีขณะที่ เมอซีเซอร์กำลัง อยู่เกาะ
นั้นอาจช่วยเหลือข้าพเจ้าได้บ้าง คือช่วยไปรัก
เกลี้ยกล่อมให้ พวกนั้นทิ้งอาวุธยอมแพ้ ไปรัก
ยอมให้ พวกทหาร ทราบว่า เราต้องการ แคตัว
เชเกอร์ทซ์ผู้เดียว สำหรับคนอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง
เราจะไม่ลงโทษลงโทษอย่างใด”

บิรมพยักหน้ารับ
สลับที่หน้าทักทายหลัง บิรมแบกเรือเล็ก ๆ
มาลงน้ำ พลางขับก่งขาว อันหนึ่ง ที่หัวเรือ
เมอซีเซอร์เคยมเรือรบอยู่แล้ว ก็วิ่ง ลงเรือแลพาย
ย้ายเข็มทิศมุ่งหัว ตรงไป ยังเกาะ เมื่อพ้น
ชายฝั่งมาแล้วก็เหลียวกลับไปดู พบแต่พุ่มไม้
แลแก่งหิน พบทวนทวนบิรมย่องจับคู่แต่เขา
ผู้สามารถ ส่วนที่ในโศกสัน พวกทหาร
พา กัน มอง จับ คุ วิธบุรุษ ผู้ คุ้ม ความ พิเศษ

พ.ศ. ๒๔๗๐

วิชาที่ประหลาด

เห็น ^๑ ศิริยะ ชื่นไปบนอากาศ จะ ^๒ ไร เห็น
คว้นคำ ลอย คึกค่อ กัน ยาวยัก พวยพุ่ง ขึ้น จาก
กฤหาสน์ ^๓ ทุกสิ่งทุกอย่าง เสียงสังข์มโหรี
ที่ดังกว่าอย่างอื่นขณะนั้นคือ เสียงกรรเซียง
แล่น ^๔ ช่างสาครกระเซ่น

เมื่อ ^๕ ผลเรือ เสริแล้ว ย่อม ^๖ เค้น เข้าไปใน
โอบ ^๗ เขาพบทหารราวสอง โหล ^๘ กำลังนอน
หมอบอยู่ตามช่องกำแพง ที่ตรง ^๙ สกมม ^{๑๐} ท่าน
บาทหลวง กำลัง พยายาม ^{๑๑} แผล ของ ทหาร
คนหนึ่ง ส่วน ^{๑๒} มากมี ^{๑๓} เซล ^{๑๔} นั้น ^{๑๕} ยืน ^{๑๖} คอย ^{๑๗} ระวัง ^{๑๘} เขาอยู่
ที่ประตู

“เอ” เจ้าหล่อน ^{๑๙} ระวัง ^{๒๐} คน ^{๒๑} ด้วย ^{๒๒} ความ ^{๒๓} ยิน ^{๒๔} คติ
แล ^{๒๕} พิศวร “สหาย ^{๒๖} ชาว ^{๒๗} อังกฤษ ^{๒๘} ของ ^{๒๙} อี ^{๓๐} เทล !”

ใบหน้า ^{๓๑} ของ ^{๓๒} เจ้า ^{๓๓} หล่อน ^{๓๔} คึก ^{๓๕} คึก ^{๓๖} แล ^{๓๗} มี ^{๓๘} ลาย
ขอบ ^{๓๙} ตา ^{๔๐} สัน ^{๔๑} นาน ^{๔๒} คำ ^{๔๓} คำ ^{๔๔} ส่อ ^{๔๕} ว่า ^{๔๖} มิ ^{๔๗} ได้ ^{๔๘} เป็น ^{๔๙} อัน ^{๕๐} หลั
อัน ^{๕๑} นอน ^{๕๒} แม้ ^{๕๓} ว่า ^{๕๔} กระ ^{๕๕} ณะ ^{๕๖} นัก ^{๕๗} ก็ ^{๕๘} ความ ^{๕๙} งาม ^{๖๐} ก็ ^{๖๑} หมด ^{๖๒} ค
หย่อน ^{๖๓} ลง ^{๖๔} แม้ ^{๖๕} แต่ ^{๖๖} เพียง ^{๖๗} เล็ก ^{๖๘} น้อย ^{๖๙} ไม่ ^{๗๐} พิศ ^{๗๑} ติ ^{๗๒} ริง ^{๗๓} ๆ
แล้ว ^{๗๔} จะ ^{๗๕} เห็น ^{๗๖} ว่า ^{๗๗} งาม ^{๗๘} กว่า ^{๗๙} ที่ ^{๘๐} พบ ^{๘๑} เจ้า ^{๘๒} หล่อน ^{๘๓} ครั้ง ^{๘๔} แรก

ยี่ ^{๘๕} มี่ ^{๘๖} โน ^{๘๗} มี่ ^{๘๘} ศิริ ^{๘๙} ยะ ^{๙๐} ลง ^{๙๑} กระ ^{๙๒} ทำ ^{๙๓} ความ ^{๙๔} เคาร ^{๙๕} พ
วาระ ^{๙๖} เขา ^{๙๗} ประ ^{๙๘} ทุน ^{๙๙} หนา ^{๑๐๐} กย ^{๑๐๑} เจ้า ^{๑๐๒} หล่อน ^{๑๐๓} อีก ^{๑๐๔} ครั้ง ^{๑๐๕} หนึ่ง
พลาง ^{๑๐๖} ฐี ^{๑๐๗} ฐี ^{๑๐๘} มี ^{๑๐๙} เสียง ^{๑๑๐} แร้ง ^{๑๑๑} ที่ ^{๑๑๒} ได้ ^{๑๑๓} ฝ่า ^{๑๑๔} อัน ^{๑๑๕} ตราย ^{๑๑๖} มา ^{๑๑๗} ช่วย
โย ^{๑๑๘} หนา ^{๑๑๙} อัน ^{๑๒๐} งาม ^{๑๒๑} หนา ^{๑๒๒} อา ^{๑๒๓} แน่น ^{๑๒๔} นอน ^{๑๒๕} เขา ^{๑๒๖} อา ^{๑๒๗} จะ ^{๑๒๘} สละ
ชีวิต ^{๑๒๙} เพื่อ ^{๑๓๐} ช่วย ^{๑๓๑} เจ้า ^{๑๓๒} หล่อน ^{๑๓๓} ให้ ^{๑๓๔} พบ ^{๑๓๕} ภัย ^{๑๓๖} เกิ ^{๑๓๗} ติ ^{๑๓๘} อย่าง ^{๑๓๙} ไม่ ^{๑๔๐} ต้อง
เสีย ^{๑๔๑} ภัย

“บิดา ^{๑๔๒} ของ ^{๑๔๓} คิ ^{๑๔๔} ติ ^{๑๔๕} น เป็น ^{๑๔๖} อย่าง ^{๑๔๗} ไร ^{๑๔๘} ยัง ^{๑๔๙} ค่ะ ?”
มาก ^{๑๕๐} มี ^{๑๕๑} เซ ^{๑๕๒} ล ^{๑๕๓} ย ^{๑๕๔} ธิ ^{๑๕๕} งาม ^{๑๕๖} พลา ^{๑๕๗} ง ^{๑๕๘} วา ^{๑๕๙} ง ^{๑๖๐} มี ^{๑๖๑} อัน ^{๑๖๒} น ^{๑๖๓} มี ^{๑๖๔} น ^{๑๖๕} ว ^{๑๖๖} ล
ลง ^{๑๖๗} บน ^{๑๖๘} แขน ^{๑๖๙} เขา “ท่าน ^{๑๗๐} รอค ^{๑๗๑} ติ ^{๑๗๒} พัน ^{๑๗๓} อัน ^{๑๗๔} ตราย ^{๑๗๕} หรือ
อย่าง ^{๑๗๖} ไร ^{๑๗๗} ค่ะ ? ท่าน ^{๑๗๘} หน ^{๑๗๙} รอค ^{๑๘๐} ติ ^{๑๘๑} ไป ^{๑๘๒} ได้ ^{๑๘๓} ไหม ^{๑๘๔} ค่ะ ?”

“ท่าน ^{๑๘๕} หน ^{๑๘๖} จาก ^{๑๘๗} กฤ ^{๑๘๘} หา ^{๑๘๙} ส ^{๑๙๐} น ^{๑๙๑} เมื่อ ^{๑๙๒} เช้า ^{๑๙๓} และ
ขณะ ^{๑๙๔} นี้ ^{๑๙๕} กำลัง ^{๑๙๖} ช้อน ^{๑๙๗} ตัว ^{๑๙๘} อยู่ ^{๑๙๙} ที่ ^{๒๐๐} าน ^{๒๐๑} หล ^{๒๐๒} ึ่ง ^{๒๐๓} หนึ่ง ^{๒๐๔} โกล ^{๒๐๕} ี
ท่า ^{๒๐๖} เรือ ^{๒๐๗} ท่าน ^{๒๐๘} จะ ^{๒๐๙} รอค ^{๒๑๐} ติ ^{๒๑๑} ะ ^{๒๑๒} ทุน ^{๒๑๓} หนึ่ง ^{๒๑๔} จน ^{๒๑๕} ด ^{๒๑๖} ัน ^{๒๑๗} วน ^{๒๑๘} น ^{๒๑๙} น
เวลา ^{๒๒๐} พล ^{๒๒๑} ย์ ^{๒๒๒} ค่ำ ^{๒๒๓} แล้ว ^{๒๒๔} และ ^{๒๒๕} จะ ^{๒๒๖} เริ่ม ^{๒๒๗} หน ^{๒๒๘} ึ้น ^{๒๒๙} ไป ^{๒๓๐} ่ลง ^{๒๓๑} เรือ ^{๒๓๒} รบ
อังก ^{๒๓๓} ฤษ ^{๒๓๔} ขอ ^{๒๓๕} มา ^{๒๓๖} ติ ^{๒๓๗} มี ^{๒๓๘} เซ ^{๒๓๙} ล ^{๒๔๐} ย ^{๒๔๑} ธิ ^{๒๔๒} ย ^{๒๔๓} ่า ^{๒๔๔} ได้ ^{๒๔๕} วิ ^{๒๔๖} ติ ^{๒๔๗} เกล ^{๒๔๘} ย์ ^{๒๔๙} เพราะ
ท่าน ^{๒๕๐} อยู่ ^{๒๕๑} ที่ ^{๒๕๒} ๆ ^{๒๕๓} พัน ^{๒๕๔} อัน ^{๒๕๕} ตราย ^{๒๕๖} แล้ว”

เขา ^{๒๕๗} ฐี ^{๒๕๘} ฐี ^{๒๕๙} ติ ^{๒๖๐} ติ ^{๒๖๑} ติ ^{๒๖๒} ติ ^{๒๖๓} ติ ^{๒๖๔} ติ ^{๒๖๕} ติ ^{๒๖๖} ติ ^{๒๖๗} ติ ^{๒๖๘} ติ ^{๒๖๙} ติ ^{๒๗๐} ติ ^{๒๗๑} ติ ^{๒๗๒} ติ ^{๒๗๓} ติ ^{๒๗๔} ติ ^{๒๗๕} ติ ^{๒๗๖} ติ ^{๒๗๗} ติ ^{๒๗๘} ติ ^{๒๗๙} ติ ^{๒๘๐} ติ ^{๒๘๑} ติ ^{๒๘๒} ติ ^{๒๘๓} ติ ^{๒๘๔} ติ ^{๒๘๕} ติ ^{๒๘๖} ติ ^{๒๘๗} ติ ^{๒๘๘} ติ ^{๒๘๙} ติ ^{๒๙๐} ติ ^{๒๙๑} ติ ^{๒๙๒} ติ ^{๒๙๓} ติ ^{๒๙๔} ติ ^{๒๙๕} ติ ^{๒๙๖} ติ ^{๒๙๗} ติ ^{๒๙๘} ติ ^{๒๙๙} ติ ^{๓๐๐} ติ ^{๓๐๑} ติ ^{๓๐๒} ติ ^{๓๐๓} ติ ^{๓๐๔} ติ ^{๓๐๕} ติ ^{๓๐๖} ติ ^{๓๐๗} ติ ^{๓๐๘} ติ ^{๓๐๙} ติ ^{๓๑๐} ติ ^{๓๑๑} ติ ^{๓๑๒} ติ ^{๓๑๓} ติ ^{๓๑๔} ติ ^{๓๑๕} ติ ^{๓๑๖} ติ ^{๓๑๗} ติ ^{๓๑๘} ติ ^{๓๑๙} ติ ^{๓๒๐} ติ ^{๓๒๑} ติ ^{๓๒๒} ติ ^{๓๒๓} ติ ^{๓๒๔} ติ ^{๓๒๕} ติ ^{๓๒๖} ติ ^{๓๒๗} ติ ^{๓๒๘} ติ ^{๓๒๙} ติ ^{๓๓๐} ติ ^{๓๓๑} ติ ^{๓๓๒} ติ ^{๓๓๓} ติ ^{๓๓๔} ติ ^{๓๓๕} ติ ^{๓๓๖} ติ ^{๓๓๗} ติ ^{๓๓๘} ติ ^{๓๓๙} ติ ^{๓๔๐} ติ ^{๓๔๑} ติ ^{๓๔๒} ติ ^{๓๔๓} ติ ^{๓๔๔} ติ ^{๓๔๕} ติ ^{๓๔๖} ติ ^{๓๔๗} ติ ^{๓๔๘} ติ ^{๓๔๙} ติ ^{๓๕๐} ติ ^{๓๕๑} ติ ^{๓๕๒} ติ ^{๓๕๓} ติ ^{๓๕๔} ติ ^{๓๕๕} ติ ^{๓๕๖} ติ ^{๓๕๗} ติ ^{๓๕๘} ติ ^{๓๕๙} ติ ^{๓๖๐} ติ ^{๓๖๑} ติ ^{๓๖๒} ติ ^{๓๖๓} ติ ^{๓๖๔} ติ ^{๓๖๕} ติ ^{๓๖๖} ติ ^{๓๖๗} ติ ^{๓๖๘} ติ ^{๓๖๙} ติ ^{๓๗๐} ติ ^{๓๗๑} ติ ^{๓๗๒} ติ ^{๓๗๓} ติ ^{๓๗๔} ติ ^{๓๗๕} ติ ^{๓๗๖} ติ ^{๓๗๗} ติ ^{๓๗๘} ติ ^{๓๗๙} ติ ^{๓๘๐} ติ ^{๓๘๑} ติ ^{๓๘๒} ติ ^{๓๘๓} ติ ^{๓๘๔} ติ ^{๓๘๕} ติ ^{๓๘๖} ติ ^{๓๘๗} ติ ^{๓๘๘} ติ ^{๓๘๙} ติ ^{๓๙๐} ติ ^{๓๙๑} ติ ^{๓๙๒} ติ ^{๓๙๓} ติ ^{๓๙๔} ติ ^{๓๙๕} ติ ^{๓๙๖} ติ ^{๓๙๗} ติ ^{๓๙๘} ติ ^{๓๙๙} ติ ^{๔๐๐} ติ ^{๔๐๑} ติ ^{๔๐๒} ติ ^{๔๐๓} ติ ^{๔๐๔} ติ ^{๔๐๕} ติ ^{๔๐๖} ติ ^{๔๐๗} ติ ^{๔๐๘} ติ ^{๔๐๙} ติ ^{๔๑๐} ติ ^{๔๑๑} ติ ^{๔๑๒} ติ ^{๔๑๓} ติ ^{๔๑๔} ติ ^{๔๑๕} ติ ^{๔๑๖} ติ ^{๔๑๗} ติ ^{๔๑๘} ติ ^{๔๑๙} ติ ^{๔๒๐} ติ ^{๔๒๑} ติ ^{๔๒๒} ติ ^{๔๒๓} ติ ^{๔๒๔} ติ ^{๔๒๕} ติ ^{๔๒๖} ติ ^{๔๒๗} ติ ^{๔๒๘} ติ ^{๔๒๙} ติ ^{๔๓๐} ติ ^{๔๓๑} ติ ^{๔๓๒} ติ ^{๔๓๓} ติ ^{๔๓๔} ติ ^{๔๓๕} ติ ^{๔๓๖} ติ ^{๔๓๗} ติ ^{๔๓๘} ติ ^{๔๓๙} ติ ^{๔๔๐} ติ ^{๔๔๑} ติ ^{๔๔๒} ติ ^{๔๔๓} ติ ^{๔๔๔} ติ ^{๔๔๕} ติ ^{๔๔๖} ติ ^{๔๔๗} ติ ^{๔๔๘} ติ ^{๔๔๙} ติ ^{๔๕๐} ติ ^{๔๕๑} ติ ^{๔๕๒} ติ ^{๔๕๓} ติ ^{๔๕๔} ติ ^{๔๕๕} ติ ^{๔๕๖} ติ ^{๔๕๗} ติ ^{๔๕๘} ติ ^{๔๕๙} ติ ^{๔๖๐} ติ ^{๔๖๑} ติ ^{๔๖๒} ติ ^{๔๖๓} ติ ^{๔๖๔} ติ ^{๔๖๕} ติ ^{๔๖๖} ติ ^{๔๖๗} ติ ^{๔๖๘} ติ ^{๔๖๙} ติ ^{๔๗๐} ติ ^{๔๗๑} ติ ^{๔๗๒} ติ ^{๔๗๓} ติ ^{๔๗๔} ติ ^{๔๗๕} ติ ^{๔๗๖} ติ ^{๔๗๗} ติ ^{๔๗๘} ติ ^{๔๗๙} ติ ^{๔๘๐} ติ ^{๔๘๑} ติ ^{๔๘๒} ติ ^{๔๘๓} ติ ^{๔๘๔} ติ ^{๔๘๕} ติ ^{๔๘๖} ติ ^{๔๘๗} ติ ^{๔๘๘} ติ ^{๔๘๙} ติ ^{๔๙๐} ติ ^{๔๙๑} ติ ^{๔๙๒} ติ ^{๔๙๓} ติ ^{๔๙๔} ติ ^{๔๙๕} ติ ^{๔๙๖} ติ ^{๔๙๗} ติ ^{๔๙๘} ติ ^{๔๙๙} ติ ^{๕๐๐} ติ ^{๕๐๑} ติ ^{๕๐๒} ติ ^{๕๐๓} ติ ^{๕๐๔} ติ ^{๕๐๕} ติ ^{๕๐๖} ติ ^{๕๐๗} ติ ^{๕๐๘} ติ ^{๕๐๙} ติ ^{๕๑๐} ติ ^{๕๑๑} ติ ^{๕๑๒} ติ ^{๕๑๓} ติ ^{๕๑๔} ติ ^{๕๑๕} ติ ^{๕๑๖} ติ ^{๕๑๗} ติ ^{๕๑๘} ติ ^{๕๑๙} ติ ^{๕๒๐} ติ ^{๕๒๑} ติ ^{๕๒๒} ติ ^{๕๒๓} ติ ^{๕๒๔} ติ ^{๕๒๕} ติ ^{๕๒๖} ติ ^{๕๒๗} ติ ^{๕๒๘} ติ ^{๕๒๙} ติ ^{๕๓๐} ติ ^{๕๓๑} ติ ^{๕๓๒} ติ ^{๕๓๓} ติ ^{๕๓๔} ติ ^{๕๓๕} ติ ^{๕๓๖} ติ ^{๕๓๗} ติ ^{๕๓๘} ติ ^{๕๓๙} ติ ^{๕๔๐} ติ ^{๕๔๑} ติ ^{๕๔๒} ติ ^{๕๔๓} ติ ^{๕๔๔} ติ ^{๕๔๕} ติ ^{๕๔๖} ติ ^{๕๔๗} ติ ^{๕๔๘} ติ ^{๕๔๙} ติ ^{๕๕๐} ติ ^{๕๕๑} ติ ^{๕๕๒} ติ ^{๕๕๓} ติ ^{๕๕๔} ติ ^{๕๕๕} ติ ^{๕๕๖} ติ ^{๕๕๗} ติ ^{๕๕๘} ติ ^{๕๕๙} ติ ^{๕๖๐} ติ ^{๕๖๑} ติ ^{๕๖๒} ติ ^{๕๖๓} ติ ^{๕๖๔} ติ ^{๕๖๕} ติ ^{๕๖๖} ติ ^{๕๖๗} ติ ^{๕๖๘} ติ ^{๕๖๙} ติ ^{๕๗๐} ติ ^{๕๗๑} ติ ^{๕๗๒} ติ ^{๕๗๓} ติ ^{๕๗๔} ติ ^{๕๗๕} ติ ^{๕๗๖} ติ ^{๕๗๗} ติ ^{๕๗๘} ติ ^{๕๗๙} ติ ^{๕๘๐} ติ ^{๕๘๑} ติ ^{๕๘๒} ติ ^{๕๘๓} ติ ^{๕๘๔} ติ ^{๕๘๕} ติ ^{๕๘๖} ติ ^{๕๘๗} ติ ^{๕๘๘} ติ ^{๕๘๙} ติ ^{๕๙๐} ติ ^{๕๙๑} ติ ^{๕๙๒} ติ ^{๕๙๓} ติ ^{๕๙๔} ติ ^{๕๙๕} ติ ^{๕๙๖} ติ ^{๕๙๗} ติ ^{๕๙๘} ติ ^{๕๙๙} ติ ^{๖๐๐} ติ ^{๖๐๑} ติ ^{๖๐๒} ติ ^{๖๐๓} ติ ^{๖๐๔} ติ ^{๖๐๕} ติ ^{๖๐๖} ติ ^{๖๐๗} ติ ^{๖๐๘} ติ ^{๖๐๙} ติ ^{๖๑๐} ติ ^{๖๑๑} ติ ^{๖๑๒} ติ ^{๖๑๓} ติ ^{๖๑๔} ติ ^{๖๑๕} ติ ^{๖๑๖} ติ ^{๖๑๗} ติ ^{๖๑๘} ติ ^{๖๑๙} ติ ^{๖๒๐} ติ ^{๖๒๑} ติ ^{๖๒๒} ติ ^{๖๒๓} ติ ^{๖๒๔} ติ ^{๖๒๕} ติ ^{๖๒๖} ติ ^{๖๒๗} ติ ^{๖๒๘} ติ ^{๖๒๙} ติ ^{๖๓๐} ติ ^{๖๓๑} ติ ^{๖๓๒} ติ ^{๖๓๓} ติ ^{๖๓๔} ติ ^{๖๓๕} ติ ^{๖๓๖} ติ ^{๖๓๗} ติ ^{๖๓๘} ติ ^{๖๓๙} ติ ^{๖๔๐} ติ ^{๖๔๑} ติ ^{๖๔๒} ติ ^{๖๔๓} ติ ^{๖๔๔} ติ ^{๖๔๕} ติ ^{๖๔๖} ติ ^{๖๔๗} ติ ^{๖๔๘} ติ ^{๖๔๙} ติ ^{๖๕๐} ติ ^{๖๕๑} ติ ^{๖๕๒} ติ ^{๖๕๓} ติ ^{๖๕๔} ติ ^{๖๕๕} ติ ^{๖๕๖} ติ ^{๖๕๗} ติ ^{๖๕๘} ติ ^{๖๕๙} ติ ^{๖๖๐} ติ ^{๖๖๑} ติ ^{๖๖๒} ติ ^{๖๖๓} ติ ^{๖๖๔} ติ ^{๖๖๕} ติ ^{๖๖๖} ติ ^{๖๖๗} ติ ^{๖๖๘} ติ ^{๖๖๙} ติ ^{๖๗๐} ติ ^{๖๗๑} ติ ^{๖๗๒} ติ ^{๖๗๓} ติ ^{๖๗๔} ติ ^{๖๗๕} ติ ^{๖๗๖} ติ ^{๖๗๗} ติ ^{๖๗๘} ติ ^{๖๗๙} ติ ^{๖๘๐} ติ ^{๖๘๑} ติ ^{๖๘๒} ติ ^{๖๘๓} ติ ^{๖๘๔} ติ ^{๖๘๕} ติ ^{๖๘๖} ติ ^{๖๘๗} ติ ^{๖๘๘} ติ ^{๖๘๙} ติ ^{๖๙๐} ติ ^{๖๙๑} ติ ^{๖๙๒} ติ ^{๖๙๓} ติ ^{๖๙๔} ติ ^{๖๙๕} ติ ^{๖๙๖} ติ ^{๖๙๗} ติ ^{๖๙๘} ติ ^{๖๙๙} ติ ^{๗๐๐} ติ ^{๗๐๑} ติ ^{๗๐๒} ติ ^{๗๐๓} ติ ^{๗๐๔} ติ ^{๗๐๕} ติ ^{๗๐๖} ติ ^{๗๐๗} ติ ^{๗๐๘} ติ ^{๗๐๙} ติ ^{๗๑๐} ติ ^{๗๑๑} ติ ^{๗๑๒} ติ ^{๗๑๓} ติ ^{๗๑๔} ติ ^{๗๑๕} ติ ^{๗๑๖} ติ ^{๗๑๗} ติ ^{๗๑๘} ติ ^{๗๑๙} ติ ^{๗๒๐} ติ ^{๗๒๑} ติ ^{๗๒๒} ติ ^{๗๒๓} ติ ^{๗๒๔} ติ ^{๗๒๕} ติ ^{๗๒๖} ติ ^{๗๒๗} ติ ^{๗๒๘} ติ ^{๗๒๙} ติ ^{๗๓๐} ติ ^{๗๓๑} ติ ^{๗๓๒} ติ ^{๗๓๓} ติ ^{๗๓๔} ติ ^{๗๓๕} ติ ^{๗๓๖} ติ ^{๗๓๗} ติ ^{๗๓๘} ติ ^{๗๓๙} ติ ^{๗๔๐} ติ ^{๗๔๑} ติ ^{๗๔๒} ติ ^{๗๔๓} ติ ^{๗๔๔} ติ ^{๗๔๕} ติ ^{๗๔๖} ติ ^{๗๔๗} ติ ^{๗๔๘} ติ ^{๗๔๙} ติ ^{๗๕๐} ติ ^{๗๕๑} ติ ^{๗๕๒} ติ ^{๗๕๓} ติ ^{๗๕๔} ติ ^{๗๕๕} ติ ^{๗๕๖} ติ ^{๗๕๗} ติ ^{๗๕๘} ติ ^{๗๕๙} ติ ^{๗๖๐} ติ ^{๗๖๑} ติ ^{๗๖๒} ติ ^{๗๖๓} ติ ^{๗๖๔} ติ ^{๗๖๕} ติ ^{๗๖๖} ติ ^{๗๖๗} ติ ^{๗๖๘} ติ ^{๗๖๙} ติ ^{๗๗๐} ติ ^{๗๗๑} ติ ^{๗๗๒} ติ ^{๗๗๓} ติ ^{๗๗๔} ติ ^{๗๗๕} ติ ^{๗๗๖} ติ ^{๗๗๗} ติ ^{๗๗๘} ติ ^{๗๗๙} ติ ^{๗๘๐} ติ ^{๗๘๑} ติ ^{๗๘๒} ติ ^{๗๘๓} ติ ^{๗๘๔} ติ ^{๗๘๕} ติ ^{๗๘๖} ติ ^{๗๘๗} ติ ^{๗๘๘} ติ ^{๗๘๙} ติ ^{๗๙๐} ติ ^{๗๙๑} ติ ^{๗๙๒} ติ ^{๗๙๓} ติ ^{๗๙๔} ติ ^{๗๙๕} ติ ^{๗๙๖} ติ ^{๗๙๗} ติ ^{๗๙๘} ติ ^{๗๙๙} ติ ^{๘๐๐} ติ ^{๘๐๑} ติ ^{๘๐๒} ติ ^{๘๐๓} ติ ^{๘๐๔} ติ ^{๘๐๕} ติ ^{๘๐๖} ติ ^{๘๐๗} ติ ^{๘๐๘} ติ ^{๘๐๙} ติ ^{๘๑๐} ติ ^{๘๑๑} ติ ^{๘๑๒} ติ ^{๘๑๓} ติ ^{๘๑๔} ติ ^{๘๑๕} ติ ^{๘๑๖} ติ ^{๘๑๗} ติ ^{๘๑๘} ติ ^{๘๑๙} ติ ^{๘๒๐} ติ ^{๘๒๑} ติ ^{๘๒๒} ติ ^{๘๒๓} ติ ^{๘๒๔} ติ ^{๘๒๕} ติ ^{๘๒๖} ติ ^{๘๒๗} ติ ^{๘๒๘} ติ ^{๘๒๙} ติ ^{๘๓๐} ติ ^{๘๓๑} ติ ^{๘๓๒} ติ ^{๘๓๓} ติ ^{๘๓๔} ติ ^{๘๓๕} ติ ^{๘๓๖} ติ ^{๘๓๗} ติ ^{๘๓๘} ติ ^{๘๓๙} ติ ^{๘๔๐} ติ ^{๘๔๑} ติ ^{๘๔๒} ติ ^{๘๔๓} ติ ^{๘๔๔} ติ ^{๘๔๕} ติ ^{๘๔๖} ติ ^{๘๔๗} ติ ^{๘๔๘} ติ ^{๘๔๙} ติ ^{๘๕๐} ติ ^{๘๕๑} ติ ^{๘๕๒} ติ ^{๘๕๓} ติ ^{๘๕๔} ติ ^{๘๕๕} ติ ^{๘๕๖} ติ ^{๘๕๗} ติ ^{๘๕๘} ติ ^{๘๕๙} ติ ^{๘๖๐} ติ ^{๘๖๑} ติ ^{๘๖๒} ติ ^{๘๖๓</}

จ. ล. อิศวเสนา

มิกุน

มัวเซด เขาทั้งสอง ควรจักว่า พันอันตราย
ทั้งปวงแล้ว ”

เจ้าหล่อนพยักหน้าแล้วเขยื้อน^๕หนีไปทางอน
ยิมมรี^๕สีกสงสัยว่าเจ้าหล่อนกำลังนึกอะไร
อยู่ เจ้าหล่อนกำลังนึกหรือเปล่าว่า — ว่าอ้าย
ตัวชุลลาค สองตัวนั้น เอาตัวรอด แล้วปล่อย
เจ้าหล่อนไว้ตามชะตากรรม? หรือเจ้าหล่อน
กำลังคิดใจที่ทราบข่าวว่าเขาทั้งสองพ้นภัยแล้ว?
อย่างไรก็ตามขอที่เจ้าหล่อนควรให้อภัยแก่บุคคล
ทั้งสองนั้นได้ เพราะตัวเขเกรงตัวเป็นบิดาของ
เจ้าหล่อนเอง และส่วนตัวท่านเคานัน ก็
เหมือนว่าเป็นชาย ที่เจ้าหล่อนชอบ ข้างที่
ความรัก อาจจะถูกกลืน^๕ความชั่วร้ายเสีย
ก็ได้

ครั้นแล้วเจ้าหล่อน หันหน้า มาหาเขอีก
โยหน้าหาได้เปลี่ยน^๕แปลงไปกว่าเดิมไม่
“ทำไมเขอมาทัน? เขอคงซ่มทรายคิ
แล้วไม่ใช่ หรือว่า เราสามารถ ยิงกัน ได้แค
เพียงวันน พอตก กลางคืนเข้าก็ —”
สิริว่าเงื่อนงามของเจ้าหล่อนสั้นระริว
“ฉันมานักเพื่อช่วยหล่อนให้พ้นภัย มาค
มัวเซด”

“ช่วยทีฉัน!” เจ้าหล่อนร้องเสียงดัง
ดวงตาทั้งสองเบิกโต

เขา ไม่ กล้า สย สายตา อัน คม กล้า ของ
เจ้าหล่อน จึงแก้มองจับคู่ฝ่าเท้าแห่งตรงข้าม

“บิภา หล่อน คึก อูยา ไช้ ฉิน มา ช่วย
มากมัวเซด” เขาพูดพลางลึกเสียง ลงเป็น
กระซิบ “มีเรอครเซอร้อง^๕กฤษฎาลำ^๕หนึ่งมาถึง
กรงคราบทอฟเมื่อเช้าน และชนชาติซึ่งกฤษฎ
จะถูกคือนไปเกี่ยวไว้ ทวีรอบ^๕ทั้งหมึกเพื่อ^๕ให้พ้น
ภัยต่าง ๆ ฉันได้^๕รับอนุญาต จากผู้มีอำนาจ
เหนือ ให้มาเที่ยว รวบรวมคนซึ่งกฤษฎแลพา
กลับไปยังเรอ หล่อนควร ขอบใจสรวร^๕กัถฉัน
ได้รับ^๕ใบอนุญาต เพราะมันเป็นของศักดิ์สิทธิ์
ช่วยให้ฉันมาถึงได้”

“แต่ทีฉันไม่เข้าใจ ทีฉันไม่ใช่เป็นคน
อังกฤษ”

ยิมมียันตัวแข็ง หัวใจเต้นจนแทบ^๕รู้สึกตัว
กระทย ไกรง กระแสเสียงที่กล่าวต่อไป
เป็น กระแสเสียง ที่ ทัก ให้ ปรกคิ ที่ สุก ที่ จะ
พยายามได้

“แต่หล่อน จะถูกเปลี่ยน^๕เป็นคน อังกฤษ
ถ้าหล่อนแต่งงานกับฉัน มากมัวเซด!”

“แต่งงานกับเธอ!” เจ้าหล่อนร้องด้วย
ความสงสัย

เขาโน้มศีรษะลงคำนับ เขาอาจจะรู้สึกตัว
ได้อย่างที่ว่า ดวงตาสีน้ำเงินอันโตวาว^๕คุ่นนั้น

พ.ศ. ๒๔๗๐

วิชาที่ประหลาด

กำลังจ้องจับเข่าอย่างพิศวงงงงวย และเขา
อาเธอร์รู้สึกอีกว่า เจ้าหล่อนได้ก้าวเท้าเข้า
มาใกล้ตัวเขาหนึ่งก้าว แต่เขานิ่ง คงตา
จับเข่า

“แต่ — แต่ คิฉัน จะต้อง ถูกแต่งงาน กับ
ออคเล” เจ้าหล่อนพิมพ์

การแต่งงานกับคิฉันก็เพียงแต่ช่วยให้หล่อน
หลุดไปจากมืออัยยพวกขยดเท่านั้นเอง มาก-
มัวเซต” เขาคอย “มันเป็นแต่เพียงแต่งงาน
ปลอม พอหล่อนจนลงเรียบร้อยแล้ว ใบสำคัญ
แสดงหลักฐานการแต่งงานก็จะถูกฉีก แล้ว
คิฉัน ก็จะหนีหายไป จากหล่อน ตลอดชีวิต —
เรื่องราวต่าง ๆ ก็เจียวยหาย หล่อน จะคิน
เป็น อีกระใหม่ อีก ครั้งหนึ่ง — เป็น อีกระ แล
แต่งงาน กับ ท่านเคาน์ ไก่ สม ประสงค์ ทุก
ประการ ”

เมล็ดเหงื่อไหลหยดย้อยลงหน้า พลา
ยิกนวม็อนรู้สึกจับ ความทุกข์ฉภาพไ้แล้ว
เข้ามาปกคลุมขณะหนึ่ง

“หล่อนเข้าใจไหมที่จะ มากมัวเซต?”

“เข้าใจค่ะ” เจ้าหล่อนกระซิบ “คิฉัน
เข้าใจก็ เมื่อซี.เออร์”

๐ ๐ ๐

ท่านยากหลวง เป็นผู้ กระทำพิธี แต่งงาน

สำเร็จ ภายในเวลาไม่นาน ครั้นแล้ว ก็ออกไป
สำคัญแสดงหลักฐานให้แก่เจ้ามัว แลเจ้าสาว
มีสเตอร์ก็มีสเตอร์สวีเวินกำลังเดินมาตาม
ถนนซึ่งตัดตรงไปสู่ท่าเรือ เมื่อเจอบุหงทาง
ทิศตะวันตกแลเห็นอ จะคงยังไ้ยืนเสียงยืน
กระห่มอยู่ไกลออกไปแสดงว่าพวกขยดยังปราย
ทหารรัฐบาลไม่รายกาย เหมือนดังเช่นใน
กรุงศรีวาทพน์

ขณะที่กำลังเดินทางนั้น เขาผู้เป็นสามีหา
ปริปากพทรา ปราสัยกับเจ้าหล่อน ผู้เป็นภรรยา
ทั้งคใหม่ ๆ ไม่ เขากลับปล่อยเจตสิกไป
ฟุ้งสร้าน อา เจ้าหล่อน ผู้เป็นอยู่ข้างตัวเขาคือ
ภรรยา เขาไ้แต่งงานกับเจ้าหล่อนถูกต้อง
ตามกฎหมายแล้ว — แต่งงาน กับ เจ้าหล่อน ผู้
ทรงด้วยงามงามอันล้ำเลิศ งามที่สุดใน โลก
นี้เขามีสิทธิ์ แล้ว ที่จะ ประครองเจ้าหล่อนไว้ ใน
วงแขน และสัมผัสสัมผัสปากอันหวานฉ่ำนั้น
ไม่มีใครในโลกนี้แล้ว ที่จะชิงอาจ เข้ามาพราก
ให้เขาจากเจ้าหล่อนไป

แต่ทำไมหนอ เขาจึงจำเป็นต้องกระทำ
ตามดัง ถ้อยคำสัญญา ที่กล่าวไว้ กับบิดา ของ
เจ้าหล่อน? ทำไมเขาจึงจะต้องพาตัวเจ้าหล่อน
ไปยื่นให้แก่ อัยยตัวชั่วชลาภ ตาขาวผู้ซึ่งเลวยิ่ง
กว่าไฟระสกล ผู้ซึ่งปล่อยให้เจ้าหล่อนตกอยู่

จ. ถ. อิศวเสนา

นิพนธ์

ตามยะถากรรมแลเห็นเอาตัวรอด? เขาได้พา
อันตรวยไปช่วยเจ้าหล่อนไว้ เขามชียชนะ
ตัวเจ้าหล่อนเอง และนอกจากนั้น เขาม
ความรักต่อเจ้าหล่อนสักจะพรรณนา

แต่ถกแล้ว ระหว่างตัวเขากับเจ้าหล่อน
ยังเป็นคนไม่สู้จะคุ้นเคยกันมาก หรือจะพูด
กันออกก็ยังไม่เป็นคนที่แปลกหน้ากันอยู่ เขาเป็น
แต่เพียง “สหายชาวอังกฤษของอดีต” มัน
จึงเป็นการพนวิสัยที่เจ้าหล่อนจะรักตอบ มีทาง
อยู่ทางเดียวเท่านั้น ที่พอจะคอยแทนในความ
กล้าหาญของเขา ที่ไปช่วย ก็คือ รู้สึกเป็น
บุญคุณ แต่อย่าลืมว่าเขาไม่ปรารถนาอยากได้
สิ่งที่เขาปรารถนาอย่างยงยวก็ ตัวเจ้าหล่อนเอง

เมื่อเขาบรรลุต ถึงท่าเรือพอก เป็นเวลา พลย
ค่ำ จากชายฝั่งมองเห็น เรือรบ ไท้ซมกขมัว
ภายใน ทรงสว่าง ไล้ด้วยแสงเพลิง ช่ง ลก
ช่วง โชติชนจากตึกงามที่กำลั้งใหม่ ยังมีเสียง
ยิงโต้ตอบกันเป็นบางครั้งบางคราว ตามถนน
หนทางเต็มไปด้วยผู้คนกำลัง ไ้ร้อง อวยชัยให้
พรแก่พวกขบถที่กระทำการสำเร็จ บ้างก็ร้อง
ว่าทำเพลง บ้างก็เดินเป็นหมู่ บ้างก็เดินโซเซ
เพราะดื่มเมรัยมาเกินขนาด แต่ไกลออกไป
จากกรุงทางทิศเหนือ ยังมีเสียงปืนใหญ่ยิง
กระชั้นอยู่

ในที่สุดตัวมัสเตอร์กับมัสซิส เจมซ
วียอน ก็ย่างลงเหยียบเรือลำเล็กที่จะพาไป
ยังเรือรบ ขณะที่นั่งมาในเรือ ยิมมีกล่าวชน
เป็นครั้งแรกตั้งแต่จากโบสถ์มากับเจ้าหล่อนว่า
“ไม่จำเ็น ที่หล่อน จะ สวมแหวน วงนี้

ต่อไปอีกแล้ว มาตาม หล่อน กลับเป็น
มากมัวซล เซเกรตซ์ ต่อไปตามเดิม”

แต่เจ้าหล่อนนั่งงีบ และภายในความ
มกทย ยิมมีอาจจะมองเห็นได้ว่าเจ้าหล่อน
ลอกแหวนวงนั้นหรือไม่

© © ©

ที่เรือรบ ผู้บังคับการ ได้ จักหึ่งไว้ ให้คน
สำคัญสองคนอยู่ คือตัวเมอซีเออร์เซเกรตซ์
กับท่านเคาน์ อีเตล วอน สเตรชเชียม

เมื่อยิมมีพาเจ้าหล่อนมาหาท่านคนสำคัญ
สองคนพบแล้ว เขาสังเกตเห็นว่าใบหน้า
ใบคาฉีกแฉก กว่า เมื่อ เขา พยแอบ อยู่ในห้อง
เก็บของแห่งบ้านอันลึกปรกรงวัง กล่าวคือ ตัว
เมอซีเออร์เซเกรตซ์ที่ยิ้มแย้มแจ่มใส และตัว
ท่านเคาน์เองก็คอยจ้องหน้าลายเป็นฟอง ครั้นพบปะ
กันแล้ว เขาทั้งสองต้อนรับมากมัวเซตรอลกา
ด้วยความปลอดภัยแลเห็นก็ เขาทั้งสองได้
จมพิศแลดูหลังเจ้าหล่อนเป็นที่ปลอยโยน ตัว
ท่านเคาน์เองโยยเจ้าหล่อนเข้าไว้ใน วงแขน

พ.ศ. ๒๔๗๐

วิชาที่ประหลาด

แต่อย่าลืมนะว่าเจ้าหล่อนยังจำได้ ถึง เหตุการณ์
ที่เป็นมาแล้วใน วันนั้น เจ้าหล่อน นั่งจิบ
ขนม ส่วนตัวก็มีม.ของขึ้นอยู่ที่ประตู พลังนึก
อยากจะ เลิกไปจาก ภาพ อันนี้ ให้เร็ว ที่สุด จะ
เร็วได้ เขา ประดา มา จะอยู่แค่ ลำพัง ผู้เดียว
เพื่อครกครกของถึงการภายใน

ครั้นแล้วเดินก้าวเข้ามาทางก้าวพลังง
กระเบาหวิวไป สำคัญแสง หลักฐานแต่งงาน
ที่ไทรยณะที่ ไชยสถาน

“เมอซีเออร์เซเกรตซ์” เขาพูดอย่าง
เสียงเยือกเย็น “ยังมีสิ่งสำคัญอยู่อีกอย่างหนึ่ง
ที่คงกระทำให้ สิ้นสุด”

พูด แล้ว ก็ ลึก ไป สำคัญ นั้น เป็น ชนเล็ก
ชนน้อย เมื่อฉีก เสริมแล้ว ก็ โยน ลงบนพื้น
หินหน้าดินกลีบ

“ท่านผู้กล้าหาญ” เซเกรตซ์ร้องถึง
พลังวัง มารังแชน “ฉันไม่ยอมให้ท่านไป
ด้วยอาการเช่นนี้! ฉันจะต้องสนทนากับท่าน
สักครู่หนึ่งก่อน ฉันเสียใจมากที่ยังไม่แสดง
ความขบใจในกิจการที่ท่านได้กระทำไปแล้ว
และขอเกลี้ยกล่อมพลอยเสียด้วย ส่วนของลูกฉัน
คงรู้สึก หักเหต.หนี้อย เพราะต้องกรากรอมา
วันยังค่ำ ยางที่ มั่งไถ้รับประทานอาหารแล้ว
คงค่อยพบนตัวขึ้นบ้างหวังว่าเธอคงจะยินดีประคัม

ประคองเจ้าหล่อนเอง อีกเคล?”

วอนสเตรซเซียมพยักหน้า

“ไปหาอะไรรับประทานกัน ยอกรัก”

เขาพูดพลอย

ยิมมีนิก คันมือ หยาก จะเหวี่ยง หมักไป

กระแทกหน้าพ่อตัวตลกที่หนึ่ง เมื่อมากมีเชล

เดินมาหาเขา

“กิดิน ขอขอบพระเกษ พระคุณ เธออย่าง
ที่สุดเมงซีเออร์” เจ้าหล่อนกล่าวเบาๆ “ท่าน
ผู้เป็น ชาวอังกฤษ ที่แสดงความ กล้าหาญช่วย
ชีวิตกิดิน ขอให้เธอเข้าใจว่า ขุนคุณทั้งนี้
กิดินจะไม่ลืมตราขายเท่าชีวิตของกิดินยังคงอยู่”

เจ้าหล่อนจับมือเขาขึ้นสัมผัส กับริมฝีปาก

ครั้นแล้วสอกลอนอย่างน่าปลาก พลังเดินตาม

วอน สเตรซเซียมออกไปจากห้อง

ยิมมีมองตามเจ้าหล่อนไปอย่างคนสติลลย
จนแทบไม่ไค้น เสียงเมอซีเออร์ เซเกรตซ์
ผู้พูดขึ้นว่า

“อาเมอซีเออร์วีเวียน ท่านเป็นผู้กล้าหาญ
อย่างน่า ชมเชย! ตัวฉันเอง คงไม่สามารถ
สมนาคุณความกล้าหาญของท่านที่ช่วยลูกสาว
ฉันให้รอดอันตรายมาได้ครั้งน ก็เหมือนท่าน
พูดว่าท่านจะไม่ยอมรับรางวัล จากฉัน สิ่งนี้
กระทำให้ฉัน รู้สึก ชมเชย ยิ่งนัก ท่านเป็น

จ. ด. อีศักเสนา

มิถุน

สภาพพระ ที่ทรงไว้ซึ่งเกียรติยศ ถ้าท่าน
ไม่ยอมรับเงิน อย่างน้อยก็คงยอมรับ — ยหริ
ตัวนัส "

ยิมมีหยิบยหริ ขนจากซอง ที่ถูกยื่นมาให้
มวนหนึ่ง เมื่อซื้อวเซเกรตซ์ ชิคไม้ ชิคไฟ
ทุกให้ ขณะที่กำลังคุยหรืออยู่นั้น เจตสิก
เขารำพึงถึงตัวมากมีวเซล ออลกา ค่อมมา
ไม่ซักรัสสิกเวียนคัรยะ ห้องนั้นคหฺมนประหนึ่ง
ลูกช้าง เส้นโลหิตในกายคงกระเียก ซา
ทั้งสองแทบทรงกายอยู่ไม่ได้

ในที่สุดเขามองเห็นใบหน้าอันยิ้มแย้มของ
เมอซีเออร์ เซเกรตซ์ร่าง ๆ ทันใดนั้น เขารัสสิก
คิดว่าถูกอะไรเขาแล้ว ยหริมวนนั้นมยาพิช
ยนอยู่ควัย อา เข้าใจแล้ว เขาจะต้องถูก
ฆาฏกรรมให้พ้นทางไป เซเกรตซ์ก็ย วอน
สเตรชเซียมไม่ปรวณนา ฝ่าอันตราย อย่างอื่น
หรือปล่อยให้เขาซิกขวางหนทาง ของคนต่อไป
ในอนาคต มากมีวเซล ออลกา เมื่อถูก
แต่่งงานแล้วจะถูกให้เียนแม่หมายควัย เพื่อจะ
ให้การ แต่่งงานระหว่าง เจ้าหล่อน กัย วอน
สเตรชเซียม ถูกต้องตามกฎหมายอย่างแท้
จริง

นั้นแหละเป็นรางวัลแห่งความกล้าหาญ
เขาพยายามกิน รน แล่น ใจ มิให้อ่านา

ยาพิชปกคลุมเป็นเจ้าเรือน แต่หาสำเร็จ ไม่
ตัวพึงไปข้างนำสองสามก้าว พลังขกมิชชนะ
ประหัตประหาญอ้ายตัวอุบาทว ที่มุ่งมากทำลาย
ชีวิตเขา แต่มันหลบทัน เขาเลยล้มลงสน
สติดมปลุก

๐ ๐ ๐
ยิมมีค่อย ๆ คนสติขึ้นมา หัวสมองยังมัน
ข้างเล็กน้อย ครั้นแล้วไค ยินเสียง ท้าว ๆ ว่า
“ คิมเลี่ยนห้อยช้อวริบ ”
ม้วยโยหนึ่ง กจ่อ อยทรมผปาก พอ
ไค ยินเสียงนั้นยอก เขาก้อปาก คิมน้ำในถ้วย
จนหมดกลัน ค่อมมาไม่ซ้าตามเส้นเลือดคัร สัก
ริ้นแล้ว เขาถึมคาวขึ้นแล้วมองดูรอบตัวและ
ทรวายว่าเขากำลังนอนอยู่บนเตียง มีหมอบประจำ
เริศคนหนึ่ง ยินอยู่ที่ข้างเตียง

“ คิมเจียเียนอะไรไปนะ ? ” ยิมมีถามซ้ำ ๆ
ค่อมจำไม่ได้หรือ ขอรบว่า สมัยยหริที่เป็นยา
พิชไปมวนหนึ่ง แล้วกลืนเลยสลับไปที่เคียว ? ”
ยิมมีพยักหน้า

“ แล้วก็ ” นายแพทย์พูด “ อ้ายตัว
อุบาทว ทั้งสอง ช่วยกันเอาเชือกมัท แขนแลเข้า
ของคณ มันค้อยแยบยลยอนตัวคณลงข้างเริศ
ถ้าท่านสภาพสตรัสผิหนึ่ง ไม่สงสัยแลแยบค้อยค
ยอนคายน่าแล้ว ยานันคณก็คงเสร็จ ท่าน

พ.ศ. ๒๔๗๐

วิชาที่ประหลาด

สภาพสตรีผู้^๑นี้ พอเห็นเข้า ก็ร้องเรียก คนช่วย
ใช้แต่เท่านั้น ท่านสภาพสตรี^๑ผู้^๑นี้เอง ยัง
กระโดดลงไปในน้ำ แล้วช่วยพยุง ตัวคุณไว้เพื่อ
มิให้จมน จนกระทั่งเราหย่อนเรือลงไปได้
ก็มีมียกหน้าและนั่งแยกศรัทษ

“เวลานี้” นายแพทย์บอกต่อไป “อ้าย
ตัวอุบาทว์ ทั้งสองกำลังถูกกักขัง และท่าน
สภาพสตรี^๑ที่ช่วยคุณ กำลัง กระหายทรายขาว
ว่าคุณมีอาการเป็นอย่างไร ผมจะออกไปเรียน
ให้ท่านทราบเดี๋ยวนี้”

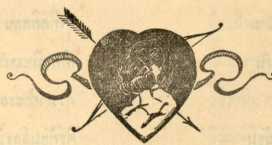
ต่อมาสองสามนาที ออลกาปรากฏเข้ามา
ยืนอยู่ข้างเตียง เขาขม้มเจ้าหล่อนมากมั่ง
ไว้ครั้นแล้วจุ่มพืศด้วยริมฝีปากของเขา

“หล่อนได้ช่วยชีวิตฉัน” เขาพศพลาง
มองขึ้นที่เจ้าหล่อน

“เธอได้ช่วยชีวิตของกิดินไว้เหมือนกัน
ค่ะ” เจ้าหล่อนตอบ “เธอหาญไปช่วย กิดิน
เมื่อพวกตัวชชลาทหนะ^๑ตัวรอดไปจากกิดิน”
ครั้นแล้วเจ้าหล่อน ล้วง เอา หนึ่งสี่ อะไร
ฉบบัสนางจากทรวงอกแลยื่นส่งให้

หนึ่งสี่ฉบบัสนางคือใบสำคัญแสดงหลักฐาน
การแต่งงานระหว่างตัวเขากับเจ้าหล่อนที่โบสถ์
บนเกาะ เจ้าหล่อนได้เก็บเศษกระดามที่เขาฉีก
แล้วต่อเข้าเป็นรูปร่างดั้งเดิม

“กิดินเห็นว่าเธอไม่จำเป็น จะ ต้อง ฉีก
หนึ่งสี่ฉบบัสนางออกต่อไป” เจ้าหล่อนกระซิบ
ที่หู “นอกจากเขาคือการฉีกจริง ๆ”
คำตอบของเขาก็คือ กิ่งตัวเจ้าหล่อนจะมา
แนบไว้กับทรวงอก แล้วแลกริมฝีปากลงบน
แก้มอันแดงก่ำนั้น

๒๐๕ ความคิดชั้นเดียว เป็นความคิดไม่สุขุม การงานที่เนื่องด้วยหมูหรือชีพตน
ควรมีสติดวงใจให้เข้าใจ

ของ ผ. ถ. พิษณุภาค

ดติแห่งพลเมืองดี

๑ อินทวิเชียร ฉันท ๑

๑๑ อินพลเมืองโค

ข้อมพบประสพศรี

หนึ่งคือวิชาเรียน

เป็นนิจนิจรันจัน

หมั่นตรบัสกับข้อ

จากเหล่าคณาจารย์

ข้อใดผิด ไม่แจ้ง

จงตรึงระลึกมิ

หากก้วยเพราะมิเขววน

ข้อมแจ้งแสดงความ

ทริแล้วก็ยังัน

ข้อใดก็เตือน

เช่นนั้นก็งน้อม

ท้อครุกระทำคา—

หวังเพื่อประจักษ์แจ้ง

เผยกลยบลสาร

มิวใคร่แสวงก็

คุณธรรมประจำตน

มนเพียรเพราะขวาชวน

ลประจักษ์วิจารณ์การ

คติก่อนสนธิสำน

กรุณาและปราณี

เพราะแสดงมีชัยก็

สติครองสนองตาม

ฉะเพาะเผ่าพยายาม

ทุกทศก็สอน

สติทันมีอาถอน

ครุมากประสาธมา

ศิวคัมและวันทา

ระพร้องสนองชาน

และแสดงวิธิการ

ฉะเพาะข้อและคำแถลง

พ.ศ. ๒๔๗๐

คดีแห่งพลเมืองที่

ปางรับสละขันธ์
หากเกรงมนโหม่ง
เช่นนั้นก็จงจด
บันทึกและคงคง
จงเวียนและเพียรหา
หมั่นตรึงกระดูกของ
เปรียบด้วยกระดูก
ไหลหลังสระพรังพราย
ไขควรวะทวนกัน
สู่ห้วงกระแสน —
แต่เมื่อแสงหา
จงปองสันของทวน
อันวงประวิงไก
เพชร คิลวเรือนทรา
วังแต่จะอับแสง
เหตุเรือนและทึบไป
หากเรือนจะโปร่งก็
เช่นนั้นโดนครุ
ฉินไคนวราญฐ
ห้วงคนประเสริฐสม

คดีขัดพจ
เพราะจะลุ่มนภายหลัง
สวพจน์ประสงค์ยัง
กษัตริย์ดิณ
พิทยานิยมปอง
นิยอยู่รู้วาย
จวนมีซากสาย
กลทวนพันกัน
ชลอันจะไหลริน
ขุประกองประมวญคุณ
พิทยาประคองจน
วิยาสง่างาม
ระพิไลวิสงาม
กัณณะระคิไลน
ยมิแรงสว่างไกล
วชิราภินา
ฉิวนิมิตเชิดชู
นขนาดคราม
ฉิวนาคมนามณ์
คุณธรรมประจักษ์

จงผกและศึกษา
พร้อมส่วนประมวญกั
ยามเอ่ยเจตยอคิด
เย็นหมีร้าง
กอบขญกรุดยเกอ
บำเพ็ญประ โยชนสา
พร้อมส่วนประมวญม
ถ้วนหญิงและทัวชาย
ย่อมแน่งนักษัก
เสริมส่งถนบกเห็น
ชาติเราระเนาสุข
เหตพลเมืองพูน
เชิญตรัยสะกัยสาสน
มันไวระวายแคลง
เพียรทำประจำจิต
เหตผลประกันเกา

จริยาเจริญศรี
กรียาและท่าทาง
พิชิตมิอาพราง
รสจืดเพราะวาจา
ผลเอื้อเพราะเมตตา
ระบเวนขวางวาย
คุนเสมือนหมาย
จรประเทศสยามเป็น
สุขวัฒนาเพ็ญ
อิริยมขสมบุรณ
นิรทุกข์ นีราทร
กิจที่พึงแรง
พจน์มาลยะสำแดง
คติโหดและโหดเขลา
และพินิจพิจารณา
ก็จะสยมิไฉนของ

ขุนนางจัดนิลสัย

๒ วิกฤต.

เปลว — ถ้าจะว่าเป็นอาการของครึ่งหลับก็ได้อีก แต่การหลับนั้นดวงจิตต้องเข้าสู่สภาวะที่ไม่ทำการ ส่วนการเปลว, ดวงจิตคงทำการแต่ด้วยคิดนึกไปละเพราะในการอย่างใดอย่างนั้นจนเพลิน. จึงเกิดความเปลวขึ้น.

กล่าวให้ชัดก็คือเมื่อมีสิ่งใดมาทางดวงจิตเราให้เพลินมุ่งไปแต่สิ่งนั้น ก็เป็นเหตุให้เกิดอาการเปลว

ความเปลว — ทำให้เกิดเหตุอันเป็นโทษไว้มาก เพราะเมื่อเปลวแล้วอาจทำอะไร ๆ

ต่าง ๆ โดยไม่มีเจตนาได้ทุกประการ เพราะถึงกล่าวแล้วว่า เปลวเท่ากับครึ่งหลับ และข้าพเจ้าเชื่อว่า ถ้ามีผู้อ่านคำกล่าวนี้ ๑๐๐๐ คน ก็ต้องมีสักคน ๑ ที่เคยเห็นเปลวเข้าไปจนเอาเสาไฟฟ้าข้างถนน อีกคน ๑ เกือบถูกรถราง

ทับโดยไม่ได้ยินเสียงแตร และอีกคน ๑ ขบไม่ซัดไฟเข้าพเจ้ารูปครูแล้วเลยเอาได้กระเป๋ายของแก่เสียเลย ครั้นถึงเข้าก็บอกว่า เปลว

เหตุผลแห่งความเปลวเป็นถึงว่ามานั้น เมื่อใครเปลวทำการอันใดลงไป, ซึ่งถ้าไม่

มรดก

นิพนธ์

เป็นเหตุร้ายแรงนัก จึงยอมได้รับอภัยจาก และห้างร้านบางราย ที่ไม่มีความไว้วางใจจะ
มาหาชน และถึงแม้กฎหมายบ้านเมืองกักขัง ไม่คำนึงพาณิชย์โยบายวิชานี้

ให้ความปรารถนาเช่นเดียวกัน. ฝ่ายเจ้าพนักงาน นครบาลก็คงเข้มคอบ

เอ — นี่ข้าพเจ้าเกิดเป็นปราชญ์ชนไทยมิได้ แก่แลกัน พ่อค้าไฟ คือเมื่อเกิดไฟไหม้ ชน
มีเชื้อเชื้อแล้วหรือ, ข้าพเจ้ารู้ว่าหาเรื่อง ทำใจ ทำต้องลงความสงสัยก่อนว่า เหตุอัน
ว่า ไฟไหม้ แต่ไฟล้นมาล่าวเรื่อง ความเปลือ มิได้เกิดชนไทยคงไปตรงมา แต่เกิดชนไทย
เสียก็ยาว หยาก คือเหตุนี้ ฉะนั้นต้องจับตัวคนไฟได้

อ้อ, แต่ถึงได้รับอภัยจากท่านทั้งหลาย ส่วนก่อน เมื่อใดหลักฐานแน่นว่าเหตุเป็นไป
ทอด เพราะทรงนักควยข้าพเจ้า เผลอ... โดย ไม่ใช่ หยาก ไม่ใช่ เผลอ แล้ว
ถึงกล่าวแล้ว, นั่นเอง. นั้นแหละ, จึงระลึบความสงสัย

๐ ๐ ๐

ใน พ.ศ. ๒๔๘๘ เราท่านคงยังไม่ลืมกัน อันการที่ ขริบท—เกิดความรู้ จัก เลือก
ว่า ไฟเกิดไฟไหม้ ตกยานเรือนโรงในพระนคร ก็น คือไม่รับประกันตะพิทตะพิท, ย่างเช่น
มากและตึก ๆ กันผิดธรรมดา จนถึงเกิดเป็น กิจการที่เจ้าพนักงาน ใส่ใจ ต่อเหตุ เพื่อ
ตัวผู้ต้องหาประจำวันของผู้เกี่ยวข้อง ต้องเสียหาย ย้องกัน หยากน้ำตา แห่งประชาชน ที่นอนหลับ
และเจ้าพนักงาน อย่างวันวาย ผลที่สุดลง ไม่รู้, เป็นอย่างนั้น ควรนับเป็นกุศลกรรม
ความเข้าใจกันว่า ไฟไหม้—เป็นพาณิชย์โยบาย อันควรไม่โทษนายนี้

อย่าง ๓ เพราะ เรือนโรง ที่ต้องไฟไหม้นั้น เพราะเท่าที่ปรากฏผลจากเหตุที่เกิดขึ้นแล้ว
มักเป็น ๑. โรงสีข้าว ๒. ห้างร้านค้าขาย. ไม่รู้ จักว่าร้ายต่อร้ายนั้น พวกเราชาวไทย
ส่วนบ้านเรือน ที่กันอยู่ อาศัยเป็นแต่ ฟลอร์ยอดก ต้องน้ำตาตก เพราะพระเพลิงลามผลาญสิ้น
วายไปด้วย ไม่ใคร่ปรากฏว่าบนคันไฟ หรือ เนื้อหมกตัวไป โดยไม่มีทุนเหนื่อหนได้ หลาย
คันเหตุ ที่หยากให้ ไฟไหม้ รัง ๗ ลัก รายเลย คน หลาย สดางค์ ที่เคยว และซึ่งจะโยเรัยก
เมื่อความเข้าใจ เป็นดังนี้แล้ว ขริบท ร้องอาภัพใครก็ไม่ได, จึงยังนึกโยกย่งน่า

ประกันไฟถึงต้องขอลูกสัญญา กับพวกโรงสี ชนาค. ทั่วจะว่ากันแล้ว, ต้นเหตุ กติ
คันไฟ กติ ที่เกิดเผาผลาญคนไทยในเมือง

ไทยนั้น ไม่ใช่ลูกเต๋าเหล่านี้อยู่เลย ไม่ได้
กำหนดในเมืองไทยเลย มาแต่ นอก บ้าน
นอกเมืองเท่านั้น

อ้อ — อ้อ — อ้อ, ฐานจะเป็น ลาง แท้
ความ สวิสัย ของ โลก ประการ ๓ กระ มัง ?
และเพราะประเทศเรากำลังจะจำเริญยิ่งขึ้นจึงมี
เทพพรคน (ซึ่งเราไม่มีใครหยาก) มากขึ้น

อ้าว — — นี่ ข้าพเจ้าเพื่อเจ้าเรื่องพันไฟ
อะไรเสียนี่กลายเป็นฟองออกแล้วหรือหนิ, แล้วกัน
เปลือ อ้อแล้ว ขอไว้ โปรดอย่า เปลือ ให้
อภัยขอกองกวย ข้าพเจ้าจะ ได้ เล่า เรื่อง

ไฟไหม้ ของข้าพเจ้าให้ท่านฟังเถยน แต่
ไม่ใช่ไฟไหม้บ้านเรือนอะไรมีไว้

◎ ◎ ◎

เวลาเย็นวันหนึ่ง ข้าพเจ้ากลับจากทำงาน
และ โดยสารรถรางกลับบ้านตามเคย

วันนั้นถึงแถวบ้านกลางยัง ๗ ซอยกมล เมื่อ
อยู่ในซอยพิศขณะที่จะขึ้นลงรถ และกำลัง
แหงนหน้ามองเพดานตรอกตรงข้อความ อยู่
จึงจกเจ้ากรรมมอศรีเล่นหยอกหลมก้นขึ้น โดย
หยอกมลงมาเกือบเข้าปากข้าพเจ้า ทำเอา
สติลเลือนอยู่เป็นนาน

ครั้นเมื่อเดินจะไปขึ้นรถราง ก็สะดุดก้อนอิฐ
เข้าอกฉลากเบี้ยเรือ จนถลาหวมกหลุดลงไป

ตกลงอยู่กับพื้นเสียวสียวไปเป็นกอง หัวแม่เท้า
ก็เจ็บทิวเกือกก็ เขามะเลาะ ๆ ยบ ๆ เพื่อให้
หายเจ็บและหายบ๊ว แต่แล้วพอยกมือขึ้นมา
เช็ดเหงื่อที่รุมๆ ใต้ก้นเหม็น คุณก็ก.ก.ก.ก.

ขยี้มัน หินไปพิจารณาเจ้าอิฐก้อนนั้นโดย
ถ้วนถ้วน เห็นไม่ใช่อิฐแต่เป็นขี้ตะไคร่เคลือบ

อยู่ด้วย หยิบขยิบพิศจนกวยจนกอกก, อ้อก —
— ต้องขวางทั้งไทยทันที. น, ช่ายสุวาน

เจ้ากรรมมอศรี โอหริมาเห็น ก้อนอิฐ เป็น มูลฝอย
ไปไว้

โบราณว่า “ไม่มีมูลฝอย สุนัขขี้ ไม่ขี้”
แต่สมัยนี้ไม่มี มูลฝอยรถ อยู่ ตาม ถนน และ ใน
บ้านเหมือนแต่ก่อนแล้ว เจ้าสุวานเลยบัญญัติ
เอาก้อนอิฐ ก้อน หิน เป็น มูลฝอย ของมันไปขยี้

มายเช่นนั้นมันคิดว่าจะเป็นพระตักทายกระมัง ?
นั่นแหละ ความหม่นเวียน เปลี่ยนแปลง ของ โลก
ช่างมีมากมายจริง ๆ แต่ ข้าพเจ้าทำไม้อตริ
จำเพาะไปสตกเอา เจ้าอิฐก้อนนั้นด้วยก็ไม่มี

เออ — นาคารมนคราทรรทำถนน (รากยาง)
เรียบหมด เกือบขยี้มูลฝอย (รวมทั้งก้อนอิฐ)
เรียบหมด แม้แต่ พื้น ก็ไม่มีเหลือ. ข้าพเจ้า
หยากรูนี้ ก็ ว่าเจ้าพวก สุวาน ที่ทำพิษ ข้าพเจ้า
มันจะอยู่ได้อย่างไร ?

อ้อ — ท่านนั้นคงไม่อยู่ตามถนนมากมาย

เหมือนเทียน มันจะต้องส่งแสงมันอยู่แต่
ในย่าน. ถ้ามันไม่มัน, ก็ต้องอยู่ตามวัด....

เอ..... ข้าพเจ้า นึกถึงเพียงนี้รู้สึก
ยินดีมาก เพราะถ้าการเป็นไปได้จนจริง ๆ แล้ว
ก็จะเย็นคนแก่ย่านเมืองและประชาชนไม่น้อย
กรรมกรหาทำ ก็คงยินดีไม่น้อยเหมือนกัน
เพราะจะได้ช่วยจ่ายเงินประเภทนี้ลงไปมาก ทั้ง
จะดีกว่าความลำบากที่คง — คอยรับคอยเขมือบ
เหมือนเต้านกวันนี้อยู่.

ข้าพเจ้าเพิ่งมารู้แล้วว่า อุปกิเลศที่เกิดขึ้น
แล้วนั้น. เป็น ลาง บอกละกั (ไม่ใช่ร้าย)
เมื่อข้าพเจ้าขึ้นนั่งบนรถรางนั่นเอง

เพราะว่าบนรถรางนั้นมันตั้งอันเป็นมงคลยิ่ง
ไว้รอข้าพเจ้าอยู่ก่อนแล้ว. คือ ง่า... คือ..
... ข้าพเจ้า เกือบจะไม่สามารถบอกได้ ลูกต้อง
ว่าอะไร คือสิ่งมงคลนั้น เพราะจะบอกว่า
“สัตว์” ท่านก็จะเห็นไม่เป็นมงคลอย่างใด
สัตว์ก็คือผู้หญิง และข้าพเจ้าจะบอกว่า ‘สว
—งาม’ อย่างวิเศษยอดเยี่ยม ท่านก็จะยังมี
ปัญหาวางงมอย่างไว้อีก นั่นแหละการเป็น
นั้นเพราะข้าพเจ้าไม่มีความสามารถที่จะพิจารณา
ได้ว่า ผัวของนางงามก็จะเย้ยอะไร? คา
ของนางงามก็จะเย้ยอะไร? เกษของนางก็จะ

จะหยันอะไร? ฯลฯ ฉะนั้นจึงขอให้ท่านจง
เชื่อเถิดว่า สัตว์ทั้งนั้นอยู่บนรถกับข้าพเจ้านั้น
เจ้าหล่อน งาม อย่าง เป็น มงคล แก่ชายผู้แม่
เพียงไม่กี่ประสพ (ไม่ต้องพูดถึงผู้ที่จะได้นาง
ละ) นั่นแหละ, คือสิ่งที่เป็นมงคลของข้าพเจ้าละ
หากจะว่า นัยแต่เกิดมา ตั้งแต่เคยเห็น
ผู้หญิงมา ไม่เคยพบคนใด ‘สว—งาม’
เท่าเจ้าหล่อนคนเดียว, ก็ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าพบ
ปกติ. แต่เป็นความจริงใจที่ข้าพเจ้ายอมสละภาพ
โดยไม่กระดากใจเลย

ข้าพเจ้าลอบพิจารณาเจ้าหล่อน ทั่วสรรพ
พวงกาย นัยแต่ศีรษะตลอดเท้าไม่มีส่วนใด
จะไม่สัมผัสกัน ไม่มีความหยาบในตรงไหน ผิว
พรรณอร่ามงามตลอดกาย และเมื่อได้แลสด
วงพักตร์เจ้าหล่อนแล้ว คงหลุดยากี่ชุ่มชื่น
เบิกบานชื่นทันที ข้าพเจ้าหายโหระพอก
กลุ้มใจไม่อีก และคิดว่าถ้าเป็นเวลาหัวทิ่ม
หายหัว ยิ่งกว่านั้น, ถ้าเปรียบว่าขณะนั้นเป็น
ยามที่ชีวิตกำลังรุ่งโรจน์จะไปสู่ปรโลก ก็คงกลุ้ม
— และคงอยู่ต่อไปอีกไม่น้อยวัน
เป็นแน่ ข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ไม่สามารถจะ
จวนอภัยอวยระอันงามของเจ้าหล่อนมาเปรียบ
เทียบกับสิ่งใด ๆ เป็นส่วน ๆ ไปได้ เพราะ
ข้าพเจ้าไม่มีความรู้ถึง แต่ทุกส่วนทุกอย่าง

W. P. 1640

ไฟไหม้

ของนางงามไปหมดทั้งสาม ส้มกัน ทั้งสี่รพาค
คิงชาฟเจองให้วาเลน 'มังกัล' อ้อ, ข้า
พเจ้าไม่ควรจะลืมบอก ว่าเจ้าหล่อนก็สมควร
ชิงเกอล อันงามสัมน้ำสัมนัยด้วย

นับแต่ครั้งก่อนเกิดจากหลักเมือง ข้าพเจ้า
 พงจะมารัสสีกตัว เมื่อนายทรรพมาขอตรวครว
 ทสีกภพระยาศรี แลแต่เพิ่มเติมว่า กว่าจะจะ
 เหยียดตัวจากข้าพเจ้าไปฉีกได้ ก็ต้องขอก่อน
 ถึง ๒ ครั้ง

เทศะบุญจริง ๆ ทั่วคนอน ๆ เขาชวนรถอึก
แต่เขามิได้ เขามานั่งกับเรา เขาพากันนอนอยู่
ที่นารวัด และประเคียวคนนั้นจน คนนั้นถึง
จึงไม่ยอมอุปถรรพแก่เรา ข้าพเจ้านั่งกว่าทง
คงมิใช่เพราะเขาเหล่านั้นเห็นว่า ทิ้ง คยแคบ
ด้วยเป็นรถคันเดียว ไม่ใช่รถพ่วง เขาจึงไม่
หยิกนั่งแยกเราเช่นนั้น แต่น่าจะเป็นเพราะ
เทพยดา จ้าว ชั่วย บรรดาของกัน ให้ข้าพเจ้า
เป็นแน่แท้—

เออ....นี่ท่านะ โปธกแก่ข้าพเจ้าเพียง
ให้ ไทพอสั่ง ‘ม่งคด’ หรือว่าถึงให้ ไทสั่ง
‘ม่งคด’ ที่เคียว อย่างไร? แน่หนอ.....
อันการที่ข้าพพอแรกเห็นสตรี — ก็ เกิดรัก
หรือศตรพเห็นชายก็รัก — น. ไชยระ

ว่าเป็นความ ^{ไม่}ดี ^{ใจ}เร็ว หรืออะไร ๆ ก็ตาม.
ข้าพเจ้าเป็น ^{ไม่}เห็นพ้องด้วยคนหนึ่งละ แท้จริง
กลับควรระ^๕คิดว่าเป็นการ^๕ดีเสียอีก. เพราะ
ความ^๕รัก^๕เกิด^๕ขึ้น^๕ทันทีนั้น ย่อม^๕ต้อง^๕เป็น^๕ความ^๕
รัก^๕กัน^๕บริ^๕สุทธิ์^๕ เกิด^๕จาก^๕ใจ^๕จริง ^{ไม่}มี^๕คำ^๕ห^๕น^๕
เคลือบ^๕อยู่^๕ประการ^๕ใด^๕เลย หรือจะ^๕พูด^๕
ตาม^๕คำ^๕โบราณ^๕ว่า — ‘^๕บุ^๕พ^๕พ^๕สัน^๕นิ^๕ว^๕ส^๕’
ชาย^๕หญิง^๕ที่จะ^๕เป็น^๕คู่^๕ครอง^๕กัน^๕แท^๕จริง^๕นั้น คือ
พระ^๕เป็น^๕เจ้า^๕ว^๕โด^๕ เจ^๕ด^๕สร^๕ก^๕ำ^๕ห^๕น^๕ไ^๕ว^๕แล้ว ^๕ฉ^๕น^๕ฉ^๕า
จะ^๕กล^๕่า^๕ว^๕ว่า ^๕ส^๕ี^๕ที่^๕เป็น^๕คู่^๕ครอง^๕กัน^๕ตาม^๕พระ^๕เจ้า^๕
ก^๕ำ^๕ห^๕น^๕ค^๕ เมื่อ^๕พอ^๕เห^๕็น^๕ก^๕ัน^๕เข้า^๕ใจ^๕ ‘^๕ร^๕ัก^๕กัน^๕’ ^๕ก^๕ด^๕
จะ^๕ไม่^๕เป็น^๕การ^๕ผิด^๕เลย

ส่วนผู้ที่ท้าวจะรักกันได้ ต้องใช้ของเกี้ยว
พานกันก่อน ด้วยวิธีร้อยแปดประการนั้น ไม่
ผิดอะไรกับสิ่งที่ไม่มีคนตามธรรมชาติ จึง
ต้องเคลือบย้อมให้เกิดขึ้น กล่าวง่าย ๆ ว่า
ความรักกันต้องปลูกขงนั้น. ข้าพเจ้าไม่เห็น
ตัวอย่างใดเลย ต้องนับว่าเป็นความรักกันไม่
บริสุทธิ์แท้ แลสิ่ง ที่ เกิด ขึ้น โดย การ กระทำ
ที่ผิด ก็ย่อมมีธรรมชาติว่าจักต้องอันตรธาน
หรือแปรสภาพลงเป็นรูปเดิมของมันในไม่ช้า
แล้วคุณคำที่กล่าวตามไป

๒๕
 ดึงนเหล็ก ถ้าข้าพเจ้าจะพูดว่า บัดนี้
 ข้าพเจ้ามีใจ รัก เจ้าหล่อนผู้เป็น มงคล นั้น

มรดก

มิกุณ

แล้วก็จะไม่เป็นข้อนำข้อยายอย่าง ไรมิใช่ฤ?

แน่นอนที่เกี่ยว ถึงท่านจะให้ข้าพเจ้าอาย
แต่ข้าพเจ้าก็จะไม่อายใครเลย, และใครจะ
ว่าข้าพเจ้าหน้าคานก็ไม่ไ้. ทำไม? จริงอยู่,
ถ้าข้าพเจ้าคิดรักหล่อนข้างเดียว เจ้าหล่อน
มิได้ ไยก็ควย ข้าพเจ้าก็ยังบารักอยู่เช่นนั้น.

ท่านก็ควรชี้หน้าว่าข้าพเจ้า ท่านก็ควรหัวเราะ
เยาะข้าพเจ้า หรืออะไร ๆ ก็ไ้ทั้งสิ้น. แต่—
นั่นท่านไม่มีโอกาสจะทำเช่นนั้นได้ เพราะว่า
...ว่า เพราะ...ว่า, ข้าพเจ้า ควรจะเคยไ้
กระมังว่า เจ้าหล่อนก็ รัก — ข้าพเจ้า
เหมือนกัน.....

ธรรมชาติ อันแปลกมั่วอย่างหนึ่งซึ่งเรา
มิไ้ใคร่นกกัน จึงมิไ้ใครรู้ สัก แค้ก็เป็นความ
จริงอย่างแน่นอนที่เกี่ยว คือ ความรัก หรือ
ความซึ่งจะเกิดมึนในหัวใจ ของบุคคลทั้งสอง
ฝ่ายไ้ โดยมิทันรู้ จักหรือแม่ ไ้พูดกันแค้
สักคำเดียว ทั้งนั้นจะกล่าวตามทางพระ กัว่า
มิตรจิต มิตรใจ เมื่อเราแผ่เมตตาจิตไป
ผลที่ไ้เกิด สันติสามัคคี หรือว่าทางวิทยา
ศาสตร์ ก็คือไฟฟ้ากัน กัน. เมื่อใน ระยะเวลา
เพคเดียว กันยัง เป็น เช่นนั้น ก็ไม่ต้อง สงสัย
สำหรับต่างเพคยังไ้เป็น ไ้แน่ และ มากกว่า
เสียอีก เปรียบเท่ากัไฟฟ้าทมิแสงขึ้น ก็

กัวยลัศตัวผู้ และลัศตัวเมียมาสบกันก็จะเห็น
ไ้ว่าสายไฟฟ้ามันเป็นลัศเสมอ คนเรากัเป็น
เช่นนั้น และไฟฟ้าในร่างกายคนจะมีลัศถึงแรง
ยิ่งกว่าเสียอีก กล่าวท่านก็คงเป็นลัศกิดาน
พอกะมัง ที่ข้าพเจ้าว่าเจ้าหล่อนก็รักข้าพ
เจ้า เพราะข้าพเจ้ารักหล่อน.

๐ ๐ ๐

เราต่างมะลันดเก มะแลกกัน ข้าพเจ้า
ก็หล่อน หล่อนก็ข้าพเจ้า แต่ว่าตามทจริงนั้น
ข้าพเจ้าก็เจ้าหล่อน มากกว่าหล่อนก็ข้าพเจ้า.
ที่ลัศก็ควรเป็นเช่นนั้น เพราะหล่อนเป็นหญิง
ย่อมมีความกระคากอายมากกว่าชาย และ
การพรรคน ย่อมเป็น น้า ของชาย ต้อง เป็นผู้
กระทำอยู่เอง

ขณะที่ข้าพเจ้าจึงคิด เจ้าหล่อน หันมายิ้ม
ทำให้หัวใจข้าพเจ้าย่านคัยอก รู้ สักเส้นเอ็น
เสียวชา คัยยาแทบจะลอบไปตามลม. แท้
จริงก็เหมือน โอกาส จะยึกให้ ข้าพเจ้าหักทาย
เจ้าหล่อน แค้ก็ด้วยความทนตันใจ เสียพูดไ้
ออก จึงไ้แค้ยมคตยเป็นทันย ๆ

ครั้งหนึ่งก็เหมือนหล่อนหันมาค้อน เมื่อ
เหลียวมาเห็นข้าพเจ้ากำลังชะ โมย ชุม โถมอยู่
แต่แท้ที่เกี่ยว หล่อนมิไ้คัค้อนอย่างโกรธ เป็น
การคัค้อนอย่างรัก เพราะสาบาเป็น เครื่อง

พ.ศ. ๒๔๗๐

ไฟไหม้

สังเกตให้รู้ ฉะนั้นจึงเพิ่มความปลื้มใจจนออก
นั้นแหละ, เจ้าหล่อนข้างเขน ‘ม่งคล’
พร้อมจริง ๆ หลงใจใคร่รักแต่ยมเย้ม ไม่รู้
รักก่อน, รู้รักแต่สงสัยยมเย้ม, ไม่รู้รักก็กระ
ระคังข้าง ก็ระชอว่างามพร้อมไม่ได้เลย จะ
เรียกว่าเขน ‘สัพพมกัล’ ยังไม่ได้

เออ..... วันนั้นโชคกลางข้างทิศใต้จริง ๆ
นั้นแหละ, เขาว่า ‘เกิดมาเป็นคู่กันแล้วก็จะ
ไม่แคล้วกันเลย’ คนที่เป็นคู่กัน ไม่พัวต้อง
เที่ยวหา ไม่พัวต้อง เสียเวลา เหนื่อยยาก
ต่างคนต่างอยู่ถึงไหน ๆ เกิดมาไม่เคยรู้จักกัน
แต่ถึงคราวจะพบกันก็พัวกันได้ง่าย ๆ ถึงคราว
จะไถ่กัน ก็ไม่มีอะไรระมาักกันไว้ได้ ทั้ง
ก็เพราะเทพยเจ้าบรรดาลันเอง. ส่วนผู้ที่ไม่
ใช้คู่กัน มันยากที่จะประสพพัวกันได้ พัวก็
ไม่ผลผล แม้ทส. รักกันอยู่ร่วมใน หลังคา
เดียนกัน ก็ยังไม่ไถ่กัน ที่ข้าพเจ้ากล่าว
กันนี้ ไม่ใช่ระยักย่องตัวเองเลยแต่ธรรมชาติ
อันเป็นความจริงเป็นอยู่ เช่นนั้น ท่านจง
ข้าพเจ้ากับเจ้าหล่อนฉัน ซึ่งกำลังเขนอยู่เดียน
ก็พอจะ เป็นนิกคันอุทาหรณ์ ให้เขนที่เข้าใจ
ได้กระมัง?

ขณะหนึ่งที่เราสพพัวกัน ดูเหมือนเจ้าหล่อน
สังวติขุ โดยทางนัยตามข้าพเจ้าว่า

“คุณรักฉันฤ”

“พุทธไว้, ลามไต้ แม่ฉัน...” ข้าพ
เจ้าวิทขุคอบไป

“จริงแน้แลฤ” ดูเหมือนหล่อนถามอีก

“เป็นความสคัญเทียบแม่เจ้าประคุณ ให้
สวาลัทโชนักไต้” ข้าพเจ้าสังวติขุไปอีก

“ทำไมคุณจึงรักดิฉัน เพราะอะไร?”

หล่อนถาม

“ทำไม จึงรัก... โอ... แม่สรรพมงคล
ของพ” ข้าพเจ้ารีบคอบแทนไม่ทันหายใจ

ข้าพเจ้าอยากให้ใคร ๆ เห็นจริง ๆ ทุกรุ่น
เพราะพอข้าพเจ้าคอบ เจ้าหล่อนก็ยม.....
ยมแล่งที่เดียน

“พัวถามข้างละ. น้องรักพไหม?”

ข้าพเจ้าเคาะวิทขุอีก

เจ้าหล่อนยมทำที่อาบ ๆ แล้วร้องพิจารณา
หน้าข้าพเจ้า

“อะ — อะไรนะ, น้องคิดว่าพมีเมยแล้ว
นะ? โอ, ใส่ความ... เยเล่า... ขาง...
ขาง — เลย”

“อ้อ... คุณหน้าพแก่, อ้อ... ที่ไหนไต้,

คนขยันทำงานมาก ก็คหน้าแก่กว่าอายุขงเอง
แล อีกข้อ ๓ ก็คือ ความทุกข์ ใจ ที่อยู่ คนเคียว
ไม่มีเพอนทำความสุข จึงยังทำให้ สังขาร

ชุดไซมอลงฉนั้น ถ้า... นิ่ง... จำ... อยู่มานานแล้วก็เป็นได้
ข้า.....

“เฮ้, นิ่งว่า หนวด อีกอย่าง ๑ ที่ทำ
ให้ตกไปเช่นนี้... อ้อ... อ้อ.....
นึ่งไม่ชอยหนวด, รำคาญ... อ้อ... รุ่งรัง
... น่าเกลียด, อ้อ... พระเอก... ผู้ชนะ
ในภาพยนตร์ของฝรั่ง ยังไม่ไ้หนวดยังนึ่ง ?

โอ, เพียงเท่านั้น ก็จะเป็น อุปสรรค แก่
ความรักของเราเสียทีเดียว ? เปล่าเลย, พ
ไม่ได้ชอยหนวดเลย ที่มารีเอาไว้ก็ตาม ๆ
เขาเท่านั้น ไม่ยากอะไร, กลยถึงยานยนต์
วัน... เลือเลือกให้เกลี้ยงเทียว จริงนะถ้าจะ
ทำให้ตก เป็นหนุ่มคนอื่น, อ้อ, นึ่งไม่เชื่
ว่าจะโกน. อะไร, ว่าพรักหนวดยิ่งกว่านึ่ง,
นึ่งยังหวดลองไฟนึ่ง. เอาละอะไร ถ้าหยาก
เห็นจริงพรงันเราพรงันอีก นึ่งก็จะไ้เห็น
ไฟแต่เกรงว่าจะจำไม่ได้เสียนะนา.

◎ ◎ ◎

“หมดระยะ แล้วร้าย” เสียงดังเข้า
แก้วหู พร้อมกัน ถูก สกิด ที่แขน ขณะ ที่
ข้าพเจ้ากำลังเพลิน

ข้าพเจ้าเบยหน้าขึ้นด้วยความตกใจ เห็น
คนขายตัวกำลังแบมือขอสตางค์ พร้อมทั้ง
มีอาการหน้าง ๆ เพราะท่าแถมจะได้มาขอ

พลาง ข้าพเจ้าก็ควักสตางค์ส่งให้แก่ ส
สตางค์

“อีก ๒ สตางค์ครับ” คนขายตัวพ

“ฉันไป ๒ สตางค์เท่านั้น” ข้าพเจ้าตอบ

“๘ สตางค์ ไม่มีครับ, มีแต่ ๖ แต่ก็ยัง

ไปนั่งที่โน้น” เขาพคนแล้วชี้ไปยังที่นั่งที่ ๒

“เฮ้, ที่ฉันชอยยทุก ๆ วัน เมื่อเขานัก
ยังเสีย ๘ สตางค์” นมาเพิ่ม อัครวกันเมื่อ
ไรละ ”

“อ้อ, นั่นต้องไป สาย หั่วลำโพง ชัตรี

สายถนนตกกันไม่มีหรือ”

“เฮ้, กันสายไหนกันล่ะ ”

ข้าพเจ้าได้สติมองดูถนน, คายจริงนึ่งเลย

สามแยก มาทาง ตลาดน้อย แล้ว พอ ทราบ

เท่านั้นก็รู้ สักหน้าชา ระยะทางไปบ้านข้าพ

เจ้าต้องลงต่อรถสายหั่วลำโพงที่สามแยก แล้ว

เสียอีก ๘ สตางค์เท่านั้นถึงบ้าน นข้าพเจ้า

เผลอ ไปเสียอีกแล้ว แต่ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อ

เหตุการณ์เช่นนี้คงไม่มีใคร ๆ ก็คงต้องเผลอ

เหมือนกัน คงลงข้าพเจ้าต้องเพิ่มค่ารถอีก

๒ สตางค์ เลยก็จะเป็นไปอย่างนั้นหน้า ณที่

ซึ่งไม่กำหนด คือเจ้าหล่อนลงที่ไหนข้าพเจ้า

ก็จะลงที่นั่น จะได้เสียไปส่งให้ถึงบ้าน ให้พ

พ.ศ. ๒๔๗๐

ไฟไหม้

เหตุหลักกลางทาง และในระวางก็เป็น
โอกาสและ หน้าที่ของข้าพเจ้า จะได้ ดำเนินการ
ต่อไป

ดูเหมือนเจ้าหล่อนกำลังยอมเยาะข้าพเจ้าใน
เหตุอันเล็กน้อย ข้าพวงคนไทยสารอื่น ๆ ก็
พากันยอมเยาะตามไปด้วย

ข้าพเจ้าหยอหยินหรือจนมาสู่ขั้นแก้ไข พร้อม
ทั้งหยอกล้ออันงามจนมาสู่ผลสำเร็จ ทำให้ไม่
มีอะไรที่น่าใจ ไม่ช้าข้าพเจ้าก็กลับหน้ากลาย
เข้ารูปเดิมได้

ดูเหมือนเจ้าหล่อนจึงตกลงใจของข้าพเจ้า
แล้วก็ชมว่า “งาม — งาม ” (พูดทางวิหิต)

แน่นอนทีเดียว ถัดลงอีกวันกว่าถึง ๓๐ แต่
ข้าพเจ้าไม่ได้อธิ. เจ้าของร้านเขาถามพวก
ให้เมื่อซื้อของ ๆ เขาเป็นเงิน ๕ บาท และเขา
บอกว่าราคา ๓๐

ความจริงการสู้รบหรือสงครามคือ เป็นคุณ
ประโยชน์หลายประการ. ๑. ย่อมมีกัน
โรคได้ความที่นายแพทย์ท่านว่า ๒. ถึงยหริ
จะเป็นชนิดเลวสักหน่อย ก็ทำให้สุรส ฐราภา
ขึ้นได้บ้าง ๓. ข้อสำคัญคือทำให้คนสู้
มีราศีขึ้นเป็นกอง. คุณ, พากผม, และ
ออกจะหนุ่ม ๆ ขึ้นอีกด้วย ฉะนั้นเมื่อคนอย่าง
ข้าพเจ้า กำลังสู้รบกับคนอื่น ๆ ว่ามาถึง ๓๐

ก็ไม่ต้องสงสัยว่าจะ ไม่ เป็นที่ตึงตาตึงใจคน
อย่างฉัน

ข้าพเจ้าหวดคิกถึงเรื่องหนวกคิก ด้วย

ความจริงเป็นอยู่หาอยู่ ไม่นับ เพราะบางคน
ก็ชอบบางคนก็เกลียดไม่ว่าผู้หญิงผู้ชาย ผู้
บางคนต้องไว้หนวกเพราะเมียว่าสวย, เก๋, งาม
สมเป็นชาติชาย ทั้งเป็นประ โยชน์ ก็ด้วย แต่
ตรงกันข้ามบางคนต้อง โทนหนวกเพราะเมียว่า
เกะกะ รำคาญ สกปรกรุงรัง ฯลฯ บางคน
โทนหนวกไว้หนวกตามสมัย เหมือนอย่าง
ผู้หญิงไว้ผมยาวแล้วสั้น สั้นแล้วยาวนั้น. แต่
อะไรก็ไม่ร้ายเท่าคนที่เกลียด หนวก ไม่เคยไว้
หนวก แต่กลับเอาไว้หนวกเพราะความประจบ
ส่วนข้าพเจ้าสาบานไว้ว่า มิได้ ไว้หนวกเพราะ
ความประจบ แต่... แต่กับคน ข้าพเจ้าจะต้อง
ตัดหนวก เพราะความประจบเสียแล้ว

นี่กลางเ้ามือคาลาหนวก, ออกเสียกาย
กำลังคิก ๆ งาม ๆ แต่เย็นวันนี้ออกกลับถึงบ้าน
ก็จะต้องคิกทั้งเสียแล้ว ‘ข้าจะต้องคิกเจ้าทั้ง
ด้วยความประจบ’ แต่ผู้ ชายเมื่อไม่ประจบ
ผู้หญิงที่คนรัก จะประจบใคร ? เพราะถ้าไม่
ประจบ เจ้าหล่อนจะรักเราๆ ? ดังนั้นแหละ
เมื่อหยากไป สิ่งที่เป็น ‘มึงคด’ ก็ต้องสละ
สิ่งที่ไม่เป็น มึงคด เมื่อเรานับว่าหล่อนเป็น

พ.ศ. ๒๔๗๐

ไฟไหม้

ข้าพเจ้าล้มลงยั้งหนึ่งของเจ้าหล่อนโดยบัง
ตัวไม้ต้น ขณะที่ รถหยุดชงัก และ เลียดัน
เจ้าหล่อนซึ่งกำลังลุกโงย โย้มากับไฟให้ ข้าพ
เจ้านั้น ลง ไปด้วย เวลาที่ข้าพเจ้า จึง ทัก ขา
เจ้าหล่อนอยู่ ด้วยความ ตกตลึง ตกใจไม่มี
สติอาการจึงเป็นอยู่ดังนี้ว่าชั่วคู่ใจ แต่พอข้าพ
เจ้าคืนสติประคองตัวลุกขึ้นทันที และขอโทษ
หล่อนอย่างมาก ซึ่งเรากต่างเจอนัน ๆ อาย ๆ
กันอย่างบนสัหน้าไม่ค่อยตก ส่วนคนอื่น ๆ
ที่พากันตกใจเกรียวกรวนนั้น พอทรายเรือง
ตลอดก็พากันหัวเราะเสียงคึกคัก ๆ และต่าง
ทอดสายตามายังข้าพเจ้าทั้งนั้น จึงยังทำให้
ข้าพเจ้าเพิ่มความละอายแทบจะกระโดดลงจาก
รถ ถ้าไม่กลัวคอหัก.

ขอเล่าถึงต้นไฟให้ฟังว่ากระจะเป็นดังนี้, ที่
ข้าพเจ้าว่าทั้งถนนพรและแถบกลองเข้ากระเข้
นั้นเห็นจะผิดไป ที่จริงมันกลับโอดระพ้อเป็น
ทั้ง กลอง และแถบกัน มุหรี เข้ากระเข้ ฉะนั้น
ไฟถนนพรจึงลามไหม้ผ้าเช็ดหน้า แล้วเกิด
คุนใน กระเข้ แต่ไม่กินทางด้านใน คงไหม้
ทางด้านนอก ซึ่งเห็นได้ จาก กระเข้ที่โหวอยู่
บน ความจริงถ้าว่าตามธรรมดาปรกติชนะ

ต้องรู้ สักร้อน หรืออย่างน้อยข้าพเจ้าจะต้องทำ
รวม ขมยขมย เป็นแนว คม ปลาย่าง อย่าง คน
อื่น ๆ แต่เห็นจะกำลัง เผลอ อีกกรรมัง ?
ข้าพเจ้า จึงเลย รีบนำที่ เป็นตัวจำพวกคนโดยมิ
ได้ ตั้งใจ

ข้าพเจ้า หลงคิด ขึ้นอก ทิวา ลางคืนนั้น
เห็นจะตรงกันข้ามเสียแล้ว เกือบกั๊ว, เลียดัก
ไหม้, กล้องก็หาย. ทั้งที่กระเป็นพระลธตามไก่
ค่อไปอีกก็เห็นจะไม่ไหวเสียแล้ว เพราะกำลัง
เป็นยาให้คนทั้งรถ ถึกถาก ๆ กันอย่างสนุก
ฉนั้นทันที ข้าพเจ้าก็วิ่งลงจากรถ แต่ก็มีใ
ลิมขอกขอยใจเจ้าหล่อนอีกครั้ง แต่ — อาการ
รีบคำขอยใจของเจ้าหล่อน ทำให้ ข้าพเจ้าต้อง
กระโดดลงจากรถเร็วขึ้นอีก คือหล่อนกลับ
‘ก๊าก’ ออกมาอย่างข่งไม่อยู่ ข้าพเจ้ารีบจำ
พอออกห่างรถเหลียวไปก็อกที่ ก็เห็นพวกบน
รถตลอดทั้งคนรถ กำลังมอมมายังข้าพเจ้า
เป็นตาเดียวกัน พอเขาสพหน้าข้าพเจ้าก็มี
อาการ ‘กึก ๆ กัก ๆ’ ขึ้นพรอมนกัน ข้าพเจ้า
รู้สึก หน้าแห้ง ร้อนแอมอชิ กระเข้เสียด
ไฟไหม้ แล้วจำค่อไปโดยไม่เหลียวหลังอีก

© © ©

มรกต

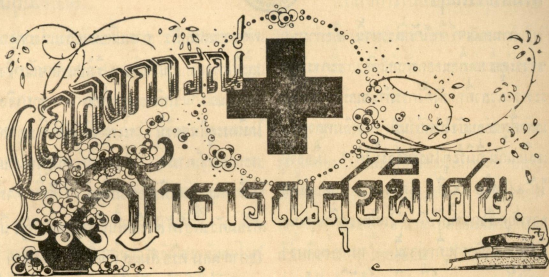
มิถุน

ณ บัดนี้ ก็เป็น เวลาสมควร จะ ขบเรื่อง ก็เพราะ เผลอ ไปนั่นเอง
ไฟใหม่ เพียงเท่านั้น อ้อ..... ไปรกรุดมาอีกนิด, เมื่อท่าน
อ้าว..... ขอประทานโทษ เคี้ยว ก่อน, ไก่ฟ่งแล้ว ขอได้ ไปรก เหยียบ เสีย ด้วย.
ข้าพเจ้า เผลอ ไปอีกแล้ว คือรถที่เล่ามานั้น อย่าได้เล่าต่อ ๆ ไปเป็นอันขาด ด้วยคุณมิ่ง
หาใช่เรื่องของข้าพเจ้า (ผู้เขียน) หรือข้าพ ไก่สั่ง กำชัย ข้าพเจ้าไว้ว่าห้ามไม่ให้เล่าให้
เจ้าถูกไฟไหม้ มิได้ ความจริงเป็นเรื่องของ ใครฟังอีกเป็นอันขาดทีเดียว เพราะแกว่า
คุณมิ่ง ฌศรัภิมย์ ท่านได้มาเล่าให้ ข้าพเจ้า อายหนักนัก แต่ที่ข้าพเจ้านำมาเล่านี้ก็เพราะ
ฟังแล้วข้าพเจ้าจึงได้นำมาเล่าสู่ท่านทั้งหลาย เผลอ เท่านั้น. ส่วนท่านทั้งหลายหวังใจ
ฟังออกทอกหน่ง ที่ข้าพเจ้าลืมนบอกแก่นั่น ว่าจะไม่ เผลอ เช่นข้าพเจ้า.....

๒๐๖ ความรักทำให้บุรุษนารีเป็นบ้า จะมันเท่าใดก็คือเมื่อสมรัก บ้าก็บ้าเกิดแต่
อย่าให้เกิดความเสื่อมเสีย

ของ น. ส. พิษณุภาคี

เรื่อง

“โลहितระดู”

โลहित ระดู เป็น ความ เปลี่ยน แปร ของ
ร่างกายตามธรรมชาติอย่างหนึ่ง ซึ่งเกิด แก่ สตรี
ลักษณะสำคัญนั้น คือ โลहितไหล ออกจาก
มดลูก ซึ่งตามปกติ มักจะประกอบด้วยอาหาร
ที่ร่างกายเกิดขึ้นอย่างละเอียดละออพร้อมกัน

โลहितระดูจะเกิดขึ้นในระหว่าง ที่ สตรี
มีอายุ ๑๓ และ ๑๕ ปี เป็น เกณฑ์ธรรมชาติ แต่
โลहितระดูครั้งแรก อาจเกิด ขึ้น ล่าช้า ราว ๖
อายุถึง ๒๐ ปีก็ได้ ตามความเห็นของแพทย์
โดยมาก เห็นพ้องต้องกัน ว่า สตรีในประเทศ
ร้อนหรือสตรียาซาคี มีกำหนด เกิด โลहित
ระดูเร็วกว่าใน ประเทศหนาว ในขณะที

ระดูจะเกิดขึ้น ร่างกาย จะ เติบโต สมบูรณ์
เปลี่ยนจากสภาพของเด็กหญิงเป็นรุ่นสาว และ
มีวิวัฒนาการเรื่อยมา ซึ่งผิดแปลกไปจาก
ลักษณะของเด็กหญิงอย่างสามัญ รวมความ
ว่า สตรีที่มีระดูนั้นได้เปลี่ยนจากฐานะแห่งความ
เป็นเด็ก เข้าสู่วัยความเป็นสาว ซึ่งอาจมีบุตร
ได้ ถ้ามีสามี

เวลาที่โลहितระดูจะเคลื่อน ครึ่งหนึ่ง ๆ นั้น
มีระยะ อันเป็น กำหนด แต่ไม่เหมือนกัน ทุกคน
และโดยมากตกอยู่ในเกณฑ์ ๒๘ วัน ต่อครึ่งหนึ่ง
วัน ๓ ครั้ง ถ้าถึงเคลื่อน ก็แตกต่างกันอีก เป็นราย
คือบุคคลนั้นตั้งแต่ ๒ ถึง ๗ วัน

กรมสาธารณสุข

มิกุน

ตามเกณฑ์ ซึ่งได้กล่าวมาแล้ว คือกำหนด
ของโรคซึ่งเคลื่อนออกจากปกติ โรคจะไม่มี
ระหว่างเวลาที่กำลังตั้งครรภ์ และในกำหนด
เวลาที่คลอดยังไม่หย่านม แต่ก็มีหลายคน
เหมือนกัน ที่มรณะในระหว่างนี้ เมื่ออายุ
ได้ ๔๔ หรือ ๔๕ ปี โรคจะหาย แต่บางคน
อาจหายเร็วกว่านี้ได้ โลหิตระกิตหายเมื่อ
ถึงขีดกำหนดอายุที่กำหนด หมายความว่า
สตรีนั้น หากเกณฑ์ ที่จะมียศ ได้ต่อไป

ผลเหตุที่ โลหิตระกิตเคลื่อนออกนอก ๗๘ วัน
ได้ มียศจากแพทย์ ให้คำอธิบายแจ้งไว้หลาย
อย่าง คำชี้แจงแก่สมัยโบราณมีใจความว่า
สตรีเพศ กิน สรรพอาหาร ทั้งปวงที่ ได้
กินนั้น มีส่วนมาก เกินกว่า ที่จะบำรุงร่างกาย
ให้เป็น สุขสมบูรณ์ ฉะนั้น จึงจำเป็นต้อง
ขับถ่ายออกเสียเป็นคราว ๆ ด้วยอาการเคลื่อน
ตาม กำหนด ของโลหิตระกิต ความเห็น
เช่นนี้ยังมีผู้สนับสนุน เห็นว่าเชื่อกันว่า อย่างไร
ก็ตาม คำชี้แจงของทางหนึ่งมีใจความว่าการที่
มีโลหิตเคลื่อนออกจากร่างกายเป็นคราว ๆ ซึ่ง
เรียกกันว่า โลหิตระกิตนั้น ย่อมมีผลมาจาก
อาการเปลี่ยนแปลงในมดลูก สำหรับวิธีของใช้
ซึ่งเคลื่อนจากวังไข่ เมื่อใช้เช่นนี้คงจะอยู่
เรื่อยไปตามกำหนด และปราศจากเชื้อของ

เพศชายผสมแล้ว การเปลี่ยนแปลงแห่งมดลูก
และ โลหิตออกเป็น คราว ๆ จึงเป็น ลักษณะซึ่ง
เรียกกันว่า โลหิตระกิตเคลื่อน ความจริง
โลหิตระกิตในสตรีนั้น จะเกิดขึ้นได้ด้วยเหตุผล
ประการใดก็ตาม แต่ย่อมมีความมุ่งหมาย
อันสำคัญอยู่แต่เพียงอย่างเดียว คือ การ
เตรียมตัว เพื่อให้ สืบพันธุ์ ของ เพศหญิง มี
โอกาส ผสม หรือ สัมผัส กับเชื้อของเพศชาย

โดยปกติ สตรี ที่มีร่างกาย เป็นผาสก
สมบูรณ์ ภายในชีวิตของตน จะมีโรคเคลื่อน
อยู่ประมาณ ๓๐ ปี เว้นแต่ ระหว่างเวลา
ครรภ์ กับเวลาที่คลอดยังไม่หย่านม แต่ใน
สตรีบางคน เนื่องจากผลของ โรคภัยบางชนิด
อันปรากฏอาการ ในที่จำกัด หรืออาการทั่วทั้ง
ร่างกาย ระยะการดำเนินของโลหิตระกิตอาจ
หยุดไปเสีย หรืออาจมีมากเกินกว่าสมควร
ก็ได้ และบางคนรู้สึกเจ็บปวดมากในขณะระกิต
เคลื่อนก็มี

โลหิตระกิตหยุดก่อนกำหนดก็ควรหยุดหรือ
มีบ้าง แต่ไม่บ่อยกว่าสมควรนั้น มีกเนือง
จากผลของโรคภัยซึ่งปรากฏอาการทั่วตัว หรือ
เหตุอันโดยเฉพาะแลในที่จำกัด ผลเหตุทั้ง
ข้างใน ข้างนอกนั้น คือ โรคโลหิตจาง หรือโลหิต
น้อย อันมีผลเนื่อง มาได้จาก เหตุผล หลาย

พ.ศ. ๒๔๗๐

แถลงการณ์สาธารณสุขพิเศษ

ประการ เป็นอันว่ากินอาหารไม่สมควร ทำ
งานหนักตรากตรำมากเกินไป อยู่ใน^{ที่}ที่ซึ่ง
ปราศจากอากาศดี และเหตุอันควรประการ
ต่าง ๆ ที่ ช่วย ทำให้ กำลัง แห่งความ วณเวียน
ของโลหิตใน ร่างกาย อ่อนแอ ลง ย่อมเป็น
ต้นเหตุทำให้ โลหิตระคุดน้อยหรือหยุด กว้าง
ลักษณะเช่นเดียวกับที่กล่าวมาแล้วนี้ โรค
ร้ายแรงบางชนิดเป็นต้นว่า ไตอักเสบ วัณโรค
ไขข้ออักเสบ ชาติพิการเรื้อรัง อันทำให้ร่างกาย
อ่อนแอทรุดโทรมลง ล้วนแต่ให้ผลร้ายเช่นเดียว
กันนี้โดยสิ้น โลหิตระคุดคือโลหิตที่บำรุง
เลี้ยงร่างกายนั่นเอง ถ้าหากร่างกายมีความ
อ่อนแอทรุดโทรมอยู่แล้ว และปล่อยให้ โลหิต
ระคุดออกนอกอีก ย่อมต้อง ทำให้ร่างกาย
ไ้ภัยความทรุดโทรมหนักขึ้น เพราะเหตุนี้
ธรรมชาติจึงบังคับ มิให้ โลหิตระคุดออก
ไป

นอกจากโรคที่กล่าวมาแล้วนี้ ยังมีอำนาจ
ซึ่ง เกยว กับ อดอาหาร ประสาท อื่น ๆ อย่าง
เช่นความทกลใจโดยยั้งยืน ทัศนคติ ความ
เศร้าโศกโศกเศร้า และการกระทบอากาศ
เย็น เช่นการลงสู่แม่น้ำเย็นเมื่อจวน
ถึงวันระคุดออก ย่อมทำให้ โลหิตระคุดหยุด
ชักไม่เคลื่อนไ้หลายเกิน

ว่าจะเพาะเหตุในทำจากก็ อันอาจทำให้
ระคุดไม่เคลื่อนออกได้นั้น การมีกรรมอันว่า
เป็นเหตุสำคัญขั้นต้น

หญิงสาวซึ่งยังไม่ได้แต่งงาน แต่โลหิต
ระคุดเคลื่อนไม่เป็นปกตินี้ย่อม เนื่องมาจาก
ไม่สมบูรณ์ของมดลูกหรือรังไข่ บางรายโลหิต
ระคุดอยู่ในมดลูกได้นาน ปล่อยแต่ส่วนที่เป็น
น้ำเหลืองใส ๆ ไหลออกมา ส่วนที่เป็นลิ่มนั้น
ค้างอยู่ข้างใน จนเลยออกของของมดลูกให้ตัน
เสีย แม้เป็นเช่นนั้นแล้ว โลหิตระคุดก็ย่อม
เคลื่อนออกมาไม่ได้ ทุญ่เดียวกัน

มูลเหตุแห่งระคุดน้อยหรือระคุดหยุดก็กล่าว
มานี้ เป็นของสำคัญที่ระคุดทำการสืบสวน
ให้ทราบโดยแน่นอน เพราะการรักษาแก้ไข
นั้น ย่อมกระทำสำเร็จไปได้ โดยมูลเหตุที่
ให้เกิขึ้นนั้นเสีย ก็ยักร่างกายให้ผาสุก
สมบูรณ์ ถ้าเกยวกับโลหิตจาง หรือโลหิต
น้อย ควรแก้ไขด้วยการปฏิบัติตนและการ
ใช้ยาบางอย่าง (ตามที่แพทย์แนะนำ) ส่วน
เหตุสุกท้ายที่สุดซึ่งเกยวกับระคุดคั่ง และลิ่ม
โลหิตอุดกของมดลูกเสียนั้น ขอแนะนำให้ท่าน
รีบปรึกษาแพทย์ผู้ชำนาญเสียโดยเร็ว
การที่ โลหิตระคุด เคลื่อนออก ได้มาก เกิน
สมควรไปนั้น ตามปกติ สำหรับบางคนอาจ

กรมสาธารณสุข

มิถุน

เนื่องมาจากเหตุ แห่งโรคโลหิต รัคน้อยก็ได้ โรคชนิดเดียวกัน เช่น ไตอักเสบหรือฉี่รดราตรี อาจเป็นต้นเหตุ ทำให้ โลหิตรัคน้อย หรือมี มากยิ่งขึ้น ในบุคคลที่ต่างกันก็ได้ เป็นต้นว่า บางคนมีผลเหตุแห่งโรคนี้ ทำให้เกิดอาการ โลหิตรัคเคลื่อนออกมากกว่าปกติ ครั้นแล้ว โลหิตที่ออกมาเกินสมควรนั้นเอง ทำให้ กำลังการ วนเวียน ของ โลหิต อ่อนแอ และ ร่างกายทรุดโทรมลง มีผิดปกติด้วย ในโรค หัวใจ มีผลให้อาการโลหิตรัคทั้งนี้ เพราะเหตุนี้ โลหิตรัคจึงจำเป็นต้องเคลื่อนออกได้มาก และมักเป็นอันตราย เนื่องจาก ร่างกาย ต้องเสีย โลหิตไปเป็นปริมาณมาก โลหิตรัคซึ่งมากกว่าปกติ ความธรรมดาที่มีลักษณะประจำ อยู่อย่างหนึ่ง คือเมื่อถึงระยะโรคเคลื่อนควรระ หายกแล้วนั้น โลหิตรัคควรจะออก เพิ่มขึ้น มาอีกโดยไม่เป็น กำหนดเวลา และทั้งเป็น โลหิตปริมาณมากด้วย นอกจากนั้น โรค โลหิตรัคเคลื่อนออกมาก เกินสมควร อาจเกิด ขึ้นได้ โดยเหตุ ในที่จำกัด เช่นมีผลจากการ มีผลเคลื่อน มีเมือกอกเกิดขึ้นที่มดลูก หรือ มีผลเคลื่อนเสีย เนื่องจากการคลอดบุตร หรือแท้ง บุตร เหล่านี้ล้วนแต่เป็นเหตุสำคัญ และเคย ปรากฏมาแล้ว

การรักษาพยาบาลโรคโลหิตรัคเคลื่อน มากเกินสมควรนั้น ข้อสำคัญอยู่ที่การพักผ่อน กับ จะ ต้อง ทำนุบำรุง ร่างกาย ให้ เป็น ผลดี สมบูรณ์ อนึ่ง จำเป็นต้องพยายามปลูกอาหารอภัยภัย เพื่อค้นคว้า หาเหตุ ของ โรคนี้ ให้พบ แล้วเร่งทำลายหรือปลดเปลื้องเสีย

ความเจ็บปวด เนื่องจาก โลหิต รัคเคลื่อน นั้น ย่อมแย่งแยกออกไปเป็นชนิดต่าง ๆ กัน ความเจ็บนั้น อาจมี เพียงเล็กน้อย แต่พอรู้สึกได้ หรือมีมากจนกลายเป็นโรคเสีย ถ้ามีมาก จะ ปรากฏพร้อมด้วยอาการร่างกาย อ่อนเพลียและ อาเจียน โรคโลหิตรัคอาจเป็นต้นเหตุของการ เจ็บปวดเมื่อโรคเคลื่อนได้ก็ เท่ากับเป็นต้นเหตุ ของการมีระคนน้อย โรคข้ออักเสบก็เป็นสาเหตุ สำคัญอีกอย่างหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ ถ้าหากปรากฏ อาการเจ็บปวดเมื่อโลหิตรัคเคลื่อน และหา เหตุไม่ได้แน่นอน จงระวังในเรื่องการย้ายที่ ข้ออักเสบไว้ก่อน

อาการ หนาวสั่น และความ อิดโรยอ่อน กำลัง อาจทำให้เกิดอาการปวดเจ็บเมื่อโรค เคลื่อนเป็นบางครั้งบางคราวก็ได้ บางทีการ ปวดเจ็บเมื่อโรคเคลื่อนเนื่องมาจากเหตุ ท้องไส้ ถูกรบกวน แม้เป็นเช่นนั้น ความเจ็บปวดจะมี มากในชั่ว ใดชั่วหนึ่งของท้องน้อย อาการ

พ.ศ. ๒๔๗๐

แถลงการณ์สาธารณสุขพิเศษ

ควรข้ายักโดยถ่ายยาให้ อูจระ เจริได้สวก
ออกกำลังกายเสียขาง ตามสมควร แล้วใช้
ของร้อนประคบ หรือ ใช้ น้ำมันร้อน ทาที่บริเวณ
ท้องน้อย ควรตำแหน่งที่ปวดนั้นไว้

การอักเสบแห่งอวัยวะสืบพันธุ์ ซึ่งอยู่
ภายใน เช่นการอักเสบที่ควมลูก ทั้งใช้
หรือที่ท่อไขเคลื่อน เหล่านี้ นับว่าเป็นอาการ
อย่างสำคัญที่สุด สำหรับ อาการ เจ็บปวด เมื่อ
โลหิตระดูเคลื่อน ตามปกติ การปวดเจ็บซึ่ง
เนื่องจากเหตุนี้ มักต้องเกิดขึ้นในช่วงชีวิตของ
สตรีทุกคน อย่างน้อยครั้งหนึ่ง และอาจจะ
เป็นได้บ่อย ๆ เนื่องจากความ ซอกชำร่วยหลัง
การคลอดบุตร ฉะเพาะมลเหตุที่กล่าวนี้ ความ
เจ็บปวดจะมากหรือน้อย ย่อมแล้วแต่ความ
ซอกชำร่วยของมลูกหรือความอักเสบของอวัยวะ
สืบพันธุ์ ะมากหรือน้อย การข้ายักนั้น ควร
มอให้เป็นที่นทของแพทย์โดยตรง และ
เพราะฉะนั้นเมื่อท่าน รู้สึก ว่าโลหิต ระดูผิดปกติ
หรือเกิดอาการแปลกขึ้นเมื่อมีระดู จงตรงไปขอ
คำแนะนำจากแพทย์ ผู้ทรงวิยาคุณ โดยทันที
เคยมีตัวอย่าง หลายรายในโรค ที่มอาการ
ปวดเจ็บเมื่อขณะระดูเคลื่อน ซึ่งเ็นตั้งแต่เริ่ม

มีระดู แล้วก็เป็นเช่นเคยวันต่อไปอีกในเวลา
ที่มีระดู ควรหา ทุกครั้ง ลักษณะ เช่นนี้
โดยมากมักเป็นโดยระดูตั้งเื่องจากปากมลูก
หคตัวกับโลหิตไวนาน โลหิตจึงกลายเป็นลิ่ม
และอก มีให้ โลหิต ระดูใหม่ เคลื่อนออกมาได้
โดยสวก ผลร้าย ของลักษณะเช่นนี้ ก็คือ
จะมีการปวดเจ็บที่มลูกอย่างสาหัส ในบางราย
ความเจ็บปวดเมื่อโลหิตระดูเคลื่อนนั้น เนื่อง
มาจากความลำบาก ที่จะแยกส่วน โลหิต อันติด
เกาะระดูกับเยื่อของมลูกให้ออกจากกัน
ก้วยเหตุนี้ ถ้าเยื่อ มลูกต้องได้รับความ
ซอกชำร่วยมาก ก็จะเกิดการอักเสบ และมีอาการ
ปวดเจ็บขึ้น ขางรายมลูกคงอยู่ ไม่ถดตำแหน่ง
อันสมควร และปากมลูก มีความรู้สึกเร็ว
จึงหคตัวได้ง่าย เหตุนี้ พอโลหิตระดูจะเคลื่อน
ออก ปากมลูกก็รับหคตัวกับช่องนี้ ถ้าเหตุ
เป็นดังกล่าวนแล้ว ข้ายักย่อมมีอยู่อย่างเกี่ยว
คือ คงมลูกให้คงที่ในตำแหน่งอันสมควร
อย่างไร ก็ตาม ถ้าท่าน รู้สึก มีความ
เจ็บปวดในระหว่างเวลาที่ระดูเคลื่อนออก ควร
ปฏิบัติตามกฎเพื่อความสุขของท่าน ก็จะ
กล่าวต่อไปน คือ

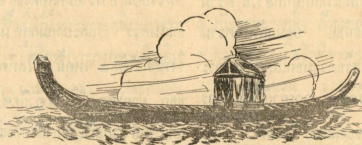
กรมสาธารณสุข

มิกุน

๑. พักผ่อนนอนนิ่ง และต้องนอนหงาย
งอเท้าอยู่ในท่าเกียนวน ๆ
๒. ใช้ ของร้อนประคบ ทบบริเวณ ท้องน้อย
เสมอ
๓. ควรเชิญแพทย์มาตรวจเพื่อย้ายทิศทางยา
ก็ ท่านต้องระวัง รักษาตัว ตามหลักในทาง
สุขวิทยาซึ่งเกี่ยวข้องกับกาณีนุหัตถ์นอน และ
การออกกำลังกายเป็นต้น
๔. เพื่อที่จะให้ร่างกายสมบูรณ์และมีโลหิต
ก็ ถ้าปรากฏอาการโลหิตระดูเสีย หรือ
ปรากฏอาการผิดปกติขึ้นในขณะมีระดู ควรรีบ
นำความไปปรึกษาแพทย์ อย่างนั้นนอนใจ
ได้โดย

ข้อพึงจำ

๑. โลหิตระดูเคลื่อนไหวนั้น เป็นความเปลี่ยนแปลง
ของ ร่างกาย ซึ่ง มีอยู่ เป็น ลักษณะปกติ
สำหรับสตรี
๒. โลหิตระดูควรเคลื่อนออกทุก ๒๘ วันต่อ
ครั้ง และครั้งหนึ่งควรมีกำหนด ๒ หรือ ๘ วัน

๒๐๓) พนอคนหนุ่มมากนัก มักเสียดที่ต้นมุ้งหมาย ผู้หวั่นประโยชน์ใหญ่ บ่อม
ทำกิจที่มุ้งโดยรอบคอบ

ของ น. ส. พิชยญาติ

เซอร์ โคนันดอยล์เชอผี

หรือ

“พิพิธภัณฑ์สุขสมบูรณ์ของโลก”

The World's Happiest Museum

เป็นเรื่องที่นายลีโอนาร์โดโครคอมบี้ไปสนทนากับท่านเซอร์ โคนันดอยล์
นายสะอาด แพลและเรียบเรียงจาก สะแตรนต์แมกเอซิน
ฉบับประจำเดือนพฤษภาคม. — ๗๐

เมื่อข้าพเจ้า (ลีโอนาร์โด โครคอมบี้) ได้กลายใจ
ถึงข้อเรื่องว่า “พิพิธภัณฑ์สุขสมบูรณ์ของโลก”
คุณท่านเซอร์ โคนันดอยล์แสดงความ
พอใจมาก, และยิ่งว่าต่อไปว่า “ถ้ามิใช่
เป็นการพูดเหมือนหนึ่งผู้ให้คนเชื่อจนเกินไป.”
เพราะ เมื่อ เซอร์ โคนัน ดอยล์ รัยกับ ท่าน
บรรณาธิการ (หนังสือรายเดือน “สะแตรนต์”)
ว่าเป็นผู้พาข้าพเจ้าไปชมพิพิธภัณฑ์ของท่าน
นั้น, ท่านปรารถนาให้คนทั้งหลายเข้าใจว่า,
การสนทนาทั้งนี้ ไม่หมายความว่าผู้ใด

ให้กลายใจในภคศาสตร์และจิตศาสตร์เลย
และมิใช่เพราะประสงค์เช่นนั้น, ท่านเซอร์
จึงให้ ข้าพเจ้า สนทนาเพื่อเก็บถ้อยคำน่าลงใน
หนังสือรายเดือน (สะแตรนต์) ซึ่งทั่วท่าน
เซอร์เองเป็นนักแต่งขึ้นสูง ข้าพเจ้ามาแต่ครั้ง
หนังสือเล่มนี้.

ทำไมจึงว่าเป็นพิพิธภัณฑ์สุขสมบูรณ์ของโลก?
หากท่านอ่านเรื่องนั้น ตลอดแล้ว, จะ
ทราบได้อย่างแจ่มแจ้งทีเดียว.

การไป หอ พิพิธภัณฑ์อื่น น่าอัศจรรย์, ^๕

นายสะอาต

มิถุน

ต้องเข้าทาง *Psychic Book Shop and Library*

ซึ่งเป็นของท่านเซอร์ โคนันดอยล์เอง, อยู่ตรงข้ามกับโบสถ์เวสต์มินสเตอร์. ได้สดานน, มีห้องยาวโอ้โถงห้องหนึ่ง, ภายในมีวัตถุต่างๆ หลากรายอย่างวางเรียงเป็นแถวเป็นชนค, รูป

ฉ่าย, รูปภาพต่าง ๆ — ภาพอื่นทำให้หวลไประลึกถึงการทดลองของนักวิทยาศาสตร์, และผลอันได้จากการแสวงจิตศาสตร์ เมื่อประมาณ ๕๐ ปี หรือราว ๆ นั้นมาแล้วด้วย.

เซอร์ โคนันดอยล์กล่าวว่า “พิพิธภัณฑสถานของผม อาจเป็นพิพิธภัณฑสถานที่ดีที่สุดในกรุงลอนดอนก็ได้; แต่ก็ใหญ่พอต่อการแล้ว, ด้วยว่าหากผู้มาชม ปรารถนาพิจารณาให้ดีถ้วนตลอด, จะต้องกินเวลาหลายชั่วโมงทีเดียว; และเป็นของที่ไม่ซ้ำกันด้วย. วัตถุทุกสิ่งในหอนี้ ผมสามารถเล่าประวัติเก็บได้ตลอด; และผมไม่คิดว่า ผู้ที่รักใจไม่เชื่ออย่างเด็กเคยว่า คนเราเมื่อตายแล้ว ยังมีชีวิตอยู่อีกนั้นจะยังคงไม่เชื่ออยู่ต่อไป. นั่นแหละ, ทางศาสนากว่าอย่างนั้นทั้งนั้น. หาก บรรดาวัตถุต่าง ๆ ในพิพิธภัณฑสถานของผม นี้สามารถพิสูจน์ได้ว่า, ประเพณีที่ถือปฏิบัติอยู่จริง; เป็นรูป

คนตายแล้วยังมีชีวิตอยู่อีก, ก็นับว่าพิพิธภัณฑสถานนี้ ทำประโยชน์ให้มากทีเดียว. ก็แล พิพิธภัณฑสถานของรัฐบาลถนัดคนขลุ่ยเสมอ มีอะไรสำคัญเหมือนที่นั่นบ้างเล่า?”

ควรจะชี้แจงให้ทราบด้วยว่า บรรดาวัตถุและภาพต่าง ๆ ที่วางแสดงอยู่นั้น แยกออกเป็น ๒ ประเภท คือ (๑) ประเภทที่มีหลักฐานเชื่อถือได้ทีเดียว, และ (๒) ประเภทที่มี

ประวัติอย่างมหัศจรรย์ แม้จะขาดหลักฐานให้เชื่อถือได้ทีเดียว แต่ก็ หรือจะเป็นด้วยว่าของเหล่านั้น (เช่นภาพสีน้ำต่าง ๆ) สำนแดงถูกเขียนแต่งจิตศาสตร์ เห็นธรรมชาติให้เห็นชัดเจน, แต่ทว่า จะพิสูจน์ให้สมจริงตามหลักวิทยาศาสตร์ ในที่ใด ๆ ก็ไม่ได้แม้เต็มใจ ทำตามคำแนะนำซึ่งมีอยู่ในห้องสมุดนั้น:

บางคนจะได้พิจารณาที่ ดูของ อย่าง อย่างนั้น มีหลักฐานให้เชื่อถือได้ อย่างแน่นอนเห็นทีเดียว. สำหรับข้าพเจ้า, ภาพที่น่าอัศจรรย์ยิ่งในประเพณีที่ถือปฏิบัติอยู่จริง; เป็นรูป

พ.ศ. ๒๔๗๐

ท่านเซอร์วิลเลียม ไซริส (F. R.S.) ยืนเคียง
แขนกับร่างบิชอปนางสาวเคทีคิง

เซอร์อาเธอร์ โคแนนดอยล์อธิบายให้ฟังว่า
“ภาพนี้เป็นภาพขยาย. เซอร์ วิลเลียม ไซริส
เป็นผู้ถ่ายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของท่าน
เมื่อประมาณ ๕๐ กว่าปีมาแล้ว; และเป็น
ภาพ ๆ หนึ่งในจำนวน ๔๔ ภาพ ที่ท่านถ่ายเอง.
นั่นก็คือภาพ ๑; แสดงเวลานางสาวเคทีกำลัง
เข้าห้อง, ก็มีหนังสือสำคัญของท่านเซอร์
ไซริสกล่าว ระบุว่านางสาวเคที กับนาง
คนทรง (คือนางสาวฟลอเรนซ์ คุก) เป็นคน
ละคน. เมื่อมาพิเคราะห์ที่ว่าคุณเซอร์ไซริส
ได้ทำการสอยสวนในตัวนางสาวฟลอเรนซ์ คุก
โดยตนเองเป็นเวลาถึง ๓ ปี, ก็ทั้งได้ทดลอง
ค้นคว้า อยู่แต่ในห้อง ทดลอง วิทยาศาสตร์ของ
ท่านเองแท้ ๆ แล้ว; ผมยังนึกไม่ออกเลยว่า
ทำไมจึงมีบางคนไม่เชื่อความจริงนั้น.”

เมื่อพิจารณาภาพของท่านเซอร์ไซริส,
จึงพบใจความตอนหนึ่งเกี่ยวกับภาพนี้, แฉวน
อยู่บนฝาผนังพิพิธภัณฑสถาน. คำความว่า :—

เซอร์โคแนนดอยล์เขียน

“ภาพที่น่าทึ่งที่สุดภาพ ๑ ก็คือภาพข้าพ
เจียนใกล้กับเคทีคิง. หล่อนยืนเท้าเปล่าลอย
อยู่เหนือพื้น. ต่อมาข้าพเจ้าจึงให้นางสาวคุก
(นางคนทรง) แต่งตัวเหมือนเคที, แล้วมา
ยืนที่เดียวกับที่ข้าพเจียนกับเคที. ไซริส
ถ่ายกล้องเดียวกัน, ตั้งอยู่ในที่และระดับเดียว
กับเมื่อถ่ายคนแรก, ใช้ไฟดวงเดียวกันด้วย.
เมื่อถ่ายและล้างแล้ว, นำรูปมาวาง ทียบกัน.

รูปตัวข้าพเจ้าเช่นตามส่วนตัว, ช่วงไหล่, ฯลฯ
เหล่านี้, ทียบกันสนิท; แต่รูปเคทีคิงกับนาง
คนทรงไม่ทียบกัน, คือเคทีคิงสูงกว่านางสาวคุก
ราวครึ่งศีรษะ; และเมื่อนำลักษณะแห่งคนทั้ง
สองเปรียบเทียบกันแล้ว, เคทีคิงใหญ่ไ
กว่านางสาวคุกคนทรงมาก. ตามที่เห็นในรูป
โดยมาก, ใบหน้าของเคทีอยู่ข้างจะกว้าง,
และแตกต่างหลายอย่าง. ภาพเหล่านี้ยังแสดง
ลักษณะไม่เหมือนกันอีกหลายประการ.....

ข้าพเจ้ามั่นใจอย่างเต็มที่เกี่ยวกับนางสาวคุกและ
เคทีคิงเป็นบุคคล ๒ คน โดยนิยัแห่งลักษณะ
ที่ว่ามัน. บนใบหน้าของนางสาวคุกมีรอย

เล็ก ๆ หลายรอบ, แต่ส่วนเคทไม่มี. ผม “เย็นวัน ๑ ข้าพเจ้าตั้งเวลาจับชีพจรของ
ของนางสาวคูก เป็นสีน้ำตาลเข้ม จนเกือบดำ; เคทคิง, ปรากฏคันทาที่ละ ๗๕ ครั้ง, ส่วนของ
ส่วนผมของเคทคิงก็ทอง. ข้าพเจ้ารู้แน่โดย นางคนทรงคันทาที่ละ ๘๐ ครั้ง. อีกทั้งจึง
ว่า เมื่อหล่อนยืนอยู่ข้างนั้น, หล่อนยอม การจับชีพจร (ของเคทคิงและนางคนทรง)
ให้ข้าพเจ้าก็ผมหยิกพอนัก, และข้าพเจ้า นี้ กระทำตัวในระยะเวลาใกล้ ๆ กัน. เมื่อ
ตรวจแค่ปลายผมถักรกผม, จนแน่ใจว่า ข้าพเจ้าแตะแคงฟุ้ง ที่น่าออกเคท, ก็ได้ขึ้น
ผมนั้นนอกจากหนึ่งศีรษะจริง ๆ หัวใจของหล่อนเต้นเป็นระยะ ๆ และปกติก็กว่า

๑ ถึงตอนนั้น ท่านผู้อ่านบางท่านอาจไม่เข้าใจก็ได้ จึงขอโอกาสชี้แจงเอาเองตามที่
เข้าใจ คือข้อความตอนนั้น นายลีโอนาร์โดโครคอมบี คัดเอามาตอน ๑ จากรายงานที่บรรทัด
ใจความตอนต้นจึงขาดไป

การทดลองภาคศาสตร์ของเซอร์ โครกีส์ คือเรียกนางคนทรง (คือนางสาวคูก) มา เมื่อ
หล่อนสกลจิตทำหล่อนเข้ส่ววงค์ (หรือเข้าญาณ) แล้ว, ก็หมดความรู้ สึกแห่งธรรมชาติ.
ทันใดที่หมดสติลง, วิญญาณของเคทคิง, ผู้ตายไปแล้วและประสงค์ ทำการติดต่อกับมนุษย์,
จึงเข้าถึงในกาย คนทรง, (ให้ “สยามราชครู” ฉบบที่ ๗๖๒)

เซอร์ โครกีส์ ปรารภณาดำภาพยัศายเคท, จึงต้องใช้ภคตธิ, เพื่อล่อและตั้งเสริมให้
ยัศายสำแดงร่างชน, สวมร่างคนทรงออกทีหนึ่ง. ตอนทกล่าไว้ในเรื่องตอนนั้น คือตอนที่ยัศาย
เคทคิงสวมร่างนางคนทรง, และร่างนางคนทรงางหายไป, มองด้วยตามนุษย์ ไม่เห็น.
และการที่จะเป็นเช่นนั้นได้, ตามภคตธิทีกกล่าวว่านางคนทรงต้องเป็นผู้มีดวงจิตต์แน่วแน่, ไม่
กระสับกระส่าย, ปล่อยให้อยู่ใน ญาณอย่างเยือกเย็นที่สุด. ยัศายจึงสามารถสำแดงเด่น
ออกมาประจักษ์ ได้ — ผู้แปล

๒ ตอนนั้น คือเมื่อนางคนทรงเข้าญาณและวิญญาณของเคทเข้าสิงแล้ว, ชีพจรของนาง
คนทรงจึงกลายเป็นชีพจรของเคท. เพราะฉะนั้น เมื่อตอนเซอร์ โครกีส์ ตรวจอาการของนาง
คนทรง เป็นเวลาที่หล่อน ออกจากญาณ และเคทก็ออกสิงแล้ว — ผู้แปล

หัวใจของนางคนทรง, ซึ่งข้าพเจ้าทดลองเมื่อเสร็จพิธีทรงญาณและนางคนทรงก็ถอนญาณแล้ว. เมื่อทดลองใช้วิธีเดียวกัน, ปรากฏว่าปอกของเค้เต้นแรงคึกกว่าของนางคนทรง. ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าเวลานั้น นางคนทรงกำลังเป็นโรคไข้อย่างหนักและยังรักษาอยู่ด้วย.”

ความตอนสุดท้ายว่าดังนี้ :-

“ซึ่งจะเชื่อว่าเค้เต้นผู้ช่วยชนม์ไปถึง ๓ ปีแล้ว, กลับเป็นคนล่อลวงโคอีกนั่น, เซอโคบายกว่าที่จะเชื่อว่าหลอนเป็นยศา.”

๐ ๐ ๐

ถึจากนั้นไปถึงวัดดุมหิศาจารย์ มีหลักถานเซอโค. คือปลอกม้อทักด้วยขลัง, หรือจะเรียกว่า “ดุมม้อ” ยัศาที่โค.

เซอร์อาเซอร์โคแนนคอบด์เชอผีบอกว่า “คุณ จะเห็นว่าที่ทรงขอมอนันต์เล็กกว่าใบมือ. เพราะ

ฉะนั้นก็จะออกจากปลอกม้อมไม่ได้เป็นอันขาด. เว้นเสียแต่ว่าเป็นการ กระทำ ของ ภคานภาพ. ผมทำให้ ใคร ๆ ลองท้าวขอมอนันต์บ้างซิ. นายสุทิน, นักวิทยาศาสตร์ และท่านเซอร์อาเซอร์โค,

นักศัลยกรรม, เคยลองมาก่อนแล้วเหมือนกัน, แต่เมื่อลอง หลายครั้ง หลายหน เสียเวลา มากแล้ว, ผลที่สุดก็โคแค่เห็นพ้องและรับรองวัตถุที่ตนจะพยายาม เอาอย่าง เท่านั้น. จึงจำไว้ด้วยว่ามี นักวิทยาศาสตร์ นาม กระเถินหลายท่าน อยู่ เป็นพยาน ตลอดเวลา. เช่น ท่าน ศาสตราจารย์ วิเชท, นายแพทย์ ยเลย์ และท่านเคาน์ เกรมมอท. ที่ผ่านนั้นก็มีภาพแสดงขณะเมื่อโคปลอกม้อมขลังนั้น, ใช้คนทรงชื่อฟรานซิส คลัสกี, เป็นคนไม่เอาชีพทางนั้น, อยู่ในจังหวัดคอร์ซอร์. เมื่อโคเห็นข้อพิพาทแท้จริงสำหรับ “ดุมม้อ” ขลังนั้นด้วยตนเองแล้วประการ ๓, และ ยังมี ผู้เชี่ยวชาญ ถึง ออกนามมาข้างต้นเป็นพยานอยู่หลายคนประการ ๓, ถึงนี้แล้ว ผมเข้าใจว่าเรื่อนพึงโคสนิททีเดียว.”

การที่ได้ปลอกม้อม ขลังและของอื่น ๆ มาอย่างใดนั้น หน้ากระดาษจำกัดให้เล่าแต่ย่อ ๆ ไม่ละเอียดนัก. คือนายแพทย์ ยเลย์, ประจําสภาวิทยาศาสตร์ แห่งกรุงปารีส, และ ท่าน

๓ นักแสดงกล และเป็น ผู้รับ เลห์ เกลียม วิทยาลัยใน ส. ป. อเมริกา เคยท้าวความพิศวงให้แก่ มกุฎราชกุมารอังกฤษ ประธานาธิบดี คลูลิช, ฯลฯ มาแล้ว พึงถึงแก่กรรมเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง — ผู้แปล

นายสะอาด

มิกุน

ศาสตราจารย์ วะเชต เติรมอย่างขลัง พาราพน
อย่างอุ้น ๆ ไว้. เมื่อคงพิชิตทรงญาณจนข้า
ล้าแก่กาย เป็นชาย ร้างเล็ก ๆ ประจักษ์ แล้ว,
จึงบอกข้าฯ ให้จุ่มมือ ทั้งมือลงไปในอ่างขลัง,
แล้วชักออก. ครั้นขลัง (ที่ติดกระรอมือ
มือ) แข็งแล้ว, จึงกระทำพิธีให้ บัณฑิตลัทธิ
ปลอกมือออกวางบนโต๊ะ, เป็นรูปเหมือนงูมอ.
ที่ขอมือปลอกขลังนเล็กกว่าที่ตอนใบมือ; ถ้า
เป็นมนุษย์เรา, จะดกออกมากไม่ได้; ถ้าได้,
ที่ขอมือคงแตกหรือมรณารว. แต่่นหาย
สลายไม่ได้เลย. ภายหลังเมื่อได้ส่วนได้ความ
ว่า บรรดาผู้มาทำการทรงญาณ ไม่มีใคร
ประจักษ์งูมอได้อย่างนั้นแล้ว, นายแพทย์
ยเลย จึงบรรทมไว้ ดังนี้—

“ในที่สุด, คาดหมาย กันว่า คนทรง
เป็นผู้ นำเอางูมอมาเอง. แต่การทรงพลัง
ไม่ได้เช่นนั้น. คือเรา ลอยนำเขมือขาคอย่าง
หนึ่ง เจอลงไปในขลังพาราพน. เมื่อตรวจ
ก็ “งูมอ” ก็ยังปรากฏว่าเขมือขาคนั้น
ผสม อยู่ด้วย. ตามรายงานของนักออกแบ
หุ่ณชีเขยวชาณู กล่าวไว้รับรองว่า ถูกต้อง สมจริง
ทุกประการ.....”

ขณะที่ ข้าพเจ้ากำลังจดเรื่อง “งูมอ”
นี้อยู่ ท่านเซอร์อาเซอร์ โคแนคยล ชีให้
ก็แก่กันขนาดของใบหนึ่ง.

เมื่อ ข้าพเจ้า หันไป, ท่านเซอร์ พควา
“ในทอนลิ้นแล้วไปก้วยของอันไม่น่าเชื่อเลย.
คือของที่ควรเรียกว่ามหัศจรรย์ อย่าง เหลือเชื่อ
เมื่อครั้ง กระ โนน. ความมหัศจรรย์ เหนือ

ธรรมชาติ เป็นสิ่งอันจำมาแซกแซงอำนาจ
แห่งสภาพธรรม, ซึ่งมนุษย์เรา ยังไม่ทราบ
ละเอียดเสมอไปเท่านั้น. ฉะนั้นการที่เราเรียก

อาการกระทำอย่าง ๓, อันเผยให้ ทราบระหัด
เหตุซึ่งเรายังเขลามีเคียงสาแก่ลัทธิว่าเป็นสิ่งที่
“เหนือธรรมชาติ” หรือ “สฤวิสัย” นั้น,
จึงเป็นการผิดถนัดทีเดียว. ทุก ๆ สิ่งในสภาพ

ธรรม, ย่อมเป็น “ธรรมชาติ” และ “ไม่
เหลือวิสัย,” แม้เรา จะทราบ ถ่องแท้ หรือไม่
ก็ตาม. ในทณัสมสามารถแสดงเหตุผลสนับสนุน
ด้วยคำเหล่านั้นได้ก่อนที่จะอธิบาย, เรือง
ราวให้เข้าใจ.”

(ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่า ยืนยันข้าพเจ้าอยู่ใน
ฐานะถูกยงส่งเสริมหรือเปล่า, จึงได้แต่สำรวจ
แก่กันนั้นโดยไม่พูดราคาค่า.)

พ.ศ. ๒๔๗๐

เชอร์โคโนแนตอยต์เชอผี

ท่านเชอร์ โคโนแนตอยต์ กล่าวต่อไปว่า
“นั่นแหละ, ขอให้พิจารณาที่เขี่ยอกหรือแก่น
ใบเขื่องนั้นละ, มันหล่นอยู่ข้างมาบนโต๊ะที่
พิชิตทรงฐานบันไดที่เดียว.

“ของชนิดนี้ เราเรียกกันว่า ‘ทรัพย์ผีให้’
การที่ผเอน ‘ทรัพย์’ มาให้ คือบรรดาวัตถุ
ของต่างๆ มาให้เรา. เช่นนกเป่นๆ, ปลาเป่นๆ,
ผลไม้สดๆ, ดอกไม้ที่ยังมีน้ำค้าง ซังอยู่,
เงินเหรียญต่างๆ, และยังมีของอื่น อีกหลาย
อย่าง! ‘ทรัพย์ผีให้’ นั้น ผเอนมาจากที่ใด
ได้ทั้งสิ้น, เช่น มาจากที่ไกลลิบลับโน้น,
มาจากที่ที่อยู่ใกล้ๆแก่งกัน, ในหน้าต่างที่ยก
สนิท. ในประเทศที่ล้นกุงูแ่ง, ฯลฯ, แล้วนำ
มาให้เราได้ ถึงที่ กลาง วง พิชิต ทรง ฐาน นั้น.
ความมั่งคั่งสถานที่ไม่เป็นสิ่งสำคัญเสมอไป,
และคนทรง ก็ไม่จำเป็น ต้อง เป่น ผู้ มี อาชีพ ใน
ทางนี้ด้วย.”

“ไม่มีใครยืนยันได้ ว่า นางคนทรงซ่อน
เขี่ยอกขนาดของนิ้ว ทศนิ้ว ท่านเชอร์อธิบาย

ต่อไป “ยังมีเอ็น ข้างเจ้า ทราบเรื่องราวนาง
คนทรงนั้น อย่างแจ่มแจ้ง ที่เดียว. คือหล่อน
ไม่มีอาชีพะไรในงานนี้, ถัดการเป่นคนทรงเป่น
งานอีกเรีก. หล่อน (หรือจะพูดให้ถูกก็คือ
ยี่สาว, ซึ่งครอบงำและใช้ กำลังจิตต์ของ
หล่อน) นำเอาของต่างๆ มาได้ ถึง ๒๐๐๐ กว่า
อย่างทั้งแต่ต้น มาที่เดียว. เช่น ตะเกียบเงิน,
ตะเกียบแขก, ตะกรุดลั่นบันไดต่างๆ, หม้อ
แขยขาววิเบต, และของอื่น ๆ ล้วนแปลกและ
พิศดารทั้งสิ้น. ของต่างๆ เหล่านี้, ข้างเจ้า
ไม่คิดเลยว่าเขาหาได้ ใน ประเทศอังกฤษแม้แต่
อย่างเดียว. เช่น เขี่ยอกเป่นต้น. เป่น
เขี่ยอกแขยขาววิเบตใช้กัน. นางคนทรง
ก็นำเขี่ยอกมากเป่นคนจนแสนจน, แม้กระนั้น
ยังไม่ยอมขาย ‘ทรัพย์ผีให้’ นั้น, เป่นแต่
ฝากไว้แก่ผู้พิชิต ทรง ฐาน. อันที่จริงมัน
แปลกเหลือเกิน, แต่ความจริงเป่นเช่นนั้น”

เชอร์อาเชอร์ โคโนแนตอยต์ ให้ ข้างเจ้า
“ทรัพย์ผีให้” อีกอย่าง ๑ ซึ่งได้มาจากกระ

๕ เพื่อนข้างเจ้าคน ๑ เป่นผู้ ไม่มีอาชีพะไรทางเป่นคนทรง และไม่ใช่ นักกาศาสตร์ เคย
เข้าฐานในห้องมืดสลัว และนำ ‘ทรัพย์ผีให้’ มาให้ข้างเจ้าถึง ๑—ได้โอนวักโคครคอมบี้

๖ แปลกมาก ผเอนกลั้วตะกรุดลั่นบันได กลั้วหทัยเล่นได้ แต่เห็นจะไม่ใช้ของไทยเรา
เป่นแน่ — ผเอน

นายละอาต

มิกุน

ทำพิธี ทางญาณ และ ท่านเซอร์เอง อย่างนี้ด้วย.
 ไปร่คงจำไว้เสมอว่า เราจะพึงระวังทุกแต่สิ่ง
 ที่มหัศจรรย์เหนือใจท่าน.

เซอร์อาเซอร์พูดว่า “เงินเหรียญเตอร์กนิ
 มีประมาณ ๓๐ เหรียญด้วยกัน, หล่นลงมา
 กองบนโต๊ะกลางวงพิธีทรงญาณ ที่ข้าพเจ้าเริ่ม
 พิธีขึ้นทรงหัตถ์เมลดิเบร. นั่นแน่คุณ, คุณ
 หล่นไปค้นใต้หัวประตูเคออสเตอร์เลีย, คุกหรือ
 จะหาเหรียญเงินเตอร์กนิอย่างนี้ได้อย่างไร; คุณ
 จะหาไม่ได้ สักเหรียญเดียว. ถ้าเช่นนั้น,
 คนทรงจะได้มาอย่างไร? เราจึงหันไปถาม
 นางคนทรง (เวลานั้นได้เข้าแล้ว) ว่าเธอมา
 จากไหน. จึงได้ รับคำตอบว่าเธอมาจากในข้อ
 แห่ง ๑ ในเอเชียไมเนอร์, ซ่อนอยู่ที่คอกองอิฐ,
 และเป็นเงินจำนวน ๑ ของชาวนานาอันดา ซึ่ง
 คุณเห็นออกฆ่าตาย. เรื่องมันเป็นเช่นนั้น, จะ
 เท็จจริงอย่างไรก็ไม่ขอพูด. แต่คุณเหมือน
 ๑ มขอส ให้เห็นจริง อย่าง ๑ คือก็เหรียญ
 สนิมเกระจียออยู่, แสดงว่าเคยอยู่ในที่ที่ชัน
 และ, ทั้งคุณเองก็เห็นอยู่แล้วนั้น.

“สิ่งที่น่าสนใจอย่าง ๑ ก็คือ เหรียญ
 เหล่านี้ไม่อยู่ที่ตัวคนทรงเลย, เพราะผมค้น
 เสียจนทั่วเนื้อตัวแล้ว. อีกประการ ๑ เหรียญ
 อย่างนี้ หาใน ประเทศออสเตอร์เลียไม่ได้เลยจน

อื่น, ถึงแม้พบมาก่อนแล้ว.

อันที่จริง การที่หัวเราะเยาะในเรื่องเช่น
 นี้, ง่ายมาก. แต่ความจริงก็คือความจริง,
 และที่จะอธิบายให้แจ่มแจ้งก็เคยวนนี้ ย่อมทำ
 ไปไม่ได้.

“วัตถุที่วางอยู่อย่างนี้ คือแผ่นมดึกา
 จารึก (แผ่น ดินเหนียว จารึกอักษรคล้ายแผ่น
 อิฐ) แยกชาวเอเชียไมเนอร์ ที่หล่นลงมา จาก
 อากาส มาอยู่ บนโต๊ะ คราวผม ทำพิธีทรง
 ญาณคราวนั้นเองเหมือนกัน. ผมคิดว่าอักษรที่
 จารึกนั้นถูกต้อง ทุกประการ. และข้อความที่เข้า
 ถึงคนทรงนั้น, ค่อนข้างฉลาดมาก, สามารถ
 สนทนากับโยราด สดาก แห่ง แอสสิเรียน และ
 โรมันได้อย่างถูกต้อง, ก็ยังทั้งเชี่ยวชาญ
 ในจิตศาสตร์ด้วย. เพราะฉะนั้น ผมจึงถาม
 ขี้คำ่ว่า ‘ทรพิย ฟี’ นั้นนำมาได้อย่างไร,
 ขี้คำตอบดังนี้:—

“มันเกี่ยวเนื่องกับจิตที่ถนัดกับแทนอน ๆ ซึ่ง
 มนุษย์เราไม่ถึง, และซึ่งไม่สามารถทำให้
 เข้าใจได้แจ่มแจ้งด้วย. ท่านอาทิเยยเคียง
 อุทาหรณ์อย่างหายา ๆ คึงนิกโก, คือนักกลาย
 เป็นโอ, โจนแตร. เราเห็นด้วยคำแปลไม่ได้
 พากันลยไประมออยู่แห่งใดแห่ง ๑ แล้วกลับ
 เป็นน้ำเห็นด้วยคำใด อีกครั้ง ๑’

“ผมควรเสริมต่อไปสักหน่อยว่า ผมได้สั่ง
แผ่นมัลติการากันไปที่พิพิธภัณฑ์ของรัฐบาล
เพื่อพิจารณา, ก็ปรากฏว่าเป็นของเทียม. เมื่อ
ได้ตามไป วิ่งลอบสวนได้ความแต่เพียงว่า ชาย
ชาตินี้อยู่นอกกรุงแยกแควเป็นคู่ ทำเทียมชน.
เรื่องต่อจากนั้นก็ไม่ทราบได้. ในการที่ ‘ตัว
แทนอื่น ๆ’ นำแผ่นมัลติการากันเทียมมานั้น,
บางทีจะเป็นทิวว่า การนำของเทียมมานั้นย่อม
ได้ง่ายกว่าที่จะนำของแท้มาจาก ตำแหน่งของ
มันทีเดียว เพราะความในชั้นขมลับอยู่ใน
ในความมืด สัก ของมนุษย์ แต่ครั้งกระโน้นทิว
เหมือนกัน. คนทรงคนเดียว กันนี้ เคยนำ
ของเทียมชาวเอเชียโยนขึ้นมาให้ ไม่ต่ำกว่าร้อย
แล้ว.

“แต่เมื่อพูดถึง ‘ทรัพย์สินให้’ เท่านั้น
เพียงพอแล้ว. จริงอยู่ จะต้องระวังคนโกง
ให้ดี. นั่นหมายความว่าคนทรงทุกคน
ที่เดียว, และ หมายถึงอาการ กระทำ ของ
มนุษย์ด้วย. สัมผัสเอาอาชีพของบุคคลบ้าง,
เช่น มี นักเขียน ชาวไม้ สัตย์ซอ อยู่หลาย คน,
คุณก็เห็นนักเขียนชาวกับเขาด้วย, แต่เท่าที่สม
—” ถึงตอนนั้น เชอร์อาเชอร์ โคนนคอยด์
ยรวจรรวมเงินเหรียญเคอร์รี่ แล้วเก็บใส่ ลิ้นชัก
ลิ้นกุญแจ— “คุณก็เป็นคนสัตย์ ซอดี. ท่าน

ในวันไฉน ๓ ข้าง หน้า, นักจิตศาสตร์จับ
‘คนทรง’ ที่นำ ‘ทรัพย์สินให้’ ได้, ของ
เหล่านั้นจึงถูก ได้สวน, มีก้อนหิน ก้อนหนึ่ง
ซ่อน อยู่หลังใบไม้ ใช้อย่าง คาคหิน นั้นอยู่,
เช่น คนชนคนนั้นไม่ประ โยชน์แก่เรา, นัก
แสดงกลจะต้องการยังกระมัง!

“ทุกคนต้องไม่เป็นคนเชื่ออะไรง่าย แต่
ก็ต้องไม่เป็นคนที่ ไม่เชื่ออะไร เสียเลย, คน
ที่ไม่เชื่ออะไรเลย ก็เป็นอ้ายจิ้ง เหมือนคนที่เชื่อ
ทุกสิ่งทุกอย่างด้วย. การทุกสิ่ง เราต้องลอบสวน
ดู, พิเคราะห์ทุกให้แจ่มแจ้ง, และเทียบเคียง
กับเหตุผลอื่น ๆ เสมอไป. ในปริมณฑลแห่ง
จิตศาสตร์นี้, ย่อมมีคนปลิ้นปล้อนแซกแซง
อยู่ด้วย, อย่างเดียวกับมีคนโกง คลุกเคล้าอยู่
บนพื้นโลกอันไพศาล; แต่จำนวนคนทรง
ที่มีคุณวิเศษแท้จริง, จะเป็นผู้ ถือเป็น อาชีพ
หรือเป็นงานอดิเรกก็ตาม, ย่อมมีจำนวนมาก
กว่าพวกปลิ้นปล้อนนี้. อย่างไรก็ตาม, ใน
ประเทศ (อังกฤษ) เรา, มีคนทรงที่สามารถ
นำ ‘ทรัพย์สินให้’ มาได้, เป็นผู้ มีคุณวิ
อย่างยอดเยี่ยมมี ๑ แสดงการทรงญาณให้ดูได้
โดยไม่หวังสินจ้างอย่างใดเลย. ถ้าคนทรง
คนนั้นสามารถทำการมหัศจรรย์โดยจิตตานภาพ
ด้วยอุบายแล้ว, ก็คงได้รับเงินทองอย่างเหลือ

หลายหากไปแสดงที่โรงมหรสพ แท้ก็เปล่า. แปลกไหมล่ะ ? คุณ

อันเกี่ยวแก่รูปถ่ายยี่คำ ที่น่าทึ่ง หลายภาพ อยู่ในหอนี้ให้ ขำพเจ้าฟัง.

“แต่ในทงนั้น สิ่งที่ได้จากยี่คำ มักได้จากประสาททางสัมผัสมากกว่าได้ด้วยอาการเคลื่อนไหวที่ศรัทธากระทำ. การแสดงเห็นธรรมชาติของคนสามัญจึงเข้าใจเราให้เข้าใจยิ่งนัก. ในประเทศอังกฤษ, เราจะหาคนทรงที่มีคุณวิเศษอย่างเลิศสักคน ก็ยากอยู่, แต่ส่วนการแสดงของเขาให้เราเห็นอย่างแจ่มแจ้งนั้น, มีเหลือหลาย.”

ขอหยุดเล่าแต่เพียงนี้สักครู่ก่อน. ขำพเจ้ารู้สึกว่าควร รายงาน เรื่องต่อเป็นให้ทราบด้วย, เป็นเรื่องที่ท่านควรรู้เหมือนกัน.

พอเราตรงไปทูลรูปถ่ายยี่คำ, ขำพเจ้ารูปประจำหนังสือ “สเตรนจ์” ก็ร้องขึ้นว่า “รูปถ่ายยี่คำเหล่านี้, ผมทราบแล้วละ ว่าถ่ายได้อย่างไร ! ผมใช้ แวน ชยยา ตรวจจนทั่ว, เห็นว่าเขาจะยกย้ายไปถ่ายรูปอื่น ๆ มาก่อน, แล้วจึงนำมามีอีกครั้ง ๑, ผมแลเห็นรอยที่เคย.”

ต่อจากนั้น เซอร์อาเธอร์ โคนันดอยล์ขอให้เราเห็น ไปดูลายนิ้วมือยี่คำ ซึ่งตกเป็นรอยอยู่บนกระเบื้องหน้า, สิ่งนี้มีหลักฐานเชื่อถือได้; โดยที่ถ้าเมื่อเสร็จพิธีทรงญาณแล้ว, พวกที่มาเป็นพยานต้องพิมพ์ลายมือไว้ทุกคน. ถ้าท่านได้มาเขียนพิมพ์ภาณานี้ และเปรียบเทียบลายมือยี่คำกับของพวกมากแล้ว, จะเห็นว่าพวกมากไม่ได้เป็นผู้กระทำเช่นเลย. ถ้าเช่นนั้น ก็ใครเล่าเป็นผู้พิมพ์ลายมือ นั้น บน กระเบื้องหน้า ?

นี่ ! บัดนี้ปรากฏคนมีวิเศษชาชินแล้ว—คนมีวิเศษซึ่งผู้ มีสมองคิดที่สุดในโลกกำลังหาตัวอยู่, และบัดนี้ ปรากฏขึ้นเอง แล้วอย่างแจ่มแจ้ง โดยบังเอิญ—เหมือนดังเหตุเกิดในรถยนต์เข้า. ขำพเจ้าจึงเร่งให้เขา ทำรายงาน อย่างละเอียด, บรรยายเหตุผลผลสืบเนื่อง เพื่อ ให้ โยเนก นักวิทยาศาสตร์ ที่ สำคัญของ ทุก คน ที่เกี่ยวข้อง เขาจะขยายให้ฟังด้วยว่า, ทำไมผู้ที่ปฏิบัติทรงญาณจึงแลเห็นดวงหน้ายี่คำ เหมือน

ต่อมาท่านเซอร์อาเธอร์ จึงบรรยายเรื่องราว

๗ หมายความว่า สมัยนี้ เมื่อมีคำสิ่งคนทรงแล้ว คนทรงจะบอกเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้แต่จะสำแดงฤทธิ์พิเศษต่าง ๆ เช่นนำเอาทรัพย์สินมาให้อย่างสมัยก่อนไม่มีใครได้—ผู้แปล

พ.ศ. ๒๔๗๐

เซอร์ โคนันดอยล์ใช้ชื่อ

ดวงหน้าของญาติคนใดคนหนึ่ง ที่ล่วงลับไปแล้ว!
ในที่นี้ เราทราบ อย่าง แจ่มแจ้งละว่า
รูปถ่ายยี่สิบห้าคน ถ่ายโดยวิธีกัน. เราจึง
สำรวจข้อไปข้อกลับรูปสองรูปละ.

เซอร์อาเธอร์ โคนันดอยล์ถึงภาพถ่ายหมู่
ให้ข้าพเจ้าภาพ ๑; มีบุคคลเหล่านั้น คือนาง
เฮวท แมคเค็นซี, เลขาธิการวิดิ กิตติมศักดิ์
ของวิทยาลัยจิตศาสตร์ แห่ง ประเทศอังกฤษ,
นายสเตอร์เลย์ เกอ บราว (M. Inst. C. E.)
และนางสาว สแคทเชก. บุคคลเหล่านั้น
เชี่ยวชาญในการสืบสวนทั้งสี่

“นายแพทย์กาสเทล ยี่สิบ, ผู้เรียบเรียง
หนังสือเรื่อง ‘From the Unconscious to Con-
scious’ ใกล้เคียงเป็นผู้ใส่ในจิตศาสตร์
อย่างยอดเยี่ยมคนเหมือนกัน, ที่ตกลง
นัดกันจะทำพิธีเข้านั่งถ่ายรูปกับนายโฮปคนทรง
อยู่ในจังหวัดควี โดย ประสงค์ จะได้ ภาพ
ยี่สิบ.

“ครั้นก่อน ถึงวันกำหนด นายแพทย์
ยี่สิบ ยังเฝ้าประยบ อยู่ด้วยเหตุ ตกเรือจนถึงแก่
ความตาย. วันนั้นตรงกับวันท ๑๕ กรกฎาคม
๑๙๒๔. แม้กระนั้นก็ตาม พิธี
ทรงญาณ คง เริ่ม ทำตาม กำหนดเหมือน กัน,
และนายแพทย์ ยี่สิบ ผู้ว่าชนม์ ก็มาร่วม อยู่

ด้วยตามสัญญา, โดยที่เราแลเห็นดวงหน้า
ของท่านปรากฏอยู่ เห็นอยู่ นั่งถนัด อย่างชัด
เจน ที่บนมณเฑียรด้านขวา, จะแลเห็น ลอยชัด
ลึบ ๆ ซึ่งวิธีที่ ทำ กระนั้น น้ำยา ลอยทำ
เครื่องหมาย ไว้ ก่อน บรรพเท เพื่เป็น เครื่อง
พิสูจน์ว่าได้ ใช้กระหม่อมยานจริง; ก็ยัง
มีข้อรับรองด้วย ๑ ว่า คนทรงมีได้แต่ต้อง
กระเจินเลย. หากท่านผู้อ่านประสงค์ทราบ
รายละเอียด, ให้อ่าน ในหนังสือ

Psychic Science ประจำเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๔
และใน Revue Métapsychique ประจำเดือน
เดียวกัน.”

ยังมีภาพถ่ายขนาดใหญ่อีก ๒ ภาพ ซึ่ง
ผู้มาเยือนหอนครพิเคราะห์ให้ ถัดมา. เป็น
ภาพนาย วอลเลกเกอร์, อยู่ใน มณฑล เคอร์
บีเชอร์. ภาพ ๑ ถ่ายเมื่อยังเป็น ๆ อยู่. อีก
ภาพ ๑ ถ่ายเมื่อเป็นยี่สิบ. รูปร่างลักษณะ
คล้ายคลึงกัน. นายวอลเลกเกอร์ ผู้เป็นเพื่อน
กับนาย ว.ท. สเตก. ก่อนหน้ากับนาย ว.ท. สเตก
ลงเรือ ‘ทีตานิก’ ไปทะเล, ยังได้ชวนท่าน
เซอร์ โคนันดอยล์ ให้ไปหานายวอลเลกเกอร์ด้วย
กันเพื่อ ร่ำลา. เมื่อ สิ้นเสีย กัน แล้วแล้ว,
นาย ว.ท. สเตก จึงว่า แก่ นายวอลเลกเกอร์เป็น
ครั้งสุดท้ายว่า “ถ้า จะ พยายาม ให้แก่ใน

นายสะอาด

มิถุน

หน้าเดิม”

ต่อมาเมื่อเร็ว ‘ทิทานิก’ อัยยง และ นาย ว.ท. สเทก เจมน้ำตาย แล้วสักหน่อยหนึ่ง นายวอลเกอร์ จึงให้นายโฮปคนทรง (อยู่ที่จังหวัดศรีวิชัย) ถ่ายรูปตน. เมื่อรูปถ่ายน้ำยา และอีกแล้ว, ปรากฏเป็นตัวอักษรชนในรูปทรงรอบ ๆ ศีรษะนายวอลเกอร์, เป็นลักษณะคำของนาย ทักกล่าว ครึ่งสัปดาห์ว่า “กั้นจะพยายามให้ แก้อยู่ใน หน้าเดิม” และมีลายเซ็นที่ว่า “ว.ท. สเทก.” ส่วนอักษรที่ปรากฏนั้นเป็น ลายมือ ของนาย สเทก โดยไม่ต้องสงสัย.

ท่าน เซอร์ อาเธอร์ โคแนนดอลล์ จึงเล่าเรื่องต่อไปดังนี้. ครั้นต่อมา นายวอลเกอร์ ถึงแก่กรรมลง; บรรดาญาติพี่น้องประสงค์จะ ได้ภาพถ่ายซึ่ง นายวอลเกอร์, จึงไปรวมกันทำพิธีทรงญาณ ยังสถานที่ ของ นายโฮปคนทรง, ก็ได้ภาพซึ่งนายวอลเกอร์จริง ๆ ด้วย. เมื่อพิจารณาที่ ภาพนั้น อย่าง พินิจแล้ว, จะเห็นว่าภาพ ศีรษะ นายวอลเกอร์

เหมือนในภาพซึ่งถ่าย เมื่อเวลานายวอลเกอร์ ยังเป็น ๆ อยู่ — คือภาพที่บิดา นายสเทกเขียน อักษรรอบ ๆ นั้น.

ท่านนักประพันธ์เรื่องนาม ชีให้ข้าพเจ้าคนหนึ่งชื่อสำคัญ แผ่น ๓, ได้กรอขบวน อยู่ที่ฉนั้น, แล้วอธิบายว่า “นี่เป็น จดหมาย ฉะบับ ๑ ที่นายออกัสตาร์ ไวลด์ มีมาถึงผมเมื่อยังเป็น ๆ อยู่. ส่วนฉะบับข้างล่างนี้ เป็นจดหมาย ที่นายออกัสตาร์ ไวลด์ มีมาถึงผมเมื่อแก่ตายไปแล้ว คือ นางเฮลเดอร์ ไกล์เดน ‘เขียนไก่อเองโดยไม่รู้สึก’ (automatic writing)”^๑ หล่อนเป็นนักจิตศาสตร์ และเป็นยंत्रนิกศึกษารายาเช็กสเคียร์ นามกระเบื้องผู้หนึ่ง. จึงบอกหลายเช่น และลายมือทั้ง ๒ ฉะบับนี้ เหมือนกันทุกประการทีเดียว. เมื่อผู้หนึ่งผู้ ไททราว่า จดหมายต้นฉะบับเหล่านี้ (จะหาอ่านได้ในหนังสือเรื่อง ‘Psychic Messages of Oscar Wilde’) เติมนิยายเรื่องจริงและนิยายที่คนรู้ในในชีวิต, ผู้ นักจิตของมรยว่า เป็น การยากที่จะอธิบายให้สมเหตุสมผลได้ทีเดียว,

๑ ครั้น นายโครคอมมิค ประทานให้ท่าน ผู้อ่าน จิบเท้า ของ คนทรงไว้, แต่หาพูดออกมาทรง ๆ ไม่ — ผู้แปล

๑ ให้ดู “คนตายแล้วจะกลับมามีอีกหรือไม่?” ใน “ไทยเชม” บทที่ ๒ เล่ม ๑ — ผู้แปล

พ.ศ. ๒๔๗๐

เซอร์ โคนันดอยล์เขียน

เว้นเสียแต่ว่ามันยวโลก อยู่ข้างหลัง คอยช่วย
อยู่ด้วย.

“เชิญ คุณ พิจารณา คัน ฉะบับ ซึ่ง ท่าน
ยากหลวง ก. เวล โธเรน เป็นผู้ ‘เขียนใต้โอง
ไทยไม่รู้ ลัก’ อยู่บนนั้นเล็ก, ^{๓๐} เรืองนเคย
พิมพ์แล้วในหนังสือ ‘The Life Beyond the Veil’
เป็นเรื่องราวอ่านมาก.

“ส่วนกระดานชนวนแผ่นนั้น เป็นเครื่อง
สนับสนุน ว่าในโลก ที่เราอยู่นี้ มีสิ่งเหนือ
ธรรมชาติ จริงและมีเหตุผล ทำให้ เชื่อถือ เป็น
หลักถ่าน ได้ ด้วย, คือหนังสือที่ ยี่ศารเขียน
เอง. ตัวอักษรเขียน เป็นอักษร โบราณภาษา
กรีก, เขียนลงในกระดานชนวน เมื่อตอน
นายสโตกเป็นคนทรง เมื่อ สมฤตศักราช ๓๔๗๐.
นายสโตกไม่ใช่เป็นผู้ คง แก่เรียน กับ ทั้งไม่รู้
ภาษากรีกเลย. ผู้เชี่ยวชาญทางภาษากรีก
กล่าวไว้รับรองว่า ผู้ที่จะเขียนหนังสืออันใดอย่าง
ถูกต้องบริบูรณ์เช่นนั้น ต้องเป็นผู้คงแก่เรียน.

“ยี่คน ขอให้ พิจารณา ภาพ ลวดลาย

ดอกไม้นั้น” ท่านเซอร์ว่าแล้ว ถังมือไป
ที่ภาพพระหัตถ์พระยาสิงคคาม ให้ข้าพเจ้าดู
แล้วว่าต่อไปว่า “ภาพลวดลายนี้เป็นตัวอย่างที่
อันหนึ่ง ซึ่งสำคัญ อำนาจเหนือ สภาพธรรมให้
เราเห็น

“คุณลองคิดก็หรือว่าภาพลวดลายยุ่ง ๆ
นี้ ใช้เวลาวาดสักเท่าใด? คงชั่วโมงชั่วโมง
เจียวฤ? วังละ ใคร ๆ ก็คงว่าเช่นนั้น.
แต่คนที่จริง กินเวลาวาดเสร็จใน ๓๗ วินาที
เท่านั้น! โดยปรกติ, ผมไม่หวังว่าใคร ๆ
จะเชื่อเลย! แต่เมื่อคุณมูกระดานชนวน จะแล
เห็นนามพยานผู้รู้เห็น ล้วนแต่เป็นผู้ มีชื่อเสียง
ไว้มือเชื่อใจได้ ทั้งสิ้นเมื่อครั้ง กระนั้น.

“ด้วยอำนาจอย่างหนึ่ง, ซึ่งเราไม่ประจักษ์
ว่าเป็น อำนาจอะไร แต่เราเรียกกัน ว่า จิตตา
านุภาพนั้น, ภาพลวดลายนั้นจึงผูกขึ้นที่ภาพ
ภายในเวลาชั่วแล่นจนกระดานแผ่นนั้น. ไม่
น่าเชื่อเลย, แต่ความจริงเป็นเช่นนั้น!”

ที่บนมูกระดานข้างซ้าย, มีข้อความว่า

๓๐ “การเขียนใต้โองไทยไม่รู้ ลัก” นีคือ ยี่ศาร ใช้อำนาจส่งกระแสความคิด (telepathy)
ไปยังผู้หนึ่งผู้ใดได้, แล้วแสดงทำให้มือเขียนไปเองโดยผู้เขียนไม่รู้ ลัก (ในใจความที่เขียน);
ผู้ถูกชักจูง จะฝันไม่เขียนที่มือได้ และไม่จำเป็นต้องเข้าญาณด้วย คนที่ ๆ อาจถูกยี่ศาร
ยี่กัยให้เขียนเมื่อใดก็ได้ — ผู้แปล

นายสะอาด

มิกุณ

ดังนี้ :-

“พวกข้าพเจ้าผู้มีนามข้างท้ายนี้ ขอรับรองว่า พวกข้าพเจ้า ทุกคนได้อาศัยและเป็นพยานว่า ภาพนี้ วาดแล้วเสร็จในเวลา ๑๗ วินาที เมื่อวันเสาร์ ตรงกับวันที่ ๑๓ เมษายน พุทธศักราช ๑๙๖๑ โดยให้ นาง อ. ย. เฟรนช์ อยู่ที่กรุงนิวยอร์ก เป็นคนทรง”

ในรายนามที่ เซ็น & รายน, มีนามท่าน เอ็ดมันด์ ผู้พิพากษาศาลสูงในกรุงนิวยอร์ก อยู่ด้วย.

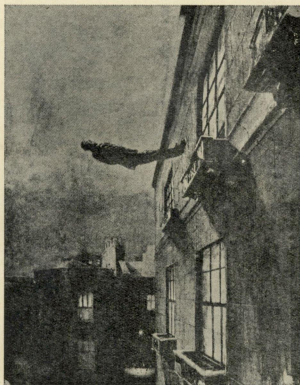
“ภาพแผ่นนี้” ท่านเซอร์ โคแนนคอยล์ ว่าแล้วขอให้ข้าพเจ้าภาพทะเล ซึ่งมีละลอกคลื่นซัดอยู่ผาคดาน “คือภาพที่ผมควรเรียกว่า เป็นตัวอย่างแห่งความเป็นคนทรงชั้นสูง. สตรีผู้หนึ่งวาดภาพนี้ขึ้น, หล่อนไม่มีความตั้งใจเลย, และหล่อนเล่าให้ฟังว่าถูกอำนาจ บิศาจ ชายช่างเขียน ชาวคิซ เข้าครอบงำดวงจิตของหล่อนเป็นหลายเวลา. ผมไปพบหล่อนที่ลอส แองเจลิส. มีผู้ไม่ยอมให้หล่อนขายภาพมหัศจรรย์นั้น, แต่หล่อนให้ภาพจำลองให้แก่ผม. คุณเคยเห็นละลอกคลื่นซัดตามตามอย่างรูปนี้ไหม? และหล่อนยังสามารถวาดและระบายสีอย่างงดงามได้ด้วย.”

รายงานเขียนมีหน้ากระดาษจำกัด, เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่า จำต้องย่อความให้สั้น เข้าใจง่าย. ภาพแล้ววัตถุต่าง ๆ อันมีหลักฐานเชื่อถือได้นั้น, ได้บรรยายให้ฟังแล้ว. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นการยากที่จะเลือกสรรเรื่องอื่น ๆ จากรายงานซึ่งยังมีอีกเป็นกองฉีก. สิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าทนทนอาจทำให้ท่านรู้สึกเฉย ๆ ก็ได้.

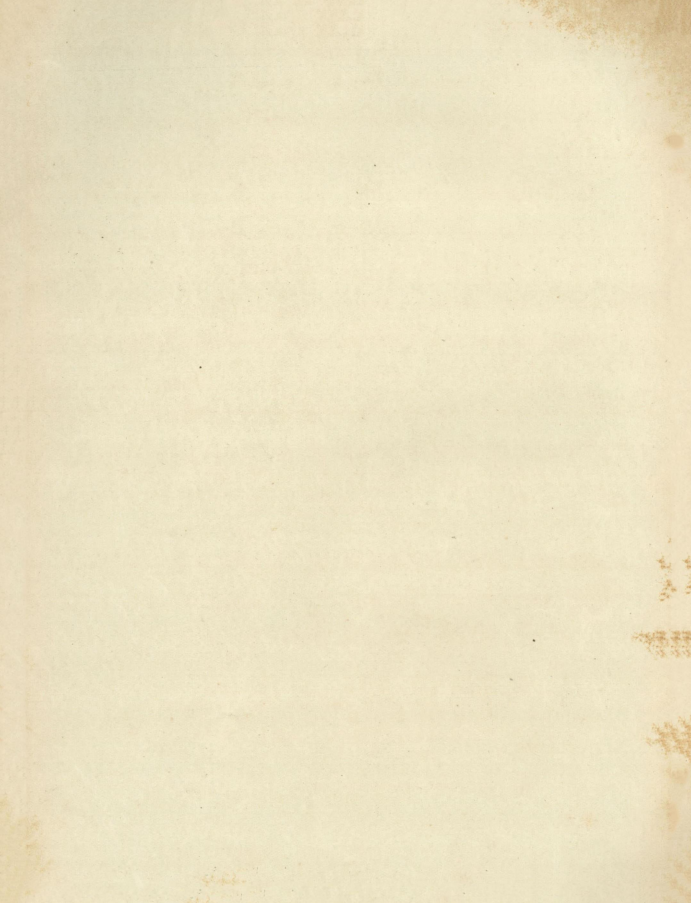
บัดนี้ จะขอเล่าถึงภาพที่แสดงฤทธิ์เดชอันน่ามหัศจรรย์ ของนาย ก. ก. โฮม อันที่จริงภาพนี้ ไม่มีกรณีแวดล้อมอันจะทำให้ น่าเชื่อถือได้เลย. แต่หลักฐานที่จะทำให้น่าเชื่อถือหลายพอไรนั้น, ขอให้ศึกษาจากคำแถลงการณ์ ซึ่งอยู่ในหนังสือ “Experiences in Spiritualism with D. D. Home,” หนังสือนี้ ท่านเฮลแห่งกินราเวนเป็นผู้เรียบเรียง, ขณะทบทวนจิตของนายโฮม. ข้าพเจ้าอ่านแล้ว, นายโฮมจึงบอกแก่บรรดาเพื่อน ๆ ว่าอย่าตกใจอย่างใดเลย, ว่าแล้วก็ออกจากห้องไป. ต่อมาสักครู่ก็ยินเสียงเรียกต่าง, บัดนั้นผมเห็นนายโฮมลอยอยู่บนอากาศนอกห้อง. (ห้องนั้นอยู่ชั้นที่ ๑) สักครู่ก็ลอยมายืนที่หน้าต่าง (ที่พวกคุณอยู่) และเดินเข้ามาในห้องอย่างใจเย็น. สักครู่ก็ไปต่อมา, นายโฮมสั่งแก่ภรรยาและลูกชายคนอื่นอีก, คือลอยออกไปทางหน้าต่างที่อยู่อีก,

รูปทะเล, ละลอกคลื่น กำลังซัดตามอยู่ นักคนทรงผู้วาดภาพนี้ ไม่มี
ภูมิในเชิงศิลปะเลย หล่อนวาทขณะเมื่อจิตใญ่ถูกยัศาศเสก.

ภาพ นายคาเนยล คังกลาส โชม แสดงอิทธิ
ฤทธิ์ต่อหน้าพยาน ๓ คน คือเมื่อนายโชมทำพิธี
เข้าญาณแล้ว ตัวก็ลอยออกมาจากหน้าต่าง(ชั้นที่ ๓)
แล้วลอยกลับไปเข้าทางหน้าต่างห้องอื่น(ชั้นเดียวกัน)

พ.ศ. ๒๔๗๐

เชอร์วีกะแนตคอยล์เชอส์

“ศิระพุ่งออกไปก่อนโดยรวดเร็ว, ตัวลอย
แข็งข้อไคร้กัษ, สักครู่จึงลอยกลับ, เอาเท้า
เขามาก่อน”

อุบายการมหัศจรรย์นี้ ได้กระทำที่อาซเลย์
เฮาส์, ถนนวิกตอเรีย. เมื่อวันอาทิตย์ ตรงกับ
วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๑๙๐๔. มี
พยานรู้เห็นคือ ท่านหลุยส์อาเกร์ (ต่อมา
ได้เลื่อนเป็น เอ็ดแห่งกันวาวน), ท่านอาจารย์
กิลิมศักดิ์แห่งลินคอล์น, และกับตันชาลส์
วินน์.

“ล้วนแต่เป็นผู้ทรงเกียรติทั้งสิ้น” เชอร์
วีกะแนตกล่าว, แล้วเสริมต่อไปว่า “และ
อาการที่น่ายัสมทรงตัวลอยอยู่บนอากาศนี้, มี
ถึง ๓๐๐ กว่าอย่าง. อันที่จริง ก็แปลกอยู่ ที่
ทำไม พวก คริสเตียน จึงว่าการ หนึ่ง จะเป็นไปได้,
แต่ไปไล่ไปเชื่อว่า เซนต์ปีเตอร์ เติ
บนลูกคลื่นได้ เมื่อ ๒๐๐๐ ปีมาแล้ว. ผลแห่ง
จิตตศาสตร์นี้แหละ ส่งเสริมความมหัศจรรย์
ในพระคัมภีร์ยังขึ้น, และบางทีในวันข้างหน้า,
มนุษย์เราจะเลื่อมใสคำสั่งสอนอย่างใหม่ (นิว
เทสตามันท์) ทุกประการ.

ข้าพเจ้าก็มีลางภาพซึ่งเคยไว้ในแฟ้ม ๆ,๑
เป็นภาพอันทำให้เห็นถาวรต่าง ๆ. สักครู่
พลิกมาถึงภาพขยาย ‘เทวคา’ ซึ่งโลกรู้จักดี,
และเคยนำเสนอใน หนังสือพิมพ์ สเตรนท
นี้ให้มหาชนทราบแล้ว.

“พวกเทวะฤ?” ท่านเชอร์วีกะแนต
“นั่น, เราไม่นับในจำพวกที่เป็นภูตผี, ไซ้ใหม่
ละ? แต่พวกเทวะนั้น, แม้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง
กับความเจริญของโลกนี้, ก็ยังนับว่าเป็น
สัตว์โลกส่วน ๑. พวกเทวะ หรือสัตว์โลก

จำพวกนี้ อยู่แยกออกไปจากเรา ก็เพราะความ
แตกต่าง ของอาการเคลื่อนไหว แห่งอากาส แม้
แต่นิดเดียว, และหลบหนีไปจากสายตายเรา
ได้ทุกขณะ; และบางคราว ที่ไม่หลบไป
ก็มี, เช่นเมื่อคราว เกิดเหตุยิงเล็ก ๆ ถ้ารูป
‘เทวคา’ เหล่านั้นเป็นต้น

“พวกเทวะคอยล์เชอส์ นี มีจริง, และยังมี
ไม่มีใครโต้แย้งความเห็นนี้. เกิดเหตุยิง ๒ คน
ที่ถ้ำนั้น เป็นเกิดสัจย์สุจริต; และรูปที่ถ้ำ
ก็เป็นของจริงโดยไม่ต้องสงสัย. ผู้เชี่ยวชาญ
ตรวจดู กระเจ๊กน้ำแล้ว, เห็นถูกต้องทุก

นายสะอาด

นิธิน

ประการ.

“นี่คุณ จะเห็นภาพเทวะ อีกภาพ ๓
ถ่ายไว้ ในมณฑล ทิวอนเซียร์ลัก ๒ ปีมาแล้ว.
ชายเล็ก ๆ ร่างผอม ที่เห็น กำลังยืนเอียงพิง
ต้นไม้ต้นนี้ คือนั่น. (นางไม่?). มีผู้
เล่าให้ฟังว่า ขณะ ที่มัน ยืนเอียง พิงต้นไม้

นั้น มันถูกกำลังวังชาจากต้นไม้ และฝน
ลักษณะเหมือนไม้กลาย ๆ อย่างนั้นเอง. ทั้ง
คุณ จะเห็นได้ ในภาพนี้ ทั้ง ๒ อย่าง.”

เราหยุดชมภาพเทวะแล้วหันมาสนทนา
ถึงเรื่องภูตศาสตร์และจิตศาสตร์ต่อไป. เมื่อ
ตอนที่ข้าพเจ้าเห็น ไปถามเซอร์ฮาเซอร์ ๒—๓ คำ
สำหรับจะได้ ไว้คอยแก่คนอื่น ๆ ที่ถามมาอย่าง
ยาก ๆ นั้น, เราทั้งสองได้ความตั้งใจอย่าง

แน่นอน ว่าจะไม่หลงในถ้อยคำของอยู่เป็นครู่.
ในโอกาสที่ข้าพเจ้าได้มาเขียน “พิพจน์คดี
สุขสมบุรณะของโลก” นั้น, ถ้อยคำของท่าน
เซอร์ฮาเซอร์โคแนคคัลล์ ค่อยไปนี้, เป็นคำ
กล่าวลงเอยได้ก็ทีเดียว.

“การที่คนตายไปแล้ว ยังมีชีวิตอยู่, และ
การที่วิญญาณกลายมาได้อีกนั้น, ไม่จำเป็น
ต้องมีเหตุผล บ้างขึ้น. ถ้าจะได้ สอดสวน
เหตุผลที่ปรากฏขึ้นแล้ว, จะเห็นว่าน่าเชื่อถือ
ขึ้นนั้นมากทีเดียว; ผิดกับที่อื่น ๆ, ที่คงขึ้น
โดยมีผู้พิสูจน์ ในเหตุแห่งสภาพธรรม, แต่หา
รู้ถึงรากเง้าอันแท้จริงของมันไม่. ภูตศาสตร์
อย่างเดียวกันนั้น ที่สามารถอธิบายเหตุผล

ต่าง ๆ ให้จนเป็นที่พอใจได้ตลอด.”

จบ

แล้ว

มานูชีอาหาร

มิถุนายน ๒๔๗๐

ของ

นายชา จวดตระกูล

ชุพนม

บูรณ์

ลมองว้แบบมิลาน

วิธีทำซ้อสขาว

วิธีทำซ้อสมะเขือเทศ

ปุดดิงคาราเมล

เกล็ดวิซซาทำครัว

[๓๓๓]

อุปณ

เครื่องปรุง น้ำนม ๓ โป้น เนย ๓ เอานซ์
 แยม ๑ เอานซ์ กล้าปลี อื่น ๆ ขึ้น
 เลื่อยครึ่งหัวเล็ก เกลือ พริกไท

วิธีปรุง เอาเนยใส่ในหม้อเคลือบ คึงไฟ
 พอละลายใส่ กล้าปลีลง ผักคัวยไฟ
 อื่น ๆ ประมาณ ๑๕ นาที แล้วจึง
 เทนมลงไป เคี่ยวไฟอ่อน ๆ อีกประมาณ
 ๓๐ นาที จึงเอาแยมใส่ละลายน้ำพอ
 คั้น ๆ เทผสมลง คนบ่อย ๆ มีคน
 จะเย็นลง คนพอแบ่งสักครึ่งเหยาะ
 เกลือพริกไท ชิมดูให้รสกลมกล่อม
 คี ปลงลง

ปวรีณ

เครื่องปรุง ปุ่เลขนาทกลาง ๑ ตัว เนย
 ๒ เอานซ์ ชนมขั้ยน ๒ เอานซ์ ซีอิ๊ว
 ขาว ๓ ช้อนโต๊ะ น้ำส้ม ๑ ช้อนโต๊ะ
 เกลือ พริกไท ลูกจันทน์เทศขึ้น ชนม
 ขั้ยน

วิธีปรุง แคะเนยออกจากกระตอง เกล้า
 กับเกลือ พริกไท แล ลูกจันทน์ สักเล็ก
 น้อย เอาเนยขังคึงไฟจนร้อนผสมลงกับ

ทั้งซีอิ๊วขาว น้ำส้ม แลชนมขั้ยนจน
 ให้เข้ากันก็ จึงตักใส่ลงในกระตอง
 ขั้ยนล้างเคลาเรียบร้อย แลผึ่งแห้งแล้ว
 พอพองนวม แต่งให้เรียบ ไรผอง
 ชนมขั้ยนขั้ยนหน้าแต่ข้าง ๆ หยอกเนย
 ก้อนเล็ก ๆ เปรนระยต่าง ๆ สัก ๓-๔ ก้อน
 ผึ่งใน เตาอบ ที่ร้อน จักประมาณ ๑๐ ถึง
 ๑๕ นาที

หมายเหตุ จะ ใช้ ด้วยหรือพิมพ์รจแทน
 กระตองขั้ยนก็ได้

สมองวัวแบบมิตาน

เครื่องปรุง สมองวัว ๑ ๓ ๒ สมอง ซีอิ๊ว
 มะ เื่อเทศ ๓/๔ โป้น ซีอิ๊วขาว
 ๓/๔ โป้น คริม ๒ ช้อนโต๊ะ มักโรน
 ๔ เอานซ์ หอมฝรั่ง ๑ หัวเล็ก น้ำส้ม
 ๑ ช้อนโต๊ะ ไข่ ๑ ฟอง ชนมขั้ยน
 น้ำมันคำหอยทอด เกลือ พริกไท แยม

วิธีปรุง เอาสมองวัว มาลอกหนัง แลเยื่อ
 ออกให้หมด ล้างน้ำหลาย ๆ หนจน
 สะอาดก็ จึงได้หม้อต้มไปกัยหัวหอม ขั้
 ผานเย็นแวน ๆ แล น้ำส้ม เื่อเทศแล้ว
 เคี่ยวไฟอ่อน ๆ อีก สัก ๓๐ นาที จึง

ปลงลง ตักออกพักไว้ พอแห้งขึ้น
เป็นแวนบาง ๆ แล้วเกลือกกับแป้งผสม
เกลือกพริกไทย ต่อยไข่ ออกทำให้ทั่ว
โรยขนมขี้ขึ้น ทับทูนัน จึงทอดใน
น้ำมัน ทวอนจิกจนเหลืองก็ ตักขึ้น
พักไว้

ห้กมกโรนเป็นทอนสัน ๆ ใส่ลงใน
หม้อน้ำเคี่ยวกับเกลือ ต้มด้วยไฟแรง ๆ
จนนุ่ม สุกดี ตักขึ้น ใส่ กระชอน พอ
สะเด็ดน้ำ เทลงใน ช้อสขาว ซึ่งทำ
เสร็จแล้ว เติม ครีมนม ปรุงรสให้
กลมกล่อม

มันฝรั่ง ต้มสุกแล้วใส่ เครื่อง ขยี้ ๆ
ให้เลียบกับเป็นขอบรอบจาน แต่งให้
งามลำคัยส้มอง พาคบน มัน กอ
มกโรนไว้ ให้พูนอยู่ตรงกลาง รวคซ้อส
มะเขือเทศรอน ๆ รอย ๆ สักเล็กน้อย
ที่เหลือนัน ใส่ถ้วยไปต่างหาก ให้ตัก
รวคียบประทานตามชอบใจ

วิธีทำซ้อสขาว

เครื่องปรุง นม ๑ โปน เนย ๒ เอานซ์
แป้ง ๑ เอานซ์ครึ่ง ผักกาดเหลือง ๑ หัว
เล็ก หอมฝรั่ง ๑ หัวเล็ก ผักชีใบใหญ่

๑ คัน ใบกระวาน เกลือ พริกไทย
สัก ๓๐ เม็ด ครีมนม ๑ ช้อนโต๊ะ (ไม่
ใช้ก็ได้)

วิธีปรุง ปอกหัวผักกาดเหลืองขึ้น เป็นแวน
หนา ๆ ผักชีคักเป็นทอนสัน ๆ หอม
ผ่า ๒ ๓ ซีก รวมใส่ หม้อกับนม
ใบกระวาน และ พริกไทย เคี่ยวไฟ
อ่อน ๆ ประมาณ ครึ่ง ชั่วโมง ถ้า
นมแห้งไปเติมลงอีกพอสมควร เอานม
ใส่หม้ออีก ใบหนึ่ง ตั้งไฟพอละลาย จึง
ใส่แป้งลงไป คนอยู่พอแป้งสุก อย่า
ให้ไหม้เกรียมยกลง ตั้งไว้ให้เย็น
จึงเติมนมในน้ำมัน เรังไฟให้แรง จน
เคี่ยวอยู่สักครึ่งชั่วโมงลง ใส่ผักกรอง
หรือกระชอนลวกตาเลียบกับ คนเอากาก
ออกเทใส่หม้อตั้งไฟให้ ร้อนเหาะเกลือ
ให้เค็มพอที่ใส่ครีม เป็นอันเสร็จนำไป
ใช้ได้

๐ ๐ ๐

วิธีทำซ้อสมะเขือเทศ

เครื่องปรุง มะเขือเทศ ๑ ปอนด์ หอม ๒ หัว
ใบกระวาน พริกไทยสัก ๓๐ เม็ด หม้อเซม
ผ่านบาง ๆ ๒ เอานซ์ น้ำส้ม ๑ ช้อนโต๊ะ
เนย ๑ เอานซ์

นายชา จวดตระกูล

มิกุน

วิธีปรุง เอาเนยใส่หม้อตั้งไฟพอละลาย ใส่
 หมูแฮม ชั่งหั่นเป็น ชิ้นเล็ก ๆ กับหอม
 ซี่งสับเลื่อยค ผักโขบสักร์หั่นงอย่าให้
 หั่นเกรียม แล้วใส่น้ำส้ม ไขกระวาน
 พริกไท และ มะเขือเทศฝานเป็นแว่น ๆ
 คนให้เข้ากัน เคี่ยวไปจนข้นคิ จึง
 ปล่อยให้เย็น ใส่ผักรอง คนเอาแต่น้ำขึ้น
 ตั้งไฟให้ร้อน เหยาะเกลือ ให้เค็มพอคิ

ขนมเป็นซีสต์เสิร์ฟในถ้วย ขนมมันปล่อย
 ให้เย็นเสิร์ฟก่อนจึงค่อยเท ทำให้ง่าย
 ขึ้น แล้วยี่ประทานอร่อยเหมือนกัน จะ
 แบ่งใส่พิมพ์เล็ก ๆ แทนพิมพ์ ใหญ่อัน
 เกียวก็ได้

๐ ๐ ๐

เกล็ดวิเศษทำครัว

ถ้าท่านไม่มีเครื่องชั่งใช้

เครื่องวัดถ้วยโดยประมาณจะช่วยท่านได้คิ
 น้ำถ่านม ๑ ถ้วยแก้วน้ำเย็น = ๑/๒ ไปน
 " " ๑ ถ้วยชา = ๑/๔ " "
 " " ๔ ช้อนโต๊ะ = ๑/๔ " "
 " " ๑ แก้วเหล้าองุ่น = ๑/๗ "

ปุดติงคาราเมล

เครื่องปรุง น้ำตาลปอนด์ ๒ เอานซ์ น้ำเย็น
 ๒ ช้อนโต๊ะ นม ๑/๒ ไปน ไข่แดง
 ไข่ ๔ ฟอง ไข่ขาวคัวย ๒ ฟอง
 น้ำตาลทราย ๑ ช้อนโต๊ะ น้ำหอมวานิลลา

น้ำตาลทราย ๑ ถ้วยแก้วพูน = ๗ เอานซ์
 ไข่ขาว, เนย ๑ " " " = ๗ "
 ขนมปังขุ่น ๑ " " " = ๔ "
 สาคู, แยม ๑ " " " = ๔ "
 แยม ๑ ช้อนโต๊ะพูน = ๑ "
 ไข่ขาว ๑ " " ปัก = ๑ "
 สาคู ๑ " " " = ๑ "
 เนยถั่วไข ขนาดเท่าไข่ไก่เล็ก ๆ = ๑ "
 น้ำตาลปอนด์ ๒ = ๑ "
 ๑ ช้อนเกลือ = ๑/๒ ช้อนชา
 ๑ ช้อนชา = ๑/๒ ช้อนหวาน
 ๑ ช้อนหวาน = ๑/๒ ช้อนโต๊ะ

วิธีปรุง ต้ม น้ำตาลปอนด์ กับ น้ำเย็น เข้า
 กัวยกัน เคี่ยวไปจนเย็นคั้งเม แต่อย่า
 ให้เหนียวจนแข็ง เทลงในถ้วยหรือพิมพ์
 แล้วพรมพิมพ์นั้ไปรอบ ๆ ให้ คั้งเม
 จัбыลายในพิมพ์ ให้ทั่วทุกแห่ง คิไข่
 ให้ ข้นฟู เติมน้ำตาล น้ำหอมวานิลลา
 กับนม คนไป จนน้ำตาล ละลาย เข้า
 กันคิ จึงเทลงในพิมพ์ ปักด้วยกระดาษ
 ทาเนย นึ่งรวม ๆ ไปประมาณ ๔๐ นาที
 จึงเทออกจากพิมพ์ ระวังค้อย ๆ เท
 ออกเบา ๆ อาจ จะแตกได้ โดยง่าย เมื่อ
 เทออกแล้ว ต้มจะละลายขึ้นม่อรอบ ๆ

วิสาขมาส

๒๕

นางสาวแฝง พุทรวดี

ดอกไม้ งามกว่ากันยาว ๆ ถ้าจะให้สักขย
เสมอ จงอย่าปลายกันยาวสักครึ่งนิ้ว แล้วเช้
น้ำทั้งไว้ ต่อวันหลังคักตรงที่ผ่าออกเสีย แล้ว
ทำใหม่ถึงครึ่งแรก แต่ต้องเปลี่ยนน้ำแช่

ถ้าต้องการค่อยใช้ดื่มลงในน้ำ คือไม่ดื่ม
ทั้งเปลือก จงเติมน้ำส้มลงในน้ำนั้น ๓ ช้อนโต๊ะ
จะรักษาให้ ไช้นั้นมีสีขาว และ ไม่แตกกระจาย

กระเบื้องที่มุงหลังคา ถ้าจะให้มันและ
ขึ้นเงาอยู่เสมอ จงเอาน้ำมันปาราฟันสัก
๓ ช้อนโต๊ะผสมกับน้ำ ๓ ถังหัว ทากระเบื้อง
นั้นให้ทั่ว นาน ๆ สักครึ่งหนึ่ง

ถ้าจะซักลูกไม้ งามสีดำ ใช้ราชนกยน้ำ
เคือกซักเสียก่อน พอน้ำที่ซักนั้นอุ่นจึงยักน้ำ
ออก แล้วเอาใส่ในผ้ามีสีลิน ห่อด้วยผ้า
แยลงเก็บ แล้วอัดให้แน่น เอาออกมาซัก และ
ซักค่อย ๆ ถ้าเกรงว่าลูกไม้จะขาดให้ ซึ่ง
ด้วยแผ่นไม้กระดานคอดก้วยหมุกเล็ก ๆ ใช้
ฟองน้ำเช็ดค่อย ๆ แล้วตากให้แห้ง

เครื่องเรือนซึ่งทำด้วยไม้ ไม้ จงชำระล้าง
ด้วยแปรง ถักน้ำเกลืออุ่น ๆ แล้วเช็ดให้แห้ง
กระทำกันบ่อย ๆ เนื้อไม้จะสึกเป็นมันและกัน
มิให้เหวี่ยง

ไข่ไก่ที่ต้มเปลือกสีน้ำตาล ถ้าทำสังขยา
จะมีสีเข้มกว่าไข่ที่ต้มเปลือกสีขาว

นางสาวแฝง พุทรวร

มิถุน

ถ้าจะรักษาข้อศอกให้สดให้อยู่ได้นาน
หลาย ๆ เดือน จึงจุ่มข้อศอกในน้ำขาว
อาราญค้อย่างใส แล้วแขวนไว้ให้แห้ง ทำ
เช่น ๒-๓ วัน ข้อศอกไม่น่าจะเสียดและไม่เสียสี

ผูกปากกระบังคางไว้ทาง เหนือลมที่จะเข้า
ท้อง แต่ถ้าเป็นการอบท้องสำหรับฆ่าเชื้อโรค
ใช้กำมะถันจุกอบเป็นดี

กินสอพองสัก ๒ ขอนซ์ ต้มกับน้ำส้มครึ่ง
ถ้วยแก้ว ผสมกับน้ำหัวหอม ๓ หัว ใช้ชะล้าง
ผาสนนทมิทรอยเกรียมไฟใหม่ ให้ความเย็นได้

ผงตะกั่วดำ ถ้าผสมกับน้ำมันสน แช่ทิ้งไว้
สำหรับใช้ขัดโลหะธาตุต่าง ๆ จะไม่เกิดสนิม

วิธีที่ ๑ สำหรับการ ชักผ้าเช็ดหน้าผ้าบ้าน
หรือแพร คือ เมื่อได้ แขน้ำเกลือ สัก ๒-๓
ชั่วโมงแล้ว จึงซักในน้ำสระขี้แล้วซักน้ำที่ใส
และผสมความเล็กน้อย ถ้าเป็นแพรขาวอย่าผึ่ง
แดด ถ้าเป็นผ้าเช็ดหน้าลูกไม้อย่าต้มผสม
แอมโมเนียเล็กน้อยเวลาซัก

แพร่ใหม่เป็นเครื่องนุ่งห่มทมิทรากาแพง มี
ความสวยงามตามความนิยมของมนุษย์ เป็น
เหตุให้ผู้ทำการค้าขายทำปลอมขึ้นให้เหมือน
ของจริง แต่อย่างไรก็ตาม ฝ่ายหรือโยไม่
อะไรต่าง ๆ จะทำให้เหมือนใหม่จริงไม่ได้ มี
ผู้ชำนาญในทางตรวจหาได้พิจารณาและทบท
ลองดูใน เรืองนี้ ว่าอย่างไร เป็นของจริงและ
ของเทียม แต่เราไม่อาจรู้ได้ จึงต้องอาศัย
ความรู้ทางเคมี ประกอบกัน จึงมีวิธีพิสูจน์
ได้ ๒ วิธี

วิธีที่ ๑
ขยักที่เขยอนเกราะกรังมากจึงใช้เกลือเม็ด
ขนาดของ หรือกรวดใส่ลงในขวดกับน้ำ
เล็กน้อย แล้วเขย่าให้ทั่วจะส่อหากได้ก็ แต่ใน
ที่ลึกต้องใช้แปรง สำหรับล้างขวด ถูกับสบู ซึ่ง
ผสมกับน้ำร้อน ดูให้ทั่วออกครึ่งหนึ่ง

วิธีที่ ๑ ต้องละลายผงเกลือ สังกะสีคลอเรท
(Zinc Chlorate) และเอาซิมนิกซิงค์ (Zinc
Oxide) เติลงนิกท่น้อย แล้วเอาสังกะสี
นิกซิงค์ ถ้าเป็นโยใหม่อันแท้จริงแล้วจะต้อง
ละลายออกทันที เพราะผงเกลือและซิมนิกนิก
จะทำให้เย็บอยู่ ส่วนซนส์ตัวหรือโยไม่อัน ๆ
จะไม่ละลายเลย

เพื่อชำระอากาศในห้องที่อบให้ที่เป็นปกติ
จึงนำไอโอไดน์ใส่กระเบื้อง เอาผ้ามีกลิ่นยาง ๆ

พ.ศ. ๒๔๗๐

วิชาอาหาร

วิธีที่ ๒ เอาสนิมทองแดง (Copper Oxide) ละลายกับแอมโมเนีย (Ammonia) แล้วเอาเคียวมาทิ้ง พักจนกว่าน้ำหรือที่หมั่นจะจมลงไประมาณ ๓๐ นาที ถ้าเป็นด้ายก็จะละลาย ถ้าเป็นใยไหม ๒๔ ชั่วโมงก็จะละลาย ถ้าบ้านจะไม่ละลายเลย

สำหรับการซักเสื้อผ้า ถ้ามีสิ่งทอที่สกปรกแล้วจะทำให้สกปรกและทนแรงข้นมาก สิ่งนั้นคือน้ำประสานทอง วิธีทำดังนี้ ใส่ น้ำประสานทอง ๒ ปอนด์ ต่อ น้ำ ๓๐ แกลลอน คนให้เข้ากัน แล้วเอาเสื้อผ้ามาซัก แล้วล้างคืนหนึ่ง เขาจึงเอาขึ้น ทิ้งให้แห้ง ถ้าสกปรกมาก ก็เติมน้ำประสานทองอีกสักหน่อย เสื้อผ้าจะขาวโดย ไม่ต้องใช้สัระและไม่จำเป็นต้องให้เขยิบ สำหรับใช้เสื้อผ้าคนเจ็บจะดีมาก

ถ้ามีเหตุจำเป็นที่จะต้องใช้ น้ำมันละหุ่ง แต่น้ำมันละหุ่ง เป็นของ ที่ขมยาก และทำให้เกิดอาเจียน ถ้าจะขมยากควรทำวิธีดังนี้คือ จงล้างปากด้วยน้ำที่ร้อนจัด แล้วบริโภคน้ำมันละหุ่งตามเข้าไป และบริโภคน้ำมันขาวตามลงไปเล็กน้อย จะขมยากอาเจียนได้เป็นอย่างดี

ผู้แต่งชนิดนี้กับที่หมักละลายน้ำ ถอนพิษน้ำร้อนลงได้ ก็ ทั้งกันมิให้พองได้ก็ด้วย หรือจะใช้น้ำมันต่าง ๆ เช่น น้ำมันสลัก น้ำมันมะพร้าว ทาตรงที่ถูกน้ำร้อนลวกหรือไฟไหม้ก็ได้

จึงผสมเกลือลงไป ในน้ำร้อนที่จะอาบสัก ๓ ถ้ามี จะเย็นเทาความเหนียวอ่อนเพลียได้รวดเร็ว ทั้งจะไม่ค่อยรู้สึกหนาว

จึงผสม น้ำประสานทอง ลงไปในน้ำไว้ อีก ตามคันทกหลายและพรรณไม้ อื่น ๆ จะขมยาก สัก ๓-๕ ชั่วโมง หรือ ๑๒ ชั่วโมง ให้เสียได้ ถ้าจะขมยากรักษาผื่นออกลำต้นไม่ให้สักระหว่างมากเกิน ใช้แปรงชุบน้ำตามลำต้นให้ทั่ว ถ้าผสมน้ำประสานทองอย่างอ่อนที่สุกคันทกไม้ จะขมยากได้

จึงเคี้ยว น้ำมันลินชิต กับขมิ้นผงเรซิน พอละลายแล้วผสมน้ำผึ้งลงเล็กน้อย ทากระคายมา ๒-๓ แผ่น เช่นน้ำที่ผสมสารส้มอย่างแฉะ ๆ ผงให้แห้ง แล้วเอาน้ำที่ผสมไว้ข้างต้น ทาตามลำต้นที่คันหนึ่งให้ทั่ว ใช้ดกแมลงวันได้

ใคร ใคร จะบอกได้ว่า ส่วนไหน ของ
รถยนต์ ที่เป็นอันตรายที่สุด
ลูกศิษย์ คนขับขี้อร่อย

หมอ “ ยานักป่วนท้อง ชนนานศึกกสิทชนิก ;
กินแล้วในครั้งนาคีเป็นทนายป่วนท้องทั้ง
ปลึกทั้งทีเคย ”

คนไข้ “ແหม ! ກິຈິງເຈົ້າປະຈຸນ, ພະຈະລອງ
ກິນເຄື່ອງນີ້, ທ່ານໄວ້ໄວ້ຈິງ ໆ. ເອ້ !
ຈະໝອບເປັນອະໄວ້ກຸ່ນນ້ຳຕາເຫຼືອງ ? ”

หมอม (เอามือกุมท้อง) “ผม — เติบโต ควบ,
ปวดท้องมาสามวันแล้ว !”

นักตวงกระเข้าผี ลือนามคนหนึ่ง จดระท
เขียกเสียดอย ในหมื่นคนนั้น พอได้ ไชกาตัง

พ.ศ. ๒๔๗๐

สารเชชม

คุณ ข “กัณ^๕ย^๕น^๕ซึ^๕น^๕ไป^๕สั^๕ง^๕จ^๕น^๕เว^๕ล^๕า^๕พ^๕ระ^๕จัน^๕ทร^๕เ^๕ิน^๕ คุ^๕ร^๕บ^๕ย “เว^๕ล^๕า^๕ด^๕อ^๕ด^๕ก^๕ด^๕ก^๕เ^๕า^๕ เช^๕อ^๕ด^๕อ^๕ข^๕าง^๕ไ^๕น^๕ มา^๕กั^๕น^๕ค^๕อ^๕ง^๕ห^๕ล^๕ย^๕ห^๕ั^๕ว^๕ด^๕ง^๕ให้^๕พ^๕ระ^๕จัน^๕ทร^๕ซึ^๕าม^๕ ที่^๕ห^๕ลั^๕ง^๕ ?”

ห^๕ลั^๕ง^๕ไป^๕มี^๕ค^๕ระ^๕ นั^๕น^๕ พ^๕ระ^๕จัน^๕ทร^๕ไ^๕น^๕กั^๕น^๕ น^๕าย^๕ผ^๕ค^๕ “ซึ^๕าง^๕ที่^๕เ^๕ล^๕อ^๕ค^๕ร^๕บ^๕ย.”

ค^๕อ^๕หั^๕ก^๕ !”

คุณ ก “แน^๕ว^๕ ? แล^๕ว^๕แ^๕ก^๕เ^๕็น^๕ค^๕น^๕ ? หนั^๕ง^๕ใน^๕ เม^๕อ^๕ค^๕ร^๕า^๕ว^๕ร^๕อ^๕ส^๕พ^๕า^๕น^๕ น^๕ร^๕ว^๕ค^๕น^๕เพ^๕อ^๕ซึ^๕อ^๕ม^๕แ^๕ซ^๕ม^๕ วั^๕น^๕แ^๕ร^๕ก^๕น^๕ยั^๕ง^๕ไม่^๕ท^๕ร^๕า^๕ย^๕ทັ^๕ว^๕กั^๕น^๕ พ^๕อ^๕ด^๕ก^๕ก^๕ล^๕าง^๕คั^๕น^๕

คุณ ข “เ^๕็น^๕ซึ^๕ ท^๕า^๕ไ^๕ม^๕ะ^๕ไม่^๕เ^๕็น^๕.”

คุณ ก “นั^๕น^๕แ^๕ห^๕ละ^๕, กั^๕น^๕เ^๕ง^๕ !”

ก “แ^๕ห^๕ม^๕ ! เ^๕ลั^๕อ^๕น^๕ส^๕ว^๕ย^๕จั^๕ง^๕ เ^๕า^๕ไ^๕น^๕ะ^๕เ^๕อ^๕ ?” ที่^๕โ^๕ง^๕พั^๕ก^๕ซ^๕น^๕ะ^๕ส^๕ง^๕ค^๕ร^๕า^๕ม^๕ว^๕า^๕—

ข “นั^๕า^๕ท^๕า^๕ส^๕อ^๕ง^๕ส^๕า^๕ม^๕ห^๕ย^๕ก^๕เ^๕า^๕นั^๕น^๕แ^๕ห^๕ละ^๕ !” “ป^๕ระ^๕ท^๕า^๕น^๕ไ^๕ค^๕ร^๕ไม่^๕ท^๕ร^๕า^๕ย^๕ลั^๕ม^๕ค^๕ะ^๕เก^๕ย^๕ง^๕แ^๕ง^๕ ?

ส “กั^๕น^๕ส^๕ย^๕ค^๕ำ^๕ไ^๕ท^๕ร^๕เล^๕ข^๕ ค^๕ำ^๕๒๐ ย^๕า^๕ท^๕นั^๕น^๕แ^๕ะ^๕ !” แ^๕ง^๕ค^๕ว^๕า^๕ม^๕เพ^๕อ^๕ห^๕า^๕เจ^๕า^๕ข^๕อ^๕ง^๕ต^๕อ^๕ไป^๕ !”

ย “เ^๕ย^๕ ! สู้^๕ กั^๕น^๕ไม่^๕ไ^๕ด้^๕. กั^๕น^๕พ^๕ก^๕ส^๕อ^๕ง^๕ส^๕า^๕ม^๕ค^๕ำ^๕ อย^๕ ไ^๕ช^๕ว^๕า^๕สุ^๕

ต^๕อ^๕ง^๕ไป^๕ส^๕ย^๕เ^๕ง^๕เ^๕ิน^๕ที่^๕ค^๕ำ^๕ด^๕ง^๕ ๕๐ ย^๕า^๕ท^๕แ^๕ะ^๕ !”

“แ^๕ม^๕ง^๕ เ^๕า^๕ไ^๕ว^๕เ^๕ม^๕ย^๕อย^๕ คุ^๕ม^๕ยั^๕ง^๕สั^๕น^๕ง^๕ ?” ซึ^๕ง^๕—พ^๕ก^๕ไ^๕ย^๕ไม่^๕ไ^๕ด้^๕ทັ^๕ง^๕ กั^๕ย^๕ข^๕ำ^๕ว^๕ ถึ^๕ย^๕ง^๕ท^๕ำ^๕ไม่^๕ไ^๕ค^๕ร^๕

ทุ^๕ก^๕วั^๕น^๕ ?” เ^๕น^๕ ซ^๕า^๕ย^๕นั^๕น^๕จึ^๕ง^๕ต^๕อ^๕ง^๕ท^๕ำ^๕ค^๕ว^๕เ^๕ง^๕ วั^๕น^๕ทึ^๕ง^๕ข^๕ด^๕ะ^๕

“ท^๕ำ^๕ไ^๕ย^๕เ^๕น^๕ยั^๕ง^๕จึ^๕น^๕ ?” ที่^๕ก^๕ำ^๕ด^๕ง^๕นั^๕น^๕ร^๕บ^๕ป^๕ระ^๕ท^๕า^๕น^๕อ^๕า^๕ห^๕าร^๕อ^๕ย^๕นั^๕น^๕ เ^๕า^๕ร^๕อ^๕ง^๕

“กั^๕ไ^๕ย^๕เ^๕กั^๕ร^๕ก^๕พ^๕อ^๕ซึ^๕าง^๕ท^๕คั^๕ม^๕เ^๕า^๕นั^๕น^๕ะ^๕ซึ^๕ !” ถ^๕า^๕ม^๕ภ^๕ร^๕ว^๕า^๕

“แ^๕ง^๕น^๕อ^๕ร^๕อ^๕ย^๕ไ^๕ม^๕”

ศ. สุวรรณเกษม

มิดุน

ภรรยา “แซบ อีหลั”

ชายนั้นนึกในใจ “เฮ้! น้ํายากหล่อน
เป็นอะไรหนอ จึงกินเผือกไม่ได้” ต่อมาวัน
รุ่งขึ้นเขาไม่ได้ใส่พิริกในก้นข้าวเลย และ
ถามภรรยาอีกว่า

“อร่อยไหม”

ภรรยา “แซบ”

ชายนั้นฉุนจิกจึงร้องออกมาว่า “ใส่พิริก
ก็เสีย ไม่ใส่เลยก็เสีย น้ํายากหล่อนเห็นจะขำ
เสียแล้ว!”

๐ ๐ ๐

นายอึก “แกเอ๊ย กันละฆ่าคนมาเสียนัก
ก่อนักแล้ว แต่ไม่เห็นลูกจิบสักที”
นายออก “เฮ้! แกมีวิชา หายตัวได้
ยังงั้นรึ?”

นายอึก “ที่ไหนได้! ก็กันเป็นเพชรฆาต
แกไม่รู้หรือรึ”

๐ ๐ ๐

นายเท่ง “นั่นแกร้องให้ทำไม?”

นายหนุ่ยตอบหน้าเข้ๆ “หมอถอนพิษของฉันทัน
ออกซิหนงนี่ซี”

นายเท่งพูดอย่างว่าเงิ “พุทโธ! เท่านั้น
ก็ร้องทวย ก็แม่ของฉันทันแกถอนออก

จนหมดปากทุกคน แต่ไม่เห็นแก
ร้องให้สักที!”

๐ ๐ ๐

นายอึ้ง กับ นายอ่าง ได้พากันไปหา หมอ
เมื่อดูหมอออกไปจากห้อง เขาทั้ง ๒ ก็เหลียว
ไปเห็นชวทวิสกเข้า เขาก็พากันถามเสียหมด
สักครู่หมอ จึงเข้ามาพบชวทวิสกเปล่า จึงร้อง
ถามนายอึ้งว่า

“ท่านค้มมันหรือ?”

“เปล่า” นายอึ้งตอบ

“ท่านค้มมันหรือ?” หมอคุกหูไปถาม

นายอ่าง “เฮ้!” นายอึ้งพูด “งั้นท่านก็ไม่ใช่
หมอคุณะซี!”

๐ ๐ ๐

ลุงจิง “เฮอ! อนิจจริงเป็นของไม่เที่ยง ไม่มี
ใครเลยที่จะรู้จักวันตาย”

เท็กเง้ง “มีชิตา รู้จักเวลาตายเสียเข้าไป”

ลุงจิงถามอย่างโกรธ “ใครกันวะ อ้ายหนู
พ้อมึงรึ?”

เท็กเง้ง “นักโทษที่ถูกประหารชีวิตในละตา”

ศ. สุวรรณเกษม

๐ ๐ ๐

อนาชาต

วันที่ ๘ เดือนนี้ ข้าพเจ้าไปส่งท่านที่ข้าพ
เจ้าเคารพและนับถือ ซึ่งจะจากไปอยู่จังหวัด
ท่า่งไกลพระนคร แล้วมีทะเลวันตก ที่ท่า
ราชวณีย์ เลยเรือจ้าง ข้าพเจ้าไปส่งจนถึงเรือ
จุฬาราช พยบรรณาธิการเข้าจังหวัดนั้น ซึ่งมาส่ง
ท่าน ที่ เคารพ และ นับถือ คน เกือบ กับข้าพเจ้า
บรรณาธิการ มีนิสัยขี้ขลาดหาเรื่อง ข้าพเจ้า
ทราบมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ฉะนั้นจึงพยายาม
ห่างเหินให้มากที่สุด เรือจุฬาราชเป็นเรือเล็ก
การหลบหลีกของข้าพเจ้าจึงไร้ผล เกิดการ
กั๊วบรรณาธิการจนได้ ข้าพเจ้าไม่ทราบว่า
จะไปโทษเอากับใคร นอกจากโยนยาขี้ให้แก่
เรือ เพราะชนากล้าเล็ก ไม่มีที่ให้ข้าพเจ้า
หลบหลีกพอ เลยสาปส่ง หากกินฟ้าจะบรรดาล
ให้ข้าพเจ้าไปทางทะเลวันออกแล้ว เป็นไม่
ขอลงเรือลำนเป็นแน่ ๆ แม้เรือนี้ภาจะไปถึง
ระยอง (ที่ ๆ ข้าพเจ้าหมายความว่า จะไป ตก
อากาศ เพราะ พระภูมิเจ้าที่คุ้นกว่าที่ เพ

อากาศไม่แพ้หัวหิน) ๘ กุมภาพันธ์ ยามก็ไม่ว่า
ด้วยความสุขที่จะได้ ในระหว่างเดินทางผิดกัน
ราวสวรรค์กับนรก

เมื่อเดือนพฤษภาคม ข้าพเจ้าขอตัวมาที่
หนึ่งแล้ว ว่าเรื่องพระ ๆ จ้าว ๆ ข้าพเจ้ามี
แปดบ้านสิบหกบ้าน เพราะยังไม่เคยเข้าวัด
แปลมหาเปรียญ แม้จะเหลื่อง ๆ แล้วก็หล่นก
ยังเลย ฉะนั้นในครั้งนั้นจึงหนีไม่พ้น ยอมจำนน
รับหน้าที่เขียนอันตวาทิตตามเคย ข้าพเจ้าไม่ชอบ
เขียนมากได้ความน้อย จึงขอพักการออกตัว
ตามแนวของการเขียนอันตวาทิต ขอพักกันตรง
ไปตรงมากังต่อไป

สมาชิกผู้หนึ่งที่ผู้หนึ่งไม่ประสงค์จะแสดง
นาม มีหนังสือท้วงมาว่า อันนี้สงสัยว่า
ภาวนา ของ ส. สาลิกุล ที่ลงไว้ว่า วิชา
พุทธโมกฏนโธ (ปฏิสนธิกลางเดือนวิชา)

วาทน์

นิพน

นำ ๖๘ นั้นเห็นระลึก ขอให้สอยสวน ส. ลาลิตุล
 กุ ขรรณาธิการได้เรียนสอยตามแล้ว ท่าน ส.
 ลาลิตุลแจ้งว่าผิดจริงเพราะจำพลาด ที่ถูกเป็น
 “อาสาฬหียุตตมโมกฏนโต (ปฏิสนธิกลาง
 เกือน ๘) ฉะนั้นข้อได้ โปรดแก้ไขให้ถูกต้อง
 ถึงกล่าวแล้วด้วย เพื่อให้ เป็นที่ถูกต้องทุก
 ประการ ได้ โปรดแก้คำว่า นัย ๔ ประการ

บรรทัด ๓๗ นำ ๖๘ เป็น นัย ๓ ประการ และ
 ขีดถ้อยคำบรรทัดสุดท้ายได้เส้นออกด้วย

๐ ๐ ๐

การกเมื่อเด็กชอยกินนม ครั้นโตขึ้นก็
 หักกินโน่นกินนั่นแปลกๆ ส ฉะนั้นก็ไทยเขมม
 ซึ่งมี อย่างเข้ายี่ ๔ ก็ย่อม ยกน้ำกระสาย
 หาสของแปลก ๆ จากไทยไปเป็นเทศใน แพนก
 ครัวฉันนั้น

๐ ๐ ๐

อะไรซึ่งเป็นของใหม่ในชีวิต เมื่อกระทำ
 ลงในครั้งแรกก็ย่อมมีความขบถร้องเป็นธรรมดา
 ฉะนั้น นายชา วงศ์ตระกูล (ชาติจีน ยังคืบ

สยาม) ก็ผู้มีความหวังดี ต่อไทยเขมม ซึ่ง
 ออกโรงเป็นครั้งแรก ทั้ง ๆ รู้วิชาสุทธกรรม
 เพียงงู ๆ ปลา ๆ ก็ย่อมจะ หลีกเลียง ความ
 ขบถร้องเสียไม่ได้ คณะไทยเขมมพร้อมด้วย
 นายชาหรือจีนชา หวังในความเมตตาของท่าน
 สมาชิกทั้งหลายมาด้วย

๐ ๐ ๐

ในที่สุคน ไทยเขมม ขอขอบพระคุณ มหา
 อำมาตย์ ไท หม่อมเจ้าช่วงศิริ สมุหเทศา
 ภิบาล มณฑลนครไชยศรี ซึ่งได้ ประทาน
 หนังสือประชุมพงศาวดารภาคที่ ๓๘ พิมพ์ ใน
 การบำเพ็ญกุศล ชนมาบุญ ๕๐ ปี ๓ เล่ม

และ นายร้อยเอก หลวงชัยพิทักษ์ รอง
 อำมาตย์ ไท เล็ก กนิษฐสุต รองอำมาตย์ตรี
 แก่ง กนิษฐสุต เจ้าภาพจัดการปลงศพ หมัน
 พินิจคงคา (มณี กนิษฐสุต) และหม่อมราชวงศ์
 หลุยส์ สงวน ส่งหนังสือเกิลต์ควีนานัฐมาจารย์
 ห้องสมก ๓ เล่ม

วาทน์